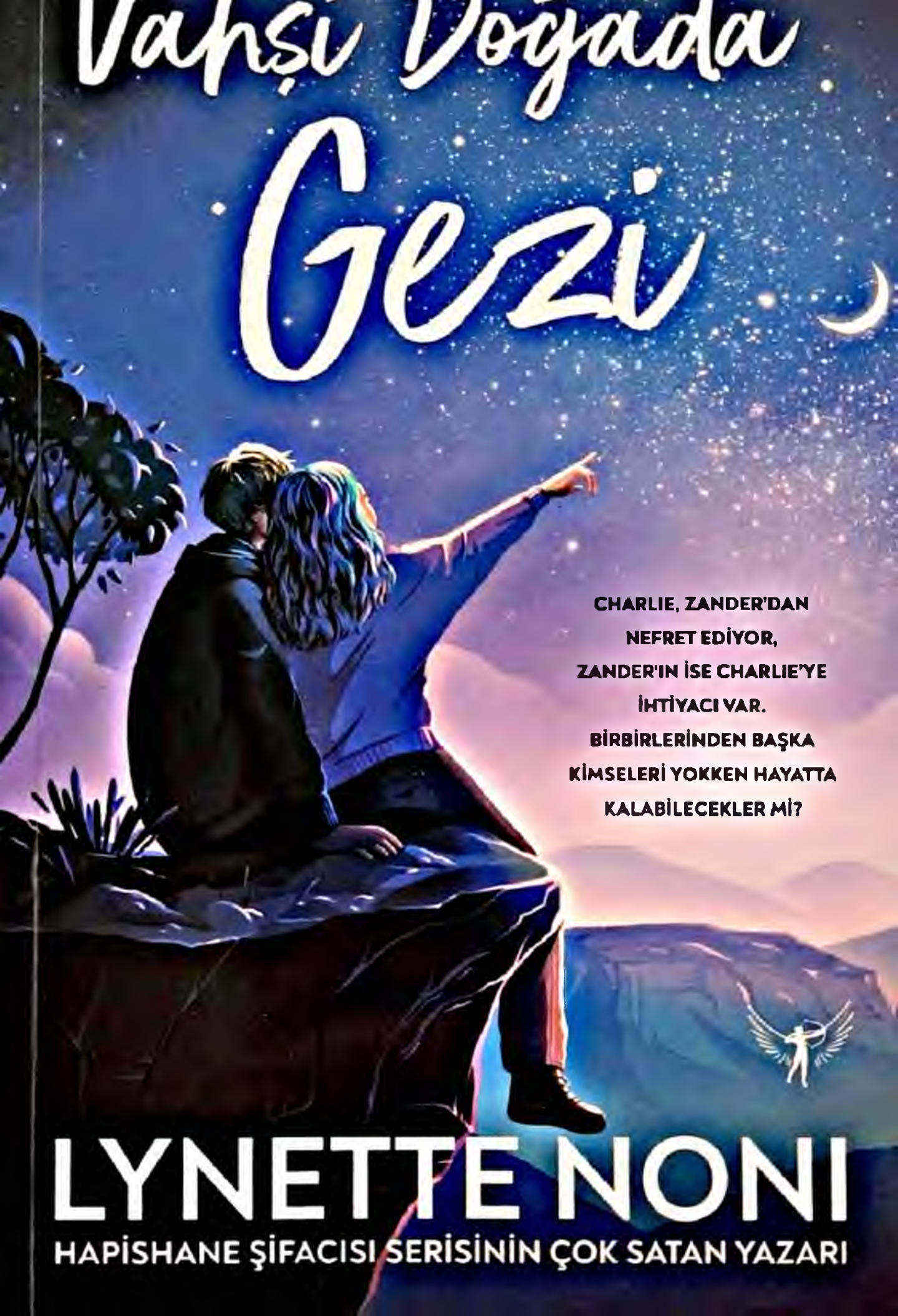
Vahşi Doğada Gezi

CHARLIE, ZANDER'DAN NEFRET EDİYOR, ZANDER'IN İSE CHARLIE'YE İHTİYACI VAR. BİRBİRLERİNDEN BAŞKA KİMSELERİ YOKKEN HAYATTA KALABİLECEKLER Mİ?

LYNETTE NONI

HAPİSHANE ŞİFACISI SERİSİNİN ÇOK SATAN YAZARI

GEÇMİŞİN GERÇEKLERİYLE YÜZLEŞEN CHARLIE. KENDİNİ AFFETTİRMEYE ÇALIŞAN ZANDER. HEM BÜYÜLEYİCİ HEM DE ÖLÜMCÜL OLAN VAHŞİ DOĞA.

Zander Rune şöhreti azalmadan ve sorunlu kötü çocuk olarak etiketlenmeden önce Hollywood'un gözdesidir. İmajının hızlıca düzeltilmesi gerekmektedir yoksa hayatının rolünü ve onunla birlikte tüm hayallerini kaybedecektir.

Charlie Hart, Zander'ın temsil ettiği her şeyden nefret eden sıradan bir genç kızdır. Ancak entrikacı en yakın arkadaşı ve bir sosyal medya yarışması sayesinde kendini, Rykon Hawke'ın yönettiği dört günlük bir televizyon macerasında Zander'ın en büyük hayranıymış gibi davranırken bulur.

Yolculukları korkunç bir şekilde ters gidince Charlie ve Zander vahşi doğada mahsur kalırlar. Hawke yoktur, film ekibi yoktur, kurtarma ekibi yoktur. Hayatta kalmalarının tek yolu, birbirlerine güvenmeleridir. Ancak bunu başarabilmeleri için ikisinin de geçmişlerinin hayaletlerinden kurtulmaları ve belki de bu süreçte kendilerini ve birbirlerini bulmaları gerekecektir.

@artemismilenyum

ISBN 978-625-5882-68-4

9 786255 882684

YAYIN NO: 2690
MİLENYUM: 165

Vahşi Doğada Gezi
Lynette Noni

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Çiğdem Köföncü
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Uyguilam: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Kasım 2025
ISBN: 978-625-5882-68-4
Sertifika No: 43949

Vahşi Doğada Gezi
©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Wandering Wild
©2025, Lynette Noni

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LYNETTE NONI

Vahşi Doğada Gezi

Duzenleme
Ny.ozlem

Çevirmen: Çiğdem Köfüncü

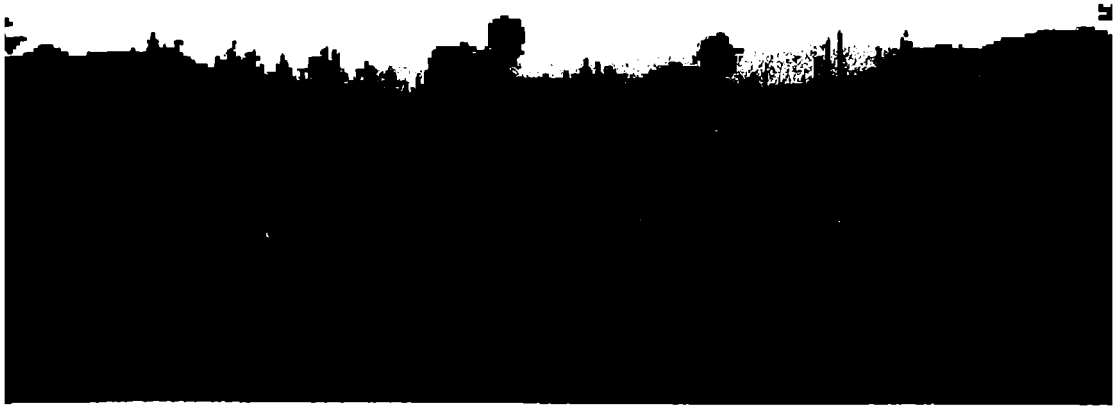
Ninova

Bu kitap
hayal kurmayı,
umut etmeyi,
inanmayı,
yaşamayı bırakmış herkes içindir.
Yeniden hayal kurma cesaretini göster.
♥

Sevgili Okurlar,

Bu kitabın büyük bir kısmı vahşi doğada geçen talihsiz bir romantizm şeklinde yazılmıştır ancak bazı kişiler için tetikleyici olabilecek ruh sağlığı ve kişisel travma temalarını da içerdiğini lütfen unutmayın.

ÖN SÖZ

Ölmekten hiç korkmadım.

Belki de bu hâlâ genç bir ergen ve çok sağlıklı biri olduğum içindir.

Belki de herkesin öleceğini ve kaçınılmaz olan şeyden korkmanın bir anlamı olmadığını bildiğimdendir.

Ya da belki kendi ölümümü çok fazla düşünmediğimden, bunu hep çok uzak gelecekte -belki bir orta yaş krizinde ya da başka bir varoluşsal çıkmazda- gerçekleşecek bir şey olarak gördüğümdendir.

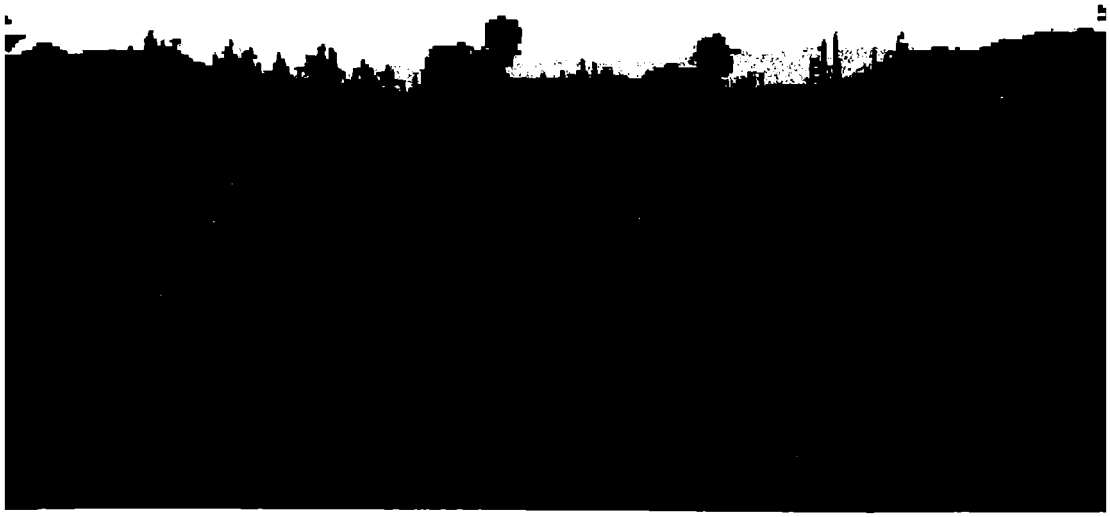
Eğer yakın zamanda vahşi dünyada kaybolup devasa bir şelaleden düşeceğimi ve sonumun gelmek üzere olduğunu bilseydim, o zaman hayatım -ve ölümüm- hakkında biraz daha düşünebilirdim.

Ancak artık pişman olmak için çok geç.

Artık *her şey* için çok geç.

Çünkü düştükten sonra hızla akan buz gibi nehrin sert yüzeyine çarptığımda, birazdan olacaklardan korkmaya vaktim yoktu. Kaybetmek üzere olduğum her şey, hayatım ve gerçekleşeceğini asla göremeyeceğim hayallerim için üzülecek vaktim bile yoktu. Her şey kararmadan önce yalnızca tek bir düşünce, tek bir his için vaktim vardı: *acı.*

ZANDER

Asansörden çıkıp menajerimin üst katlarda bulunan ofisine girdiğim anda, tavandan yere kadar uzanan pencerelerden içeri süzülen ışık, yüzüme bir tokat gibi çarptı. Los Angeles'ın ışıltılı silüetinden korumak için gözlerimi elimle kapattım ve retinam ışığa itiraz ederek sızlarken tısladım.

Kulaklarıma bir *klik* sesi geldi, ardından derin bir ses, "Toplum hizmetin bitmiş olabilir ancak yine de ayık kalman gerekiyor. Rehabilitasyona geri gönderilmek *ister misin*?" dedi.

Menajerim Gabriel King'i krem rengi deri koltuğuna yaslanmış, karton kahve fincanının kenarından beni izlerken bulana kadar gözlerimi kısıp etrafı taradım.

"Akşamdan kalma değilim." Bu tahmininin haksızlığı göğsümü yakıyor, suçluluk, utanç ve en kötüsü de kederle birleşiyordu ama bu hislerin hepsini hemen bastırdım. "Ofisini güneşin üzerine kurmuşsun. Senin perde denen şeyden haberin yok mu?"

"D vitamini almalıyım," dedi Gabe, esmer kolunu güneş ışığına doğru kaydırırken. Kolları dirseklerine kadar

Ninova

sıvanmıştı, kolalı gömleğinin yakası açıktı ve genelde olmadığı kadar dağınık görünüyordu. Beni ofisine çağırmış olması iyiye işaret değildi çünkü genelde telefonda konuşurduk, özellikle de son zamanlarda paparazzilerden kaçınmaya çalıştığım düşünülürse.

Gabe karşısındaki aynı krem rengi kanepeye doğru işaret etti. "Otursana, Zander."

Midemdeki huzursuz gerginliği yok saymaya çalışarak işaret ettiği yere doğru yöneldim. Gabe sadece menajerim değil, aynı zamanda arkadaşımdı. Neredeyse bir baba figürü gibiydi. Popüler bir çocuk kitabı serisinden esinlenerek çekilecek bir film için seçmelere katılmaya cesaret ettiğim ve hiçbir deneyimim veya eğitimim olmadan başrole seçilerek herkesi şaşırttığım günden beri menajerimdi. *Lost Heirs* serisi popüler oldu ve gişe rekorları kıran dört filme imza attı. Ben de bir gecede şöhret oldum. Muhabirler şöhrete yükselişimi anlatırlarken bunun gerçek bir Hollywood masalı olduğunu söylerdi ve Gabe, tüm bu süreç boyunca hep yanımdaydı. Sözleşmeler, senaryolar, sponsorluklar, röportajlar, hayranlar, sosyal medya... O gelip kontrolü ele geçirene kadar ne yaptığımı bilmiyordum. Onunla sözleşme imzaladığımda henüz on iki yaşındaydım. Şimdi on sekiz yaşındayım ve hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum. Ama bildiğim tek şeyin oyunculuk yapmak olduğu ortaya çıktı. Daha da önemlisi, bundan zevk alıyordum. Bir karakterin zihnine daldığımda yönetmenin, "Oyun!" diye bağırdığı andan, "Kestik!" diye duyurduğu âna kadar kendimi canlı hissederdim. Özgür hissederdim. Hayattaki amacını bulan şanslı azınlıktan biriydim ve başka bir şey yaptığımı hayal edemiyordum.

Belki de bu yüzden Gabe'in karşısına oturduğumda bu kadar gergindim. Çünkü yüzünde daha önce hiç görmediğim teslimiyetçi bir ifade, gözlerinde derin bir hüzün vardı.

Hüzün... *Benim için.*

"Hemen konuya gireceğim," dedi vakit kaybetmeyi sevmeyen Gabe. "Stüdyo bizi Titan Wolfe'u oynayacak başka birini bulmakla tehdit ediyor."

İçimdeki değerli şeyin solup ölmesi için tek bir cümle yeterli olmuştu.

"Summer'la yaşadıklarından sonra zaten zor biri olarak yaftalandın," diye devam etti Gabe ve itiraz etmek için ağzımı açtığımda beni bir bakışıyla durdurdu. "Gerçek önemli değil, Zan. Burası Hollywood." Sert sözlerine rağmen sesi özür diler gibiydi. "Tanrı biliyor ki yeteneğin, karizman ve *her şeyin* var ama sektördeki en güçlü yönetmenlerden birini kendine düşman ettin. İtibarın yerle bir oldu. Şu an hasar tespiti yapıyoruz." Koyu gözleri gözlerimle buluştu. "*Titan's War* seçmelerine katılman için kaç tane iyilik yapmak zorunda kaldığımı biliyorsun. Seni başrole seçmeye yetecek kadar yetenekli olduğunu gördüler ama şu an temkinli davrandıkları için onları suçlayabilir misin? Hele bir de üstüne DUI* suçlaması eklendiğinde? Sözleşme ihlalini gerekçe göstermekte haksız sayılmazlar. Açıkçası sadece başrolü senin yerine başkasına vermekle *tehdit etmelerine* şaşırdım."

Çenemi sıktım ve cam duvardan dışarı baktım ama sonra son söyledikleri kafama dank etti.

"Onlar..." Sesim çatladı, bu yüzden öksürdüm ve tekrar denedim: "Sadece tehdit mi ediyorlar? Bu aslında beni işten çıkarmayacakları anlamına mı geliyor?"

Gabe kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Henüz değil."

Derin bir nefes verdim ama bu rahatlığım kısa sürdü.

"Ancak işler iyi görünmüyor, evlat."

Nazik ses tonu beni gerçekten etkiledi ve durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı. Tam da bu yüzden -ve

* *DUI (Driving Under the Influence)*, alkollü araç kullanma.

kariyerimin benim için ne kadar önemli olduğunu düşündüğüm için- omuzlarımı dikleştirip, "Bu durumu nasıl düzeltebilirim?" diye sordum.

Ne söylerse yapardım. Sahip olduğum tek şey oyunculuktu. Onu kaybetmek, kendimi kaybetmek gibi olurdu.

Gabe kahvesini tekrar yudumladı ve ardından, "İmajını temizlememiz gerek," dedi.

Bu kadar açık ifade ettiği için kaşlarımı çattım.

Ama sonra devam etti: "Ve bunu yapmak için sadece iki haftamız var."

Kalbim duracak gibi oldu. "İki *hafta mı*?"

Gabe başını salladı, sonra kahvesini aramızdaki küçük sehpaya koyup tabletini aldı. "Sen yokken Val, yapımcılarla konuşmaya çalıştı..."

Sanki mahkeme kararıyla aldığım rehabilitasyon ve toplum hizmeti saatlerini dolduruyormuşum gibi değil de tatile gitmişim gibi konuşuyordu. Gerçi ikisinin de sonuçları çok daha ağır olabilirdi.

"...ama kameraları çalıştırmak için can atıyorlar, bu da eğer oyuncuları yeniden seçmek zorunda kalacaklarsa bunu dün yapmaları gerektiği anlamına geliyor. Val en iyi ihtimalle seni iki hafta idare edebildi, öte yandan onları seni kadroda tutmaya ikna etmek için neredeyse bir mucize yaratman gerekeceği konusunda da beni uyardı."

Öne eğilip elimle yüzümü ovuşturdum. *Titan's War*'un yönetmeni Valentina Martínez, en büyük destekçilerimden biriydi. Ayrıca henüz ön yapım aşamasında olmasına rağmen medyanın "son on yılın filmi" olarak düşündüğü bu filmde başrolü kazanmamın nedenlerinden biriydi. Val dedikoduyla ilgilenmez, sadece yaratıcı vizyonla ilgilenirdi. Görünüşe göre seçmelerime bir kez bakmış ve oyuncu yönetmenine, başroldeki

kadın oyuncuyla bir kimya okuması yapmam için bana geri dönmesini istemişti. O zamanlar bilmiyordum ama Val'in şahsen geri çağırmayı istediği tek oyuncu bendim. Başından beri beni Titan Wolfe olarak hayal etmişti. Eğer rolü kaybedersem neredeyse o da benim kadar yıkılacaktı.

Ama sadece neredeyse.

"Kendimi nasıl... kanıtlayabileceğime dair herhangi bir öneri sundular mı?" diye kekeleyerek sordum. Herkes bunun doğru olduğuna inanırken, tüm dünyaya onların sandığı kişi olmadığımı nasıl gösterebilirdim?

"Net bir şey söylemediler," diye cevapladı Gabe tabletinin ekranını kaydırırken. "Ama Val ve ben bu konuda uzun uzun konuştuk ve şey..." Tekrar bana bakmadan önce ekrana dokundu. "Val'in bir fikri var."

Onun teşvikiyle ofisinin yan tarafına, duvara monte edilmiş bir televizyona baktım. Ekran koruyucusu kumlu bir kıyıya vuran dalgaları gösteriyordu. Gabe parmağını bir kez daha tıklattığında, dalgalar yerini mavi bir koltukta oturan ve kendisiyle röportaj yapan kişinin söylediği bir şeye gülen bir gence bıraktı. Ses kısıktı ama o günü dün gibi hatırlıyordum.

Bu çocuk, dört yıl önce, ikinci *Lost Heirs* filminin tanıtımı için basın turunda olan bendim. Henüz on dört yaşına girmiştim ve ilk filmin başarısı sayesinde dünyadaki tüm büyük *talk show* programları beni davet ediyordu. Bu davetlere çoğunlukla bireysel olarak ama bazen de oyuncu arkadaşlarımla birlikte katılıyordum.

Röportaj devam ederken bakışlarım televizyon ekranına kilitlendi. O zamanlar ne kadar masum göründüğüme inanmakta zorlandım. Ne kadar... *sağlıklı*. Kendimi izlemek garipti. Ekrandaki kişiyi neredeyse başka biri olarak düşünmek zorundaydım. Sıra dışı gümüş saçlarını savurup şaşırtıcı derecede mavi gözlerini kameraya doğrultarak, tam vaktinde göz

kırpıp seyirciyi kazanan bir çocuk olarak... İzleyicileri büyüleme girişimlerime az kalsın somurtacaktım ama direnmeyi başardım. Kısmen Gabe'in üzerime odaklanan bakışlarının farkında olduğumdan, kısmen de dikkatimi çekmek için yarışan tüm duyguları geri püskürtmekle çok meşgul olduğumdan. *Kendimi* kıskanmamın bir anlamı yoktu ama şu anda baskın hissim buydu.

"Seni bu hâline geri döndürmemiz gerekiyor," dedi Gabe sessizce. "Ya da bu hâlinin daha olgunlaşmış, daha deneyimli versiyonuna." Görüntüyü durdurup, tüm dünyadaki kalpleri eritecek kadar parlak bir şekilde sırıtan on dört yaşındaki hâlimi gösterdi. "Senin o yanını yeniden yakalamamız gerek. Masumiyetini, samimiyetini, insanların sana âşık olmasını sağlayan içsel iyiliğini. Herkese göstermemiz gereken şey bu. Hollywood'un Kötü Çocuğu Zander Rune'u değil, *seni* tekrar görmelerini istiyoruz."

Bu sıfat tüylerimi diken diken etti. "Ben kötü çocuk falan değilim..."

"*Biliyorum*, Zan," diye sözümü kesti sabrını yitiren Gabe. "Ama ikna etmen gereken kişi ben değilim."

Kendime Gabe'in sadece bana yardım etmeye çalıştığını hatırlatarak öfkeli bir nefes verdim. "Val'in bir fikri var demiştin?" Televizyon ekranını işaret ettim. "O fikrin bununla bir ilgisi var mı?"

Gabe koltuğunda kıpırdanarak gerilmeme sebep oldu ve sonra görüntüleri hızla ileri sardı. Röportajı yapan kişinin yedi yaşındaki hâlimin, köpüren bir derede elimde oltayla durduğum fotoğrafımı gösterdiği bölümde görüntüyü durdurdu. Bu fotoğrafı çektiğimiz makinenin bir zamanlayıcısı vardı, bu yüzden hem annem hem de babam fotoğrafta, kolları bana dolanmış hâldeydi ve üçümüz de gülümsüyorduk.

Gabe'e döndüğümde ifademi düzelttim çünkü beni dikkatle izlediğini biliyordum. Röportaj yapan kişinin özellikle bu fotoğrafı neden gösterdiğini hatırlıyordum, tıpkı sonrasında yaptığımız ve dünyayla paylaşılan konuşmanın her kelimesini hatırladığım gibi. Anlamadığım şey, Gabe'in bunu şimdi neden gündeme getirdiğiydi.

"Az evvel yalan söyledim," diye itiraf etti. "Teknik olarak bu benim fikrim, Val'in değil. Ama zamanımız kısıtlı olduğundan ve o da bunu gerçekleştirmek için gereken bağlantılara sahip olduğundan Val'den yardım istedim. Daha önce onun yapım ekibiyle çalışmıştı, bu yüzden bürokratik engelleri aşabilir ve iki haftan dolmadan işleri yoluna koyabilirdi."

Gabe, sanki benden cevap bekliyormuş gibi konuşmayı kesti ama benim tek yapabildiğim, "*Onun* yapım ekibi mi?" diye tekrarlamak oldu. Kafamın karışık olduğu belliydi. "*Kimin* ekibi? Ve *ne* için?"

Gabe kahvesinden kalanı yudumlarken cevap vermesi biraz vakit aldı. "Bu fikir... bundan hoşlanmayacaksın."

Sesindeki tereddüt, özellikle uzun ve yüksek sesle iç çekmesi, sözlerine devam etmeden önce beni hazırlamaya yetti. "Stüdyo -ve halk- için bir aktör olarak çok yeteneklisin ve onların gözüne girmek için sahtekârlık yapman söz konusu bile olamaz. Bu da onların görmek istediği *seni* ortaya çıkaracak başka birine ihtiyacımız olduğu anlamına gelir. Onlara hâlâ dünyayı dizlerinin üzerine çökerten aynı çocuk olduğunu ve son zamanlardaki şöhretinin geçici bir şeyden ibaret olduğunu hatırlatacak birine. Hâlâ sana yatırım yapmalarına ve senin hayranlık duymaya değer olduğunu kanıtlamana yardımcı olacak birine."

Vücudumdaki her kas gerildi. " Bu *biri* ne anlama geliyor?" Bir prodüksiyon ekibinden bahsettiğini hatırladım ve temkinli

bir şekilde, "İmajımı kurtarma planı için başka kimi kandırdın?" diye sordum.

Gabe'in tepkisi, uyarı zillerini harekete geçiren sakin bir gülümseme sunmak oldu. "Fikrimin parlak olmasının sebebi de bu işte." Tekrar tabletine dokunmaya başladı. "Kimse hile yaptığımızı söyleyemez çünkü kimse kendi istemediği sürece *kandırılmayacak*. Ve sen kafanı toparlayıp birkaç gün boyunca uslu davrandığın sürece, sana verilen iki haftalık süre sonunda temize çıkmış olacaksın."

Kafam her zamankinden daha fazla karıştı ancak Gabe'in bakışıyla sorularımı bastırdım ve açıklama yapmasını bekledim. Bu sefer tabletindeki fotoğrafı paylaşmak için ana televizyonu kullanmayıp ailemin tek ve biricik kamp gezisinden bir fotoğrafı ekrana getirdi. Bunun bir ön uyarı, Gabe'in açıklamak üzere olduğu şeyin etkisini yumuşatma yolu olduğunu fark etmeliydim ancak kariyerimi kurtarmak için bir ilham kaynağı olduğunu tahmin etmem mümkün değildi. Tabletini bana doğru çevirdiğinde gösterdiği şey beni çok etkiledi.

Gözlerim taslak hâlindeki medya ilanının üzerinde gezindi ve tek yapabildiğim, Gabe'in iki konuda haklı olduğunu bilerek sessizce küfür etmek oldu:

Fikri harika.

Ve bundan kesinlikle nefret ettim.

Düzenleme
Ny.ozlem

CHARLIE

Randy Newman'ın *You've Got a Friend in Me* şarkısının duygu dolu sözleri beni uykudan uyandırdı. Yatağımın başucundaki sehpanın üzerinde duran telefonumu bulana kadar nakarat yükseldikçe yükseldi. Kimin aradığını görmek için ekrana bakmama gerek yoktu zira o zil sesi yalnızca bir kişiye tahsis edilmişti.

Yüreğim ağzımda telefonu açtım.

"Em?" diye mırıldandım. "Sen..."

Tiz çığlığı irkilmeme neden olsa da huzursuzluğumu yok etti. Çığlık atmak iyi bir şeydi. Asıl korkmam gereken şeyin Ember'ın sessizliği olduğunu çoktan öğrenmiştim ki Tanrı'ya şükür bu aralar en yakın arkadaşım nadiren sessiz kalıyordu. Ama rahatlamama rağmen uykulu gözlerle baktığım saatin, gecenin ikisini geçtiğini gösterdiğini gördüğümde Ember'ın çığlıklarını kesecek kadar yüksek sesle homurdandım:

"Gecenin bir yarısı, Ember," diye hırıltılı bir sesle konuştum zira sesim uykudan kalınlaşmıştı. "Neler oluyor?"

"Los Angeles'ta değilmiş!" diye saçma bir şekilde bağırdı, sesi komşu ülkelerdeki köpeklerin bile duyabileceği kadar tizdi. "Şimdi kıçını kaldır ve buraya gel, başvurularımızı göndermemiz gerek!"

Telefonu kapattı ve beni odamın karanlığında gözlerimi kırpıştırır hâlde bıraktı. Tek bildiğim çağrıldığımdı ve birkaç dakika içinde penceresinden içeri girmezsem, Ember bizzat ters yönde bir yolculuğa çıkacaktı. Bu yüzden bir kez daha homurdanarak -ancak bu defa boyun eğmiş bir şekilde- yataktan indim ve telefonumun el fenerini kullanarak sevgili pembe ugg'larımı aradım.

Ember Ashley'nin yan eve taşındığı güne lanet okuyarak -ve sonra böylesine korkunç bir şey düşündüm diye kendime lanet okuyarak- pencereye doğru sendeledim ve camı iterek açtım. Eylül ayının başındaki serin hava yüzüme çarpınca ürperdim ve yatağıma özlemle baktım. Ama sonra Ember'ın kendi penceresinden başını dışarı çıkardığını ve acele etmem için işaret ettiğini gördüm.

Uykuları bölen arkadaşlarla ilgili homurdanarak evlerimiz arasında köprü görevi gören kalm bir okaliptüs ağacının üzerine çıktım, dalda dengemi korumaya çalıştım ve aşağı doğru yavaşça indim. Okaliptüs kokusu, ayaklarımın altındaki iki katlı uçurumla birleşince içgüdüsel bir şekilde enerjim arttı ve kendi penceremden Ember'ın penceresine doğru örümcek gibi sürünerek ilerledim, ardından sıcacık şekilde aydınlatılmış odasına girdim.

"Senden her geçen gün biraz daha nefret ediyorum," dedim doğruca yatağına doğru gidip yığılarak.

"Neyse ki bir yandan da beni çok seviyorsun. Böylece benden tamamen nefret etmen biraz zaman alır," diye karşılık verdi ve yanıma oturdu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama bulaşıcı mutluluğu karşısında huysuz tavrımı uzun süre sürdüremedim. Ember gibi, hayat ne getirirse getirsin her zaman olayların iyi tarafını görmeyi başaran birini hiç tanımamıştım. Bu hem güzel hem de yorucuydu.

"Bu saatte beni buraya sürüklemenin iyi bir nedeni olmalı," diye uyardım. Bakışlarım ona bir dalga gibi çarptı.

"Sadece iyi bir nedeni değil," dedi dizüstü bilgisayarına uzanıp web tarayıcısını açarak. "*Çok* iyi bir nedeni var."

Sayfanın yüklenmesini beklerken benimki kadar tanıdık yatak odasına göz attım. Onun duvarları açık pembe, benimkiler ise soluk sarıydı ancak ikimizin odası da on yıllık anılarımızın fotoğraflarıyla kaplıydı.

Ember henüz yürümeye yeni başlamışken Ashleyler Yeni Zelanda'dan Avustralya'ya taşınmışlar ancak yan eve benim sekizinci doğum günümden hemen önce gelmişler, Sidney'deki büyük şehir hayatlarını küçük sahil kasabamızın huzur ve sessizliğiyle değiştirmişlerdi. Bu kararları için onlara ne kadar teşekkür etsem azdı çünkü Ember olmadan hayatımı hayal edemiyordum. Birlikte yaşadığımız şeyler... İkimizin de birbirimiz olmadan bu kadar uzun hayatta kalamayacağımızı biliyordum.

Arkadaşıma baktığımda, düşüncelerime zorla girmeye çalışan karanlık anıları görmezden geldim ve bunun yerine kahverengi gözlerindeki heyecanlı parıltıya odaklandım. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve kısa siyah saçları pembe beresinin altından fırlıyordu. Bu görüntü hem içimi ısıttı -berenin rengi tam Emberlıktı- hem de midemde hatırladığım bir korku sarmalı uyandırdı. Ama korkularımı kovdum çünkü onların hayaletlerden başka bir şey olmadığını biliyordum.

Daha rahat bir pozisyona geçip de Ember'ın yatağının karşısındaki aynada kendi yansımamı gördüğümde hafifçe irkildim. Beni şaşırtan şey ne flanel pijamalarım, ne de kıştan beri

soluk olan cildimdi. Hayır, bu şok son birkaç gündür kendimi gördüğümde -ya da daha doğrusu saçımı gördüğümde- sıklıkla yaşadığım bir şeydi. Buna "Galaksi" diyorlardı: mavi, mor ve fuşya karışımı. Nefret edeceğimi sanmıştım ama etsem bile önemli olmazdı çünkü üç yıl önce Ember'la her saç kesimi vaktimde, rengini onun seçebileceğine dair bir anlaşma yapmıştım. Tedirginliği bırakmayı uzun zaman önce öğrenmiştim, özellikle de anlaşmamızın o zamanlar Ember için ne kadar önemli olduğunu düşünürsek. Üstelik gerçekten akılalmaz saç maceralarına rağmen, her zaman bana yakışan bir şey bulmayı başarıyordu. Şu anki görünümüm fena hâlde dikkat çekici olsa da gözlerimde sihirli bir etki yarattığını ve soluk mavi-gri renklerinin neredeyse uhrevi bir menekşe gibi görünmesini sağladığını itiraf etmeliydim.

Yine de buna alışmam zaman alacaktı.

"Tamam, sakın panikleme," dedi Ember, web sayfası sonunda yüklenirken. Bu üç kelime derin bir iç çekmeme yetti ve o iç çekiş, Ember dizüstü bilgisayarını yüzüme doğru itip ekranı gösterdiğinde açıkça duyulabilir hâle geldi.

Ekranda bana ve dünyanın geri kalanına fazlasıyla tanıdık gelen birinin fotoğrafı vardı. İmkânsız derecede mavi gözler, aşırı kusursuz bir yüz, sanki *şekillendirilmemiş* gibi görünecek kadar dağınık bir şekilde şekillendirilmiş buz rengi gümüş saçlar, altın rengi bronz bir ten ve çok sayıda kişisel antrenörle çalıştığını belli eden bir vücut.

Zander Rune: olağanüstü bir aktör ve Hollywood'un son derece yakışıklı kötü çocuğu.

Üç aydır onun yeni bir fotoğrafını görmemiştim ama ne kadar anlaşılmaz olsa da bu üç ay içinde daha da çekici olmuştu. Bunu kabul etmek yerine, yavaş yavaş kaynayan öfkemi bastırdım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Zaten hep bir anime karakterine benzerdi ama şimdi iyice saçma olmaya başlamış."

Ember sayfayı aşağı kaydırmak üzereydi ama kahkaha atacak kadar şaşırdı ve durdu. "*Neye* benzerdi dedin?"

"Lütfen ama. Sanki görmüyorsun. Saçları, gözleri..." Yüksek sesle iltifat etmek istemediğimden yüzünü ve vücudunu işaret ettim. "...*hiçbir şeyi.* Gerçek gibi görünmüyor."

Hâlâ gülen Ember, "Sen anime izlemezsin ki," dedi.

"Önemi yok. Google'da var," diye meydan okudum. Dizüstü bilgisayarını daha yakına çekip yeni bir sekme açtım, arama çubuğuna *gümüş renk saçlı, mavi gözlü, erkek anime karakteri* diye yazdım ve sonuçlar yüklendiğinde zafer dolu bir ses çıkardım. Zander bunlardan herhangi birine benzetilebilirdi ama mükemmel örnek hemen gözüme çarptı. "İşte. Şu. Satoru Gojo.* Sana söylemiştim."

Ember başını yana eğdi. "Neden gözleri bağlı?"

"Gözleri bağlı olmayan resimlere bak." Büyütmek için birine tıkladım. "Zander Rune'un tıpatıp aynısı."

"Ayrıca aşırı derecede çekici."

Bu sefer kahkaha atan ben oldum. "O bir animasyon karakteri."

Ember gözlerini devirdi. "Sanki hiç Disney'den birine âşık olmadın mı? Robin Hood? Simba? *İnsan* bile değillerdi ama çekiciliklerini inkâr edemezsin."

"Çekici olan *kişilikleriydi*..."

"Flynn Rider ve Li Shang'dan bahsetmiyorum bile." Hayal kurar gibi iç çekti. "Çok seksiler."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Bazen senin için endişeleniyorum."

Sırıtıp bana bir öpücük attı ve diğer resimleri kaydırırken mırıldandı, "Eğer erkekler buna benziyorsa, gerçekten anime

* *Satoru Gojo*, Gege Akutami'nin Jujutsu Kaisen adlı mangasındaki bir karakteridir.

izlemeye başlamam gerek." Ama sonra doğrulup kaşlarını çattı. "Hayır, dikkatim dağılmayacak. Bu *önemli.*"

Ember, Zander'ın fotoğrafının olduğu sayfaya geri döndü ama bu sefer *nedenini* görebilmem için aşağıya kadar kaydırdı. Metin kalın harflerle yazılmış, eğlence sitesinde yayımlanan bir duyuruydu:

ZANDER RUNE İLE BİR MACERA KAZAN!

"Beni *bunun* için mi uyandırdın?"

Rahatsız olmama rağmen şaşırmamıştım. Zander Rune söz konusu olduğunda, Ember bizim yaşımızdaki... ve daha genç... ve daha büyük... pek çok insan, erkek gibiydi. Zander bir Hollywood ikonuydu. Bir zamanlar onu putlaştıranların arasında ben de vardım. On iki yaşındayken Ember ile sinemada ilk *Lost Heirs* filmini izlediğimizi ve jenerik akmaya başlar başlamaz, tekrar izlemek için iki bilet daha almak üzere gişeye geri koştuğumuzu gayet net anımsıyordum. Beş yıl sonra bile, o günün her dakikasını ve dünyayı bu Amerikalı yakışıklıya hayran bırakan o filmi hâlâ hatırlıyordum.

Üç ay öncesine kadar Zander'ın en büyük hayranlarından biriydim. Ama sonra o on sekiz yaşına girdi ve benim gözümde imajını onarılamayacak şekilde zedeleyen bir dizi seçim yaptı. Adı her zamanki medya skandallarıyla anıldı ancak doğru olsun ya da olmasın, bunlar beni ona duyduğum saf hayranlıktan döndüren şeyler değildi. Benden sadece dört ay büyüktü, bu yüzden ergenlik dönemindeki çılgınlıklarını çok iyi anlıyordum ve yargılamak için hiçbir sebebim yoktu.

Ama sonra gösterişli arabasını bir ağaca çarptı ve mucizevi bir şekilde yara almadan kurtulurken rutin bir testle DUI suçlamasıyla sonuçlandı. İşte bu affedemeyeceğim bir şeydi. Davranışları başkalarını riske atmış ve buna rağmen şöhreti yüzünden, sadece birkaç saat toplum hizmeti ve kısa bir

rehabilitasyon cezasına çarptırılmıştı. O günden sonra Zander Rune'a duyduğum tüm hayranlık bitti. Hem de sonsuza dek.

Ember beni herkesten daha çok anlıyordu ve bu geceye kadar (gizli hayranı olmaya devam etse bile) onunla ilgili bir daha asla konuşmama konusundaki dile getirilmeyen isteğime saygı duymuştu. Ember elbette istediği kişiye hayranlık duymakta özgürdü ama bu yarış... İşte bunu anlamıyordum. Onunla maceraya atılmak için gereken koşulları okumaya başladıkça anlayış eksikliğim daha da arttı.

"Ciddi olamazsın," dedim düz bir sesle. Neredeyse yanımda zıplıyor, yüzü heyecanla parlıyordu.

"*Hayal edebiliyor musun*?" diye bağırdı yastıklarına geri yığılırken. "Zander Rune ile dört günlük tatil."

"Tatil mi?" Küçük yazıları işaret ettim. "Bunları okudun mu?"

Beni duymazdan geldi ve hevesle devam etti: "O ve ben, baş başa, hem de tam doksan altı saat boyunca."

Parmaklarımı sığ gözlerine doğru şıklattım. "Dünya'dan Ember'a. Bunu okuduğunu söyle bana?"

Gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve tekrar doğrulup hevesle başını salladı. "Her kelimesini."

Sabrımı zorlayarak, "O zaman kazananın Zander ile baş başa olmayacağını biliyorsundur. Üstelik dinlendirici bir tatil vadetmiyor."

Yarışma sadece aktörle değil, aynı zamanda *Hawke'ın Vahşi Dünyası* adlı reality şovunun yıldızı Rykon Hawke ile de bir macera sunuyordu. Adam bir efsaneydi, kariyerine Kanada Kayalık Dağları'nda park bekçisi olarak başladıktan sonra dünyanın dört bir yanındaki pek çok vahşi yaşam kampının ilkini kurmuştu ve çoğu rehabilitasyon programları için olsa da birçok okul ve kuruluş da bunları kullanıyordu. Adam oradan

televizyona geçmiş ve izleyicileri çeşitli maceralarla büyüleme becerisi sayesinde hızla herkesin bildiği bir isim hâline gelmişti. Çıplak elleriyle dikey uçurumlara tırmanmaktan buzlu tundralara rüzgâr barınakları kazmaya, volkanlardan aşağı koşmaktan çöllerde dolaşmaya veya okyanusun ortasında mahsur kalmaya kadar her şeyi yapıyordu. Hawke her yeni bölümde izleyicileri telefonun bile çekmediği kadar uzak bir yere götürüyor ve birkaç günden birkaç haftaya kadar geçen sürelerde, hepsinden sağ çıkıyordu. *Hawke'ın Vahşi Dünyası* aşırı uçların ötesindeydi ve izlemekten zevk alsam da adamın ölümle bu kadar hevesle dans edecek kadar dengesiz biri olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Ve görünüşe bakılırsa en yakın arkadaşım onunla ve Zander Rune ile bir yolculuğa çıkmak istiyordu.

"Hatırlatmakta fayda var, sen ve doğa pek iyi anlaşamazsınız," dedim kibarlığı bir kenara bırakarak. "On üçüncü yaş gününde kendi arka bahçende yaptığın kampı bile bitiremedin."

"Çadırda sivrisinek vardı," diye savunmaya geçti. "Benimle kan davası vardı."

Söz konusu yarışmanın galibi buz tutmuş bir yere gönderilmediği sürece, Ember milyonlarca sivrisinekle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ama bunu söyleme zahmetine girmedim ve devam ettim: "Ve bu ödül -eğer buna ödül denilebilirse- seni dört gün boyunca ıssız bir yere gönderecek. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ember kocaman gülümsedi. "Dört gün boyunca Zander'ın tüm odağı ben olacağım çünkü dikkat dağıtacak hiçbir şey olmayacak?"

Kasıtlı olarak mı kalın kafalı davranıyor yoksa eğlence olsun diye beni kızdırmaya mı çalışıyor, bilmiyordum. Başımı iki yana salladım. "Bu, özel ihtiyaçlar için özel yerler olmadığı anlamına gelir, tuvalet, duş veya su gibi. Üzerinde her türlü

böceğin, yağmurun, dolunun veya güneş ışığının sürüdüğü açık havada uyuyacağına ve Hawke'ın gücünü korumak adına söylediği her şeyi -büyük ihtimalle kıvranan solucanları veya ölü kuşları ya da tavşan bağırsakları gibi iğrenç şeyleri- yiyeceğin anlamına gelir. Belki kendi idrarını bile içmek zorunda kalabilirsin. Ve nerede olursan ol saatlerce yürüyecek, tırmanacak ve vahşi doğada kaybolmuşsun gibi yaşayacaksın çünkü tam olarak öyle olacaksın: *Kaybolmuş. Vahşi. Doğada.*"

Bu sefer başını iki yana sallayan Ember oldu. "Kaybolmuş *değil.* Sadece... dolaşıyor olacağım. Bir amaç uğruna." Gözleri tekrar donuklaştı. "Ve bunların hiçbiri önemli değil çünkü Zander Rune ile olacağım."

Tanrım, en iyi arkadaşımı öldürmek üzereydim. "Kendine gel, Em ve aklını başına topla. Bunu düşünüyor olamazsın."

Ember nihayet kendine geldi. "Elbette düşünmüyorum."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Ta ki...

"Düşünmeme gerek yok çünkü zaten katıldım. Şimdi sıra sende. Ve ondan sonra, kazanma şansımızı artırmak için yüzlerce sahte yeni e-posta adresi açmama yardım edebilirsin."

Ona ağzım bir karış açık baktım, sonra zayıf bir sesle, "Lütfen şaka yaptığını söyle," dedim.

Yanağıma vurdu. "Endişelenme, Charlie Bear. Eğer kazanırsan ben senin yerine giderim, tamam mı?"

Tamam değildi. Bunların hiçbiri *tamam* değildi. Ember'ın, böyle cesur bir maceraya atılmasına karşı gerçek gerekçemi dile getirirsem beni canlı canlı derimi yüzercesine parçalayacağını biliyorum -bu gerekçe Zander'la ilgili değil, gerçi onun varlığı da gitmemesi için fazlasıyla geçerli bir sebep- ama yine de onu nazikçe gerçekliğe çekmenin bir yolu olmasını diliyordum. Fakat arkadaşımı ve üzerinden yayılan ışığı görünce, mucizevi

bir şekilde kazansa bile ona neden gidemeyeceğini hatırlatacak gücü kendimde bulamadım.

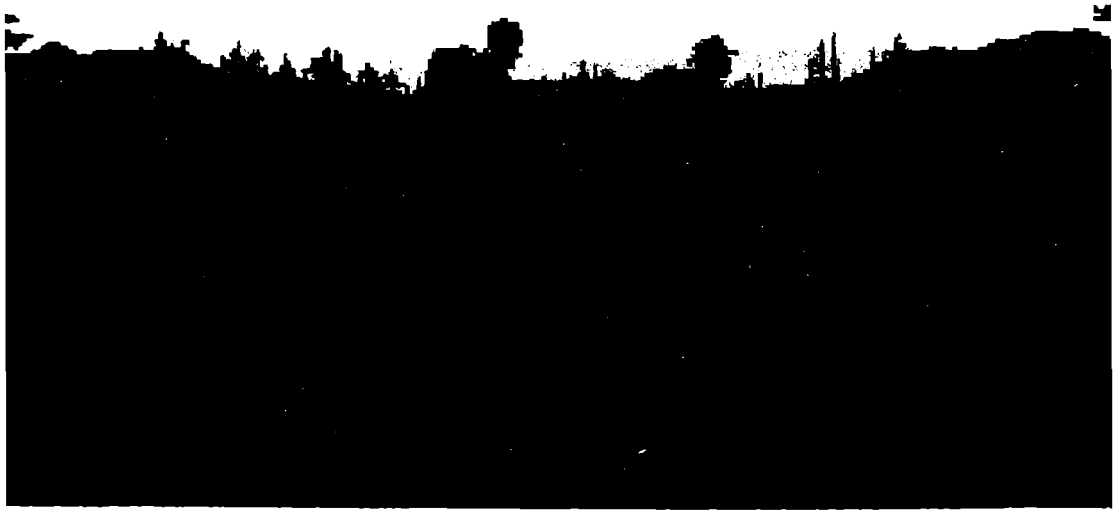
Bunun yerine görev bilinciyle çevrim içi yarışma formunu doldurdum, kişisel bilgilerimi girerken daha sonra *gelen kutumu* dolduracak istenmeyen postalardan kurtulmak için aboneliğimi iptal etmeyi aklımda tuttum.

Sonraki birkaç saati sahte e-posta hesapları oluşturarak, yarışma formunu tekrar tekrar doldurarak geçirdim, ta ki Ember ve ben gözlerimizi bir saniye daha açık tutamayana kadar.

Şafak ufukta belirirken kendi yatak odama geri döndüm, yatağıma yuvarlanıp derin bir uykuya dalmadan önce pencereyi kapatacak enerjiyi zar zor bulabildim. Son düşüncem, uyandığımda bütün gecenin, bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım bir rüya olmasını ummak oldu.

ZANDER

"Sen delirdin mi?"

Yüzümü buruşturup kulaklarımı kapattım ama pek işe yaramadı çünkü *Lost Heirs*'teki rol arkadaşım Summer West'in hoparlörümden bağırarak söylediği her kelimeyi hâlâ duyabiliyordum.

"Bir *hayranla* dört gün baş başa mahsur kalmak mı? Sen delirmişsin!" dedi. Arka plandaki rüzgâr bana onun Maldivler'de tatilde olduğunu hatırlattı ve dinlenmeye devam etmesi için onu nasıl ikna edebileceğimi düşündüm ancak bu girişimin boşuna olduğunu fark ettim. "Psikopat olabilir! Muhtemelen psikopattır da!"

"Hawke da orada olacak," dedim, içten içe ona katılmama ve bu reklam saçmalığını neden kabul ettiğimi milyonuncu kez merak etmeme rağmen. "Yapım ekibiyle birlikte."

"Her an değil ama," dedi Summer endişesini gizlemeyen hararetli bir sesle. "Ekibi sadece acil durum desteği için orada olacak. Yani çoğunlukla sadece sen, o ve potansiyel sapık

hayran birlikte olacaksınız. Dört gün demek tam üç gece demek, Zan. Bu insanın sana bir şey yapabileceği tam üç gece..."

"Summer, lütfen," diye inleyerek sözünü kestim, kanepeme yığıldım ve Malibu sahil şeridindeki evimin cam balkonundan dışarı baktım. "Zihnime kazıyacağın hiçbir korkunç görüntüye ihtiyacım yok."

Beklendiği gibi, beni duymazdan geldi ve ters gidebilecek her şeyi ayrıntılı olarak anlatmaya başladı. Midemin bulanmasını önlemek için onu duymazdan gelip Pasifik Okyanusu'nun üzerinde batan güneşin sakinleştirici görüntüsüne odaklandım. Ama çok geçmeden bu bile işe yaramadı.

"Summer, yalvarıyorum, lütfen dur," dedim sonunda, meslektaşlarımızdan birinin bir hayranıyla yaşadığı karmaşık bir dava ve yüzlerce saatlik terapiyle sonuçlanan olayı anlatırken sözünü keserek. "Ters tepebileceğini biliyorum ama başka seçeneğim yok. Bir şey yapmazsam *Titan*'ı kaybedeceğim. Ve *Titan*'ı kaybedersem..." Duygulandım ve sesim kısıldı, cümlemi bitiremedim.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu ve Summer da tıpkı benim gibi duygusallaşarak fısıldadı: "Ah, Zan. Bunların hepsi benim suçum."

Doğrularak oturdum. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Sakın ha!"

"Ama ben..."

"Hayır, Summer." Video akışını etkinleştirmek için telefonuma dokundum ve erken sabah güneşinin arkadan vurduğu, büyükbabasının tertemiz Hint Okyanusu'yla çevrili yatının güvertesinde duran arkadaşımı gördüm. Sarı saçları gevşek bir topuz yapılmıştı, dağınık tutamlar yeşim yeşili gözlerine düşüyordu ve şeftali-krem rengi karışımı teninde, genellikle makyaj yaptığında gizlenen hafif çiller vardı. Olduğu yerde saat sabahın yedisi bile değildi, bu yüzden pijamaları üzerindeydi. *My*

Little Pony markası beni neredeyse gülümsetti. Ama sonra yüzündeki çaresizliği fark ettim ve tüm neşem uçup gitti.

"Eğer yapmasaydın..." diye başladı ama ben bitirmesine izin vermedim.

"Yaptım ve yine olsa yine yaparım." Ekrandan gözlerine baktım. "Ve yine, yine." Dudağını ısırdı, kararsızdı, bu yüzden devam ettim: "Ciddiyim, Summer. Hiçbir pişmanlığım yok ve isteyeceğim son şey, zaten omuzladığın onca şeyin üstüne bir de benim seçimlerimin yükünü taşıman olur. Bana üzerinde durmayacağına söz vermiştin."

"Benim yüzümden kariyerini neredeyse kaybedecekken bunu söylemek kolay," dedi sessizce. "Ve hâlâ *kaybedebilirsin*."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdim. "Geçtiğimiz yıl sana kaç rol teklif edildi?"

Summer okyanusa baktı, cevap vermedi.

Sesimi yumuşattım. "Benim kararlarımdan sen sorumlu değilsin, Sum. Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun. Ben iyi olacağım ve sen de iyi olacaksın. Sadece bu zor dönemi atlatmamız gerek. İkimizin de atlatması gerek. Sonra harika olacağız."

Hissettirdiği kadar zoraki görünmemesini umarak, ona kendimden emin bir gülümseme yolladım. İkna olmuş gibi görünmüyordu ama sonunda başını sallayarak en azından söylediklerimi kabul etmeye çalışacağını belirtti. Rahatladım ama yine az evvelki konuya döndüğünde bu his hızla kayboldu ve ben de kanepeme geri yığıldım.

"Hawke'u neden bu yarışma olayına dâhil etmek zorunda kaldığını hâlâ anlamıyorum," dedi, bir tutam saçı kulağının arkasına alıp. "Kazananı öğle yemeğine çıkarsan olmaz mı? Ya da bir kaç günlük bir kamp gezisi gerektirmeyen başka bir şey yapsan?"

Bunu neden sorduğunu bildiğim için yüreğim ısındı. Beni korumak istediği için onu seviyordum. Dört yıl önceki röportaj sırasında Summer da oradaydı, kanepede bana katılmak için bekliyordu, bu yüzden ailemle balık tutarken çekilen fotoğrafımı ön sıradan görmüştü. O dönem birbirimizi iki yıldır tanıyorduk ve o benim kız kardeşim gibiydi. Bu yüzden ona o gün milyonlarca izleyiciyle paylaştığımdan daha fazlasını anlattım... *çok daha* fazlasını. Bu sebeple de bu hayran deneyiminin benim için neden bu kadar zor olacağını biliyordu.

"Hawke'ın imajı benimkinden farklı, tertemiz," diye cevapladım, sonra kendini suçlamaya devam etmemesi için hızla geçiştirdim. "Gabe ve Valentina; onunla ve yarışmanın galibiyle birkaç gün çekim yapmamın stüdyonun bana olan bakış açısını verilen sürede düzelteceğinden emin."

"Bunu söylemek onlar için kolay," diye mırıldandı Summer kaşlarını çatarak. "Dört gün boyunca *Vahşi İnsanlar İçin Av*'ı oynamak zorunda olanlar onlar değil çünkü."

Bu beni güldürdü. "O, Yeni Zelanda'daydı. Hawke bizi Avustralya'ya götürecek."

Gözleri ilgiyle parladı. "Avustralya mı? Daha önce bundan bahsetmemiştin."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu düşünmemeye çalışıyordum."

"Avustralya muhteşemdir." Summer hüzünlü bir ses çıkardı. "Bu, Kuzey Kutbu'nda donmaktan veya bir Afrika çölünde erimekten çok daha iyi olacak."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Ama ben yine de, "Avustralya'daki her şeyin insanı öldürmek istediğini duymuştum," dedim.

Summer umursamaz bir tavırla elini salladı. "Hayatta kalma kısmı senin için sorun olmaz zira tüm doğa işlerinde

doğal olmayan bir şekilde iyisin. En büyük zorluk hayran kısmı olacak. Ve... bilirsin işte..." Boğazını temizledi. "Geri kalanı."

Son cümlelerini bilerek duymazdan geldim ve bacaklarımı uzatıp, "Üç gün önce başlayan yarışmaya şu âna kadar on milyondan fazla başvuru olduğunu söylemiş miydim? Tanrı'ya şükür, başvurular bu gece kapanıyor. Bu kadar çok insanın neden katıldığını düşünmek bile midemi bulandırıyor."

Summer'ın dudakları seğirdi ve arkasındaki korkuluğa yaslanarak rahatladı. "En az dokuz buçuk milyonunun senin onlara deliler gibi âşık olmanı umdukları için kazanmak istediğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Peki ya kalan beş yüz bin?"

Dudak seğirmesi tam bir şeytani tebessüme dönüştü. "Mantıksız bir şey umuyorlar." Daha cevap bile veremeden -buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum- bana, "Bu konuyla ilgili ailenle konuştun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Onlar da senin kadar heyecanlılar." Aslında bu ifade biraz hafifleştirilmişti. Ama onlar da *Titan* rolünün benim için ne kadar önemli olduğunu ve onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorlardı.

Summer temkinli bir şekilde, "Peki, Maddox'la konuştun mu?" diye sordu.

Kalbim sıkıştı. "Telefonlarımı hâlâ açmıyor."

Tereddütlü bir duraksamanın ardından Summer, "Üç ay oldu," dedi.

Hatırlatmasına gerek yoktu. "O gece olanlar konusunda ne hissettiğini biliyorsun."

İkimiz de sessizliğe gömüldük, ikimiz de DUI gecem konusunda konuşmaya ihtiyaç duymuyor veya bunu istemiyorduk. Özellikle Maddox bu konuda konuşmak istemiyordu. En

yakın arkadaşım beni dışlıyor ve nedenini anlasam da bundan hâlâ nefret ediyordum.

Summer'ın gözleri şefkatle doldu ama ne söyleyeceğini duymak istemiyordum. Bu yüzden ilk ben atılıp, "Kazanan duyurulduğunda -sanırım Gabe yarın demişti- doğruca Sidney'e giden bir uçağa bineceğim, bu yüzden her şey bitene kadar konuşma şansımız olacağını sanmıyorum. Ama Hawke'ın ekibi bölümü mevcut yayın planlarına yerleştirme işini ayarladı. Bu sayede en azından neredeyse canlı yayınmış gibi sefaletimi görebileceksin," dedim.

"*Sefalet* güçlü bir kelime. Hadi, olumlu olalım," dedi Summer, şüpheci bakışımı fark edip hemen devam etmeden önce. "Bölümün ne zaman yayımlanacağını biliyor musun? Ve nerede?"

Yayın hizmetlerinin adlarını saydım ama ne zaman yayımlanacağı konusuna gelince başımı iki yana salladım. "Bu, düzenleme ekibinin ne kadar iyi olduğuna bağlı ancak Gabe bölümün tamamını işimiz bittikten bir veya iki gün sonra yüklemeyi hedeflediklerini söyledi. Şans eseri Hawke'ın Valentina'ya bir iyilik borcu varmış da bunu normalden çok daha hızlı yapmayı kabul etmiş, aksi takdirde stüdyonun bana verdiği sürede hazır olması mümkün değildi."

"Şimdi bunu düşünme," dedi Summer beni yatıştırarak. "Her şey yerli yerinde ve her şey mükemmel bir şekilde yürüyecek." Onun inancı kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bunu yaptığım için deli olduğumu söylediğini sanıyordum?"

Sırıttı. "Sözümün arkasındayım. Öte yandan kaliteli bir eğlenceye acil ihtiyacım olduğu için patlamış mısır da alacağım ve sen dostum, eğlenmemi sağlayacaksın. Çılgın bir sapıkla vahşi doğada dört gün ha?" Kıkırdadı. "Bunu izlemek için sabırsızlanıyorum. Hem de tekrar tekrar."

Ona dik dik baktım. "Berbatsın."

Daha çok sırıttı. "Ben de seni seviyorum, Zan. Medeniyete döndüğünde beni ara." Bitirmeden önce göz kırptı. "Ve sapık hayranına âşık olmamaya çalış, yoksa bunu unutmana asla izin vermem."

Ekrana öpücük kondurup konuşmamızı sonlandırdı, sözlerine karşılık olarak gözlerimi devirmemi göremedi.

Elimle saçımı tarayarak bir kez daha manzaraya baktım ve gökyüzünün hızla kararadığını fark ettim. Akşam yemeğinden önce koşmam gerekiyordu ama bir dürtü beni ele geçirdi ve yeni bir arama yapmak için telefonuma dokundum. Son üç aydır her denediğimde olduğu ve yine tahmin ettiğim gibi, aramam sesli mesaja yönlendirilmeden önce karşı tarafın telefonu yalnızca iki kez çaldı.

"*Hey! Maddox'a ulaştınız. Mesaj bırakın.*"

Bip sesi duyulduğunda, otomatik olarak konuşmaya ve kekelemeye başladım: "Selam, benim. Yani, Zander. Ben sadece... şey yaklaşık bir hafta yurt dışında olacağımı bildirmek istedim. Son olanları görüp görmediğini bilmiyorum ama Gabe bana yardımcı olmak için bir yarışma işi yaptırıyor..." Kamuoyu imajı sorunlarımı Maddox'a açmamak için hemen sustum.

"Dinle," dedim, daha kısık bir sesle, "Anladım, dostum. Anladığımı biliyorsun. Ama lütfen... beni geri ara." Sonra ilgisini çekecek şeyi söyledim, "Kamp yapmaya gitmeliyim, Mox. Dört gün, Rykon Hawke ve bir hayranımla. Ve ben... olanlardan sonra..." Duraksadım, bir nefes aldım, sonra zayıf bir sesle bitirdim: "...gitmeden önce seninle konuşabilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim."

Elveda demeden telefonu kapattım, Maddox'un beni aramayacağını zaten biliyordum. Son üç ay boyunca ne kadar yalvarsam da benimle iletişime geçmesini sağlayamamıştım ve onu şahsen ziyaret etmek için yaptığım her girişim, kapıyı

yüzüme kapatmasıyla (ilk seferinde) ve o zamandan beri her seferinde hiç açmamasıyla sonuçlanmıştı.

En iyi arkadaşımı özlüyordum. Hele şu an, her zamankinden daha çok.

Ama yapabileceğim başka bir şey olmadığını da biliyordum. Hazır olduğunda benimle konuşacaktı. Keşke bir an evvel hazır olsaydı.

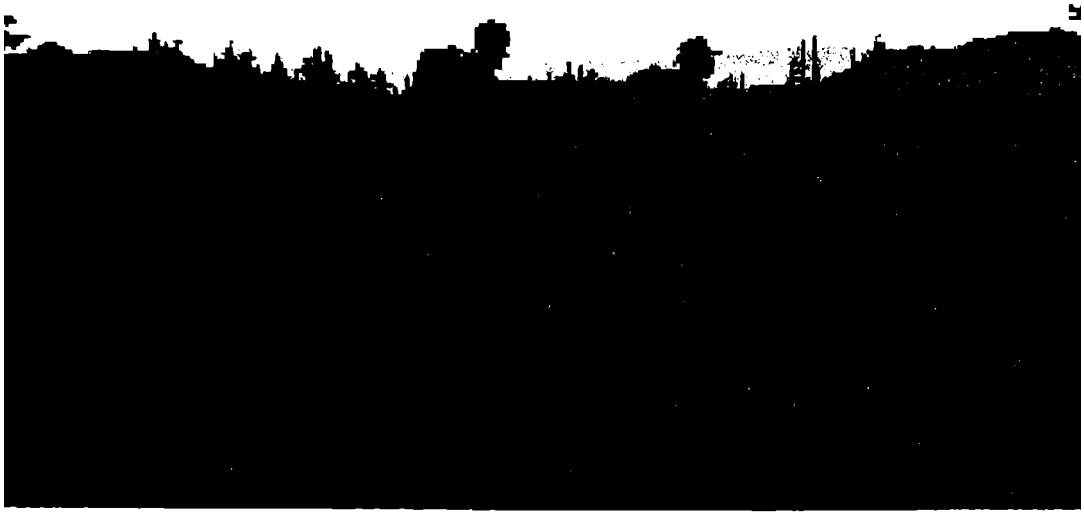
Ağrıyan kalbimin üzerine elimi koyup, sonunda ayağa kalkmadan önce bir anlık yas tuttum. Telefonum çalmaya başladı, kalbim umutla çarptı ama ekrandaki Maddox'un adı değildi.

Gabe'in adıydı.

Telefonu açarken korku ve beklentiyle doldum. Gabe'in derin sesi hoparlörden net bir şekilde yankılanırken hislerim katlanarak arttı: "Kazananı belirledik. Maceraya hazır mısın?"

CHARLIE

"Bayan Hart! Mickey, kar tanesi tacımı sıcak çikolata sosuna düşürdü!"

Doğum günü kızına yedek bir tane vermek için öne atıldım ve "Neyse ki en iyisini sona saklamışım," dedim. Parlak gülümsemesi, on yedi yaşımda olmama rağmen bana *Bayan Hart* diye seslenmesinin acısını hafifletti. Yine de bugünkü gibi günlerde, yedi yaşındaki bir grup hiperaktif çocuğu denetleyip güzel vakit geçirmelerini sağlamak bana kendimi çok yaşlı hissettiriyordu.

İki yıl önce Sandy's Scoops and Sprinkles'da çalışmaya başlamak, okuldan sonra ve hafta sonları biraz ekstra para kazanmak için eğlenceli bir yoldu. Hayal edebileceğim en iyi gündelik işti ama sonra sahibi Sandy, burayı normal bir dondurmacıdan çocuklara partiler düzenleyen bir işletmeye dönüştürdü. O güzelim pembe ve krem renkli mekânı yenileyerek ayrı bir etkinlik odası eklediler: gökkuşağı renginde duvarları olan ucube yer. Böylece müdavim müşteriler salonda oturup huzur içinde yemek yiyebilirken şeker delisi çocuklar da saatlerce kesintisiz neşenin tadını çıkarabiliyordu.

Sandy hafta sonu partilerini denetlememi ilk istediğinde neredeyse vazgeçecektim ama beni ikna ettiler ve haklı çıktılar. Çocukların hayal edilebileceği her türlü malzemeyle kaplı kaotik dondurmalı pastalar yapmalarına yardım etmeyi gerçekten seviyordum. Tek dezavantajı, partinin temasından esinlenen bir kostüm giyme zorunluluğum ve bu süreçte genellikle onurumu feda etmemdi. Bugün *Frozen*'dan Elsa gibi giyinmiştim, bu fena sayılmazdı ama ayda en az bir kez Bluey tulumumu, kuyruğumu ve diğer her şeyimi giymek zorunda kalıyordum.

"Bayan Hart! Ellie yenilebilir simleri paylaşmıyor!"

Tezgâhın sonuna doğru aceleyle ilerledim ve tam o sırada küçük bir kız sim kabını havaya fırlatıp içindekileri masaya ve yere saçtı. Ve *bana*.

Derin bir iç çekip sorun çıkaranları ayırdım. Onları sakızlı ayıcıklar ve çırpılmış krema ile oyaladım, ardından saçımdaki simleri silkeleyip doğum günü kızını kontrol ettim. Olaf şeklindeki dondurmalı pastayı süslemeye dalmış durumdaydı -en azından ben Olaf olduğunu sandım- ve diğer arkadaşları da aynı şekilde mutluydu. Yine de partinin bitmesine sadece birkaç dakika kaldığını görünce rahatladım.

"Son rötuşları yapmanızın vakti geldi," diye duyurdum. Çocuklar hüzünlü seslerle karşılık verdiler ancak kreasyonlarını yalıtımlı çantalara koymama yardım edip sevdiklerine yaptıklarını göstermek için oradan uzaklaştılar. Gökkuşağı odasından çıktıklarında rolüm bitti ve Sandy'nin salondan gelen neşeli sesini duydum. Ooh ve ahh sesleri eşliğinde parti katılımcılarını ve velileri mağazadan dışarı çıkmaya teşvik ediyordu.

"Her şey yolunda," diye seslendi sonunda, ardından ön kapının kilitlenişini ve tabelanın *kapalı* yazan kısmının çevrilişini duydum.

Pastel renkli sakin salona girdiğimde Sandy bana iki kez baktı, mor rujlu dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ne kadar da parlaksın."

Omuzlarımdaki simleri silkeledim. "Geçen haftaki bal ve ahududu sosu felaketinden iyidir. Tigger kostümümü bir daha ne zaman giysem hep suç mahalline benzeyeceğim."

Sandy güldü, mohawk tarzı kesilmiş kısa, ağartılmış saçları o gülünce sarsıldı. Sonra parti odasına baktı. "Birle on arasında odadaki hasarı puanla."

"Kesinlikle altı," diye cevapladım. "Çok kötü sayılmaz. Bir saat içinde bitirmiş olurum."

Sandy genelde cumartesileri burayı kapatmama yardım eder, ben parti odasını toplarken o da salonla ilgilenirdi ama bu gece bir randevusu vardı, eve gitmek için can attığını biliyordum.

"Gerçekten emin misin..."

"Eminim." Onu kapıya doğru ittim. "Özgür olmamak ne kadar güç, git flört et çünkü en güzel yaş otuz üç."

"Bir sonraki doğum günümde yeni bir tekerleme bulman gerekecek," dedi burnunu kırıştırarak. "Umarım *bekâr, fakir ve otuz dört* olmaz."

Güldüm. "Beni kandırmaya çalışma, yıllık cironu gördüm. Ve ikimiz de Xin'in sana takıntılı olduğunu biliyoruz. Eğer *evet* deseydin yarın kilisede yürüyor olurdunuz."

"Evlenmek için çok gencim."

Kaşımı kaldırdım.

Sandy kaşlarını çatarak, "Yani ruhum çok genç," dedi.

Bu, defalarca yaptığımız bir tartışmaydı, o yüzden sadece, "Git, yoksa ben giderim ve temizliği sen yaparsın," dedim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana karşı çok iyisin, Charlie. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çalışanımsın."

"Maaşıma zam yapmaktan çekinme," dedim yarı şaka, yarı ciddi.

Kıkırdadı ve çıkmak için kapıyı açtı ama sonra geri döndü, gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bir ara senin sonunda buradan istifa edip dünyayı fethetmenle ilgili konuşalım. Sonsuza dek burada kalamazsın, meleğim. Buna izin vermem."

Ona bu *süper eğlenceli* sohbeti dört gözle beklediğimi söyleyemeden kapıdan kayboldu ve beni içim kaynar bir hâlde oracıkta bıraktı.

Sandy'nin iyi niyetli olduğunu biliyor ama geleceğimle ilgili düşünmeye zorlanmaktan hoşlanmıyordum. Bir zamanlar her şeyi planlamıştım, liseden nasıl mezun olacağımı ve küçük sahil kasabamızı terk edip büyük şehre taşımadan önce sırt çantamı alıp Ember ile bir yıl geçireceğimi. Sidney, Melbourne veya Brisbane favori tercihlerimizdi. O, drama bölümünde, ben ise girebildiğim herhangi bir bölümde okuyacaktım. Birlikte yaşayacak ve üniversite hayatının her anlamda tadını çıkaracaktık, ardından Sandy'nin de söylediği gibi gidip dünyayı fethedecektik.

Ama sonra hayat geldi, mükemmel planlarımızı rayından çıkardı ve bize kusurlu bir gerçeklik yarattı.

Geleceğimizi durduran ilk şey Ember'ın koşullarıydı.

Sonra benim koşullarım.

Geçen yıl mezun olduktan sonra ikimiz de bir yıl ara verdik ama ben seyahat etmek yerine dondurma satıp kırılan parçalarımı bir araya getirmekle uğraşıyor ve Ember da kaçırdığı tüm okul günlerini telafi etmek için kursa gidiyordu. Yılın bitmesine sadece üç ayı kalmıştı ve gelecekle ilgili kararlar almam gerektiğini biliyordum ancak henüz buna hazır değildim.

Çünkü bu, henüz hazır olmasam da devam etmeye hazır olduğum anlamına geliyordu.

Ve şu an bunu nasıl yapabileceğimi hayal edemiyordum.

Tüm bu zavallı şeyleri düşünürken ön kapıda tıkırtılar duydum ve en yakın arkadaşımın camdan el salladığını gördüm. Burayı Sandy ile kapatırken bile Ember sık sık bize katılır, Sandy'nin kulaklarını tırmalar ve yeni tatlardan denerdi. Temizliğe asla yardım etmez ancak tezgâhta oturup beni etrafı daha hızlı toplamam için cesaretlendirerek eğlenirdi. *Pamuklu çorapların çok yaşasın.*

Umursamıyordum çünkü zamanın daha çabuk geçmesini sağlıyordu. Ve genellikle, kayıp bir tokayı araması gibi sıradan da olsa, o günle ilgili paylaşacak neşeli bir hikâyesi olurdu. Ancak bugün yüzünde uzun zamandır görmediğim bir ifade vardı -üzüntüyle karışık teslimiyetle birleşmiş yoğun bir kararlılık- ve kapıyı açmak için çabalarken beni öyle endişelendirdi ki neredeyse bir tabureye takılıp düşecektim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neyin var?"

İçeri girip en yakın tabureye yığılırken nasıl göründüğünü sorguladım, yorgun ya da solgun değildi ve yansıttıkları duygulara rağmen gözleri parlak ve sağlıklıydı.

Onu en son bu kadar umutsuz gördüğümde onun hayatının en kötü günü ve benim hayatımın da ikinci en kötü günüydü: Ember'a lösemi olduğu söylendiği gün. On dört yaşındaydık ve on beş yaşına gelip gelmeyeceğini kimse bilmiyordu.

Ama geldi.

Sonra on altı, on yedi ve iki hafta önce on sekiz oldu.

Arkadaşım hayatta kalmayı başaran biri değil, tam bir savaşçıydı. Hayatının en zor savaşıyla yüzleşmiş ve sadece yenmekle kalmamış, bunu yüzünde bir gülümsemeyle başarmıştı. Başka birine kolay görünebilirdi.

Ama değildi.

Ember'ın hastaneye girip çıkması, küçük zaferler ve korkutucu aksilikler görmesiyle geçen yılları acı verici tedavilerle doluydu. Sonunda bu yılın başında remisyona girdi. Kutlamalarla dolu iki güzel ay geçirdik. Sonra dünyam yine bambaşka bir şekilde, hatta daha da yıkıcı bir şekilde altüst oldu.

Bu kadar kısa sürede başka bir şeyin ters gitmesine dayanabileceğimi sanmıyordum.

Hayır, bu kadar kısa sürede başka bir şeyin ters gitmesine dayanamayacağımı *biliyordum.*

Ve en yakın arkadaşımın kanserinin geri döndüğünü duymaya kesinlikle dayanamazdım. Ember ve ailesi için üç yıllık tedavisi boyunca güçlü kalmayı başarmıştım, her an elini tutmuştum ama şimdi... Verebileceğim bir şeyim kalıp kalmadığını bilmiyordum, özellikle de son altı aydır beni bir arada tutan tek şey Ember iken.

Ona bakınca, Sandy'nin pembe fayanslarına kusacak mıyım diye merak ettim. Midemde bir yanma hissettim, duymak üzere olduğum şeyin mutlak dehşetiydi bu. Ama yutkundum ve yanılıyor olmayı diledim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Ember sonunda. Damarlarım buz tuttu.

Dükkâna girdiğinden beri ilk kez bana baktı ve ifademde gördüğü şey her neyse, bu onun gözle görülür şekilde irkilmesine neden oldu.

"Tanrım Charlie, çok üzgünüm. Benim aptallığım." Taburesinden atladı ve titreyen vücuduma sıkıca sarılmak için beni kendine doğru çekti. "Hiçbir sorun yok. Hasta değilim, öyle bir şey değil. Tamamen sağlıklıyım. Yemin ederim. İyiyim. Herkes iyi."

Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı ve sonunda baş döndürücü bir şekilde rahatlayıp kendimi Ember'ın kollarına bıraktım.

"Düşünemedim," dedi Ember, beni hâlâ sıkıca tutarken. Sonra pişmanlık dolu bir sesle tekrarladı: "Çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedim titrek bir sesle. "Beni korkuttun."

Birbirimizden ayrıldık ve Ember bana mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sanırım bu küçük yanlış adımın bir bonusu da sana anlatacağım şeyin hiç de kötü olduğunu düşünmeyecek olman."

Hiçbir şey, söyleyeceğinden korktuğum şey kadar kötü olamazdı, bu yüzden haklıydı.

"Yine de..." dedi, beni yanındaki koltuğa yönlendirirken, "...duymak için oturmalısın."

Omuzlarıma bastırdığında hâlâ titriyordum. Kendimi sandalyeye bıraktım. Yıllarca aldığı dans dersleri, o istemese de hareketlerini akıcı kılıyordu. Dolayısıyla benden çok daha zarif bir şekilde oturdu.

"Derin bir nefes almanı istiyorum," diye talimat verdi. "Ve sakin, dingin şeyler düşünmeni."

Korkularımın son damlasını da silkip gözlerimi arkadaşıma diktim. Sözleri bende yeni bir tür endişe yarattı, özellikle de yüzündeki ifadeyle birleşince. Çünkü artık üzüntü ve teslimiyet gitmiş, yerini özür ve suçluluk duygusu almıştı.

Ancak kararlılık her zamankinden daha güçlüydü.

"Yine ne yaptın?" diye sordum iç çekerek.

Ember, remisyona girdiğinden beri hayatı dolu dolu yaşamaya çalışıyordu. Onun bu yanını seviyordum, gerçekten seviyordum. Ama arkadaşım izin istemektense af dilemenin daha iyi olduğu düşüncesini benimsemişti ve bu da sık sık başını derde sokuyordu. Komşumuzun köpeğini yine *ödünç* almamış

olmasını umdum çünkü geçen sefer yaşlı Bayan Kirby'nin köpek kaçırma olayını polise bildirmesini engellemek için iki hediye çeki ve ev yapımı bir pavlova gerekmişti. Ember'ın, "Ama Buddy beni daha çok seviyor!" iddiasının ona hiçbir faydası olmadığını itiraf etmeliyim.

"Yara bandını hızla çekip çıkaracağım," dedi. "Bu yüzden nefes almaya devam et ve o sakin düşüncelere tutun."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, artık gerçekten endişelenmeye başlıyordum. "Em, ne..."

Benimle konuşurken kelimeler ağzından hızla döküldü. "*Zander Rune yarışmasını kazandım.*"

İki kez gözlerimi kırpıştırıp koltuğuma yaslandım, yanlış duyduğumdan emindim. Yanlış duymuş olmak için *dua ediyordum.* "Tekrar söyle ama yavaş."

Ember dudaklarını ısırdı, muhtemelen hızla solan yüz hatlarımı fark etmişti, sonra tekrarladı: "Ben, şey, şey... Zander Rune yarışmasını kazandım. Rykon Hawke ile olanı. Beni öğleden sonra aradılar." Sinirli bir kahkaha attı ve saçlarını çekiştirdi. Tedavisi bittiği için saçları gür bir şekilde uzamaya başlamıştı ancak hâlâ yeterince uzun olmadıkları için tam anlamıyla tutamadı. "Bir dolandırıcı veya benimle dalga geçen biri olduğunu sandım ancak gerçekmiş. Kazandım. Hem de sahte hesaplarımla değil, gerçek hesabımla."

Ona dehşet içinde baktım, bir cevap bulamadım.

"Milyonlarca kişinin başvurduğunu söylediler," diye devam etti Ember, sessizliğimi doldurmak için saçmalayarak. "Sahte e-posta adreslerimize rağmen ikimizden birinin kazanma şansı temelde sıfırdı. Buna inanabiliyor musun?"

Sessiz kalmaya devam edince yine dudağını ısırdı, gözlerindeki bakış beni hazırlanmam konusunda uyarır gibiydi.

"Mesele şu ki..." dedi kot ceketinin düğmeleriyle oynayarak, "...küçük bir sorun var. Geçen ay göğüs enfeksiyonu geçirdiğimi biliyorsun." Cevap vermemi beklemedi. "Şey, kazandığım haberini aldıktan sonra Doktor Gibbons'ı aradım ve o da bana antibiyotiklerin ikinci kürünü yeni bitirdiğim için bağışıklığımın zayıflayacağından endişe ettiğini söyledi. Ve bilirsin, geçmişim göz önüne alındığında..." Bunu sanki yaşadıkları hiçbir şey değilmiş gibi hızlıca söyledi, oysa ikimiz de travmasını tebessümünün altına gömdüğünü biliyorduk."...şu anda böyle bir maceraya atılmamamı şiddetle tavsiye etti."

Doktor Gibbons'ı öpebilirdim. Aslında, büyükbabayı andıran o sevimli hematoloğu bir dahaki görüşümde tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

"Üzgünüm, Em," dedim bacağını okşayarak. Bunu ne kadar istediğini biliyordum ama doktorunu dinleyecek kadar akıllı olması da beni çok rahatlatmıştı. Çünkü yarışmaya katılırken en çok korktuğum şey buydu, yani onu mantıklı düşünmeye zorlayanın ben olması. Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. En azından bu şekilde, onun hayallerini yıkan ben olmuyordum.

Yüzünde bir yıkılmışlık hatta belki gözyaşları görmeyi bekliyordum. Ama görebildiğim tek şey, eskisinden bile daha sert ve özür dileyen ama kararlı bakıştı.

Sanki kaçmamı engellemek ister gibi elimi tutunca içimde bir korku büyüdü.

"O sakin düşünceleri hatırlıyor musun?" diye sordu beni daha da sıkı kavrayarak. "İşte onlara ihtiyacın olacak kısım burası."

Gerilen dudaklarımın arasından ona, "Ne *yaptın*?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu, sonra sosyal medyasını açmak için cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı bana doğru çevirdiğinde kaskatı kesildim.

Elimi tutan elini iyice sıktı. "Lütfen benden nefret etme."

Ağzımı açıp tekrar kapattım, konuşamıyordum, gözlerim flaş habere kilitlenmişti:

KÜÇÜK BİR KASABADA YAŞAYAN AVUSTRALYALI GENÇ CHARLIE HART, ZANDER RUNE VE RYKON HAWKE İLE HAYATININ TATİLİNİ KAZANDI!

Hatta bir fotoğrafım bile vardı, en az üç yıl önce çekilmiş korkunç bir fotoğraftı çünkü ağzım metal diş telleriyle dolu, yüzüm sivilcelerle kaplı ve saçlarım şok edici bir turuncu tonundaydı. Ember'ın benim için yaptığı tek kötü renk seçim buydu.

Gönderi sihirli bir şekilde kaybolmayınca veya sözde en iyi arkadaşım kahkaha atıp bunun kendi uydurduğu sahte bir duyuru olduğunu itiraf etmeyince boğazımdan anlaşılmaz bir ses çıktı.

Ember bunun yerine kısık bir sesle, "Bir şey söyle, Charlie Bear," dedi.

Elimi elinden çekerken kurabildiğim ilk tutarlı cümleyi kurdum ve "*Neler oluyor, Ember?*" diye bağırdım.

Hafifçe irkildi ama sonra sakin bir sesle açıkladı: "Doktor Gibbons ile konuştuktan sonra yarışma ekibini geri aradım ve bana ödülü başkasına devredebileceğimi söylediler. Devretmedim, sadece..." Boğazını temizledi. "Zander'dan nefret ettiğini biliyorum. Ve nedenini anlıyorum. Ama Hawke..." Bana doğru eğildi, sonraki sözleri göğsümde keskin, beklenmedik bir ağrıya neden oldu. "Annen ona takıntılıydı, Charlie. *Takıntılı*. Çektiği her bölümü izliyordu ve yemin ederim ona

adanmış hayran hesaplarından bazılarını annen yönetiyordu, onu çok seviyordu. Yani bu ödül... onunla tanışman için seni evden zorla gönderecek ilk kişi annen olurdu."

Ember yanılmıyordu. *Takıntılı* kelimesi annemin Rykon Hawke'a karşı hissettiklerini tarif etmeye yetmezdi bile. Onun oynadığı her şeyi izlerdi. Sadece *Hawke'ın Vahşi Dünyası*'nı değil, röportajlarını, konuk oyunculuğunu, her şeyi. Rehabilitasyon kamplarına bağışta bulunur, çocukların oraya gitmesini sağlar, kitaplarını okur, podcast'lerini dinler, hatta çoğuna ihtiyacı olmamasına rağmen onun markasından ürünler satın alırdı. Eğer annem Andrea Hart, hayatının diğer her alanında bu kadar uyumlu olmasa ve Hawke'ın eşiyle birlikte olduğu fotoğrafları her gördüğünde neşeyle gülümsemese, bu adama duyduğu saplantıdan endişe ederdim.

"Bunu yapmanı isterdi, Charlie," dedi arkadaşım sessizce. "Ve sadece Hawke ile tanışmanı değil. Senin için *bundan* daha fazlasını isterdi." Ember dondurmacıya doğru elini salladı. "Dışarı çıkıp dünyayı görmeni ve tıpkı bunun gibi maceralara atılmanı isterdi."

Hayret dolu bakışım karşısında hemen düzeltti: "Tamam, belki de *tam olarak* bunun gibi bir maceraya değil. Ama annenin bile bu çok ünlü iki insanla kamp yapacağını hayal edebileceğinden şüpheliyim. Sen ne demek istediğimi anladın. Annen hayatındaki muhteşem fırsatları kaçırmanı istemezdi ve bunun harika bir fırsat olduğunu inkâr edemezsin."

Öyle olabilirdi ama yine de Ember'a bunu kabul etme ihtimalimin sıfır olduğunu söylemek üzereydim. Ancak henüz söyleyecekleri bitmemişti.

"On sekizine önümüzdeki ay gireceğin için Jerry ile konuştum ve ihtiyaç duydukları evrakları imzalamaktan mutluluk duyacağını söyledi," dedi Ember, sanki bana bir iyilik yapmış gibi neşeyle. "Yani gitmene kesinlikle razı."

"Elbette razı," diye mırıldandım sesimdeki acıyı saklayamadan. "Yanıma yaklaşmamak için her şeyi yapar, hatta beni vahşi bir kâbusa kiminle gideceğimi bile umursamadan gönderir."

Ember'ın yüzü şefkatle doldu. "Bu doğru değil. Üvey baban seni seviyor."

"Biliyorum." Yumuşak bir sesle ekledim: "Ama beni gördüğünde bile ağladığını da biliyorum, bu yüzden altı aydır bana doğru düzgün bakmadı."

Arkadaşım, buna ilk elden tanık olduğu için karşı çıkamadı ve ona sadece zaman vermem gerektiğini söylese de ben, kendi evimde daha ne kadar süre ayakucumda yürümeye devam edebileceğimi bilmiyordum. Jerry, ben beş yaşındayken annemle evlendiği için tanıdığım tek babaydı. Beni akılalmaz derecede seviyordu ve bu his karşılıklıydı. Bu yüzden mücadelesini anlasam bile, aramızda böyle bir mesafe olması bana çok acı veriyordu. Aynaya her baktığımda ben de mücadele ettiğimi hissediyordum.

"Jerry'yi unut," dedi Ember toparlanarak. "Bunun yerine şükret çünkü diğer insanların ebeveynleri Hawke'ın hukuk ekibinin gönderdiği sorumluluk formlarını imzalama konusunda endişe duyabilirler."

"Neden acaba?" Sesim, Hawke'ın kurbanlarını götürmeyi planladığı çöl kadar kuruydu. "Oysa kim reşit olmayan kızının hiç tanışmadığı iki adamla, tüm dünyanın izlediği bir hayatta kalma şovuna katılmasını istemez ki?"

Ember kocaman sırıttı. "Bak, alay ediyorsun ama içinde az da olsa bir heyecan oluştuğunu hissediyorum."

Ona attığım bakış çok şey anlatıyordu. "Yanlış hissediyorsun."

Surat astı. "Hadi ama Charlie Bear, manşet her şeyi söylüyor." Telefonunu tekrar bana doğru salladı. "Bu *hayatının* tatili. Bunu yapmak *zorundasın*."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim." Kollarımı kavuşturdum. "Ve bu durumda, kesinlikle *yapmayacağım*. Tırnaklarıma bambu filizleri batırmayı tercih ederim. Hatta... hatta..."

Gözleri yaşlarla dolunca sustum. Sahte değillerdi. Ember'ın hayali, bir aktris olmaktı ancak şu an bir talimat üzerine ağlamıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, yanaklarını sildi ve utançla bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece... Hayır, boş ver. Haklısın, aptalca bir fikirdi. Eğer yapmak istemiyorsan elbette yapmamalısın. Muhtemelen zaten korkunç olurdu, geçen gece söylediğin onca şey... Yağmur, böcekler ve kendi idrarını içmek. Ayrıca, Zander Rune bile dört gün duş almasa kokar. Bu iğrenç. BO'nun çekici hiçbir şeyi yok."

İyi gidiyordu, bu yüzden ona doğada yıkanmanın başka yolları olduğunu veya Zander'ın muhtemelen iyi bir deodorantı olduğunu söylemedim. Ayrıca Hawke'ın, Zander gibi ünlü birine kendi idrarını içireceğinden şüphe ettiğimi ve bu nedenle kazananın da içmek zorunda kalmayacağını da söylemedim.

"Aklı başında olan hiç kimse buna kaydolmaz," diye devam etti Ember burnunu çekerek. "Ne düşündüğümü bilmiyorum, onlara benim yerime gideceğini söyledim. Sandım ki..." Bana baktı, kahverengi gözleri pişmanlıkla doluydu ama içlerindeki umutsuzluk mideme yumruk gibi indi, özellikle de, "Sandım ki ben gidemezsem en azından senin aracılığınla dolaylı olarak o heyecanı yaşama şansım olur. Ayrıca bu şekilde Zander'la tanışabilirdim çünkü bana bırakma noktasına kadar sana eşlik edebileceğimi söylediler. Hatta dört günlük maceran boyunca beni bir otelde ağırlamayı bile teklif ettiler, böylece işin bittiğinde seni karşılamak için orada olacaktım," deyince.

Tekrar yüzünü silerek uzaklaştı. "Ama anlıyorum. Zander'e karşı hislerin olmasa bile, neden bunu yapmak istemediğini anlayabiliyorum. Benim gibi kamp yapmaya alerjin olmadığını biliyorum ve aslında doğada olmaktan tuhaf bir şekilde hoşlanıyorsun." Bunu söylerken burnunu kırıştırdı. "Ayrıca fitness tanrıları tarafından kutsanmışsın, bu yüzden yürüyüşte ve diğer hiçbir şeyde sorun yaşamazsın. Ama rahatsızsan rahatsızsındır ve bu kadar. Bu yüzden eve varır varmaz onları arayacağım ve... ve onlara yeni birini seçmelerini söyleyeceğim."

En iyi arkadaşımı bu kadar sevmeseydim, duygusal manipülasyonundan dolayı ondan nefret ederdim çünkü biliyordu *-biliyordu-*, onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım. Bu saçma seyahate sadece benim çıkacağımı düşünmem başka bir şeydi. *Bunu* reddedebilirdim, sorun değildi. Ama Ember'a gerçekten Zander ile tanışabileceğini söyledilerse, buna nasıl hayır diyebilirdim?

İnleyerek kollarımı yapış yapış olan ve henüz temizlenmemiş bir masaya bıraktım, başımı dirseğimin kıvrımına yasladım. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım Elsa elbisemin mavi koluna doğru. "Biraz değil. Çok."

Ember söylediklerimi sindirirken küçük bir sessizlik oldu ama sonra tiz bir çığlık attı ve zıplayarak beni kucaklamak için kaldırdı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni çooooook seviyorum!" diye bağırdı, sonra benim sözlerimi tekrarladı: "Biraz değil. Çok!"

"Sevsen iyi edersin," dedim huysuzca ama aynı coşkuyu hissetmiyordum. Ya da herhangi bir coşkuyu. Ama sonra derin bir nefes verdim ve ben de arkadaşımı kucakladım. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Benim için dört günlük bir sefalet ve rahatsızlık olabilirdi ama en iyi arkadaşım için buna katlanabilirdim.

Ember sonunda beni bıraktı ama iki elimi de sıkıp, "Bunun için çok heyecanlı olmadığını biliyorum ama unutma, bu süreçte hep yanında olacağım," dedi. Sonra duraksadı. "Fiziken olmasa da ruhen."

Ona düz bir şekilde baktım. "Gerçekten içim rahatladı. Sağ ol, Em."

Sırıttı. "Bu *harika* olacak. Göreceksin." Onun hatırına gülümsemeye çalıştım ama sonra aklıma bir şey geldi. "Pasaportumun süresi doldu. Yenilemek için yeterli zamanım olacak mı?" Ember umursamaz bir şekilde elini salladı. "Zander ve Hawke buraya uçuyorlar. Aslında *tam olarak* buraya değil." Dükkânın pencerelerinden şehri gösterdi. "Avustralya'ya. Yani pasaportuna hiç ihtiyacın olmayacak çünkü sadece Sidney'e iç hatlar uçuşu yapacağız ve sonra dağlara doğru bir tren yolculuğu. Ya da belki bir araba yolculuğu." Kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı, sonra omuz silkip, "Tek bildiğim, birinin bizi havaalanından alıp gitmemiz gereken yere götüreceği," dedi.

Bu haberle birlikte içimde gergin bir heyecan oluştu. Sidney yakınlarındaki coğrafyayla ilgili bildiklerimi düşündüm ve "Mavi Dağlar mı acaba?" diye tahminde bulundum. Ember'ın onayı üzerine, "Ne zaman?" diye sordum.

Arkadaşım yanağını kaşıdı ve ben hariç her yere baktı. Bu da kulaklarımda yeni alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

"*Ne zaman*, Ember?"

Cevabı duyamayacağım kadar kısık bir sesle mırıldandı ancak kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdığımda iç çekti ve daha yüksek sesle, "Gezi salı günü başlıyor," dedi.

Bir tarih vermeyince, "Bekle. *Bu* salı mı? Yani *üç gün sonra mı*?" diye geveledim.

İsteksizce başını salladı, sonra, "Pazartesi sabahı doğruca Katoomba'ya uçacağız, öğleden sonra birkaç saat gezip

göreceğiz ve sonra salı günü Zander ve Hawke ile buluşmadan önce geceyi otelde geçireceğiz." Bakışları her yerde geziniyor, dudaklarında aptalca bir gülümseme beliriyordu. "Bunu söylediğime inanabiliyor musun? *Zander* ve *Hawke* ile tanışacağız. Rüyalar hakikaten gerçek oluyor."

Yanımdaki dondurma külahıyla kafasına vurmak istedim. Bunu yüzümden anlamış olmalı ki hemen kendini toparladı.

"Bunun çok fazla ve çok hızlı olduğunu biliyorum."

"Hızlı değil," diye hırıldadım. "*Işık hızında.*"

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" dedi çekinerek. "Haftaya bu zamanlar, yine burada bir doğum günü partisi yapacaksın. Shrek, Prenses Leia, Thor ya da başka biri olarak giyinmiş olacaksın ve hayat devam edecek. Daha bronz olabilirsin ve belki bir ya da beş yüz tane sivrisinek ısırığın olabilir ama bunun dışında her şey aynı olacak. Hem haftalarca korkmana da gerek kalmadı, bunu hızlıca atlatabilirsin. Bikini ağdası gibi düşün." Yüzümü buruşturduğumu görünce hemen ekledi: "Ama acısı daha az."

Bu konuda haklı olduğundan emin değildim ama tedirginliğime -ve sağduyuma aykırı olmasına- rağmen bu çılgınlığı sonuna kadar götürmeye karar vermiştim bile.

"Sandy'ye danışmam gerek," dedim, teslim olmuş bir şekilde. "Vardiyalarımı üstlenmesi için birini çağırması gerekecek."

Sandy'nin çok heyecanlanacağını ve büyük ihtimalle çantalarımı toplayıp beni doğrudan havaalanına götürmeyi teklif edeceğini söyleme zahmetine girmedim.

Ember bunu biliyordu, bu yüzden ben bir bez alıp masaları silmeye başladığımda hiçbir şey söylemedi. Pazartesi günü ayrılmadan önce yapmam gerekenler olduğu için hızlı hareket ediyordum. Onu ne kadar mutlu edeceğini bilsem bile,

bunu yapacağıma inanamıyordum; nefret ettiğim biriyle dört günümü vahşi doğada geçirecektim. Zander'ın aşırı kusursuz yüzünü düşünmek bile beni öfkelendirdi ve kalbimi acıyla doldurdu. Ama en azından Hawke tampon görevi görecekti. Zander'la asla tamamen yalnız kalmayacaktım ve birbirimize yakın olduğumuz bu süre boyunca, Ember uğruna ona tahammül etmenin bir yolunu bulacaktım.

Ve sonra, dört günümüz biter bitmez onu bir daha düşünmek zorunda kalmayacaktım.

"Konuşmamız gereken çok ciddi bir şey daha var," dedi Ember, ben masalar arasında dolaşırken.

Nabzım hızlandı. "Öyle mi?"

Cevap verirken gülümsemesi saf bir güneş ışığı gibiydi, "Acil bir giyim planına ihtiyacım var. Salı günü ne giyeceğimi bulmama yardım etmelisin çünkü tüm zamanların en sevdiğim oyuncusuyla tanıştığımda *mükemmel* görünmek istiyorum."

Elimdeki bezi yüzüne fırlatmayı düşündüm ancak memnuniyetle iç çekip sözlerine devam ederken bunu yapmaktan vazgeçtim. "İyi şeyler olacağını hissediyorum, Charlie Bear. Bu bana teşekkür edeceğin bir macera olacak. Sadece bekle, göreceksin."

Görecektim. Ve tüm dünya da görecekti. Çünkü üç gün içinde Mavi Dağlar'da, yaşayan en ünlü iki insanla birlikte yürüyüşe çıkacaktım, her kelimemiz ve hareketimiz milyonlarca kişi tarafından kaydedilip izlenecekti.

İçim titredi ama yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve "İkimizin de iyi şeylere ihtiyacı var, bu yüzden umarım haklısındır," dedim.

Haklı değildi ama bunun bir önemi yoktu çünkü sadece dört gündü. Korkunç olacaktı ama daha kötülerini de yaşamıştım.

Çok daha kötülerini.

Son altı ayla karşılaştırıldığında, bu hiçbir şeydi.

Kendime tekrar tekrar, *başaracağım*, dedim. Masaları silerken enerjim yerine geldi. *İyi olacak.*

Ama ne kadar tekrarlarsam tekrarlayayım, buna inanmıyordum.

ZANDER

"Gerilme," dedi Gabe, yüzünde vızıldayan bir arıya vurarak. "Gergin değilim." Esnediğim için elimle ağzımı örttüm. "Jet-lag oldum."

"Gergin görünüyorsun. Alnını ovuşturup duruyorsun ve ayaklarını savuruyorsun."

"Bunun nedeni başımın ağrıması ve uyanık kalmaya çalışmam."

Avustralya seyahatimde aşırı korumacı bir bebek bakıcısı gibi bana eşlik etmeye karar veren menajerime baktım ve tekrar ettim: "Çünkü *jet-lag* oldum."

LAX'ten Sidney'ye giden bir uçağın içine tıkılı bir şekilde on beş saat geçirdikten ve ardından Katoomba'ya doksan dakikalık bir yolculuktan sonra, şu anda istediğim tek şey yatağa girmekti. Ama bunun beklemesi gerekecekti çünkü Gabe, güya turist gibi davranarak kişiliği hakkında biraz bilgi sahibi olmamız için yarışmanın galibiyle bir gün erken tanışmamızı ayarlamıştı. İdeal bir zamanlama değildi ama diğer seçenek de onunla yarın Hawke'ın kameraları çoktan çalışmaya

Ninova

başlamışken tanışmaktı. Bugün halledersek en azından aşırı coşkulu tepkisini erkenden bertaraf etmiş olurduk. Ya da eğer benim karşımda konuşamayacak tarzda bir hayransa utangaçlığını aşabilirdik. Fotoğrafını gördükten sonra -on üç yaşlarında, yüzlerce kilometre içindeki herhangi bir vahşi yaşam alanına korku salacak kadar turuncu saçları olan genç bir kızdı- utangaç bir hayran olmasını umdum. Sessizliğe gömülmüş bir hayran, hiç sınırı olmayan aşırı coşkulu bir hayrandan daha iyi olurdu.

Bunu yakında bir şekilde öğrenecektim ama o âna kadar yapabileceğim tek şey Echo Point Gözlem Noktası'ndaki korkuluğa yaslanıp kızın ortaya çıkmasını beklemekti.

En azından manzara dikkat dağıtıcıydı, Mavi Dağlar Milli Parkı'nın muhteşem bir panoramasını ve binlerce yıl önce erozyonla oluşmuş üç simgesel kum taşının kartpostal misali mükemmel manzarasını sunuyordu (hemen yanımdaki tabelada bu üç kum taşının isminin Üç Kız Kardeş olduğu yazıyordu). Güzelliklerine hayranlıkla bakarak vakit kaybedebilirdim ama bakışlarımı manzaranın ötesine, görebildiğimden daha ileriye uzanan ormanlık dağlara ve vadilere çevirdim. Manzara hem çok güzel hem de göz korkutucuydu ve yarın sabah oralarda bir yerlerde kariyerimi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyor olacağımı bilmek beni ürpertiyordu.

Başaracağım, dedim kendi kendime. *Her şey güzel olacak.*

Aynı içsel mantrayı günlerdir tekrarlıyordum ama şimdi yarışmanın galibiyle tanışmak üzereyken, içim tedirginlikle doldu. Gabe haklıydı, gergindim. Birçok şey buna bağlıydı. Bu hayranın dünyanın benim hakkımdaki fikrini değiştirmesine *ihtiyacım vardı.* Çünkü eğer plan başarısız olur ve kamu imajımı iyileştirmeden eve dönersem, o zaman...

Daha fazla düşünmek istemedim, bunun yerine beyzbol şapkamı biraz daha indirip güneş gözlüğümü burnumun

yukarısına doğru ittim çünkü bir grup çocuk bana doğru geliyordu. Kuracakları pusu için hazırlandım ama gözlem platformundaki diğer turistler gibi onlar da bana ikinci kez bakmadı. Gözlerini tabela ve manzaradan ayırmadan kendi aralarında hararetli bir şekilde konuştular. Kendime, eğer birileri yakından bakmazsa beni tanımayacaklarını ve paparazilere karşı tetikte olmam gerekmediğini hatırlattım çünkü kimse burada olduğumu bilmiyordu. Yarışmanın ve galibin haberi hızla yayılsa da Hawke'ın bizi götüreceği yer, program yayımlanana kadar gizli kalacaktı. Yani bu öğleden sonra normal bir insan olabilir, etrafı gezebilir ve diğer normal insanlar gibi eğlenebilirdim.

"İşte geliyor," dedi Gabe doğrularak.

Yapacağım şeyin normal *olmadığını* ve bundan *hoşlanmayacağımı* hatırlayınca midem kasıldı ancak ellerimi uzun kollu beyaz gömleğimde ve kot pantolonumun üzerinde gezdirdim, sonra Gabe'in baktığı yöne dostça bir gülümsemeyle döndüm. Etrafımızdaki kalabalık biraz dağılsa da hiçbir yerde parlak turuncu saçlı ergen bir kız göremedim. Ama benim yaşlarımda iki kız gördüm. Biri mutluluktan patlamak üzere gibi görünen kısa siyah saçlı, diğeri ise soluk, pembe tenli ve ilginç bir mavimor karışımı saçlı kızdı. Menekşe rengi çarpıcı gözleri ben hariç her yere bakıyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, *aman Tanrım*, bunun gerçekten sen olduğuna inanamıyorum," dedi koyu saçlı kız nefes nefese ve karşımda durup sanki kendini kollarıma atıp atmamayı düşünür gibi ayak parmaklarının ucunda sallandı. "Ben senin en büyük hayranınım. Yani, *en büyük.*"

Şapkam ve güneş gözlüğümee rağmen birinin sonunda beni fark edeceğini bilmeliydim. Tam bir an evvel gitmesi ve Gabe ile ikimizin dikkatimizi hâlâ hiçbir yerde göremediğim yarışmanın galibine vermemiz için ona bir *selfie* teklif etmek

üzereyken, menajerim tokalaşmak için ona elini uzatınca olduğum yerde donup kaldım.

"Sen Ember olmalısın," dedi Gabe sıcak bir şekilde. "Yarışmayı kazandığın için tebrik ederim."

Kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok teşekkür ederim! Size bunun benim için ne büyük bir rüya olduğunu anlatamam."

Şaşkınlığımı gizlemek için tüm oyunculuk yeteneğimi kullanarak, bir Gabe'e bir kıza gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Ve sanırım bu da Charlie," dedi Gabe, mavi saçlı kıza dönerek.

Vücudum kilitlendi çünkü kazananın adı "Charlie" idi. Ancak bu genç kadın fotoğraflardaki o sıska, ergen kıza hiç benzemiyordu.

"Evet, bu Charlie," diye onayladı Ember. "Kendisi benim en iyi arkadaşım ve gezide yerimi alan kişi."

Gabe'e şaşkın bir bakış attım ancak hiç tepki vermedi, bu da değişikliğin farkında olduğunu gösteriyordu.

Zihnim sorularla doluydu ancak dilimi tuttum -şimdilik- ve şaşkınlığımı gizledim. Ember'a dönünce beni dikkatle incelediğini gördüm. Dudaklarında bilmiş bir tebessüm belirdi ve bu, Charlie'nin turuncu olmayan gerçek hayattaki versiyonunu gördüğümde verdiğim ilk tepkiyi kaçırmadığının kanıtıydı.

Ember biraz kurnazca, "Medya onu kullandıkları fotoğrafla kirletti. Fotoğraf yıllar öncesindeki garip bir döneme aitti. Zaten bellidir."

Gerçekten de belliydi.

Gözlerimin tekrar Charlie'ye kaymasını engellemeye dikkat ettim, hatta utançtan boğazını temizlediğinde bile çünkü Ember hâlâ beni izliyordu ve bakışları ilk geldiğindeki hayranlık dolu bakışlar değildi. Şu an gözlerinde farklı bir ışık vardı,

Summer'ın çöpçatanlık yapmak istediğinde baktığı gibi bakıyordu.

Endişelerimi ve Ember'ın kazanıp da Charlie'nin onun yerini alması konusundaki kafa karışıklığımı, Gabe'in yanına gelip en yumuşak sesimi takınarak, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," deyip örtbas ettim.

Ember'ın tebessümü göz kamaştırıcı hâle geldi ancak Charlie garip bir şekilde ifadesizdi. Hâlâ bana doğru bakmıyor, gözleri ayaklarından manzaraya, Gabe'e ve Ember'a kayıyor ancak asla bana odaklanmıyordu. Sanırım *utangaç, gergin hayran* kategorisine giriyordu ve ben de ona biraz yardımcı olmak adına, "Yarın için heyecanlı mısın, Charlie?" diye sordum.

Sonunda dikkatini bana verdi, gözleri hemen kaybolan ve ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle parladı ve alaycı bir şekilde, "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı, hatta Gabe bile şaşırdı ancak Ember, arkadaşına dirsek atıp bir şeyler fısıldamak için eğildi. Söyledikleri Charlie'nin omuzlarının çökmesine neden oldu. İç çekip tekrar bana döndüğünde bu sefer bakışlarımı kaçırmadan, "Üzgünüm. Jet-lag," dedi.

Ona tam kendisini çok iyi anladığımı söyleyecekken, kazanan kişinin Sidney'ye kısa bir uçuş mesafesindeki sahil kasabasında yaşadığını hatırladım. Yalan söylediğini anlayınca gözlerimi kıstım ama o, sanki bana meydan okur gibi kararlı gözlerle bakıyordu.

Gabe bakışmamızı bölmek için araya girdi ve "Bugün bizimle tanışabildiğiniz için çok mutluyuz, özellikle de bu tanışma programda gerçekleşmediği için. Hazır hepimiz buradayken yarından önce birbirimizi biraz tanımamız iyi olabilir diye düşündüm." Kızları gösterdi. "Aç mısınız? Geç bir öğle yemeği yiyelim, sonra kısa bir yürüyüş yapıp bacaklarımızı uzatırız, olur mu? Eğlenceli olabilir."

"Çok eğlenceli olur," dedi Charlie. Gülümsemesi hiç samimi değildi.

"Teleferiğe binebiliriz," dedi Ember, arkadaşının anlaşılmaz tavrını örtbas etmeye çalışıyormuş gibi coşkuyla. Gözlem noktasının ötesini işaret etti. "Ya da o korkutucu şey her neyse ona."

Parmağını takip ederek vadinin çok yukarısındaki tellerin üzerinde ilerleyen cam tabanlı Scenic Skyway'i gördüm. Her ikisi de yağmur ormanlarını, antik vadilerin ve şelalelerin manzarasını sunmasına rağmen oteldeki resepsiyon görevlisi teleferikten farklı olduğunu söylemişti. Ember'a sırıttım ve oyumu onun fikri için kullanarak kızarmasına neden oldum. "Bu kulağa hoş geliyor."

Ember sevinçten, Gabe ise bambaşka bir şeyden bayılacak gibi görünüyordu. Yüksek bir ofiste olmasına ve onun farklı bir şey olduğunu iddia etmesine rağmen yükseklikle arası hiç iyi değildi. Charlie'ye hızlıca bir bakış attım ama Skyway'e binmek konusunda ne hissettiğini anlayamadım. Tek bildiğim, bana karşı şu âna kadarki tavrı göz önüne alındığında, buraya kendi isteğiyle gelmemiş olabileceğini anlamak için dâhi olmaya gerek olmadığıydı.

Yarınki macerada bana eşlik edecek kişinin aslında *hayranım* olmayabileceğini hiç düşünmediğim için kaygıya kapıldım. Yarışmayı Ember kazanmıştı ve bana hayran olduğu belliydi ama Charlie...

Onu benden hoşlanmaya veya en azından kameralar kayıttayken rol yapmaya ikna edemezsem, o zaman stüdyoyu da beni ellerinde tutmaya değer olduğuma ikna edemezdim. Kariyerim -hayatım- bu kızın ellerindeydi ve o bunu bilmiyordu bile.

Daha da kötüsü, bilse de umursamayacağı hissine kapılıyordum.

Avuçlarım terledi ama Gabe yemek yiyecek bir yer bulmamızı önerirken umursamaz bir yüz ifadesi takındım. Charlie de arkadaşına bakıp gitmekten mutluluk duyacağını teyit etti. Bunu görünce aklımda bir plan oluştu. Charlie'nin Ember yüzünden burada olduğu aşikârdı, bu yüzden onu benden hoşlanmaya ikna etmenin -ya da en azından pasif agresif havasını yok etmesini sağlamanın- en iyi yolu bunu Ember *aracılığıyla* yapmaktı. Neyse ki Charlie'nin aksine Ember beni gözetleme kulesinin kenarından aşağı itmeye meyilli görünmüyordu, bu yüzden ona doğru bir adım attım ve daha sonra utanç verici olarak hatırlayacağım aptalca bir hareketle, eğilip selam vererek girmesi için ona kolumu uzattım.

Başladığım işi bitirmek için, "Leydim, haydi ziyafete gidelim," dedim.

Şaşkın bir şekilde kıkırdadı. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedi reverans yaparak.

Ember parmaklarını dirseğime doladığında, Charlie'ye gizli bir bakış attım ve arkadaşının mutluluğu karşısında yüzünün yumuşadığını gördüm. Planım konusunda kendimi daha güvende hissederek, onu gözetleme noktasından uzaklaştırıp sokak boyunca götürürken ilgi göstermeye devam ettim. Sessiz bir kafeye girip siparişlerimizi verdikten sonra bile hayatı hakkında sorular sormaya devam ettim. Ailesinin o küçükken Avustralya'ya nasıl göç ettiğini, daha sonra Charlie ile on yıl önce nasıl komşu olduklarını ve o zamandan beri hiç ayrılmadıklarını öğrendim. Kendi en iyi arkadaşım aklıma gelince içim özlemle doldu ve ayrılmadan önce Maddox'un gönderdiğim sesli mesaja hiç cevap vermediğini hatırlayınca bu özlem hızla melankoliye dönüştü. Geçmişim hakkında bildiklerini ve yarın karşılaşacaklarımı düşünüce bu seferki, canımı diğer cevapsız mesajların toplamından daha çok yaktı.

Yemeklerimiz geldiğinde yine bugüne döndüm, burgerimden bir ısırık aldım ve Ember'ın Charlie ile yaşadığı çocukluk maceralarını anlatmasını dinledim. Gözlerim sık sık karşımda oturan mavi saçlı kıza kaydı ama o çoğunlukla arkadaşının konuşmasına izin veriyor ve yemeğini yemeye odaklanıyordu, en azından Ember ergenlik yıllarına gelip aniden durana ve tanıştığımızdan beri ilk kez rahatsız görünene kadar. Charlie'ye garip, neredeyse yalvaran bir bakışla döndü ve Charlie onu kurtarmak için atıldı.

"Hayatlarımız hakkında bir şeyler duymak çok sıkıcı olmalı," dedi, sahte bir kahkaha atıp peçetesiyle oynayarak. "Konuşmamız gereken bir milyon başka şey olduğundan eminim." Boş tabağını dürttü. "Sidenote:* Sadece ben mi öyle düşünüyorum yoksa bu sizin de şimdiye kadar yediğiniz en iyi burger miydi?"

Bu, Ember'ın donup kalmasına neden olan şeyi unutmamız için bariz bir oyundu ancak Charlie'den puan toplamaya istekli olduğumdan hevesle başımı salladım ve "Ananas gerçekten olayı bir üst seviyeye taşımış," dedim.

"İğrenç." Ember yüzünü buruşturdu. "Sıcak ananas doğaya karşı işlenmiş bir suçtur. Hiç kimse beni aksine ikna edemez, tüm zamanların en sevdiğim oyuncusu bile."

Bu önemsiz bir yorumdu ancak övgüsü yanaklarımın keyiften kızarmasına yol açtı.

"Aslında Charlie haklı," diye araya girdi Gabe, bize doğru eğilerek. "Önümüzdeki birkaç günle ilgili konuşmamız gereken şeyler var."

"Gönderdiğiniz bilgileri okuduk," dedi Ember, bardağındaki buğuyu silerken. "Oldukça belirsizdi."

---

* *Sidenote*, bir telefon görüşmesi sırasında konuşanın kendi sesini duyabilmesi duruma.

"Korkarım ki programın formatı gereği öyle," dedi Gabe. "Hawke'ın ekibi misafirlerini şaşırtmayı sever, bu yüzden çok az detay biliyoruz." Charlie'ye ve bana döndü. "Sabah saat altıda otel lobisinden alınacağınızı ve yapımcı Scarlett Quinn ve Hawke'ın kendisiyle tanışacağınız bir buluşma noktasına götürüleceğinizi biliyorum. Kısa bir fotoğraf çekiminden sonra maceranıza doğru yola çıkacaksınız."

Charlie'nin yüzündeki dehşet ifadesini hayal mi ettiğimi yoksa sadece kendi duygularımı mı yansıttığımı merak ettim. Bu yolculuğun benim için zihinsel ve duygusal olarak ne kadar çok şey gerektireceğini ne o ne de *başkası bilebilirdi.* Bunu bilenler sadece Summer ve Maddox'tu. İkisinden sadece biri artık beni umursuyor gibi görünüyordu.

Kalbimin acısını dişlerimi sıkarak bastırdım ancak birinin beni izlediği hissiyle döndüm ve Charlie'nin gözleriyle karşılaştım. Bakışlarındaki merak beni endişelendirdi, bu yüzden şu anda saldırgan davranmadığı için minnettar olsam da *keşke beni böylesine savunmasız bir anda yakalamamış olsaydı* diye düşündüm. Rahatlamak için kendimi zorladım, en yakın arkadaşımla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp yeniden sohbete odaklandım.

"Sabah Hawke ile buluşmaya ben de Charlie ile gidebilir miyim?" diye sordu Ember.

Gabe çenesini kaşıdı. "Sanırım ikimiz de buluşma noktasına kadar onlara eşlik edebiliriz ancak emin olmak için bu gece Scarlett'ı ararım."

Ember memnun ve heyecanlı görünüyordu. Bu yolculukta bana eşlik edecek kişinin neden o olmadığını tekrar merak ettim.

"Şimdi," diye devam etti Gabe, Charlie'ye ve bana, "Hawke'ın ekibi ikinizi de ihtiyacınız olan tüm teçhizatla donatacak, kısmen markalarının reklamı için ama aynı zamanda

tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu bildikleri için de. Beden ölçülerinizi gönderdiniz, değil mi?"

Gabe benimkini gönderdiği için cevap vermedim ama Ember, "Elbette gönderdim!" diye bağırdığında ve Charlie, Ember'ın arkasından başka ne işler çevirmiş olabileceğini merak edercesine kaşlarını çattığında, onun bu şaşkın hâline bakıp eğlendim.

"Mükemmel," dedi Gabe. "O zaman sabah sadece yürüyüş botlarınızı giyin ve üzerinize rahat bir şeyler alın, geri kalan şeyler de sonra size verilecek." Sırıttı ve ekledi: "Cuma öğleden sonra döndüğünüzde hâlâ ayakta olduğunuzu varsayarsak, cumartesi günü ayrılmadan önce kutlama amaçlı bir 'Hayatta kaldınız!' yemeği yemeliyiz. Ne dersiniz?"

"*Harika* olur," dedi Ember arkadaşına dönerek. "Değil mi, Charlie Bear?"

Charlie sevimli takma ismine gözünü kırpmadan cevap verirken sesi gergindi. "Kesinlikle."

"O zaman plan tamam." Gabe ellerini çırptı. "İşimiz bitince manzarayı görmeye gidelim mi?" Kafenin pencerelerinin ötesini işaret etti. "Şelaleye yürüyebiliriz? Etkileyici olduğunu duydum. Ya da belki de..."

"Şu *uçan gökyüzü arabası* olayını yapalım!" diye neşeyle sözünü kesti Ember.

Gabe bembeyaz oldu. "Ah, şey, evet." Öksürdü. "Elbette."

Dudaklarım seğirdi ama gülümsememi bastırdım ve Charlie'nin de aynısını yaptığını gördüm. Kısa bir ortak an paylaştık sanki ama benden nefret ettiğini hatırlamış gibi -artık her nedense- yüzündeki ifade bir anda kayboldu. Bunu açıklayamıyordum ve buna neyin sebep olmuş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ancak bana karşı olan düşmanlığını fark etmemek imkânsızdı. Nefretini çoğunlukla kontrol altında

tutuyordu ancak bunun sadece Ember'ın hatırına olmasından korkuyordum ve yarın Hawke ile yalnız kaldığımızda ne olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Neden burada olduğunu bilmem gerekiyordu çünkü belki bu bana neden burada olmak *istemediğine* dair cevaplar verirdi. Ancak soruyu öylece soramazdım. Tekrar Gabe ile yalnız kalana kadar beklemem gerekecekti. Gabe, Ember'ın ödülü Charlie'ye devrettiğini biliyordu, bu yüzden bu işi başarmak için bilmem gerekenleri bana anlatabilirdi.

Çünkü eğer bilmezsem işim biter, hayallerim sona ererdi.

O gece, Skyway ile vadinin üzerinden geçip Katoomba Şelalesi'ne yürüyerek gittikten sonra, otelde Charlie ve Ember'dan ayrılana kadar Gabe'i sorgulama fırsatım olmadı. Charlie'nin devam eden sakinliği dışında, öğleden sonra güzeldi. Hatta eğlenceliydi. Ember bana Summer'ı hatırlattı -Summer'ın dünyanın yükünü omuzlarında taşımadığı hâlini-, prestijli bir drama okuluna başvuru yaptığını ve oyuncu olma umutlarını dinlemekten keyif aldım. Bana tavsiye için baskı yapmadı veya hedeflerine ulaşmak için yardımımı istemedi. Bunun yerine sıkı çalışma gerektireceğini bilmesine rağmen kendi yolunu çizmek istediğini açıkça belirtti. Bunun için ona saygı duymadan edemedim.

Charlie ise birlikte olduğumuz saatler boyunca kilitli bir kasa gibiydi ve sanki hakkında, onunla tanıştığım zamandan *daha az* şey biliyormuşum gibi hissettim. Sonunda kızlara iyi geceler dediğimizde hayal kırıklığım daha da arttı çünkü Gabe bana Ember'ın yarışmayı kazandığını ama göğüs enfeksiyonunu daha yeni atlattığını ve doktorunun henüz açık havada vakit geçirme riskine girmemesini söylediğini anlattı.

Bu yüzden zamanının yarısını beni görmezden gelerek, diğer yarısını da üzerime tükürmek ister gibi bakarak geçiren en iyi arkadaşıyla baş başa kalacaktım.

"Çok işin var," diye uyardı Gabe, ev hissi veren otelin koridorunda odalarımıza doğru yürürken. "Charlie'nin sorun olacağını bilseydim çekilişi yeniden düzenlerdim."

Kulaklarım dikleşti. "Bunu yapabilir miyiz? O zaman birkaç gün erteleyelim ve..."

İşe yaramayacağını bildiğim için sustum. Hawke'ın ekibi çoktan gelmişti ve gitmeye hazırlardı.

"Bir yolunu bulacaksın," dedi Gabe omzuma vurarak. "Sen Zander Rune'sun. Kimse sana karşı koyamaz."

Keşke onun bu öz güveni bende de olsaydı. Aklımdan geçen tek şey Charlie'nin bana her baktığında öfkeyle parlayan soğuk, menekşe rengi gözleriydi. Gabe'in kapısının önünde durduk ve ciddi bakan gözleri benimkilere kilitlendi. "Ona ulaşman için ne gerekiyorsa yap. Çünkü eğer başaramazsan... "

Bitirmedi ama bitirmesi de gerekmiyordu.

"Sabah görüşürüz," diye yanıtlarken boğazım kurudu. İpucunu anladı ve başını bir kez sallayıp odasına girdi. Ben de kendi süitime girene kadar koridorda yürümeye devam ettim ancak loş ışıklı alanı zar zor algılayabiliyordum. Daha erkendi ama sabah yola çıkmadan önce iyi bir uyku çekmek istiyordum, bu yüzden yatağa hazırlandım. Fakat battaniyemin altına girdiğimde beynimi kapatamadım. Charlie ile olan her etkileşimi tekrar tekrar düşündüm, benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ettim. Görünüşe bakılırsa bir zamanlar *Lost Heirs*'ın büyük bir hayranıydı -bu da bir zamanlar *benim de* hayranım olduğu anlamına geliyordu-, bu yüzden şu anki ön yargısının medyada duyduklarından kaynaklandığını tahmin ettim. İmajımı düzeltmek için onun yardımına ihtiyacım

olmasa, bu haksız yargısı o kadar önemli olmazdı ama bunun canımı yaktığını da inkâr edemezdim.

İç çekip yan döndüm, zihnimi susturmaya çalıştım ama uyuyamadım. Sonunda gece yarısı civarında yenilgiyi kabul ettim ve battaniyemi indirdim, biraz temiz dağ havasına ihtiyacım olduğuna karar verdim. Balkonum yoktu ve pencerelerimi açamıyordum, bu yüzden bir eşofman giyip odamdan çıktım.

Halı kaplı koridorda asansöre doğru yürürken otel, Katoomba'nın küçük bir kasaba olduğunu ve turistlerin gece hayatı için değil, manzara için geldiğini hatırlatan ve doğal olmayan bir şekilde sessizdi. Lobiye girdiğimde bile gördüğüm tek kişi danışma masasının arkasında uyuklayan orta yaşlı bir adam oldu. Yanından geçip binanın arkasındaki cam kapılara doğru yöneldim.

Dışarıdaki serin eylül havası tahmin ettiğimden daha soğuktu. Hava durumu uygulamama göre sadece kırk beş derece, yerel santigrat ölçüsüne göre yedi dereceydi. Şimdiye kadar bu gezinin ne gibi fiziksel zorluklar getireceğini pek düşünmemiştim ama otelin özel çay bahçesine giden Arnavut kaldırımlı yolda yürürken, Hawke'ın Charlie ve benim için planlarını merak ettim. İşin adrenalin kısmı veya kamp yapmanın genel rahatsızlıkları konusunda endişeli olmasam da Hawke'ın sık sık konuklarına sorular sormak için kullandığı sessiz anlar konusunda kesinlikle tedirgindim. Vahşi doğa kampı programlarının bir parçası olarak danışmanlık seansları verdiği biliniyordu -ya da en azından rehabilitasyon seansları- ve eğitimli bir terapist olmasa da çalışanlarından insanların nasıl açılacağı konusunda bir iki şey öğrenmişti. Gabe ve Valentina'nın beni o şovda istemelerinin sebebi de buydu -izleyicilere gerçek bir insan olduğumu hatırlatan o hassas konuşmaları yapmamama bunun bir halkla ilişkiler stratejisi olduğunu bilmek özel

hayatımı bu kadar aleni bir şekilde yayımlamam konusundaki huzursuzluğumu azaltmıyordu.

İsteksiz ama boyun eğmiş bir şekilde, fener ışıklarıyla aydınlatılmış küçük bahçeye ulaşana kadar yürümeye devam ettim. Bahçe, ay ışığı altında Mavi Dağlar'ın gölgeli ana hatlarına bakan bir uçurumun tepesindeki cam korkulukta son buldu. Sisli zirvelerin güzelliği karşısında ürperdim ve orada durup manzaraya hayranlıkla baktım. Ama sonra bir hışırtı sesi duydum ve hızla arkamı dönünce Charlie'yi tahta bir bankta oturmuş, bana bakarken buldum.

Hoş karşılanacağımdan emin olamayarak onu düşünceleriyle baş başa bırakmayı düşündüm ama son saniyede fikrimi değiştirdim ve tereddütle sordum: "Uyuyamadım mı?"

Beni görmezden geleceğini tahmin ediyordum ama o beni şaşırttı ve "Ember sinüs enfeksiyonu olan bir ayı gibi horluyor. Bu kadar ufak tefek birinin nasıl bu kadar ses çıkarabildiğine şaşıyorum," dedi.

Kısmen söylediklerinden dolayı ama çoğunlukla bana suratını asarak bakmadığı için rahatladım ve güldüm. "Arkadaşım Summer da aynı."

Charlie başını eğdi ve fener ışıklarının altında, tüylü mavi pijamaları parladı. "Summer West mi?"

Başımı salladım, "Ben ve rol arkadaşlarım eskiden sette şekerleme yapardık ama Summer önce uyursa başka hiç kimse uyuyamazdı. Ayrıca ölü gibi uyur, bu yüzden horlaması yüzünden uyuyamadığımız için birkaç misilleme şakası yapmış olabiliriz."

Charlie'nin yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Ne tür şakalar?"

Onun düşmanca olmayan ruh hâlinden yararlanmak için, içimden Summer'dan özür diledim ve aklıma gelen ilk örneği

sundum: "*The Parent Trap* filmini hiç izledin mi?" Charlie'nin onaylaması üzerine devam ettim: "Üçüncü *Lost Heirs* filmini çekiyorduk, göl sahnesini tekrar tekrar çektik, ta ki hepimiz bitkin düşene kadar. Ama Summer uykuya daldığı anda, başka hiç kimsenin uyuma şansı kalmadı, bu yüzden şişme bir yatak bulduk ve kendi su yatağının keyfini çıkarmasına izin verdik." Düzgün bir tavır takındım. "O kadar uzağa sürüklendi ki onu geri getirmek için bir tekneye ihtiyacımız oldu."

Mucizelerin mucizesi oldu ve Charlie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve yine de hâlâ arkadaşın mı?"

"Harika, değil mi?" diye sırıttım. "Bana karşı konulamaz olduğum için arkadaşım kalmaya devam ettiğini söyler."

Charlie'nin yüzü taşa dönüşünce yanlış bir şey söylediğimi hemen anladım. Sözlerimi geri alamayacağımdan aceleyle ekledim: "Üzgün küçük bir köpek yavrusu gibiymişim. Öyle söylüyor."

Durumu düzelttim mi ya da daha da mı kötüleştirdim, bilemedim.

"Neden buradasın, Zander?" diye sordu Charlie, soğuktan korunmak için ellerini pijamasının kollarına sokarak.

"Saat farkı," dedim, uyuyamama sebebimin aslında Charlie olduğunu kabul etmek istemeyerek. "Evde saat sabahın yedisini yeni geçti, bu yüzden vücudum..."

"Neden uyanıksın anlamında sormadım," diye bezgin bir bakışla sözümü kesti. "Burada..." Ay ışığındaki dağlara doğru elini salladı. "...*burada*. Avustralya'da. Neden bu yarışmadasın? Ve sakın bana bunun bir hayran hizmeti olduğunu söyleme. Gerçeği istiyorum."

Cevap vermeyi geciktirmek için, "Oturabilir miyim?" diye sordum.

Bir an düşündü, sonra yana kaydı ve sessizce homurdanarak, "Orayı senin için ısıttığımdan dolayı şanslısın," dedi.

Kendi kaydığı yeri ısıtmak için imkânsız bir çabayla poposunu sürttüğünü görünce, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Teşekkürler," dedim yanına çökerken. Ve sonra yalan söylemeye başladım. "Bir sonraki filmimi çekmeye başlamadan önce eğlenceli bir şey olabileceğini düşündüğüm için buradayım. Hawke'ın şovuna her zaman hayran olmuşumdur ve doğada olmayı da severim, bu yüzden..."

"Saçmalamayı kes," dedi Charlie gözlerini kısarak. "Bugün Ember ve benimle tanışırken yüzünü gördüm. Benim hayalperest bir hayran olmadığımı fark ettin. Paniğe kapılmak üzereydin."

Yutkunup mırıldandım: "Tepkimi oldukça iyi sakladığımı sanıyordum."

"O zaman düşündüğün kadar iyi bir oyuncu değilsin."

Of.

Bunun ne kadar acı verdiğini belli etmedim ve sanki bir sırrımı paylaşmak ister gibi yaklaştım. "Sana hiç aktörlerin çok güvensiz olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir konuda güvensiz hisseden biri gibi görünmüyorsun."

Bakışlarımız kilitlendi ve ona, "Sanırım o kadar da kötü bir oyuncu değilim," dedim.

Gözlerindeki eğlenceli pırıltıyı görünce rahatladım. Gabe'in bunu öğrenirse beni öldüreceğini bilerek ama aynı zamanda onun talimatını yerine getirmenin ve Charlie'ye ulaşmanın tek yolunun bu olabileceğinin de farkında olarak, ani bir karar verdim.

Ona gerçeği söyledim.

"Haklısın," dedim, bankta doğrularak. "Bana söylediğin ilk sözler, hayranım olmadığını açıkça gösterdi ve bir an panikledim."

"Ama *neden*?"

"Çünkü sana ihtiyacım var."

Vücudu kaskatı kesildi. "Pardon?"

Bacaklarımı çimlere uzattım ve bakışlarımı karanlık manzaraya çevirdim. "Davranışlarından tahmin ettiğim kadarıyla hakkımda çıkan olumsuz medya haberlerini görmüşsün."

"DUI ile suçlandığın gibi mi?" Sesi asit gibiydi. "Evet, gördüm."

Aniden düşmanca tavır takınması kendimi savunmak istememe neden oldu ama konudan sapmadım. "Bu ve birkaç şey daha, çekmem gereken bir sonraki filmin..."

"*Titan's War*?"

"İşte o. Stüdyo, kamuoyundaki imajımı temizlemezsem beni başrolden çıkarmakla tehdit etti. Bana iki hafta verdiler." Duraksadım. "Şu an iki haftadan daha az kaldı."

Bir sessizlik ânı oldu, ardından Charlie'den acı ama neşeli bir ses çıktı. "Yani yarışma bir halkla ilişkiler gösterisi. Parlamana yardımcı olacak bir hayrana ihtiyacın var, gerçek olan ve senaryolu olmayan bir şeye."

"Evet," diye onayladım, her şeyi ne kadar çabuk bir araya getirdiğine hayran kalarak. "Stüdyonun ve dünyanın, imaj sorunu olan kötü bir çocuk olmadığımı görmesine ihtiyacım var."

Benden uzaklaşıp bahçeye bakarken kaşlarını çattı. "Bunun geçen yıl Summer'a olanlarla ve senin..."

Bu sefer onu bölen ben oldum. "Doğrudan değil ama o olay kesinlikle işlerimi zorlaştırdı ve bu filmi kaybetmek istememin nedenlerinden biri de bu. Hem bu harika bir rol ve Titan başka birine giderse yıkılırım."

"Ve rezil olursun."

İrkildim. "Pardon?"

"Titan Wolfe'u oynayacağın aylar önce duyuruldu," dedi Charlie. "Eğer seni işten çıkarırlarsa, neden yaptıkları çok belli olacaktır. Dedikodu siteleri bayram eder."

Şimdi bahçeye bakan bendim. "Hatırlattığın için sağ ol."

Bir kez daha duraksadı ve daha alçak bir sesle, "Üzgünüm. Öyle demek istemedim..." diye cevap verdi.

"Boş ver." Sesim istediğimden daha sertti. "Nasıl sonuçlanacağının ben de farkındayım. Sonuçta buraya gelmemin sebebi bu. Öyle olmasını engellemeye çalışmak."

"Bu da seni bir sorunla baş başa bırakıyor," dedi Charlie. "Benimle."

"Seninle," diye onayladım. Pişman bir gülümsemeyle ekledim: "Burada, vahşi doğada sapık bir hayranımla dört gün kalmaktan endişe ediyordum ama tam tersi biriyle birlikte olacağımı keşfettim. Daha kötü olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Vay canına, gurur duydum."

Neredeyse geri adım atacaktım ama sonra bakışlarındaki isteksiz neşeyi gördüm. Aklıma bir fikir geldi, bu bir riskti ama bu aşamada kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Fakat önce, güdüleri konusunda haklı olduğumdan emin olmalıydım.

"Ben senin sorunu cevapladım, şimdi sıra sende. *Sen* neden buradasın?" Daha rahat bir pozisyona geçtim. "Bunların hiçbiri seni heyecanlandırmıyorsa, neden Ember'ın yerini almayı kabul ettin?"

Charlie bacaklarını açtı ve sonra tekrar üst üste attı. Bu oyalama taktiğiydi. "O benim en iyi arkadaşım. Onun için her şeyi yaparım."

"Biraz aşırı bir *her şey* gibi görünüyor."

Bir anlık sessizlikten sonra Charlie, "İnsanlarının sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama Ember hastaydı," dedi.

"Gabe göğüs enfeksiyonu geçirdiğinden bahsetmişti. İyi ki..."

"Hayır." Charlie başını iki yana salladı. "O gerçekten *hastaydı*. Yıllarca." Sesi titredi ve yüz hatlarına tekinsiz bir ifade yerleşti. "On dört yaşındayken lösemi teşhisi kondu."

Midem kasıldı. Bugün tanıştığım o neşeli, coşkulu kızı o kadar küçük bir yaşta böyle bir kâbusu yaşamak zorunda kalmış biriyle bağdaştıramadım.

"Nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Onun için. Ailesi için. Benim için."

Charlie'nin sesi çatladı ve onu rahatlatmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle mücadele ettim.

Kendini toparlayarak devam etti: "Bu yılın başlarında remisyona girdi ve şimdi iyi durumda ancak bu son enfeksiyon onu çok etkiledi. Yarışmayı kazandığında, ödülü başka birine devrederse seninle tanışabileceğini öğrendi."

Charlie sıkılmış gibi nefes verdi. "Yani, evet, bu aşırı bir *her şey* ama yaşadığı onca şeyden ve hastanede geçirdiği onca zamandan sonra..." Hızla sustu ve sözlerini bitirmek için döndü. "O benim en iyi arkadaşım ve seninle tanışmak her zaman onun hayaliydi, bu yüzden elbette bu seyahati onun yerine yapmayı kabul ettim."

"Burada olmak istemesen bile mi?"

"*Gerçekten* burada olmak istemesem bile."

Gözlerine baktım. "Peki neden?"

"Bir sürü sebep var." Omzumun üzerinden baktı. "Bu seni şoke edebilir ama Summer West'in iddia ettiği kadar karşı konulmaz değilsin." Yüzümü buruşturdum, zamanı geri sarıp o cümleyi geri alabilmeyi diledim.

"Benden hoşlanmıyorsun," dedim ama bu soru değildi.

Charlie gözlerini devirdi. "En azından gözlem yeteneklerin oyunculuk yeteneklerinden daha iyi."

Of, yine.

"Konuyu saptırdığına göre bugüne kadar hiç tanışmamış olmamıza rağmen neden benimle bir sorunun olduğunu anlatmayacağını tahmin ediyorum?"

"Ayrıca zekiymiş de," diye mırıldandı Charlie, pijamalarındaki bir ipliği çekiştirerek.

Tepki vermemek için çaba sarf etmem gerekti. Bunun yerine fikrimi uyguladım. "O zaman sana bir anlaşma yapmayı öneriyorum."

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Anlaşma mı?"

"Sen imaj sorunumla başa çıkmama yardım et, ben de karşılığında sana bir şey vereyim," dedim.

Charlie homurdandı. "İstediğim hiçbir şeye sahip değilsin ki."

"Ember için her şeyi yapacağını söyledin. Ayrıca Ember'ın hayalinin benimle tanışmak olduğunu da söyledin ama bu tamamen doğru değil, öyle değil mi? Çünkü Ember bugün bana hayalinin oyuncu olmak olduğunu söyledi." Charlie ay ışığında kıpırdamadan durunca bundan güç aldım ve devam ettim: "Beni iyi bir oyuncu olarak görmüyor olabilirsin ama Hollywood'un çoğu *görüyor*, bu da Ember'ın kapıdan içeri adım atmasına yardımcı olacak bağlantılarım olduğu anlamına gelir."

Charlie başını iki yana salladı. "Yardım istemiyor."

"Bunu bana da söyledi ve bu yüzden ona büyük hayranlık duyuyorum. Ama özellikle benim gibi birinden elde edebileceği herhangi bir avantajı geri çevirmesi de aptallık olur." Sadece bunu söylemek bile kendimi yumruklamak istememe

neden oldu. "...ve içten içe o da bunu biliyor olmalı. Eminim ki sen de biliyorsundur."

Charlie kararsız görününce son darbeyi vurdum: "Başvurduğu drama okuluna onun için güzel şeyler söylerim ve eğer ona bir yer teklif ederlerse, hatta teklif etmezlerse bile, ona birkaç seçme ayarlaması için Gabe'le konuşurum. Eğer isterse onu yerel veya yurt dışındaki menajerlerle tanıştırabiliriz. Ne isterse, ona kapıları açmak için elimden geleni yaparım." Son kozumu da oynayıp golü attım: "Ne kadar haksızlık da olsa bu sektörde ne bildiğin kadar, kimi tanıdığın da önemlidir. Ve ben de tanınmaya değer biriyim."

Charlie şüpheliydi. "Son zamanlarda basındaki tüm o kötü yorumlarla kendine bile yardım edemezken, ona nasıl yardım edebilirsin ki?"

"İşte anlaşmamız burada devreye giriyor," dedim. "Bu her iki taraf için de faydalı olacak. Kamusal imajım olması gerektiği yere geri döndüğünde, Ember'ın hayallerine ulaşmasına daha iyi yardım edebileceğim."

Charlie'nin teklifimle mücadele ettiğini görebiliyordum, arkadaşına olan sevgisi benimle yaşadığı sorun her neyse, onunla savaşıyordu. Ama sonunda, "Ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı.

İçimde bir umut yeşerdi. "Pek bir şey değil. Sadece tavrını biraz dizginlemen gerek."

Tepki vermeden, "*Tavır mı*?" dedi.

Ona bir bakış attım. "Sen olsan ne derdin?" Hiçbir şey söylemeyince devam ettim: "Bir hayran gibi takıntılı davranmana gerek yok ama kameralar kayıttayken bana dik dik bakmasan iyi olur. Alaycı yorumlar, pasif agresif ifadeler, beni yok saymalar olmasın. Bana şöyle davran... Şöyle..." Hızlıca düşündüm ve bir karar verdim, "Hawke gibi. Bana ona davranacağın gibi davran."

"Hawke'u *seviyorum*," dedi Charlie.

"Kesinlikle. Yine de, ona bana yaptığın gibi ön yargılı davranmamanı son derece haksız buluyorum."

"Hawke bana ondan nefret etmem için bir sebep vermedi," dedi Charlie.

"Ama ben verdim?"

Gözleri sertti. "Evet."

"Ve sen bana hâlâ o sebebi söylemedin?"

Benden uzaklaştı. "Önemi yok. Bu haftadan sonra bir daha asla görüşmeyeceğiz."

Göğsümde, sanki sözleri canımı acıtmış gibi garip bir yanma oldu ama bu mantıklı değildi çünkü ondan kurtulmayı ben de en az onun kadar istiyordum.

"Anlaştık mı?" diye sordum.

"Elbette," dedi küstahça. "Zaten seninle el sıkışmıştım. Bundan bir kâr elde etsem iyi olur."

"Teknik olarak, bugün Ember'ın benimle buluşması senin için kârdı."

"Madem tanıştı, o zaman yarın eve uçmamı ne engelleyecek?"

Donakaldım çünkü haklı olduğunu fark ettim. Onu durduracak hiçbir şey yoktu. O ve Ember gecenin bir vakti ortadan kaybolabilirlerdi ve ben, Hawke'ın yapımcısıyla buluşmamız gereken zamana kadar bunu bilemeyebilirdim.

"Rahatla, Zander," diye mırıldandı. Adımı ilk kez söylüyordu, içimde az evvelki yakıcı hissin bile yanında anlamsız kaldığı, farklı bir sıcaklık hissettim. "Senden bin kilometre uzakta olmak isteyebilirim ama bunu sonuna kadar götürmeyi kabul ettim, böyle korku dolu bakmana gerek yok. Sabah yine burada olacağım." İç çekti ve kendini zorlayarak, "Ve seni iyi göstermek için elimden geleni yapacağım. En azından kameralar kayıttayken. Geri kalan zaman için söz veremem," dedi.

Çok rahatladım ve ona nefesini kesen kocaman, minnet dolu bir gülümsemeyle baktım. Gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak başka tarafa baktı.

"Teşekkür ederim, Charlie," dedim içtenlikle. "Ve hey, asla bilemezsin, belki önümüzdeki birkaç gün içinde biraz eğlenmeyi başarırız."

Ayağa kalkıp pijamasının paçasını silkeledi. "Bu senin eğlence tanımına bağlı."

"Tamam," diye düzelttim ayağa kalkarak. "Belki önümüzdeki birkaç gün içinde birbirimizi bir dağdan aşağı itmemeyi başarabiliriz."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu daha makul geldi. Yine de garanti değil."

Anlaşmamızla ilgili söylediklerini hatırlayarak, "Kameralar kapandığında arkamı kollayacağım," dedim.

Gözleri ay ışığında dans etti. "Akıllı olduğunu söylemiştim."

"Öyle olmak zorundayım çünkü belli ki kötü bir oyuncuyum."

Yere baktı ama bunu gülmemek için yaptığını biliyordum. Neden eğlenmek istemediğini anlayamıyordum. Ama anlamak için dört günüm vardı ve bu gece erken saatlerde bu düşünce beni korkuyla doldurmuş olsa da artık dört gözle bekliyordum.

Dört gözle beklemediğim şey ise uyanık kalmak ve beş saat içinde gitmeye hazır olmaktı, bu yüzden yola doğru işaret edip, "Sence Ember artık horlamayı bırakmış mıdır?" dedim.

"Eğer bırakmadıysa suratına bir yastık yiyecek."

Karanlık ses tonu beni neredeyse güldürdü ama, "Bu sefer uyuyabilecek misin?" diye tereddütle sorduğunda neşem daha yumuşak bir şeye dönüştü.

Az evvel hissettiğim o sıcaklık yoğunlaştı. "Evet, zihnim şimdi çok daha sakin."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim olduğunu söylerler."

Bu sefer güldüm ama bana ters ters bakınca hemen sustum. Ancak o da kendini tutamadı ve yüzündeki neşeyi gizlemeye çalıştı.

Daha birkaç saat önce, jet-lag'in vücudum üzerindeki etkisine küfrediyordum. Şimdi ise bunun için minnettardım. Çünkü beni bu bahçeye ve Charlie'ye getirmiş, uzun bir süre sonra ilk kez, gelecek hakkında umutlu hissetmeye başlamamı sağlamıştı.

Keşke Summer burada olsaydı da bugün olan her şeyle ilgili onunla konuşabilseydim. Keşke Maddox burada olsaydı da bu geceki sohbette beceriksizce yol aldığım için benimle dalga geçseydi.

Keşke ikisi de yarınki yolculuğumda bana katılsalardı da geçmişimin hayaletleriyle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmasaydım.

Ama dileklerin boşa harcanmış sözcüklerden başka bir şey olmadığını ve onlara umut bağlamanın sadece kalp ağrısıyla sonuçlandığını uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Zander?"

Charlie'nin sesini duyunca irkildim. "Evet?"

Bana dikkatle baktı. "İyi misin?"

Rahatsızlığımı hemen örtbas ettim. "Uyumaya hazırım. Duymamış olabilirsin ama ben çok fazla bakıma ihtiyacı olan bir aktörüm ve güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Bana inanmasa da itiraz etmedi. "O zaman yatma vakti."

Birlikte otele giden patikadan geri döndük, ayrılırken ikimiz de hiçbir şey söylemedik çünkü ikimiz de birkaç saat içinde tekrar görüşeceğimizi biliyorduk.

Ve sonra gerçek oyunculuk başlayacaktı.

CHARLIE

Şafak vakti Ember'la birlikte lobide Zander ve Gabe ile buluşup hep beraber onları bekleyen minibüse giderken hâlâ yarı uykuluydum. Gece yarısından sonraki birkaç saatlik huzursuz uyku, bugün sinirlerimi yatıştırma konusunda pek işe yaramamıştı.

Ember'ın ölüleri bile uyandıracak kadar sesli horlamasının beni dün gece bahçeye götürmüş olmasına bir bakıma seviniyordum çünkü Zander'le samimi bir şekilde konuşmak güzeldi. Artık nerede durduğumuzu, her birimiz diğerinin ne istediğini biliyorduk: Ben onun kariyerini düzeltecektim, o da Ember'ın hayallerini gerçekleştirecekti.

Ember'a yaptığım anlaşmadan bahsetmedim ve pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getiremezsem diye, bahsetmeyi de düşünmüyordum. Ama denemeye hazırdım çünkü Zander onun için açabileceği kapılar konusunda yalan söylememişti. Birkaç gün ona katlanmaya değerdi, özellikle de (itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de) tamamen korkunç biri olmadığı için.

Onun bir trol olmasını ummuştum. Kamera karşısında gülümseyen ama gerçekte kibirli ve kendini beğenmiş zavallı bir dev. Ama... değildi. Ama şu an ne olduğunu düşünmek istemiyordum. Dün Ember'a hayatının en güzel gününü yaşattığını, ne kadar tahammül edilemez olsam da bana karşı sabrını hiç kaybetmediğini, ne kadar nazik, şefkatli ve hatta komik olduğunu düşünecek olursam, yaptığı şeyi unutabilirdim. Ondan neden nefret ettiğimi unutabilirdim.

Aslında mantıksız davrandığımı biliyordum. Ama mantıksızlık öylece yok edebileceğim bir şey değildi. Ve her ne kadar istesem de Zander'ı da yok edemezdim.

"Neredeyse geldik."

Minibüsün renkli camından dışarı baktım. Ember yanımda, Gabe ve Zander arkamızda oturuyordu ve önde de şoför vardı. Otelden ayrıldığımı zar zor hatırlıyordum ama şoförümüzün sözleri içime işlerken kendimi çimdikleyip uyandırdım ve yanından geçtiğimiz ormanlık manzaraya odaklanıp varış noktamıza dair bir ipucu aradım.

Çakıllı bir yola saptık. Yoğun ağaçlar kaybolup çimenli bir açıklık ortaya çıkınca midem kasıldı. *Hawke'ın Vahşi Dünyası*'nda bu asla iyiye işaret değildi çünkü bunun ardından neredeyse daima dramatik bir uçuş gelirdi. Son birkaç günde milyonuncu kez, kendimi neye bulaştırdığımı ve geri dönmek için çok geç olup olmadığını merak ettim.

Ama sonra Ember'ın heyecanla titrediğini hissettim ve önümde beni bekleyen şey ne olursa olsun, arkadaşım için üstesinden gelebileceğimi hatırladım.

Açıklığın en uzak tarafına ulaşana kadar ilerledik ve büyük kulübe benzeri yapıların önünde durduk. İnsanlar sisli sabah ışığında hızla hareket ediyor, araçlardan araçlara malzeme taşıyor ve kamera ekipmanlarını kontrol ediyordu. Öz güvenle

hareket etmeleri bunu daha önce birçok kez yaptıklarını gösteriyordu. Bu içimi rahatlattı. Birazcık.

Şoförümüz yan kapıyı açtı ve Ember dışarı fırladı. Ben de arkamda Zander ve Gabe ile daha sakin bir şekilde onu takip ettim. Artık buradaydık ve yolculuk yaklaşıyor, adrenalin damarlarımı doldurmaya başlıyordu. Kendime rağmen, Rykon Hawke ile tanışmayı dört gözle bekliyordum, keşke annem de yanımda olabilseydi.

Ancak bu imkânsız bir istekti.

Üvey babamın burada olması bile bir teselli ve daha az imkânsız bir istek olurdu ancak Jerry, sorumluluk belgelerini imzaladığını onayladıktan sonra hızlıca, "Kendine dikkat et," diye mırıldanmış ve Ember'la ikimiz Sidney uçağına yetişmeden önce bu onu son görüşüm olmuştu. Zor zamanlarda ona güvenemeyeceğimi altı ay önce öğrenmiştim ancak bu durum acı çekmemi engellemiyordu.

"Zombi-Charlie, uyanık mısın?"

Ember elini yüzüme doğru sallayınca irkildim, neredeyse burnuma vuracaktı.

"Demin değilsem de artık uyanığım," dedim. "Ama lütfen bana hâlâ uyuduğumu ve bunların hepsinin bir rüya olduğunu söyle." *Daha çok bir kâbus*, diye ekledim kendi kendime.

Şoförümüz bize en yakın kulübeyi işaret ederken Ember dirseğiyle beni dürttü çünkü adamın takım elbisesi etraftaki insanların günlük kıyafetleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Bu bir rüya," dedi Ember, ayaklarımızın altında çıtırdayan donmuş çimenlerin sesini bastırarak. "Uyanıkken gerçekleşen türden." Kolumu sıktı. "*Harika* vakit geçireceksin. Seni çok kıskanıyorum!"

Cevabımı bastırdım çünkü doğruyu söylediğini biliyordum. Eğer yapabilseydi ânında benimle yer değiştirir ve ben de buna kesinlikle izin verirdim.

"Buraya buyurun," dedi şoför, kulübenin yan tarafına yerleştirilmiş bir kapıyı açarak. Karşımıza küçük, tozlu bir ofis çıktı. "Bayan Quinn birazdan sizinle olacak."

Adam kayboldu ve Zander'ı, Gabe'i, Ember'ı ve beni, kapı tekrar açılıp bir kadın içeri girene kadar, üç saniyeliğine yalnız bıraktı. Kadının sağlam bir vücudu, kısa kızıl saçları vardı ve hem şişme yeleğinde, hem de beresinde uçan bir şahin amblemi gördüm. Hawke'ın ürünlerinin logosuydu bu.

"Gabriel seninle bizzat tanıştığıma çok sevindim," dedi hafif bir Güney Afrika aksanıyla. Gabe'e elini uzattı ve sonra geri kalanımıza kendini tanıttı. "Ben Scarlett Quinn, *Hawke'ın Vahşi Dünyası*'nın yapımcısıyım. Sizi burada görmekten dolayı çok heyecanlıyız."

"Biz de burada olmaktan çok heyecanlıyız," dedi Gabe gülümseyerek.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca temel ihtiyaçlardan mahrum kalacak olan o olmadığı için dilimi zor tuttum. Zander'e bakma hatasını yaptım ve beni izlediğini gördüm. Beni bir kitap gibi okurken doğaüstü mavi gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Rykon birkaç dakika uzaklıkta," dedi Scarlett, en yakın masaya doğru ilerleyip koluyla silerek. "Buraya geldiğinde birkaç ses kaydı yapacak ve birkaç fotoğraf çekeceğiz ancak az vaktimiz var, bu yüzden işleri kısa tutacağız." Zander'le bana göz kırpıp ekledi: "Endişelenmeyin, maceranıza başlamak için çok yakında vahşi doğada olacaksınız."

Vahşi kelimesi içerdiği tüm anlamla kulaklarımda yankılandı. Kendime, bu yolculukta herhangi birimiz ölürsek bir televizyon programı için hiç de iyi olmayacağını ve Hawke'ın ekibinin buna izin vermeyecek kadar deneyimli olduğunu

hatırlattım. Ancak Scarlett masaya bir tablet koyup, "Hayatlarınızı teslim etme vakti geldi," dediğinde öz güvenim sarsıldı.

Ember yanımda boğuluyor gibiydi. Bunun kahkaha sesi olup olmadığını anlayamadım. Hayır, kesinlikle kahkaha sesiydi.

"On sekizime gelecek ay basacağım," dedim, Scarlett tableti bana doğru ittiğinde. "Üvey babam belgelerinizi çoktan imzaladı."

"Yine de filme alınmaya ve görüntülerin kamuoyuyla paylaşılmasına senin onay vermen gerekiyor," diye açıkladı Scarlett. "Senin de, Zander."

Zander, itiraz etmesini bekler gibi Gabe'e baktı ama menajeri sadece, "Ben zaten her şeyi okudum ve gerekli düzeltmeleri yaptım. İmzalayabilirsin," dedi.

Keşke *bana da* bunu söyleyecek biri olsaydı çünkü dijital belgeyi açtığımda kaydırmam, kaydırmam ve *kaydırmam* gerekti. Nihayet Jerry'nin veli kısmını doldurduğu son sayfaya geldim, hemen yanında benim imzam için ayrılmış minicik bir boşluk vardı.

"Bunu okumak sonsuza kadar sürer," dedim. "En az üç yıl." Abartıyordum ama çok da değil. "Ne yazık ki o kadar uzun zamanımız yok," dedi Scarlett, yaklaşan büyük siyah bir araca pencereden bakarak. "Rykon şimdi geldi ve işleri hızla ilerletmek isteyecektir."

"İngiltere Kralı gelmiş olsa bile umurumda değil," diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak. "Hiçbir şeyi okumadan imzalamamam gerektiğini biliyorum."

"Charlie sana bunun kötü bir şey olmadığını garanti ederim," dedi Gabe yatıştırıcı bir şekilde. "Ben güzelce okudum ve..."

"Kusura bakma ama..." diye sözünü kestim. "...sen *benim* menajerim değilsin. Zander'ın çıkarlarını gözetiyor olabilirsin ama bildiğim kadarıyla bunu imzalarsam ilk doğan çocuğumu bile onlara devretmiş olabilirim."

Scarlett güldü ve "İlk doğan veya başka hiçbir çocuğunu istemediğimize yemin ederim," dedi. Yüz hatları anlayışla yumuşadı. "Dikkatli olman akıllıca ama üvey babanın gereken özeni göstermediğini mi düşünüyorsun?" Jerry'nin adı geçince haklı olduğunu anladım. Üvey babamın annesi bir avukattı, bu yüzden sözleşmelerle uğraşmaması gerektiğini bilir ve her kelimesini okumadan hiçbir şeyi imzalamazdı.

Ember, iş birliği yapmayı reddedersem arkamı kollamaya hazırlanıyormuş gibi daha da yaklaştı ve bu bile tek başına bana, "Tamam," diye mırıldanma cesareti verdi. Sonra da imzamı attım.

"Sıra sende, Zan," dedi Gabe.

Zander kaşlarını çatarak beni taklit etti ve kaydırdı, kaydırdı, *kaydırdı* ama sonra o da pes edip son sayfayı imzaladı.

"Harika," dedi Scarlett tableti geri alarak. "Bu iş de bittiğine göre artık sizi Rykon'la tanıştıralım."

Sabahın serin havasına doğru onu takip ederken midemde kelebekler uçuşuyordu. Gerginliğim anlamsızdı çünkü Hawke'ın çok büyük hayranı değildim ama sonra bu gerginliğin muhtemelen annemin tanışmaya can atacağı birine bu kadar yakın olmanın bana hissettirdiği derin kalp acısını örtbas ettiğini fark ettim.

Yutkundum ve bu düşünceyi bir kenara itip son altı aydır içimde sakladığım tüm duygularla birlikte gömdüm.

"Öyle heyecanlıyım ki *nefes alamıyorum*," dedi Ember, en çok hareketin olduğu ikinci kulübe benzeri binaya doğru yürürken.

"Sanırım Hawke hayranısın?" dedi Zander, temposunu bizimkine uydurarak.

"Endişelenme." Ember ona bakıp sırıttı. "Favorim hâlâ sensin."

Zander'ın gözleri benimkileri yakalarken parladı. "En azından beni seven biri var."

"Hayranların çok da az değil," diye cevapladım. "Ancak ayaklarına kapanmayan bir kişi senin için iyidir. Egonu kontrol altında tutar."

"Teşekkür etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Sırıttım. "Ama bir şey değil."

Tam o sırada, biz birbirimize bakarken bir flaş patladı.

Ben gözlerimi kırpıştırırken kamerayı tutan adam, "Mükemmeldi canlarım!" diye bağırdı. İnce yapılıydı ve dalgalı kahverengi saçları vardı. *Eyeliner* çekme becerisine imrendim. "Şimdi tekrar deneyelim ama bu sefer birbirimize gülümseyelim."

"Bize bir dakika ver, Ollie," diye araya girdi Scarlett. "Önce Rykon'la tanışmalarını istiyorum. Sonra ikisi de senindir."

Fotoğrafçı -Ollie- başını salladı ama kulübe binasının açık girişinden içeri adım atarken gizli çekimler yapmaya devam etti. Burası bir uçak hangarı olabilecek kadar büyüktü ama görünürde uçak yoktu, sadece yanlarında şahin logosu olan küçük bir araç filosu vardı.

Ollie'nin kamerasının bir başka flaşı istemeden kollarımı ovuşturmama neden oldu ve bunun önümüzdeki dört gün boyunca hayatım olacağını, her hareketimin kaydedileceğini fark ettirdi. Fiziksel efor yüzünden kıpkırmızı ve ter içinde kalacağım zamanlar, filtresiz sözlerimin yanlış anlaşılabileceği anlar olacaktı, kamera açıları hoş olmayan şişkinliklerimi ve makyajsız cildimi gösterecek ve...

"Rykon! Buraya!" Scarlett hangarın öbür ucundan seslendi ve beni içimdeki girdaptan çekip çıkardı.

Derin bir nefes aldım ve topluma rezil olsam da bunun başıma gelen en kötü şey olmayacağını hatırladım. Ve Ember, Zander'ın onun için yarattığı fırsatlar sayesinde büyük bir film yıldızı olduğunda, bu seyahat sonrasında ihtiyacım olan her türlü terapiyi karşılayabilirdi.

Yaşayacaklarımıza odaklanmamaya karar vererek, efsane adamın araca malzeme yükleyen bir grup insandan ayrılıp bize doğru yaklaşmasını izledim.

Rykon Hawke gerçek hayatta, ekranda olduğundan daha da etkileyiciydi. Annem bir keresinde onu "erkekliğin özü" olarak tanımlamıştı ve nedenini şimdi anlıyordum. 1.80'den uzun boyu, koyu teni ve saçları, düzgünce kesilmiş sakalının ardındaki rahat gülümsemesiyle Hawke tamamen sıcaklık ve nezaket yayıyordu. Ancak gücünü vurgulayan ve bana fiziksel olarak zorlu hayatta kalma işinde ne kadar uzun süredir çalıştığını, park bekçiliği yaptığı yıllardan sonra ne kadar ilerlediğini hatırlatan şey kolları ve omuzları boyunca dalgalanan kasları oldu. Onu bizzat görünce, önümüzdeki birkaç gün için hissettiğim tüm korkular dağıldı çünkü bu adamın karşısında güvende hissetmemek imkânsızdı.

"Bunlar VIP konuklarım olmalı," dedi Hawke yanımıza geldiğinde.

"Ryk, bu Zander Rune ve Charlie Hart," diye tanıttı bizi Scarlett.

"Zander, yaptığın işleri seviyorum," dedi Hawke, oyuncunun elini sıkarken.

"Ben de seninkileri." Zander, Hawke'ın övgüsünden neredeyse utanmış gibi görünüyordu, gerçi onun bu mütevazı tepkisini hayal ettiğimden emindim.

"Ve Charlie, seninle tanışmak bir zevk," dedi Hawke bana.

"Seninle de," dedim ve biraz aptalca bir şekilde, "Düşündüğümden daha uzunsun," diye ekledim.

Hawke gülümsedi. "Babam her zaman, *Büyüdüğünde uzun ve güçlü biri olmak istiyorsan yeşillik ye*, derdi. Sanırım haklıymış."

Daha utanç verici bir şey söylemeden önce (mesela büyürken sadece yapraklı sebzeler yemiş olması gerektiği gibi) şükürler olsun ki Scarlett tanıştırmaya devam etti: "Ve bu da Zander'ın temsilcisi Gabriel ve Charlie'nin en iyi arkadaşı Ember."

Hawke ikisiyle de el sıkıştı, Ember'ın elini uzun süre tuttu ama bunun tek sebebi Ember'ın onu bir maymun gibi kavraması ve "Seni deli gibi seviyorum," demesiydi.

Hawke kıkırdadı ve diğer eliyle Ember'm ellerini nazikçe kavradı. "Çok kibarsın. Bir hayranla tanışmak her zaman güzeldir."

Eriyip ayaklarımızın dibinde bir su birikintisine dönüştüğünde onu yakalamam gerekirse diye Ember'a doğru bir adım attım.

"Rykon, bu yarışmayı bu kadar kısa bir sürede kabul ettiğin için çok minnettarız," dedi Gabe.

Hayatta kalma uzmanı, Gabe'in minnettarlığını elini sallayarak geçiştirdi. "Gerek yok. Bu bölümü burada çekmeyi zaten planlıyordum, bu yüzden ekibimin yanıma katılacak bir misafir için sadece birkaç ayarlama yapması yetti. Ya da bu durumda *misafirler için*." Bana göz kırpınca Ember'ın beni yakalamak zorunda kalıp kalmayacağını merak ettim. Annemin bu adama neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamak kolaydı. Yakışıklı yüz hatlarından Kanada aksanına ve genel fiziğine kadar bu adamda çok sevimli ve çekici bir şey vardı.

"Hepinizi daha iyi tanımayı çok istesem de, özellikle ikinizi," dedi Hawke, Zander ve beni işaret ederek, "...gün ışığından en iyi şekilde yararlanmak için birazdan ayrılmamız gerekiyor."

"Ryk, unutma, birkaç fotoğrafa ihtiyacımız var ve..."

Birisi Hawke'a seslenince Scarlett'ın sözü yarım kaldı. Adam hangarın diğer tarafına doğru baktı, çenesini ona seslenen kişiye doğru eğdi ve sonra Scarlett'a geri dönüp, "Giyindikten sonra tanıtım için on dakika ayırabiliriz. Bu yeterli olur mu?" dedi.

Scarlett, konuştuğumuz süre boyunca gizlice fotoğraflar çeken Ollie'ye baktı.

Fotoğrafçı, "Hallederim," diye cevap verdi.

Hawke, Ollie'nin omzuna vurdu. "Aferin." Geri kalanımıza nazik bir şekilde başını salladıktan sonra, "Yakında görüşürüz," dedi ve kararlı bir şekilde uzaklaştı.

Scarlett bizi hemen bir dizi hayatta kalma gereçlerinin bulunduğu masaya doğru götürdü. Bunlardan bazıları -örneğin tırmanma kancaları ve klipsler- soğuk soğuk terlememe neden oldu. Ancak Scarlett bu malzemeleri boş verip masanın yanında duran rafı işaret etti.

"Giysileriniz bunlar." Zander'e ve bana giysi çantaları uzattı. "Temel katmanlar nem emici bir yün karışımıdır ve dış katmanlar sizi aşırı terletmeden sıcak ve kuru tutar. *Vahşi Dünya* giysilerimizin kalitesiyle övünürüz, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca olabildiğince rahat olacağınızdan emin olabilirsiniz." Hangarın duvarındaki bir kapıyı işaret etti. "Giyinme kabinleri orada."

Ember beni, "Hadi," diye dürterek dikkatini masaya verdi ve Scarlett'a tırmanma ekipmanını sordu. Ekipmanın orada olma nedenini inkâr etmeyi tercih ettiğim için Zander'ın

peşinden koştum, kendimi kabine kilitledim ve çantamın fermuarını açtım. Kıyafetler basitti: Botlarıma kadar inen gri bir yürüyüş pantolonu, uzun kollu beyaz bir termal gömlek ve tüylü leylak rengi bir kazak vardı. Hepsinin üzerinde küçük ve önden bakan şahin logosu bulunuyordu. Ayrıca krem rengi su geçirmez bir ceket de vardı ama giydiğim anda tekrar çıkarmak zorunda kaldım çünkü kazak zaten yeterince sıcaklatıyordu.

Hangara Zander ile aynı anda adım attım ve onu görünce aniden durdum. Benim kıyafetlerim soluk ve güzel renklerken onunkiler daha koyuydu. Yürüyüş pantolonu koyu lacivert ve kazağı koyu maviydi. Tanrım, gözlerinin eskisinden daha parlak olması nasıl mümkün olabilirdi? Daha da kötüsü, normal kıyafetlerle, olduğundan nasıl *daha* çekici olabilirdi?

Yanaklarımın bana ihanet edip kızarmasından nefret ettim ve bunu kaşlarımı çatarak gizledim. "Neden bana kız kıyafetleri verildi? Sen yüksek güvenlikli bir kasaya James Bondlayacakmışsın gibi görünüyorsun, bense tek boynuzlu ata binip gökkuşağının üzerinde zıplamaya hazır gibi görünüyorum. Çok mu cinsiyetçi oldu?"

Aptalca, *aptalca* mavi gözleri neşeyle parladı. "*James* ve *Bond* kelimelerinin fiil olarak kullanıldığını daha önce hiç duymamıştım."

Kaşlarımı daha da çok çattım ancak daha cevap bile veremeden Ember bize doğru atıldı ve "Benim hatam. Bedenini verdiğimde renk tercihlerini de sordular. *Harika* görünüyorsun, Charlie Bear. Kendimi övmek gibi olmasın ama iyi iş çıkarmışım," dedi. Gururla ellerini birleştirdi, sonra bakışları Zander'e kaydı. "Sen de tabii ki saçma görünüyorsun. Ama mümkün olan en iyi şekilde." Zander su geçirmez ceketini -doğal olarak siyahtı- kolunun üzerine katlarken dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkürler, Ember." Sonra bana dönüp, "Ember haklı,

harika görünüyorsun. Her tek boynuzlu at seninle zıplamaktan onur duyardı," dedi.

Gözlerindeki alaycı parıltı öfkemi arttırdı ama dilimi ısırdım. Kısmen Ember'ın kendiyle gurur duymasından ama aynı zamanda kıyafetlerim konusunda aslında bir sorunum olmamasından. Beni bu kadar telaşlandıran şey kıyafet değil, Zander'di. Entelektüel düzeyde yakışıklı olduğunu kabul edebilirdim ama ondan bu kadar... *etkileneceğimi* hiç beklemiyordum. Hormonlarımın kontrolden çıkması sinir bozucuydu, onları hemen hizaya getirdim.

Ollie'nin flaşı patladığında neyse ki dikkatimiz dağıldı. Bana bundan sonra yaptığım ve söylediğim her şeyde dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı. Ardından Scarlett bizi masaya geri çağırdı. Gabe biraz ileride telefonla konuşuyordu ama gözleri üzerimizdeydi. Scarlett, Zander'e ve bana aynı kol saatlerini uzattı. Kendi saatimi taktım, analog kadranını, pusulasını ve ışığını fark ettim.

"Bunları hiç çıkarmayın," diye talimat verdi Scarlett. "Bu seyahatte yeni nesil nano dronlarla deneyler yapıyoruz, sizi takip ettiklerini anlamayacağınız kadar göze batmayan kameralarla yani."

Masadan küçük bir gümüş kutu çekti ve açtığında tırnağından daha büyük olmayan bir dizi metalik kanatlı böcek ortaya çıktı.

"Teknoloji, askerî düzeyde ve korkutucu derecede etkileyici," diye devam etti. "Ama kristal netliğinde HD kalitesinde film çekebilseler de ses güçleri sınırlı." Zander'ın saatine dokundu. "İşte bu bebekler tam burada devreye giriyor çünkü mikrofonlarınız gibi olacaklar. GPS aracılığıyla dronlarla senkronize oluyor ve onlarla birlikte çalışıyorlar, böylece kameralar yüzünüze tutulmadan ne duyduğunuzu ve ne söylediğinizi kaydedebiliyoruz."

Zander yepyeni bir ilgiyle bileğine baktı. "Yüzüme kamera tutulmasından hiç hoşlanmam zaten."

Scarlett kıkırdadı. "Bu teknolojiyi seveceğini tahmin etmiştim. Amacımız bir gün bu gezilerde yalnızca nano dronları kullanmak ancak hâlâ prototip aşamasında oldukları için, yedek olarak her şeyi kaydetmesi için yanında bir de kameraman olacak. Ve kameraman demişken..." Hawke'ın yanında duran, çok sayıda fotoğraf ve videoda gördüğüm, sevimli, dâhi bir ineği andıran adama el salladı. Açık kahverengi saçları darmadağın ve siyah çerçeveli gözlükleri sıcak çikolata rengi gözlerinin önünde duran adamın teni Hawke'ınki kadar soluktu.

"Millet, bu Rykon'ın eşi Bentley," dedi Scarlett, Zander ve bana dönmeden önce. "Kendisi bizim baş kameramanımız. Sürekli sizinle birlikte olacak ancak odak noktasını sizin ve Hawke'ın üzerinde tutmak için genelde sessiz kalacak." Ardından, "Sizi takip eden ve deneyimin gerçekliğini bozan çok fazla insan olmaması için çalışıyoruz, bu yüzden düzenli destek kontrolleri dışında, sadece dördünüz baş başa olacaksınız," diye ekledi.

Bu haber beni heyecanlandırdı çünkü bu Zander ile aramda başka bir tampon daha olacağı anlamına geliyordu. Benim açımdan, ne kadar çok olursa o kadar iyiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bentley ağır bir İngiliz aksanıyla. Sesi eşininki kadar dost canlısıydı. Elindeki kamerayı işaret edip omzuna bağlanmış daha küçük bir GoPro versiyonuna dokundu. "Açılarınızı çok iyi yakalamak için elimden geleni yapacağım ama söz vermiyorum. Vahşi doğada her şey olur."

"Bu sizin şirket sloganınız olmalı," dedi Ember.

"Olmasını sağlamaya çalıştım," dedi Bentley kurnazca sırıtarak. "Daha birçok şeyin de. Ne yazık ki Rykon *Şimdi Yaşa, Sonra Değil* kafasında."

Bu kelimeleri uçan şahin logosuna eşlik ederken görmüştüm, bu yüzden benim için yeni değildi ancak bunları söylenirken duymak, anlamına beklemediğim bir ciddiyet kazandırıyordu. *Şimdi yaşa, sonra değil.* Bu cümle beni çağırıyor, içimde hem bir suçluluk hem de özlem uyandırıyordu.

"Tamam mıyız?" diye sordu Gabe, grubumuza yeniden katılıp kendini hemen Bentley'ye tanıtarak.

"Oldukça," dedi Scarlett, Zander'ı ve beni incelerken. Memnun bir şekilde, "İkiniz için de yedek kıyafetler ve diğer temel ihtiyaç malzemeleriyle dolu sırt çantalarımız var ve gitmeden hemen önce bunları size ulaştıracağız. Evet... Ollie, hazır mısın?"

"Elbette," dedi ışıl ışıl gülümseyen fotoğrafçı. "Sadece Hawke'a ihtiyacımız var."

"Ben onu hallederim," dedi Scarlett, hayatta kalma uzmanının, bir aracın kaputuna yayılmış bir haritayı inceleyen siyah giysili ekip üyeleriyle birlikte durduğu yere bakarak. "Sen Charlie ve Zander ile başla, Ryk'ı birkaç dakika içinde size getiririm."

Bentley'yle birlikte gitti ve bizi hâlâ ışıldayan Ollie ile baş başa bıraktı.

"Bu taraftan, canlarım," dedi Ollie bizi hangarın çıkışına doğru yönlendirerek. "Daha önce kendimi tanıtmadım ama ben Oliver Arton: *Hawke'in Vahşi Dünyası*'nın yaratıcı dehası ve içerik yöneticisiyim. Normalde bir ekranın arkasında çalışırım ama bugün sizinle olmak için rütbemi kullandım. Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsiniz."

Dışarı çıktığımızda bizi son dakika malzeme kontrollerinin telaşından uzakta, sessiz bir yere götürdü. Ember ve Gabe bizi izlerken, Zander'le ikimize hangarın oluklu demir duvarının yanında durmamızı işaret etti.

Coşkuyla, "Buradaki ışık mükemmel," diye bağırdı. "Zaten birkaç güzel doğal fotoğrafım var, bu yüzden bunları medya için çekeceğiz. Doğal görünmeye çalışın. Rahatlayın. Gülümseyin. Yaklaşan maceranız için heyecanlısınız, tamam mı? Hissettiğiniz her şeyi yeni en iyi arkadaşınız Ollie ile paylaşın."

Çalkantılı duygularım göz önüne alındığında, bu çok iyi bir öneri değildi. Ama tutmam gereken bir söz vardı, bu yüzden Ollie benden Zander'e yaklaşmamı istediğinde, sıktığım dişlerimi kapatan büyük, sahte bir gülümseme takındım.

"Muhteşem! Muhteşem! Muhteşem!" Ollie'nin övgüsü, çektiği fotoğraflar kadar sürekliydi. "Zander, kolunu Charlie'nin omuzlarına atabilir misin? Ve Charlie, sen de kolunu onun beline dolayabilir misin? Sonra göz göze gelip bir sır paylaşıyormuş gibi gülümseyin. Güzel ve samimi olun. İzleyicilerimiz bayılacak!"

Zander, Ollie'nin talimatlarını takip etmek için hareket ettiğinde gerildim ancak kolunu kaldırmadı. Bana, "Sorun olur mu? Rahatsız oluyorsan, biz..." dedi.

"Önemli değil," diye sözünü kestim, endişesinin içimde uyandırdığı sıcaklığı görmezden gelerek, bir kez daha kalpsiz bir dev olmasını diledim çünkü bu, onun yanındayken bu kadar kararlı davranmamı kolaylaştırırdı.

"İyi görünmüyorsun," dedi Zander ancak tereddütle kolunu omzuma koydu. Ben de kendi kolumu onun beline doladım ama olabildiğince az dokundum. "Bir dağ aslanıyla karşılaşacakmışsın gibi görünüyorsun." Gözleri endişeyle büyüdü ve uzaktaki dağlara doğru kaydı. "Burada onlardan yoktur, değil mi?"

Yüzündeki paniği görünce rahatladım çünkü bunu gerçekten kastetmediğini, sadece sarıldığımızı düşünmemi engellemek için yaptığını biliyordum.

"Burada olmaz," diye cevapladım. "Ama Hawke'ın ekibi sırf eğlence olsun diye bir tane getirmişse hiç şaşırmam."

"O zaman bundan sonra hayatta kalma kuralları geçerli," dedi Zander, son derece ciddi bir ifadeyle.

"Hayatta kalma kuralları mı?"

Dudaklarında haylaz bir tebessüm belirdi. "Şunu duymuşsundur: *En hızlı koşan olmana gerek yok, yeter ki en yavaş koşan olma.* Bacaklarım seninkinden en az on beş kat daha uzun. Bu yüzden etobur kediler söz konusu olduğunda hiç şansın olmadığını düşünüyorum."

Ben de oyuna katıldım ve *öfff* diye bir ses çıkardım. "Lütfen ama hepimiz ilk yenilecek kişinin Hawke olacağını biliyoruz. O, şirketin yalnızca reklam yüzü, hayatta kalma becerisi sıfır."

"*Mükemmelsiniz,* canlarım! Kesinlikle *kusursuzsunuz*!" diye bağırdı Ollie, aramızdaki büyüyü bozarak. Ancak o zaman tam olarak onun istediği şeyi yaptığımızı gördüm: Göz gözeydik ve gülümsüyorduk, üstelik kollarımız birbirimize dolanmıştı. Oysa farkına bile varmamış, tamamen şakalaşmaya dalmıştım.

Ancak Zander, kolunu indirip uzaklaşırken yüzünde memnun bir ifade vardı ve bu, her şeyin tamamen farkında olduğunu anlamamı sağladı. İçimdeki sıcaklık yoğunlaştı çünkü rahatsızlığımı görmezden gelmek veya bana ona âşık bir hayranmışım gibi davranmamı hatırlatmak yerine, beni oyalamak için elinden geleni yapmıştı. İşe de yaramıştı.

"Çift olarak sizden ihtiyacım olan her şeyi aldım," dedi Ollie. Kamera ekranına gözlerini kısarak baktı ve bu yüzden *çift* kelimesine verdiğim ani tepkiyi kaçırdı. Ancak Zander kaçırmadı ve hafifçe kıkırdadı. Ember da öyle ama Zander kadar hafif değil.

"Zamanlamam mükemmel," dedi Hawke görüş alanına girerken. Bentley ve Scarlett ile birlikte oluklu duvarda bize katılırken Ember ve Gabe'in yanında durdular.

Ollie daha fazla fotoğraf çekti, sonra Bentley'ye kısa bir soru-cevap yapması için elini salladı. Macera için ne kadar heyecanlı olduğumdan -*Çooook* heyecanlıyım! *Zander Rune* ile *dört gün* geçireceğime *inanamıyorum*!- medeniyetten uzaktayken en çok neyi özleyeceğime kadar her şey soruldu. "Kesinlikle hiçbir şeyi çünkü *Zander* ile olacağım! Daha neye *ihtiyacım* olabilir ki?"

Cevaplarım Ember'ın şaşkın kahkahalar atmasına ve Zander'ın bana bıkkınlıkla bakmasına neden oldu. Ollie'nin bir sonraki sorusu için bir tık geri çekildim.

"Zander'ın büyük hayranı olduğun belli," dedi gülerek ve ben bir şekilde sahte gülümsememi korumayı başardım. "Peki ya Hawke? Programını izledin mi?"

Kameranın cevabımı kaydettiğinin tamamen farkındaydım ama yine de gülümsememin kaybolmasını engelleyemedim. "Aslında izledim. Her bölümünü değil ama çoğunu." Paylaşmadan önce bir anlık tereddüt yaşadım, "Annem, Hawke'ın büyük bir hayranıydı, bu yüzden *Hawke'in Vahşi Dünyası* pilot bölümünden beri evimizin vazgeçilmezi oldu."

"*Hayranı mıydı?*" diye tekrarladı Ollie. "Artık hayranı değil mi?"

Ağzım aniden konuşamayacak kadar kurudu. Ollie baskı yapmadı ve hemen başka bir konuya geçip, eve döndüğümüzde önce hangi yemeği yiyeceğimi sordu. Sonra bir dizi tanışma sorusuyla devam etti.

"Muhtemelen hepsini kullanmayacağız," dedi bir kenara not olarak. "Ama çok fazla malzeme olması, yetersiz olmasından iyidir."

Ollie benimle işini bitirince Zander'e döndü ve benzer soruları, yarışma ve yarışmaya neden katılmak istediği ile ilgili diğer soruları yanıtlamasını dinledim. Lekelenmiş itibarından hiç bahsedilmedi, sadece hayranlarına olan sevgisinden, nazik sözlerin ve sağlıklı gülümsemelerin ardında saklı gerçek nedenlerinden söz edildi.

Dün gece yüzüne karşı iyi bir oyuncu olmadığını söylediğimde yalan söylemiştim. O iyiydi. En iyilerden biri. Ekranda ve -belli ki- arka planda da.

İkimiz de bitirdiğimizde, Ollie'nin dikkati Hawke'a kaydı ancak ihtiyacı olan her şeyi aldığını söylemeden önce birkaç şey sordu.

"Siz ikiniz elmas gibi parlayacaksınız," dedi Zander'le bana. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca sizi izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu, şimdiye kadarki en iyi bölüm olacak."

Sonra öpücükler yollayıp uzaklaştı, başparmakları telefon klavyesinin üzerinde yıldırım hızıyla hareket ediyordu.

"Bunu kaç kez yapmam gerekirse gereksin," dedi Hawke, gözlerini uzaklaşan Ollie'den ayırmadan, "asla ama asla zevk alamayacağım."

Yorgun iç çekişi, kahkahamı bastırmama ve onun düşündüğümden daha cana yakın biri olduğunu anlamama yol açtı.

"Ama en azından artık iyi kısma geçebiliriz," diye devam etti ve neşemin ânında sönmesine neden oldu. "Zander, Avusturya'da çekim yaparken Fredrik Haas ile çalıştığını duydum, bu doğru mu?"

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, Zander bana endişe ve beklenti arasında bir bakışla döndü ve yavaşça "Evet, öyle," diye cevapladı.

"Mükemmel," dedi Hawke. "Benimle gel." Geri kalanımıza, "Yakında döneceğiz. Charlie, vedalaşma vakti," dedi.

Keşke "şimdilik" veya benzeri bir şey ekleseydi çünkü Zander onu hangara doğru takip ederken içimde yükselen korkuyu azaltmaya yardımcı olurdu. Ne yaptıklarını merak ederek değerli saniyelerimi boşa harcadım. Ama sonra cevapların yakında geleceğini bildiğim için boş verdim. Gabe, Scarlett ve Bentley'nin sohbet ettiğini görüp Ember'a döndüm. Onların yanımızda olmaması bize biraz mahremiyet sağlamıştı.

"Birden Zander'ın en büyük hayranı oldun, ha?" dedi Ember, utanç verici tanıtım klibine atıfta bulunarak. Dudakları kıvrıldı. "Oysa bu ünvanın bana ait olduğunu sanıyordum."

Ona yaptığımız anlaşmadan bahsetmek konusunda hâlâ isteksizdim, bu yüzden sadece, "Kameralar uğruna geçinmeyi kabul ettik," dedim.

Kara kaşlarını kaldırdı. "Onun seninle bir sorunu olmadığına göre, sanırım tüm dünya izlerken ona başıboş bir kedi gibi tıslamamayı kabul ettin?"

Gömleğimin kolunu çekiştirdim. "Ben olsam öyle demezdim."

Ember sırıttı. "Eminim demezdin." Sonra ayıldı ve bana iyice yaklaşıp alçak sesle, "Hâlâ çekilebilirsin. Burada olmamız benim için çok şey ifade ediyor ama artık heyecanım geçtiği için, seni bu duruma soktum diye kendimi gerçekten kötü hissediyorum, özellikle de..."

"Hey, dur," dedim, elimi omzuna koyarak. "Ben büyük bir kızım ve buraya gelmeye kendim karar verdim."

"Bunu benim için yaptın."

"Ve yine yaparım," dedim kararlı bir şekilde.

"Bunu bir de dört gün sonra yerlerde sürünüp böcekler ısırdıktan ve kabarcıklardan perişan olduktan sonra söyle," dedi Ember, sonra da acıklı bir şekilde ekledi: "Ben berbat bir arkadaşım!"

"Olabilir," dedim. "Ama seni hâlâ seviyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Bu yüzden bana sarıl ve Hawke ile Zander geri döndüğü anda gerginlikten kusmamam için cesaretimi arttıracak bir şeyler söyle."

Ember kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum, Charlie Bear. Hem de çok." Çocukluğumuzdan beri milyonlarca kez paylaştığımız bu cümleyle boğazım düğümlendi ve bunun ihtiyacım olan tek şey olduğunu fark ettim. Ama Ember bitirmemişti çünkü kulağıma, "Sen tanıdığım en iyi insansın ve düşündüğünden daha güçlüsün. Son birkaç ay... " Uygun bir kelime bulamadı, bu yüzden, "...gerçekten, *gerçekten* korkunçtu ama buraya kadar geldin, bu da önümüzdeki dört günü kolayca atlatabileceğin anlamına gelir. Bu yolculuğun sadece hayatta kalmakla ilgili olmadığını hatırlamaya çalış. Çünkü Hayat, hayatta kalmakla ilgili değildir. Hayat güzeldir ve *yaşanması* gerekir." diye fısıldadı. Yutkundu, sonra çekinerek, "Annen burada olduğun için çok mutlu olurdu ve şu an yanımızda olsaydı, her saniyenin tadını çıkarmanı söylerdi," dedi.

Gözlerimin sulandığını hissettim ama Ember sözlerini bitirirken sesi hafifedi. "Yani söylerdi fakat ancak Hawke ile üç bin fotoğraf çektirdikten ve Bentley'yi bırakıp kendisiyle kaçması için yalvardıktan *sonra*."

Sözleri hayretle kıkırdamama sebep oldu. Sesim acı oldu ama samimiydi. "Bence dört bin. Ya da daha çok."

Ember geri çekildi, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Haklısın. Kesinlikle daha çok." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bunun için hazır olduğundan emin misin?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Ve cesur hissediyor musun? Cesaretli? Cüretkâr?"

Tedirgin bir şekilde, "Neden eş anlamlıları kullanıyorsun?" diye sordum.

Dudağını ısırıp uzaklara baktı. "Ne kadar yüksek bir işitme duyum olduğunu bilirsin."

Sesindeki uyarıcı ton üzerine bakışlarını takip edince Scarlett, Gabe ve Bentley'nin bize doğru hareket ettiğini hatta Bentley'nin elinde bana doğrultulmuş bir kamera tuttuğunu belli belirsiz fark ettim. "Evet?"

"Sanırım yolculuğunun nasıl başlayacağını biliyorum," dedi. "Ve korkusuz kelimesinin tüm eş anlamlılarına ihtiyacın olacak."

Saniyeler içinde havayı keserek dönen pervanelerin *vın-vın-vın* sesini duydum.

Helikopter görüş alanıma girdiğinde midem bulandı, sesi yaklaştıkça rahatsız edici bir şekilde artıyordu. Ama mide bulantımın tek nedeni bu değildi çünkü Zander ve Hawke içinde yedek kıyafetlerimizin ve temel ihtiyaçlarımızın olmadığını içgüdüsel olarak anladığım sırt çantaları ve emniyet kemerleriyle hangardan çıktılar.

Hawke ve Zander grubumuza ulaştığında helikopter iniş yaptı, motorun sesi azalınca zihnimdeki düşünceleri tekrar duyabildim. Büyüyen korku hâlim göz önüne alındığında bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olamadım.

"Gördüğünüz gibi aracımız geldi," dedi Hawke sırıtıp yedek emniyet kemerini bana uzatarak. "Buna ihtiyacın olacak."

Kemeri elinden otomatikman aldım, Hawke ikinci emniyet kemerini Bentley'ye verdi. Eşinin, bizi çekmek için kullandığı kamerasını sabit şekilde elinde tutarak kemeri takışını izledim.

Hawke bana da aynısını yapmam için yardım etti ve kayışları vücuduma tam oturana dek ayarladı.

"Soru yok mu?" dedi, her şeyi çekiştirip sıkarken. "Bunu neden giydiğini merak etmiyor musun?"

"Aslında o kadar korkuyorum ki üzerine kusmamak için ağzımı kapalı tutmam gerektiğini düşünüyorum."

Hawke başını geriye atıp güldü, koyu renk tenine karşı dişleri çok parlaktı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca harika vakit geçireceğiz, Charlie. Bunu söyleyebilirim."

Bariz nedenlerden dolayı ona inanmadım. "Senin harika vakit geçirme anlayışın muhtemelen benimkinden çok farklı."

Kıkırdamaya devam ederek uzaklaştı ve "Tamamdır," dedi. Sonra Zander'ı yanına çağırıp ikimize de, "Yürüyüşümüzün başlangıç noktası dağlarda yürüyerek ulaşamayacağımız kadar derin olduğu için uçarak gidiyoruz," dedi. Bir sonraki sözlerine sinsi bir bakış eşlik etti. "Uçmak derken, havada süzülerek yere inmeyi kastediyorum." Bana döndü. "Charlie, seni kusturmayacak şeyler düşünmeye devam et yoksa Zander'ın en sevdiği kişi olmazsın çünkü onunla birlikte atlayacaksın."

Zihnim kısa devre yaptı. "*Ne* yapacağım?"

"Onun bu konuda son derece yeterli donanımı var," diye garanti verdi Hawke bana. "Fredrik Haas dünyadaki en deneyimli eğitmenlerden biridir ve Zander'ı bizzat o eğitti. Daha iyi ellerde olamazdın."

Sağlam bir argüman oluşturamayacak kadar dehşete kapıldığımdan laf olsun diye, "Neden seninle gelemiyorum?" dedim. Eğer ölü bir ağırlık gibi yere çakılmak zorundaysam, bunu arkamda Hawke varken yapmak *çok* daha güvenli hissettirirdi.

Bentley boştaki elini kaldırdı. "Korkarım benim yüzümden," dedi utangaç bir şekilde. "Hafif bir paraşüt fobim var, bu yüzden Rykon ve ben bunu sadece ona bağlıyken yapmam gerektiği konusunda anlaştık. Böylece eğer yok olursak, en azından birlikte yok olacağız."

"Çok romantik," diye mırıldandı Ember. Ama onu zar zor duyabildim.

"Aman *Tanrım*," dedim fal taşı gibi gözlerle. "Öleceğim. Buraya kadar. Sonum geldi."

"Ölmeyeceksin, Charlie," dedi sırıtmamak için kendini zor tutan Zander. "Ben bunu birçok kez yaptım. Filmlerdeki tüm o ejderhayla savaş sahneleri? Yere düştüğüm o sahneler? Hiçbiri bilgisayarla yapılmadı. Hatta bazı çekimleri milyonlarca kez tekrar etmek zorunda kaldık ve her birinde bir uçaktan veya helikopterden atlamam gerekti." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve alçak sesle, "Sana bir şey olmasına izin vermem. Söz," dedi.

Ember'ın vakit varken kaçma teklifini kabul etmemi engelleyen yüzündeki o samimi ifade tekrar belirdi. Fakat yine de ona, "Hayatına ne kadar değer veriyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Birden ona kadar puanla," diye ısrar ettim. "Yaşamaktan ne kadar zevk alıyorsun? Sekizden azsa olduğum yerde kalırım."

Sonunda anladı, gözleri neşeyle doldu ama sonra beklenmedik bir keder ifadesi yüz hatlarını gölgeledi. Fakat silkelenip, "Seni temin ederim ki yaşamak için çok nedenim var ve bu durumun yakın zamanda değişmesi gibi bir planım yok," dedi.

Ember omzunu benimkine sürttü, bana sessizce gidebileceğimizi söylüyordu. Ama bunu yaparken, bana en başından bu çılgınlığa razı olmamın tüm nedenlerini de hatırlatmış oldu. Bu yüzden titrek bir nefes verip Zander'ın saçma derecede mavi gözlerinin içine bakarken, "Lütfen sana güvendiğim için beni pişman etme," dedim.

Yakarışımda kaçıramayacağı ve kaçırmadığı bir ağırlık vardı.

Ciddiyetle başını sallayarak, "Söz," dedi.

"Harika," dedi Scarlett, ellerini çırparak. "Hadi, gösteriye başlayalım."

Bunu duyan Ember bana kaburgalarımı kıracakmış gibi son bir kez sarıldı ve kulağıma, "Başaracaksın, Charlie Bear. Cuma günü görüşürüz ve o güne dek geçen her saniyede seni özleyeceğim," diye fısıldadı.

Geri çekilirken, Gabe de aynı anda Zander'le vedalaşmıştı. Hawke bizi helikoptere doğru götürürken Ember ve Gabe arkamızdan neşeyle el salladılar. Bu sırada Zander kaçmamı veya bayılmamı bekliyormuş gibi, dirseğimi sıkıca kavramıştı.

"Derin nefesler al," dedi Hawke, arka kapıyı açıp diğer tarafa doğru kayarken. Onu Bentley ve Zander, en sonunda da ben takip ettik.

İçerisinin ne kadar küçük olduğunu görünce tereddüt edip duraksadım. Bentley'nin Hawke'ın bacaklarının arasına oturmasını izlerken korkumun yerini gariplik aldı ve benim de kendi uçuş arkadaşımla aynısını yapmam gerektiğini anladım.

Zander tereddüdümü fark edip kucağına vurdu. "Ben Noel Baba'ymışım, sen de bir Noel dileği tutuyormuşsun gibi yap." Ama hemen irkildi. "Vay canına, bu düşündüğümden çok daha kötü oldu ama *ısırmam* demenin çok klişe olacağını düşündüm."

Pilot kapıyı arkamdan kapatıp kokpite dönmeden önce cevap verme şansım olmadı. Scarlett yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. Bir an sonra motor çalıştı ve kabin gürültüyle doldu.

Kalkarken oturma isteğim, Zander ile doğrudan fiziksel temasta bulunma konusundaki isteksizliğimden daha güçlü olduğu için pat diye kucağına oturdum. Bir şeyler söyledi ama ağzı kulağımda olmasına rağmen ne dediğini duyamadım. Bir anda kolları beni sardı ve onun tüm bedeniyle sarılmış olduğum için nefesim kesildi. Burnuma nane kokusu çarptı, topraksı ve inkâr edilemeyecek kadar hoş bir kokuyla karışıktı

ama bu düşünceleri zorla zihnimden atıp ondan uzaklaşmaya çalışırken -biraz utanarak- aslında bana dokunmaya çalışmadığını ve atlayışımıza hazırlık olarak emniyet kemerlerimizi bağladığını fark ettim. Bana söylemeye çalıştığı şey bu olmalıydı, sözleri motor kanatlarının kükremesiyle boğuldu.

Şu anda yüzümü göremediği için rahattım ama Scarlett arkasını dönüp kulaklıkları uzattığında daha da rahatladım. Kulaklarıma taktığım an o sağır edici ses kesildi. Zander bu kez mikrofona konuştu ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Artık onu net bir şekilde duyuyordum.

"Çok iyi," diye cevapladım ama sesim endişemi hafifçe ele verdi.

"Hepsini sıkmam gerekiyor, bu yüzden biraz rahatsız edici gelebilir. Ama atlarken aramızda boşluk olmasını istemeyiz," diye beni uyarırken sesindeki neşeyi fark ettim.

Aklımı korumak için neden diye sorgulamadım ve o emniyet kemerlerimizi çekiştirirken ben de ona sıkıca yaslandım. Dönüp Hawke'ın de aynısını Bentley'ye yaptığını gördüm ancak Bentley'nin önüne, daha önce olmayan büyük bir çanta taktığını da fark ettim. Ayrıca hâlâ kamerasıyla kabinde olan her şeyi filme alıyordu.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Scarlett.

Hawke, Zander'ın işini ikinci kez kontrol etmek için eğildi, sonra Scarlett'a başparmağını kaldırdı. Bir an sonra hızla yukarı doğru yükselirken başımın hafifçe döndüğünü hissettim.

"Birkaç önemli şey söyleyeceğim," dedi Hawke boğuk bir sesle.

Havaalanından uzaklaşıp ağaçların üzerinden uçarken pencereden dışarıya bakıyordum, her saniye yükseliyorduk ancak Hawke'ın sesindeki ciddiyeti fark edince dikkatimi tekrar ona verdim.

"Charlie," dedi, "atlarken kollarını göğsüne bastır, tam buraya." Emniyet kemerimin omuz askılarına vurdu. "Takla atmak normaldir, bu yüzden panikleme ve düşüşünüzü kontrol etmesi konusunda Zander'e güven. İnişe yaklaştığınızda bacaklarını kaldır ve tüm işi Zander'ın yapmasına izin ver. Senin yapman gereken tek şey rahat olmak ve yolculuğun tadını çıkarmak."

Atlayışımızın her noktasında Zander'e güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ancak kamu imajını kurtarma görevini tehlikeye atıp bizi krep gibi yere sermeyeceğini bilmek bana teselli veriyordu.

Krep gibi yere serildiğimizi gözümde canlandırmak beni çok etkiledi ve aşırı aktif hayal gücümden nefret etmeme neden oldu ancak mide bulantımı bastırdım ve Hawke anlatmaya devam ederken ben de dinlemeye devam ettim. "Dağların ortasında, atlama bölgesi olarak kullanabileceğimiz kadar açık, küçük bir çıkıntı bulduk." Zander'e anlayamadığım talimatlar verdi ama *ağaçlar*, *uçurum* ve *dikkat et* gibi kelimeleri duyunca kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Sahip olduğum tek güvence -ve güvence terimi hafif kalırdı- Zander'ın sakin ve istikrarlı cevaplarıydı. Şüphelerime rağmen, en azından ne yaptığını biliyor gibi *görünüyordu*. Onun gibi sakin olmaya çalıştım ancak pilotun sesi kulaklarımızda çıtırdayınca bu imkânsız hâle geldi. "ETA beş dakika. Son kontroller, millet."

"Gözlüklerinizi takın," dedi Hawke, bize koruyucu gözlükleri dağıtırken. "Bunu yapmadan önce herhangi bir sorunuz var mı? Kendini iyi hissediyor musun, Charlie?"

"Hayır ve *kesinlikle hayır*," diye cevapladım, ardından Zander'ın arkamda sessizce güldüğünü *hissettim*. "Ama hiçbir şey yapmama gerek olmadığını söyledin, o yüzden sana inanıyorum."

"Sadece yolculuğun tadını çıkar," diye onayladı Hawke, önceki sözlerini tekrarlayarak. "Ve nefes almayı unutma."

Başka bir uyarıda bulunmadan, yan kapıyı açmak için tekrar yanımıza eğildi ve Zander'e doğru hepimizi uçuracak kadar kuvvetli bir rüzgâr esti.

Boğazımdan korkunun yarattığı anlaşılmaz bir ses çıktı ve Zander'ın tekrar güldüğünü hissetmeyi bekledim ancak o beni yatıştırmak için ellerini kollarıma doladı ve "Endişelenme, seni bırakmayacağım," dedi.

Birbirimize bağlı olduğumuzu ve istese de bırakamayacağını hatırlatmak istedim ama şu an cümle kuracak hâlde değildim. Mavi Dağlar'ın ne kadar aşağıda olduğunu gördükçe vücudum titredi.

Bunu yapamam diye çığlık atmak istedim ama atmadım. Çünkü ne kadar korkmuş olsam da uzun süredir içimde gömülü olan bir yanım bana cesaret verici sözler fısıldıyordu. Bana yaşamanın anlamının bu olduğunu hatırlatıyordu: risk almak, zorlukları kucaklamak, korkutucu olduğu kadar heyecan verici şeyler yapmak. Şu anda deneyimlediklerimin küçücük bir kısmını bile hissetmeyeli aylar olmuştu, bu yüzden içgüdüm ondan kaçmak, ondan saklanmak, ondan kaçınmak olsa da uzun zamandır ilk kez bunu yapmadım.

Bunun yerine, Hawke'ın talimatıyla ağırlığımı bankın diğer tarafına kaydırdım, manevraların çoğunu Zander'ın yapmasına izin verdim. Aniden açık kapının kenarına oturduk ve bacaklarımız helikopterin kızakların üzerinde hiçliğe doğru sallandı.

"İlk siz ikiniz atlayın," diye bağırdı Hawke, şiddetli rüzgârın arasından. "Ama aşağı inerken nano dronlar bir şey kaçırırsa diye, Ben'in sizi filme alması için biz de yakınınızda olacağız." Böcek büyüklüğündeki kameraları hatırlayınca irkildim ve kabine baktım. Minik boyutları yüzünden bizi gözetlediklerini

fark etmemin imkânsız hâle gelmesine bir kez daha şaşırdım. Ama sonra hızımız yavaşlayıp da helikopter havada asılı kalır gibi tamamen durunca dikkatim dağıldı.

Atlamamız an meselesi olduğu için paniğe kapıldım ve bu his Hawke kapıyı işaret edip Zander'e, "Şu tepenin yaklaşık yarısına kadar olan çıkıntıyı görüyor musun? İşte orası iniş bölgemiz," derken daha da arttı.

Ormandan, dağlardan ve engebeli, ölümcül uçurumlardan başka bir şey göremiyordum ama Zander kendinden emin bir şekilde, "Anladım," dedi.

"O zaman say," dedi Hawke, nabzımı fırlatarak.

Scarlett tekrar dönüp genişçe gülümseyerek, "Destek ekibi birazdan size yetiştiğinde yine görüşürüz. Kendinize iyi bakın ve harika vakit geçirin!" dedi.

Özellikle kulaklıklarımızı çıkarıp da pervanelerin kükremesi kulak zarlarıma tekrar çarptığında, söylediği son sözler hakkında giderek daha fazla şüphelendim.

Sadece Zander'ı duyuyordum çünkü şu an kulağıma doğru bağırıyor ve "Üç deyince!" diyordu. Elini alnıma bastırdı, başımı omzuna yaslanana kadar geriye çekti ve orada bırakmam gerektiğini anlamama yetecek kadar uzun süre tuttu.

"Bir!"

İçimdeki her şey vızıldıyordu, daha önce hiç bilmediğim bir uyuşukluk ve adrenalin karışımıydı bu.

"İki!"

Coşku ve dehşet karışımı...

"Üç!"

Sonra hissettiğim tek şey hafiflik oldu çünkü Zander bizi helikopterden fırlattı ve gökyüzünde serbest düşüşe geçtik.

Boğazımdan bir çığlık koptu, kontrolsüzce dönüp bükülürken sesim beni döven havanın gürültüsü tarafından bastırıldı. Her şey bulanık bir mavi-yeşil ve mavi-yeşil ve mavi...

Birdenbire artık takla atmıyorduk. Hâlâ serbest düşüşteydik ama yer şimdi altımızda, gökyüzü üstümüzdeydi. Zander'ın emniyet kemerimi ölümüne kavrayan elleri gevşedi, böylece kollarımızı yana doğru uzatabildik. Teslim olduğum an uçuyormuşum gibi hissettim, sanki havada süzülen Süperman'mişim gibi. Sanki dünyanın en korkutucu hız treninde-yim ve sonunda emniyet korkuluğunu bırakmış, korkumu yenip heyecanı kucaklamıştım.

Kendimi...

Kendimi...

Kendimi *canlı* hissettim.

Gözlüğümün arkasından yaşlar akacak gibi oldu ama onları geri yolladım çünkü bunun tek bir ânını bile kaçırmak istemiyordum.

Derken ormanlık dağların ne kadar hızlı yaklaştığı konusunda endişelenmeye başladığım anda paraşüt açıldı ve şiddetle çekiştirilerek yukarı kalktık.

İlk başta hissettiğim tek şey karşı konulamaz, ölçülemez bir rahatlamaydı. Ama sonra onu duydum: hiçliği.

Bu sessizlik daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki dünyada tek başımaydım -dünyada *tek başımızaydık*- ve yavaşça aşağı doğru kayarken üzerime beklenmedik bir huzur çöktü.

"Vay canına," diye fısıldadım, manzaraya hayranlıkla bakarken. Önümde uzanan uçsuz bucaksız *hayata* karşı ne kadar küçük ve önemsiz olduğumu fark ettim.

"İnanılmaz, değil mi?" Zander'ın sesi yumuşak, saygılı, sanki aynı büyünün etkisinde kalmış gibiydi. "Bu yükseklikte özgürlükten başka hiçbir şey yok."

Özgürlük. Mükemmel bir kelimeydi ve gözlerimin tekrar sulanmasına neden oldu. Boğazım o kadar tıkalıydı ki cevap veremedim ama sanırım o da cevap vermemi beklemiyordu.

Sanki kendi kendine söylüyormuş gibi, sanki benim hissettiğim her şeyi hissediyormuş gibi, sanki *anlıyormuş* gibi ama bunun nasıl doğru olabileceğini hayal edemiyordum.

Yeryüzüne doğru süzülürken hiçbir şey söylemedik, dikkatimizi dağıtmadan bu yolculuğu deneyimlemeyi sessizce kabul ettik. Hawke ve Bentley yanımıza doğru uçtu. Bentley küçük bir kamerayı bize doğrultmuştu ama ben onu ve bunu izleyecek olan kişileri yok saymayı ve ânın tadını çıkarmayı seçtim.

Çok geçmeden iniş bölgemize yaklaştık ve Hawke'ın *çıkıntısının* korktuğumdan daha dar olduğunu gördüm. Bir tarafında ağaçlarla kaplı bir dağ, diğer tarafında ise nefesimi kesecek kadar dik bir uçurum vardı. Zander'ın dümeni birazcık bile yanlışsa, sıra dağlardan gelen hava akımları beklenmedik bir yukarı akıma neden olurdu ve çok hızlı ya da çok yavaş inersek...

"Bacaklar yukarı," dedi Zander. Kendinden emin ses tonu beni giderek artan korkumdan çekip çıkardı.

Alt yarımı olabildiğince yukarı kaldırdım, dağın yamacından yuvarlanıp maceramızın başlamadan bitmemesini umdum.

Ama endişelenmeme gerek kalmamıştı çünkü bir anda kayalığa indik, yer çekimi etkisini gösterirken yere çöktük. Bir kez daha Zander'ın kucağındaydım.

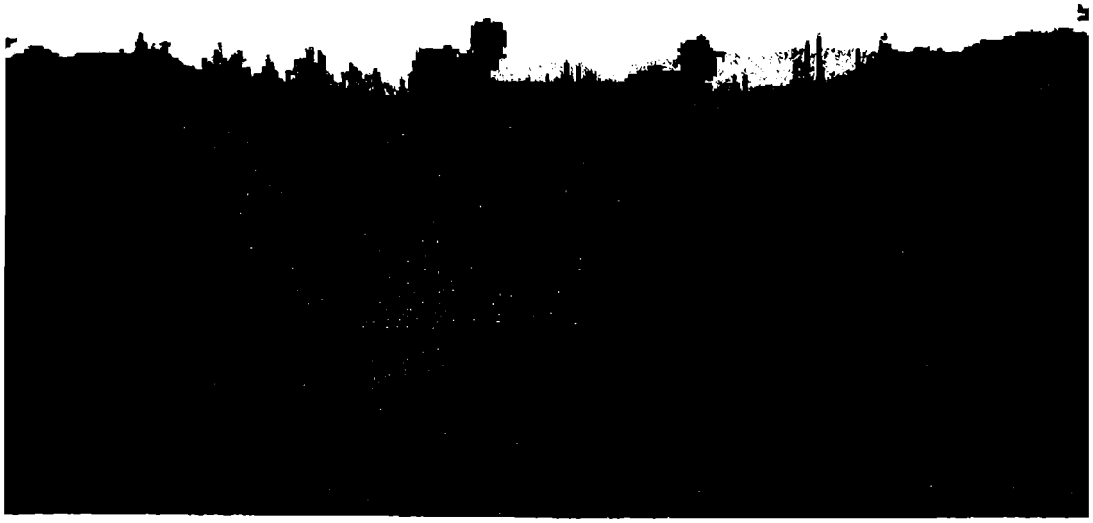
"Yaşıyoruz," dedim soluk soluğa. Hawke ve Bentley zarifçe birkaç adım öteye inerken şaşkındım.

Zander'ın kahkahası kulağımı gıdıkladı. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz verdim."

"Bu sana *inandığım* anlamına gelmiyor."

Cevabı yumuşak ve anlamlıydı, içimin titremesine neden oldu. "Artık inanabileceğini biliyorsun."

ZANDER

Paraşütle atlarken yaşadığım adrenalini, emniyet kemerlerimizi çözerken ve Charlie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken de hissetmeye devam ettim. Charlie'nin de yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Bu da benimle aynı heyecanı hissettiğini gösteriyordu.

Hayatını bana emanet ettiğine hâlâ inanamıyordum. Rollerimiz tersine dönse, ben neredeyse hiç tanımadığım birine bu kadar güvenemezdim. Ya da Charlie'nin durumunda, nefret ettiğim birine. Oyunculuk yeteneği etkileyiciydi. Kendi kendime bu davranışlarının sebebinin sadece kameralar olduğunu, gerçekte bu yolculuğun bitmesini sabırsızlıkla beklediğini hatırlatmam gerekti. Özellikle de benden kurtulmayı.

Bana karşı olan bu antipatisinin nedenini bilmeyi isterdim, bunun sadece *kötü çocuk* dedikodusuna mı yoksa tamamen başka bir şeye mi dayandığını. Ama Bentley'nin kameraları ve nano dronlar artık yirmi dört saat üzerimizde olduğu için, bunu ona dünya duymadan soramazdım zira bu başarmaya çalıştığımız şeyi riske atardı. Her neyse, zaten bana cevap vereceğini düşünmüyordum.

İkimizin de önümüzdeki dört gün boyunca rollerimizi korumak zorunda kalacağımızı kabullenerek Hawke'ın paraşütü katlayıp tekrar çantamıza koymak için verdiği talimatları takip edip, bu gece kamp kurduğumuzda bunun bizim için ne kadar etkili bir barınak olacağını anlatmasını dinledim. Seyirciler için konuştuğunu biliyordum çünkü doğrudan Bentley'nin kamerasına konuşuyor ve maceramıza dair senaryosu yazılmış bir giriş yapıyordu: "Avustralya'nın Mavi Dağlar Milli Parkı'nın derinliklerine indik. Park New York, Londra ve Paris'in *toplam* büyüklüğü kadar olan, tehlikeli dar kanyonlar, engebeli zirveler, kum taşı geçitleri, tenha yağmur ormanları ve nefes kesen şelaleler boyunca uzanan binlerce kilometre kareden fazla bir alanı kaplıyor."

Bölgenin bu kadar büyük olduğunu fark etmediğim için gözlerimi kırpıştırdım.

"Parkın kendisi Dünya Mirası Listesi'nde yer alıyor," diye anlatmaya devam etti Hawke. "Ve birçoğu insanlar için ölümcül olan yüzlerce tür nesli tükenmekte olan flora ve faunaya ev sahipliği yapıyor."

Summer'a bu ülkedeki her şeyin beni öldürmek isteyeceğini *söylemiştim.*

"Ayrıca, çok sayıda yerli topluluğun geleneksel yaşam alanı olması nedeniyle zengin bir kültürel tarihe de sahip," dedi Hawke, gözleri kameraya dikilmiş hâlde. "Bütün bunlar doğal güzellikleriyle birlikte, bu parkı ülkenin en popüler turistik noktalarından biri yapıyor. Ama aynı zamanda en tehlikelilerinden biri de."

İşte başlıyorduk. Birazdan söyleyeceklerini duymamak için kulaklarımı kapatmayı düşündüm.

"Her yıl, yüzlerce yürüyüşçü patikadan sapıp bu tehlikeli dağlarda kayboluyor ve Avustralya vahşi doğasının ne kadar ölümcül olabileceğini kendi başlarına öğreniyorlar." Hawke'ın

dudakları şeytani bir tebessümle kıvrıldı. "Önümüzdeki dört gün boyunca, tek bir yanlış adımın sonumuzu getirebileceği dünyanın bu en uç ortamlarından birinde yürüyüş yapacağız. Özel konuklarım bunu atlatabilirlerse her şeyi atlatabilirler."

Hawke, Bentley'ye bitirdiğini işaret etti ve kameraman uçurumun kenarından dramatik manzarayı filme almak için döndü. Charlie'ye bakınca dudaklarını dişlediğini gördüm, Hawke'ın konuşmasının hangi kısmının onu en çok endişelendirdiğini merak ettim. Belki de benim gibi, konuşmanın tamamından endişelenmişti.

"Bunun için özür dilerim," dedi Hawke bize doğru yaklaşarak. "Genellikle bu tür konuşmalar post prodüksiyon sırasında kaydedilir ve seslendirme olarak eklenir ancak bu bölüm aceleyle yayına gireceği için önümüzdeki günlerde biraz daha anlatımlı an olabilir. Çok fazla değil. Bundan sonra her şeyi çoğunlukla mahrem tutacağız ve düzenleme ekibim neyin kullanılacağına ve neyin atılacağına karar verecek." Ardından, "Bu yüzden nadir *senaryolu* replikler dışında, kameraları unutmaya ve onlarsızmış gibi davranmaya çalışın," diye ekledi.

Bu hem Charlie hem de benim için imkânsız bir istekti ancak yine de onaylıyormuşuz gibi başımızı salladık.

"Harika. Şimdi, emniyet kemerlerinizi değiştirip çantalarınızı bağlayalım," dedi Hawke, Bentley'nin paraşütle atlarken göğsünde taşıdığı büyük çantayı sürükleyerek.

İçinde dört siyah tırmanma emniyet kemeri vardı, basit bacak halkaları ve bel kemerleri onları yeterince zararsız gösteriyordu ancak Hawke, Charlie'ye emniyet kemerini uzatıp nasıl takacağını gösterdiğinde Charlie'nin yutkunduğunu gördüm. Ona Hawke'ın yıllardır bu gezileri yaptığını ve kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğini garanti etmek istedim ama sözlerimin ona kendini daha iyi hissettireceğini sanmıyordum. Bu yüzden ben de daha hantal olan paraşütle atlama kemerimi

çıkarmaya ve daha kompakt dağcılık kemeriyle değiştirmeye odaklandım. Tokaları giysilerimin üzerine rahatça oturana kadar ayarladım.

Hawke da kendi ekipmanlarını değiştirdikten sonra uzun bir halat bobini çıkardı ve çapraz şekilde gövdesine sabitledi. Sonra üç tane daha küçük sırt çantası çıkardı -bu da bana *Vahşi Dünya* kıyafet tasarımcılarının Mary Poppins'in büyülü çantasının sırrını keşfettiğini düşündürdü- ve birini Charlie'ye, birini de bana uzatıp üçüncüyü kendine sakladı. Son olarak paraşütlerimizi Bentley'nin çantasına, kameramanın hepsini kolaylıkla omzuna aldığı sayısız film ekipmanının yanına koydu.

"Çıkış noktamız buradan yaklaşık altmış beş kilometre kuzeybatıda," dedi, o yöndeki uçurumun üzerinden işaret ederek.

Bu yükseklikten görebildiğim tek şey, ormanlık bir vadiye doğru alçalan ve bir nehir veya kanyon olabilecek bir yere doğru ilerleyen, sonra etrafımızdaki tepeye doğru tekrar yükselen manzaraydı. Burada ne kadar izole olduğumuzu, medeniyetten ne kadar uzakta olduğumuzu ve hayatta kalmak için tamamen Hawke'ın becerilerine güvendiğimizi fark etmemem elde değildi.

"Söylemeye gerek yok," diye devam etti. "Cuma öğleden sonrasına kadar oraya varmak istiyorsak katetmemiz gereken çok yol var."

"Sanırım tüm yolu yürüyerek gideceğimizi ve bunun sadece dekorasyon amaçlı olduğunu ummak çok fazla olur, değil mi?" diye sordu Charlie, tırmanma takımıyla oynarken.

Hawke sırıttı. "Umut her zaman iyidir. Böyle bir yerde yaşam ile ölüm arasındaki fark umut olabilir."

Charlie bir an bekledikten sonra, "Soruma cevap vermedin," dedi.

Bentley kamerasının arkasından kıs kıs güldü ve sırt çantasını omzuna takan Hawke'ın tebessümü genişledi. Tek cevabı, "Gün ışığını boşa harcıyoruz," oldu.

Charlie'nin yüzündeki ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum ve uçurumdan uzaklaşıp ağaçların arasına doğru hafifçe yürüyüşümüzü başlatan Hawke ve Bentley'yi -ve kamerasını- takip ederken onu rahatlatma isteğime bir kez daha direndim.

"Hayatta kalmanız gereken bir durumda öncelik vermeniz gereken en önemli şeylerden bazıları nelerdir?" diye sordu Hawke yürürken. "Zander?"

Programını yeterince izlediğimden, "Su, yiyecek ve barınak," diye güvenle cevap verdim.

"Doğru." Omzunun üzerinden onaylayan bir gülümseme gönderdi. "Gerçi yiyecek ve barınak olmadan bir süre dayanabiliriz ancak kesinlikle ihtiyacımız olacak tek şey -ve yakında olacak- sudur."

Charlie kendi kendine yalvararak, "Tanrım, lütfen kendi idrarımızı içmemiz gerektiğini söylemesine izin verme," diye mırıldandı.

Yüzümü buruşturdum. Ona tamamen katılıyordum.

"Bu, bir su kaynağı bulmamız gerektiği anlamına geliyor," diye devam etti Hawke. İleriye doğru açık bir yol ararken bizi devrilmiş bir ağaç gövdesinin etrafından dolaştırdı. "Ve bunu başarmak için tek umudumuz aşağı doğru seyahat edip bir dere veya akarsu aramak."

"Hepiniz farkındasınız, biliyorum ama..." dedi Charlie, "...yukarı doğru yürüyoruz, aşağı doğru değil."

"Doğadayken her şey göründüğü gibi olmaz, Charlie."

Cevap vermeden önce bir duraklama oldu, "Belki de ama bacaklarımın bana bir yokuş çıktığımızı söylediğinden oldukça eminim."

Hawke kıkırdadı. "Bu mizah anlayışını hep koru. Önümüzdeki günlerde ihtiyacın olacak."

"Mizah anlayışı mı?" diye mırıldandı Charlie, Hawke'ın duyamayacağını düşündüğüm kadar alçak sesle. Duymuşsa bile çevremizle ilgili daha fazla şey paylaşmak için duymazdan gelmiş olmalıydı. Gerçi bunu bizim için mi yoksa izleyiciler için mi yaptığını bilmiyordum.

"Bu milli parkla ilgili ilginç bir gerçek, farklı orman türlerinden oluşmasıdır -yağmur ormanları, sulak alanlar, ormanlık alanlar, fundalıklar- ancak yüzde seksen beşinden fazlası, çoğunlukla okaliptüs çeşidinden ve birbirine yakın büyüyen uzun ağaçlardan oluşan bir grup olan *kuru sklerofil ormanı* ile kaplıdır." Geçerken bir tanesini okşadı. "Bu okaliptüs ağaçları, *Mavi Dağlar* adının altında yatan sebep olarak kabul edilir çünkü yaydıkları yüksek petrol seviyesi, dağlara uzaktan bakıldığında mavi bir pus yaratır."

"Bunların hepsi harika," dedi Charlie, sesi içinde yürüdüğümüz orman kadar kuruydu. "Ama bunun su bulmamızla ne alakası var?"

"Ormanların büyümek için suya ihtiyacı vardır," diye cevapladı Hawke. "Bu yüzden sadece doğayı dinlememiz gerekiyor. O bize nereye gideceğimizi gösterir."

Doğayı dinlemek mi? Kelimeleri zihnimde tekrarladım, sonra kendime önümüzdeki dört gün boyunca iki görevim olduğunu hatırlattım: dünyaya inandıkları gibi sapkın biri olmadığımı göstermek ve bu yolculuğu atlatıp ödüllerini toplamak. Her ikisi de Hawke'm bilgeliğine boyun eğmeme bağlıydı, normalde şüpheyle kaşımı kaldırmama neden olacak şeyler söylediğinde bile.

Görünüşe göre Charlie de benzer şüpheler yaşıyordu. "Şey, peki ya doğa bizimle konuşmak istemiyorsa?"

"Dikkat edenlerle hep konuşur," dedi Hawke bilgece. Neşeyle boynunu çevirip yüzlerimizdeki ifadeleri gördü. "Ve dikkat etmek demişken, adımlarınıza dikkat edin."

Tam bunu söylediği anda, kolum kadar uzun bir kertenkele büyük bir soğukkanlılıkla karşımıza çıktı. Hawke'ın o ikonik av bıçağını çıkarıp öğle yemeğini bulduğumuzu söylemesini bekleyerek aniden durdum.

Ama o bunun yerine, sürüngenin çalılıklarda yavaşça kaybolmasını izlemek için çömeldi. "Bunlardan birini görmeyi umuyordum," dedi memnun olmuş gibi. "Bu bir monitör kertenkelesi, ayrıca *goanna* olarak da bilinir. Sadece Avustralya'da yaklaşık otuz farklı türü vardır ve en büyüğü iki buçuk metreden uzundur."

Çalılıklara baktım, acaba demin bir bebek mi gördük ve şimdi dev boyutlu ebeveynleri mi belirecek diye merak ettim. Az kalsın *Jurassic Park*'a kaydolmadığımı söyleyecektim ama Charlie benden önce davrandı.

"Hayatım boyunca çok sayıda goanna gördüm," dedi kuşkuyla. "Ama hiçbiri iki buçuk metre falan değildi."

Bakışlarım çalılara sabitlenmiş durumda, "Umarım öyle de kalır," dedim.

Katılmadı ama, "Avustralyalı olmayanlar için eğlenceli bir gerçek: Goannaların yanlışlıkla insanları ağaç sandıkları bilinir," diye ekledi.

Bunu gözümde canlandırmaya çalıştım ama başaramadım. "Ne olmuş yani?"

Omuz silkti. "Kertenkeleler ağaçlarla ne yaparlar? Onlara tırmanırlar."

Az önce gördüğümüz devasa ama iki buçuk metreyle alakası bile olmayan sürüngenin boyutunu düşündüm ve bir insana tırmanmaya *çalışması* fikrinden bile ürperdim.

"Eğer bir goanna sana doğru koşarsa," diye devam etti Charlie, "bir ayı görmüş gibi davran ve yere yat."

"Bu tüm ayılar için geçerli değildir," diye uyardı Hawke. "Sadece boz ayılar için."

Sanki ne konuda konuştuğumu biliyormuşum gibi araya girdim: "Şu sözü duymadın mı? *Kahverengiyse yat. Siyahsa karşılık ver.*"

"Son kısmı unutma: *Beyazsa iyi geceler,*" diye seslendi Bentley kamerasının arkasından. Çoğunlukla sessizdi ve görünmez kameraman rolünü sürdürüyordu. "Umarım vahşi doğada asla bir kutup ayısıyla karşılaşmazsın."

Charlie tedirgin bir şekilde bize baktı. "Farklı ayılara nasıl tepki vereceğinize dair kafiyeli bir sözünüzün olması endişe verici. Her yıl kendi ülkenizde kaç saldırı oluyor?"

"Çok değil," diye cevapladı Hawke. "Ama çok sayıda olay oldu, özellikle de büyüdüğüm Batı Kanada'da. Bununla birlikte, ayıları köpek balıkları gibi düşünmek daha doğru olur. Onların evlerini istila eden biziz. Çoğunlukla bize dokunmak istemezler." Ayağa kalktı ve kertenkelenin kaybolduğu yeri işaret etti. "İyi bir yemek olacağı için gitmesine izin vermemiz yazık oldu ama goannalar Avustralya'da korunan bir türdür, bu yüzden yaşam ve ölüm arasında kalınan koşullar dışında yasaklıdır. Ayrıca, bundan sonrası için fazladan yük taşımak istemeyiz."

Charlie'nin yutkunmasını ve "Bundan sonra ne olacak?" diye tekrarlamasını izledim.

Hawke pantolonundaki toprağı silkeledi, sonra çalılıkların arasından bizim için yol açmaya devam edip omzunun

üzerinden, "Size su bulmak için aşağı inmemiz gerektiğini söylemiştim. Unutmayın, doğa konuşur, biz dinleriz," dedi.

Yoğun ormanın içinden yarım saat boyunca yukarı doğru yürüdük. Ta ki indiğimiz çıkıntıya benzer, sadece daha dar ve daha da dik bir uçurumla sonlanan başka bir çıkıntıya ulaşana kadar. Geçen seferki uçurum korkutucuydu ancak bu sefer Hawke'ın bizi uzak durmamız konusunda uyardığı bu uçurum neredeyse dikey bir kenar gibiydi. O yüzden bizi uyarmasına aslında gerek yoktu.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi vereyim?" diye sordu. Sırt çantasını açtı ve içimdeki adrenalinin yükselmesine ve Charlie'nin yüz hatlarının solmasına neden olan bir dizi eşya çıkardı.

"Sadece iyi haberi duysak?" dedi Charlie zayıf bir sesle.

Hawke bir harita açıp kayalık zemine koydu. "İyi haber, haritaya göre bu uçurumun tabanından kısa bir mesafede küçük bir dere olması gerektiği." Parmağını kâğıda bastırdı. O kadar çok topografik ayrıntı vardı ki hiyeroglif harflerine benziyordu. "Bunun anlamı, suyun görüş alanımızda olduğu demektir."

Kötü haberi vermesini beklerken nefesimi tuttum zira ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

"Kötü haber..." diye devam etti Hawke, "...aşağıya doğru inen yolun *bittiği*." Taşıdığı ipi işaret etti. "İkinizden biri daha önce iple indi mi?"

Elimi kaldırdım. "Ben indim. Ama uzun zaman oldu." *Lost Heirs* filmlerinin hepsindeki en uç aksiyon sahnelerinde dublörüm oynardı ama yine de izin verilen kadarını, sırf heyecan olsun diye ben de yapmıştım.

"Okul kampında ipten inmiştik," dedi Charlie. Gözleri uçuruma gidince sesi titredi. "Ama aklınıza gelebilecek tüm güvenlik ekipmanlarıyla birlikte insan yapımı bir kuleden on beş metre aşağı inmiştik. Bu... öyle değil."

"On beş metre... yüz yirmi bir metre, hemen hemen aynı sayılır," dedi Hawke neşeyle.

Charlie ona dik dik baktı. "Sana matematiği kim öğretti, bilmiyorum ama *kesinlikle aynı değil.*"

"Birkaç yüz metre eksik veya fazla," diye mırıldandım. Ben bile önümüzdeki görevden korkuyordum.

"İkinize bir şey olmayacak," dedi Hawke ikna edici bir sesle. "Aslında, bahse girerim, dibe vardığınızda tekrar tırmanıp her şeyi yeniden yapmak isteyeceksiniz."

Charlie'nin ifadesine bakılırsa buna katılmıyordu. Ama sonra gözlerinin ardında bir duygu fırtınasıyla bana bakıp teslim olur gibi omuzları çöktü. Onunla yaptığım anlaşma yüzünden bir suçluluk duygusu hissettim ve bu yolculuk bittiğinde, Ember için daha önce sunduklarım dışında, Charlie'ye de teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya karar verdim. Bizi bekleyen her şey göz önüne alındığında, en azından bunu yapmalıydım.

Hawke ipini çözmeye başladı ve yakındaki bir okaliptüs ağacına kadar kendisini takip etmemizi işaret etti. "Bariz nedenlerden dolayı, kendinizi güçlü bir şeyin etrafına ve mümkünse toprağa derinden kök salmış bir şeye bağlamanız önemlidir. Bunun gibi bir şey mükemmel olur." Parmaklarını sağlam ağaç gövdesine vurdu ve ipi tabanın etrafına dolayıp geri kalanını uçurumun kenarından aşağı sarkıtmadan önce bize nasıl düğümleyeceğimizi gösterdi.

İpin diğer ucu uçurumdan aşağıya doğru düşüp gözden kaybolunca Charlie inler gibi bir ses çıkardı. Bunun üzerine Bentley başını kamerasının arkasından uzatıp ona sessizce

güvence verdi. Charlie fısıldayarak ona teşekkür etse de yüzü korkuyla buruşmuş hâldeydi.

"Çantalarınızda kask ve eldiven bulacaksınız, onları alın ve giyin," diye talimat verdi Hawke, kendisi de aynısını yaparak. Hazırlandıktan sonra, emniyet kemerlerimize kancaları taktı ve tüm kayışlarımızı sıkıp, "Önce kim gitmek ister?" diye sordu.

Charlie cıyakladı, ben de takım için öne çıkıp, "Ben giderim," dedim.

Teklifim üzerine Hawke ipi kancama taktı ve hepimizi dağın yamacına doğru götürdü.

"Bunu daha önce yaptığını söyledin ama tekrar etmemizin zararı olmaz." Parmaklarımı ipin etrafına doladı. "Bu senin fren elin. İpi asla bırakmamalı, hatırlanması gereken en önemli şey bu. Bırakırsan düşersin." Başımı sallamamı bekledi, sonra Charlie de aynısını yapana kadar ona baktı ve devam etti: "Kendi inişini sen kontrol ediyorsun, bu yüzden ihtiyacın olduğu kadar yavaş git. Geri yaslan, geniş bir duruş sergile, ipin seni tutacağına güven. Kaysan bile, fren kolun sıkı kaldığı sürece sorun yaşamazsın. Sadece acele etme, panik yapma ve ayağa kalkmanın bir yolunu bul."

Tekrar başımı sallarken kalbim hızlanmaya başladı.

Hawke birkaç güvenlik ayrıntısını daha anlattı ve Charlie ile ikimize tekrarlattı, sonra tüm teçhizatımızı son kez kontrol edip kenara yaklaşmamı işaret etti. O ve Charlie de artık ipe bağlılardı ancak kendi inişlerine başlamadan önce benim dibe varmamı bekleyeceklerini biliyordum. Bentley de sabitlenmiş durumdaydı ve kenarın yarısına gelene kadar karnının üzerinde sürünerek yukarıdan inişimi en iyi şekilde filme almanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Hazır ol," dedi Hawke bana. "Unutma: İpe güven."

Kaç kez paraşütle atladığımı ve hatta daha önce kaç kez iple indiğimi düşünürsek, bu durum o kadar da sinir bozucu olmamalıydı. Yine de manzaraya sırtımı dönüp dağın kenarından eğilip ağırlığımı dikkatlice ipe aktarırken, içimdeki gerginliği engelleyemedim. On beş metre veya yüz yirmi bir metre, hayatta kalmak için bir naylon ipe güvenmek zorunda olduğunuzda gerçekten bir fark yaratmıyordu.

"İşte bu, Zander! Harika gidiyorsun," dedi Hawke ben yatay bir pozisyonla ve nabzım kulaklarımda aşağıya doğru dönerken. "Fren kolunu biraz gevşet ki durmayasın. İşte oldu."

Ben dağın yamacından aşağı doğru inerken Hawke da yukarıdan yol tarifi vermeye ve övgüde bulunmaya devam ediyordu. Kenardan ayrılıp inişe kendimi tamamen adadığımda en zor kısım geçti.

"Harika bir iş," diye seslendi Hawke bana. "Devam et. Yavaş ve istikrarlı in."

Aşağı doğru her adımda öz güvenim arttı. Kısa sürede etrafıma bakacak kadar cesur hissettim ve kayalık uçurumun yakın plan görüntüsüyle altımda uzanan ormanların nasıl birleştiğine hayran kaldım. Zıt renkleri tarif edilemez derecede güzeldi. Benzer bir manzaradan en son ne zaman iple indiğimi düşündüm ve biraz şaşırarak bunu *Lost Heirs* filmindeki bir sahne için değil, Maddox'un on yedinci yaş gününü kutlamak için yaptığımı hatırladım.

Birdenbire kendimi uçurumun kenarında değil, güney Meksika'da buldum. Maddox'un, Summer'la ikimizin Chiapa de Corzo'da çekim yapmak için gittiğimiz yere geldiği o hafta sonunu net şekilde hatırlıyordum.

Summer'la serinin son filmini çekiyorduk ama nadir de olsa boş vaktimiz oluyordu, bu yüzden üçümüz bu vakti Selva El Ocote biyosfer rezervine gitmeden önce şehri keşfetmek için

kullanmış ve Sima de las Cotorras'ın ormanlık çukuruna doğru iple inmiştik.

O iki günün ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladıkça özlemle doldum ama sonrasında olanları düşününce bu özlem hemen kayboldu. Çünkü bir hafta sonra film bitmiş ve birkaç ay içinde de önce Summer'ın, sonra benim dünyam yerle bir olmuştu.

Maddox'a gelince...

"Her şey yolunda mı, Zander? Neden durdun?"

Anılara o kadar dalmıştım ki Hawke'ın bana seslendiğini zar zor duydum. Ama havada uzun süre sallanmamın hareket edemeyişimden kaynaklandığını fark ettim.

Bana bir şeyler oluyordu.

Ters giden bir şey vardı.

Vücudumun her yerine iğneler batıyor, nabzım düşüyor, görüşüm bir netleşip bir buğulanıyordu. Hawke tekrar adımı haykırdı, sesi telaşlıydı ama cevap veremedim. Nefes almakta zorluk çekiyordum, hava ciğerlerimden kısa ve keskin nefeslerle çıkıyordu. Yapabildiğim tek şey ipi tutmaya devam etmek, canım pahasına tutunmaktı.

Maddox'un yüzü tekrar aklıma geldi. Karamel gözleri neşeyle parlıyordu, parmaklarını arasından geçirdiği bakır saçları darmadağınıktı. Eskiden hep güler, etrafındaki herkese neşe saçardı. Hayatımızın en karanlık günlerinde bile. Ama hepsi yalandı. Ve *onun* hayatının en karanlık gününde ben yanında olmaya çalışırken, onun yanında olmak için *her şeyimi* verirken...

"Zander! *Zander!*"

Ses hemen yanımdan geliyordu ama Hawke'a ait değildi.

Charlie'ye aitti.

İkinci bir ipe tutunuyordu, menekşe gözleri endişeyle doluydu.

"Derin bir nefes almanı istiyorum, tamam mı?" dedi, titreyen elini ipinden çekip kolumu tutmak için uzanarak. Bu sözleri üzerine nefes almakta hâlâ zorlandığımı fark ettim. Görüşüm artık endişe verici şekilde kararıyordu.

"Böyle büyük, derin bir nefes al." Yüksek sesle nefes aldı.

Ben de aynısını yapmaya çalıştım ama nefesim boğazıma takıldı.

"Bir daha yapalım, birlikte," diyerek beni cesaretlendirdi.

Bu sefer derin, hırıltılı bir nefes almayı başardım.

"İşte bu kadar," dedi yatıştırıcı bir sesle. Gözlerini gözlerime dikmişti.

Hissettiğim kadar paniklemiş göründüğümü biliyordum ama bakışlarımda gördüğü her neyse ondan kaçmadı. "Hadi, bunu yapmaya devam edelim ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Sana birkaç soru soracağım ve aklına gelen ilk şeyi söylemeni istiyorum. Ben de cevaplayacağım. Hazır mısın?" Onayımı beklemeden devam etti: "Şu anda duyabildiğin tek şey nedir? Mesela ben altımızdaki ağaçlarda kuşların cıvıldadığını duyabiliyorum. Sen duyabiliyor musun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Sıra sende," dedi.

Bir an düşündüm - zihnimi odaklamak için kendimi fazlasıyla zorlamam gerekti- ve kendi sesimi tanımakta zorlanarak, "Kayalar. Dağdan aşağı takırdayarak iniyorlar," dedim.

"Güzel," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Şimdi de ne görebildiğini bilmek istiyorum. Ben etrafıma bakacak kadar cesur değilim ama sen sırf eğlenmek için helikopterden bile atlıyorsun, bu yüzden manzaranın tadını çıkarmakta sorun

yaşamadığını tahmin ediyorum. Güzel mi? Bana anlatabilir misin?"

Derin nefes almaya devam ettim, dikkatimin tekrar dağılmasını engellemeye çalıştım ve tereddütle cevap vermeden önce etrafa baktım, "Çok... Çok güzel. Mavi gökyüzü. Tüy gibi beyaz bulutlar. Yeşil ormanlar. Bakmaya çalışmalısın."

"Belki birazdan," diye yalan söyledi. "Dokunabileceğin veya hissedebileceğin bir şey var mı? İpi o kadar sıkı tutuyorum ki bu eldivenlere rağmen ellerimde ip yanığı olacağına bahse girerim. Peki ya sen?"

"Rüzgâr," dedim. Nabzım düzene girmeye başlayıp da nefesim sonunda rahatladığı için daha hızlı cevap verdim. Gözlerimi kapattım, esinti yüzümü okşayarak terden nemlenen tenimi kuruttu.

"Peki, rüzgâr nasıl hissettiriyor?"

"Huzurlu," dedim otomatikman.

"O hisse odaklan," dedi Charlie. "Şimdi bir adım aşağı inebilir misin? Birlikte gidersek?"

Gözlerimi tekrar açtım ve yüzündeki kararlı ifadeyi görüp yine başımı salladım.

"Yavaş gideceğiz," dedi. "Güzelce ve kolayca."

Hareket etmeye başladığımız anda, sanki vücudum yeniden ayarlanmış gibi oldu. Zihnim de. Birdenbire utanç hissettim, sadece panikatak geçirdiğimi varsaydığım için değil -daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi ama Summer'ın sayısız kez yaşadığını görmüştüm- ama aynı zamanda bunu olabilecek en kötü zamanda yaşadığım için. Özür dilemek için ağzımı açtım, Charlie'nin gelip beni kelimenin tam anlamıyla kendimden kurtarmak zorunda kalmasından utanıyordum ama bana özür dileme şansı vermedi.

"Yapma," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

Yan tarafıma baktım, birlikte inerken benimle aynı hızda ilerliyordu.

"Neyi?" dedim boğuk bir sesle.

"Eskiden sürekli kaygı atakları geçirirdim," dedi, cevap vermek yerine. "Özellikle Ember ilk hastalandığında. Ve sonra tekrar... son zamanlarda." Boğazını temizledi. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Bahse girerim ki yerden yüzlerce metre yukarıda, havada asılı kalmışken geçirmemişsindir." Sesim, bana hissetmemem gerektiğini söylediği utançla doluydu.

"Hayır," dedi. "Ama bir tanesini ehliyetimi aldıktan kısa bir süre sonra bir otoyola girdiğimde geçirdim. O kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki neredeyse önümü göremiyordum ve diğer arabalar beni yola almıyordu çünkü çok fazla yer kaplayan iki büyük kamyon vardı. Dudaklarımda başlayan ve tüm bedenime yayılan uyuşukluğu hatırlıyorum, her şey bulanıklaşmaya başladı ve kulaklarımda bir çınlama oldu. Öleceğimden emindim. Çok korkutucuydu."

Onun deneyimini paylaşırken ürperdim çünkü bu fiziksel semptomların çoğunu az önce kendim de hissetmiştim. "Peki, ne yaptın?"

"Arabalardan biri sonunda bana yer açtı ama paniğim geçmedi ve kenara çekmem gerektiğini anladım. Ama durmak için güvenli bir yer yoktu," dedi birlikte uçurumdan aşağı inmeye devam ederken. "Bu yüzden müziği duyularımı alt edene kadar açtım ve tırnaklarımı acıyana dek avuçlarıma batırdım, bu yeterli olmayınca şarkı sözlerini zihnimde akan kelimeler olarak görselleştirdim, harf harf belirdiklerini hayal ettim. Tüm bunları yapmak, dikkatimi içimde olanlardan yeterince uzun bir süre uzaklaştırdı ve beni o âna geri getirdi."

"İşitme, dokunma, görme," dedim, kendisi için kullandığı duyuları ve bunların az evvel beni kendi zihnimden de kurtaran duyularla aynı olduğunu fark ederek.

"Bu beş-dört-üç-iki-bir topraklama tekniğidir," diye açıkladı. "Görebildiğin beş şeyi, dokunabildiğin dört şeyi, duyabildiğin üç şeyi, koklayabildiğin iki şeyi ve tadabildiğin bir şeyi söylüyorsun." Duraksadı. "Seninle doğaçlama yaparken birkaç adımı atladım ama amaç seni etrafında olup bitenlere karşı daha bilinçli hâle getirerek kendine geri getirmekti. Adından da anlaşılacağı gibi, bu yöntem seni topraklıyor ve kontrolü yeniden kazanman için saldırıyı tetikleyen şeyden yeterince uzun süre uzaklaşmana yardımcı oluyor."

"Keşke bunu geçen sene bilseydim," dedim. "Summer'ın gerçekten kötü panikatakları oluyor ve başına bunlar geldiğinde ben kendimi hep çok çaresiz hissediyorum, sadece onu tutuyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum."

Charlie boğuk bir sesle, "Eğer bir teselli olacaksa, birinin benim için de aynını yapması için her şeyimi verirdim. Bu yüzden kendine karşı çok sert olma. Bu, bir tür rahatlama sağlıyor... Yalnız olmamak insana güç veriyor, özellikle de dünyanın başına yıkıldığını hissederken."

Bu itirafı üzerine ona endişeyle baktım ve böyle hissettiren şeyin ne olduğunu merak ettim. Ayrıca acı bir şekilde farkındaydım ki sözleri ilk etapta beni tetikleyen düşünceleri yansıtıyordu. Dünyamın nasıl yıkıldığını ve bu süreçte en iyi arkadaşımı ve en büyük teselli kaynağımı nasıl kaybettiğimi. Ama ona kendi geçmişini nasıl soracağımı çözemeden, irkilerek dağın eteğine ulaştığımızı fark ettim.

Çok rahatladım ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin hissettim.

"Korktuğum kadar kötü değilmiş," dedi Charlie, kancasını çözüp kaskını çıkarırken. Sonra ellerini salladı.

"Kendi adına konuş," diye mırıldandım. Bana bakıp sırıttı. İlk tanıştığımızdan beri gördüğüm en kaygısız ifadeydi bu ve az önce olanlara küçük ama inkâr edilemez bir umut ışığı sunuyordu.

Mavi-mor saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsemesi kayboldu ve "Artık güvenli bir şekilde yere indiğimize göre... bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

İçime sıcacık bir his yayıldı, beklediğim aşağılanmaya kıyasla bu çok hoş bir histi. Ama Bentley'nin yukarıdan görüntü almış olabileceğinin farkındaydım ve nano dronlar tüm panikatağımı yüksek çözünürlükte yakalamış olmalıydı. Tüm dünya bizi dinlerken aklımda olup bitenleri paylaşmak istemiyordum. Summer kendi akıl sağlığı konusunda açıkça konuşurdu. Konuşmasa, onunla ilgili söylediklerim konusunda daha dikkatli olurdum. Ama ben daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bunu neyin tetiklediğini açıklamak istesem bile, dikkate alınması gereken başka faktörler de vardı: yani Maddox ve hem onun hem de benim ifşa etme riskine giremeyeceğimiz sırlar. Bu yüzden başımı iki yana sallayıp, "Teklifin için teşekkürler ama olay hâlâ biraz taze. Belki daha sonra?" dedim.

Bakışlarını indirip, "Hawke ve Bentley'nin yaklaşık iki saniye içinde aşağıda olacağını tahmin ediyorum. Beklerken sırt çantalarımızda ne gibi güzellikler olduğunu kontrol edelim mi? Acaba çikolata koyma ihtimalleri nedir? Ya da tuvalet kâğıdı?"

Dudaklarımda minnettar bir gülümseme belirdi. "İkisi için de oldukça zayıf bir ihtimal diyebilirim."

"Bence de."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ama bir kız hayal kurabilir."

CHARLIE

Hawke ve Bentley dağın eteğinde bize katıldıktan sonra bile, Zander uçurumdayken olanlardan dolayı hâlâ titriyordum. İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu hissettiğim için olabildiğince kayıtsız davranıyordum ama içten içe sarsılmıştım. Tanrı aşkına, gözünü kırpmadan bir helikopterden atlamıştı. Ve çıkıntının tepesinden inerken neredeyse hiç tereddüt etmemişti, bu yüzden panikatağını tetikleyen şeyin yüz yirmi bir metrelik uçurum olduğundan şüpheliydim. Tek bildiğim, ipi bırakacak kadar kontrolünü kaybetmiş olsaydı, olayın *çok* farklı sonuçlanabileceğiydi. Ona karşı ne hissettiğimin bir önemi yoktu, *ya kaybetmiş olsaydı* düşüncesi beni yıllarca rahatsız edecekti.

Hawke, Zander'ın yardımına koşmak üzereyken ben neden gönüllü olarak gitmeyi teklif etmiştim, bilmiyordum. Ayrıca Hawke'ın bana neden *izin verdiğini* de bilmiyordum. Ama ne olursa olsun önemli olan tüm grubumuzun artık dağdan inmiş ve yerde güvende olmasıydı.

Fiziksel olarak yaşadıklarımı telafi edebilirdim. *Fiziksel* olarak güvendeydik. Ancak kendimi zihinsel bir savaş alanından geçmişim gibi hissediyordum ve bu durum panikatak geçiren

kişi ben *değilken* yaşanmıştı. Zander'ın ne kadar parçalanmış hissettiğini hayal edebiliyordum, bu gece kamp kurana kadar iyileşme şansı olmayacağını fark ettiğimde -ki bunun için hâlâ en az yarım günlük bir yolumuz vardı- ona olan şefkatim arttı.

Tanrım, bu hiç bitmeyen bir yolculuktu ve daha yeni başlamıştık.

"Bence o heyecandan sonra hepimizin bir molaya ihtiyacı var," dedi Hawke, kolunu Zander'ın omzuna atarak. "Hadi, şu dereyi bulalım ve biraz öğle yemeği yiyip dinlenelim."

Hawke'ın *öğle yemeği* versiyonunu pek istemiyordum ama kesinlikle bir molaya ihtiyacım vardı. Eminim Zander'ın de vardı, bu yüzden sırt çantamı alıp bizi uçurumun dibinden ormana doğru yönlendiren Hawke'u takip ettim. Daha önce yürüdüğümüz yerden daha yoğun ve daha yeşil bir yerden geçiyorduk, serin bahar sıcaklığına rağmen hava neredeyse nemliydi ve bu da bana milli parkın yağmur ormanı alanlarından birinde olduğumuzu düşündürdü. Hawke bunu doğruladı ve yolumuza devam ederken, çoğu yenmeyen türden farklı bitkileri göstermeye başladı.

"Yiyecek başka bir şey bulamazsak bunlardan biraz alırız," dedi, bir ağacın kenarındaki yosunları kazıyarak. "Oldukça tatsızlardır ve enerjimizi geri kazanmamız konusunda pek bir işe yaramazlar ama bizi doyurur ve açlık sancımızı bastırırlar."

Yakınlarda yavaşça akan suyun şırıltısını duydum ve birkaç adım sonra seyrelen ağaçlar köpüklü, sığ bir dereyi ortaya çıkardı.

Bir an orada durup güzelliğinin tadını çıkardım ama sonra başımı kaldırdım ve Zander'm solgun yüzünü gördüm. Gözleri hayal kurar gibi suya bakıyordu. Aklıma yıllar içinde medyada birçok kez yer alan bir fotoğrafı geldi. Zander bu dere gibi bir derede balık tutuyor, aralarına girdiği iki kişinin yanında kocaman gülümsüyordu. Yüzüne bakılırsa yakını olmalılardı ama

çeşitli etkinliklerde onunla birlikte fotoğraflandıklarını gördüğüm anne ve babası değillerdi. Üç balıkçı arkadaş da mutlu ve kaygısız görünüyordu, bu yüzden şu anda yüzündeki ifadenin nedenini anlayamadım. Ama belki de aklı orada değildi. Onu, hakkında varsayımlarda bulunacak kadar iyi tanımıyor ve kendimi onu rahatlatacak kadar umursamadığıma ikna etmeye çalışıyordum.

Neyse ki ben bunun aslında koca bir yalan olduğunu hissetmeye başlamadan Zander gözlerini kırpıştırdı ve ifadesi yine normale döndü.

"Çok güzel ve berrak görünüyor, değil mi?" dedi Hawke sırt çantasını açıp paslanmaz çelik bir su şişesi çıkarırken.

"Sanırım bu tuzak soru," dedim nehri şüpheyle süzerek.

Zander onaylayarak başını salladı. "Berrak olması, temiz olduğu anlamına gelmez."

"İkinize de tam not," dedi Hawke. "Haklısınız, su ne kadar berrak veya temiz görünürse görünsün içinde sizi hasta edebilecek, hatta öldürebilecek her türlü bakteri ve parazit yaşar." Bir kayanın üzerine çıktı ve çömelip şişesine su doldurdu. "Bu pislikleri filtrelemek için kullanabileceğimiz farklı teknikler var ancak en doğru yol ısı uygulamaktır." Dolu şişesini çalkaladı. "Bunu iyice kaynattıktan sonra sorun kalmamalı."

"Kalmamalı derken?" diye tekrar ettim daha fazla güvence beklentisiyle.

"Dere, yosun ve ölü böceklerle kaplı olmadığı için şükret," diye mırıldandı Zander, bu da tiksintiyle ürpermeme neden oldu.

Zander, Bentley ve ben beş dakika sonra şişelerimi doldurmayı bitirmiş ve sonra yosunlu kayaların üzerinde kayıp dere kenarına inmiştik. Hawke'ın çoktan küçük bir yakacak yığını

topladığı dere kenarından birkaç adım ötedeki açık bir alana çekildik.

"Vahşi doğada ateş yakmanın pek çok yolu vardır," dedi hayatta kalma uzmanı. "Özellikle de böyle kuru ve rüzgârsız bir ortamda. Ama bu gece kamp yapmadan önce katetmemiz gereken biraz mesafe olduğundan minik bir hile yapacağız." Cebinden bir çakmak taşı çıkarıp bana uzattı. "Denemek ister misin?"

Çakmak taşını hevesle aldım ve çakmak için verdiği talimatları yerine getirdim.

Hiçbir şey olmadı, kıvılcım bile çıkmadı.

"Tam bir hayal kırıklığıydı," dedim kaşlarımı çatarak.

"Tekrar dene ama bu kez daha fazla basınç uygula." Hawke ellerimi yeniden konumlandırdı. "Her ne kadar faydası olsa da konu hız değil. En önemli şey basınç."

Yoğunlaşarak tekrar çaktım ama bu kez çakmak taşına sertçe bastırdım. Kıvılcımlar ânında çelikten çıraya sıçrayınca ellerimi zafer kazanmış gibi kaldırıp, "Ben ateş kraliçesiyim!" diye bağırdım.

"Hey ateş kraliçesi, fazla heyecanlanma da bak bakalım sönmüş mü?" diye mırıldandı Zander.

Haklı olduğunu gördüğümde küfrettim ve çıra alevlerle kaplanana kadar hızla kıvılcımları körükledim.

"Aferin," dedi Hawke ve bir beşlik çakmak için elini kaldırdı. Sonra su şişelerimizi ateşin ortasına taşıdı. "Bunlar ısıya dayanacak şekilde özel olarak tasarlanmıştır, bu yüzden öğle yemeği bulmaya giderken onları burada kaynamaya bırakalım. Ama alevlerden uzak durun zira yanlışlıkla bir orman yangını başlatmak istemeyiz."

Son birkaç saatte yaptığımız onca şeyden sonra ne kadar aç olsam da mideye indirebileceğimiz yiyeceklerin ne olabileceği

konusunda hâlâ endişeliydim, bu yüzden Hawke solucanlara, karıncalara ve diğer böceklere dikkat etmemizi söylerken ayaklarımı sürüklüyordum. Sadece salyangoz bulunca içimden şükrettim çünkü yenilmesi tehlikeli bir şeydi.

"Bazı insanlar vahşi salyangozlarla restoranda satılan salyangozların aynı olduğunu zannetme hatasına düşüyor," dedi Hawke başını sallayarak. "Ama bu hatayı ikinci kez yapmıyorlar."

Bu kasvetli bilgiden sonra arayışlarımıza devam ettik, ta ki Zander keyifli bir ses çıkarıp, "Bakın ne buldum," diye elinde tuttuğu bir sürü turuncu meyveyi gösterene kadar.

İçgüdüsel olarak hepsini yere attım. "Sen *delirdin mi? Açlık Oyunları*'nı okumadın mı?" Kiminle konuştuğumu hatırlayarak düzelttim: "Ya da filmini izlemedin mi?"

Kollarını kavuşturdu. "İkisini de yaptım."

Şaşkınlığımı boş verip etrafa dağılan meyveleri gösterdim. "O zaman daha iyisini bilmen gerekirdi."

"Aslında..." diye araya girdi Hawke, küçük meyveleri almak için diz çökerek, "...bunlar *Eustrephus latifolius* -vombat üzümü- ve yenmeleri güvenlidir. Güzel tespit, Zander."

Yanaklarım kızardı ve Zander'e bakmaya cesaret edemedim.

"Ancak bunlar daha da iyi," diye devam etti Hawke ve ormanın derinliklerine doğru birkaç adım daha ilerleyip, koyu pembe meyvelerle dolu yemyeşil bir çalının önünde durdu. "Lilly pillyler, yaygın görünen yerel çalılık meyveleri. Besin değerleri yüksektir. Ayrıca antibakteriyel özellikleri vardır, bu da yanınızda merhem olmadığında size çok yardımcı olur." Ağzına birkaç tane attı. "Mmm. Bunları tatlıya saklarız. Ama o..." Lily pilly çalısının arkasına saklanmış daha küçük bir

çalıyı işaret etti. "...her ne pahasına olursa olsun uzak durmamız gereken bir şey."

Daha yakından baktığımda yeşil yaprakları ve mor çiçekleri ile yaban mersinine benzeyen bir küme gördüm.

"*Atropa belladonna*, ölümcüldür," dedi Hawke. "Ayrıca *şeytan meyveleri* veya *ölüm böğürtlenleri* olarak da bilinir. *Açlık Oyunları*'nı örnek alacaksanız, bu meyvelerden uzak durmalısınız."

Bentley'nin bulduğu büyük bir yaprağı toplama tabağı olarak kullanarak bir demet lilly pilly ve bir avuç vombat üzümü toplarken otomatikman bir adım geri çekilip ölümcül çalıdan uzak durdum. Öğle yemeğimizin tadını çıkarabilecek gibi görünüyordum, ta ki ateşe geri dönene ve Hawke nehrin kıyısından ileride bir şey görene kadar.

Tüylü bir şey.

Ve çok ölü.

Ne olduğunu görebilecek kadar yaklaştığımızda, "Bugün şanslı günümüzdeyiz," dedi.

Hayvanı tanıdığımda midem ağzıma geldi.

"Bu ne?" diye sordu Zander, küçük gri yaratığa gözlerini kısarak bakarken.

"Fırça kuyruklu keseli bir sıçan," diye cevapladı Hawke. Onu alıp kokladığında başımı çevirmek zorunda kaldım. "Ve hâlâ taze." İkimize de sırıttı. "Umarım vejetaryen değilsinizdir."

Bir fareye bir ona baktım ve sonra hırıltılı bir sesle, "Bugün öyleyim," dedim.

Gülme cüretini gösterdi. "Keseli sıçanlar da tıpkı goannalar gibi koruma altındadırlar ama bu zaten öldüğü için yemek serbest. Hadi, temizleyip pişirelim."

Öğürme refleksim Hawke'ın farenin derisini ve bağırsaklarını çıkarmasını izlememe izin vermedi ve o, izleyiciler için sürecin her aşamasını anlatırken bir çocuk gibi kulaklarımı kapatmak istedim. Hatta bir noktada av bıçağını Zander'e uzattı. Onun da en az benim kadar iğrendiğini anlasam da keseli hayvan ateşte kızarana kadar Hawke'ın talimatlarını yerine getirebildi.

Hawke çok geçmeden işin bittiğini söyledi ve bir et şeridi kesip bana uzattı. Ben tereddüt edince, "Hayatta kalmak, karşına çıkan fırsatlarla ilgilidir, Charlie. Açlıktan ölmek istemiyorsan bulabildiğin her şeyi yemelisin," dedi.

Ona dün gece çok fazla akşam yemeği yediğimi ve aç olsam da olmasam da birkaç saat içinde açlıktan ölmeyeceğimi söyleyecektim. Ama sonra Bentley'nin kamerasının bana doğrultulduğunu gördüm ve bunun gösterinin bir parçası olduğunu hatırlayıp Zander uğruna kabul ettim. Hawke'ın diğer konuklarına yedirdiği başka hayvanları düşünerek rahatlamaya çalıştım -kurtçukları, akrepleri ve örümcekleri ve tüketmek zorunda kaldıkları beyin, göz bebekleri ve testis gibi iç organları- ve kıyaslandığında farenin o kadar da kötü olmadığını biliyordum. Hatta bazı yerlerde keseli fare önemli bir lezzet olarak kabul edilirdi.

Dişlerimi gıcırdatarak eti bıçağından çekip ağzıma tıkmadan önce gözlerimi yumdum.

"Çok.... av eti gibi," dedi Zander kendi payını tadarken.

"Kesinlikle daha kötülerini yedim," dedi Hawke ağzı dolu vaziyette. "Biraz daha ister misin, Charlie?"

Meyvelere doğru uzandım. "Tatlıya geçebilirim, teşekkürler."

Yemekleri çabucak bitirip soğumuş şişelerimizden su içtik ve ateşi söndürüp ayrılmaya hazırlanmadan önce şişeleri doldurup yeniden kaynattık.

"Biraz rahatlamak isterseniz şimdi tam zamanı," dedi Hawke, yakındaki bir ağaçtan birkaç yaprak koparırken. "Bunlar silmek için harika." Sonra ayaklarının yakınındaki daha küçük, yabani ot benzeri bir çalıyı işaret etti. "Ama bu pek öyle sayılmaz. Çünkü ısırgan otu."

Yüzümü buruşturup işime bakmak için ormana doğru yola koyuldum. Tuvalet kâğıdına, sifona veya kapıya erişimim olmaması tatsızdı ama elimdekiyle idare ediyor ve bunun sadece birkaç gün süreceğini biliyordum.

Gruba döndüğümde Hawke, Zander'e vahşi doğa kamplarından bazılarındaki *lüks* tuvaletlerden bahsediyor -hiçbiri *uzaktan yakından* lüks gelmiyordu- ve katılımcılara öğretilen çeşitli çömelme tekniklerini anlatıyordu. Kulaklarımın kanamasını önlemek için yüksek sesle boğazımı temizledim ve şükürler olsun ki Hawke her şeyi toparlayıp bir şey sormak için Bentley'ye yaklaştı.

Zander bana fısıldarken yüzünde komik bir dehşet ifadesi vardı, "Az önce gördüğüm tüm o şeyleri silmek için beyin nakline ihtiyacım olacak. Kendime not: Bu adamın kamplarından hiçbirini asla ziyaret etme."

Güldüm ama Hawke, Bentley ile işini bitirip bana sırt çantamı getirdiğinde hemen öksürüyormuş gibi yaptım.

"Hangi yöne gidiyoruz, Charlie?" diye sordu.

"Şey." Beynim boşaldı, ta ki gideceğimiz noktanın kuzeybatı olduğunu hatırlayana kadar. Saatimdeki pusulayı kontrol edip sağa döndüm. "Bu taraftan."

Hawke onaylarcasına başını salladı ve tekrar ormanın içinden yola koyulup yavaşça aşağı doğru akan dereyi takip ettik.

Bu sefer daha uzun yürüdük, suyumuzu yudumlamak ve daha fazla meyve yemek için düzenli molalar verdik. İlk başta kolaydı ama saatler geçtikçe bu kademeli iniş, bacaklarımdaki

kasların haykırmasına neden oldu. Ancak en kötüsü, Hawke bizi kişisel bilgilerimiz için sorgulamaya başladığında geldi.

Masum bir şekilde başladı, işimi sordu, sonra yaşadığım kasabayı ve ziyaret etmeyi en sevdiğim yerleri sordu, plajı sevip sevmediğimi -sevmezsem ülkeden atılırım- yerel orman yürüyüşlerine çıkıp çıkmadığımı -yeter ki atıştırmalıklar olsun- evcil hayvanım olup olmadığını -en iyi arkadaşımın komşumuzun köpeğini *ödünç almasına* yardım etmek sayılır mı?- ve ailemi.

Son soruda, dikkatini Zander'e çevirsin diye yeterince uzun süre sustum. Oyuncu, yıllar boyunca verdiği röportajlarda duyduğum her şeyi tekrarlayarak klişe yanıtlar verdi. Montana'da büyümüş ve yedi yaşındayken Kaliforniya'ya taşınmıştı, bir köpeği olmasını çok istiyor ama iş için ondan uzak kaldığında suçluluk duyacağını düşünüyordu, en sevdiği atıştırmalık fıstık ezmeli M&M'di ve hayatında yaptığı en iyi şeyin *The Lost Heirs* seçmelerine katılmak olduğunu çünkü bu sayede daha önce aklına bile gelmeyen tüm hayallerini gerçekleştirdiğini söyledi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama rolümü oynuyordum ve ona hayranmışım gibi bir ifade takınıp, "Hayranlarının hayalleri de gerçekleşti. Sen olmasan ne yapardık?" dedim.

Hawke'ın dikkati bana dönünce yaptığım hatayı anladım zira bana Ember'ın enerjisini kullanarak cevaplamam gereken bir sürü hayran sorusu sormak üzereydi.

Ancak ağaçların arasından çıktığımızda Hawke daha tek kelime bile edemeden ağaçları başımızın üzerinde yükselen, görebildiğimiz kadarıyla sağa ve sola doğru devam eden bir kaya duvarı gördük. Duvar orman bitkileriyle kaplıydı; yosun, liken ve filizlenen eğrelti otları. Kayanın kendisi ise engebeli kenarlar ve pürüzsüz dalgaların birleşimiyle yontulmuş gibiydi.

Hawke'ın sırt çantasından bir ip daha çıkarıp tırmanma vaktimizin geldiğini söylemesini beklerken midem düğümlendi. Ancak o bunu yapmadı ve kaya yüzüne paralel nehri takip etmeye devam etti.

"Mavi Dağlar'ın Avustralya'nın bilinen en büyük yarık kanyonuna sahip olduğunu biliyor muydunuz? Sırf bu parkta bile yaklaşık bin tane var," dedi bize -ya da belki de seyirciye- çünkü bakışları Bentley'nin kamerasına kaymıştı. "Bazıları kuru, bazıları ıslaktır ve birçoğu yer altı mağaralarının derinliklerine doğru ilerler. Hepsi nehirlerin asırlar boyunca kum taşını, kireç taşını ve hatta metamorfoza uğramış kuvarsı kesmesiyle oluşmuştur." Elini yosunlu duvar boyunca gezdirdi. "Hem güzel hem de ölümcüller, her yıl çok sayıda insanın hayatına mal oluyorlar." Gözleri Zander'le ikimize kaydı. "Nedenini tahmin edebilir misiniz?"

"Ani seller," diye cevapladım, kayadaki bir çatlağa ulaştığımız ve su dar, karanlık boşluğa girmek için sert bir açıyla döndüğünde.

Orada durup açıklığın içine baktık, kanyonun tepesindeki güneşten gelen gölgeler sayesinde kayalarla dolu nehir yatağını bulduk. Dere derinlere doğru kıvrılıp görünmez hâle gelirken sığlaştı ve zar zor akmaya başladı ama her zaman böyle kaldığına inanmayacak kadar çok trajik manşet görmüştüm.

"Daha önce hiç ani sel yaşamadıysanız, ne kadar tehlikeli olduğunu kavramanız imkânsızdır," dedi Hawke. "Ama böyle bir yerde..." Önümüzdeki uhrevi manzarayı işaret etti. "...yağmur yağmaya başladığında, kaya bir huni görevi görür ve su imkânsız bir hızla yükselir. Birkaç dakika içinde sürüklenip bir daha asla geri dönemeyebilirsiniz. En güneşli günlerde bile düşen kayalar, dengesiz zemin, labirent gibi geçitler misali tehlikeler de olduğu için yarık kanyonlarda oyalanmamak en iyisidir. Üstelik yerel yaban hayattan söz etmiyorum bile." Dikkatli

olduğumuzdan emin olduktan sonra ekledi: "Burada yılanlara dikkat edin çünkü bu nemli, korunaklı ortamlar onlar için mükemmel bir yaşam alanıdır."

"Yılanlar mı?" diye tekrarladı Zander gölgelere doğru gözlerini kısarak. "Zararsız ağaç yılanlarından mı bahsediyoruz yoksa... başka bir şeyden mi?"

Hawke sırt çantasını ayarladı. "Buna diğer tarafa geçtiğimizde cevap versem nasıl olur?"

Zander iç çekti. "Sanırım artık gerek yok."

Herhangi bir aklı başında insan gibi ben de zehirli bir karşılaşmadan kaçınmak istiyordum, bu yüzden arkamda Bently ile Hawke ve Zander'ı çatlaklara doğru takip ederken yüksek sesler çıkardım. Kanyondaki patika o kadar küçüktü ki dere boyunca yürüyerek geçebildik. Botlarım hava koşullarına dayanıklı olduğundan ayaklarımı kuru tutuyordu ancak kayalar kaygandı ve suya düşmemek için tüm dikkatimi kullanmam gerekiyordu.

"Bu ıslak kanyonlardan biri," dedi Hawke çatlakta yolumuzu bulmaya çalışırken. "Ama parktaki diğerlerine kıyasla hiçbir şey. Onların içlerine yıl boyunca şelaleler akar ve dibini bulmanın neredeyse imkânsız olduğu derin göletler vardır."

Bu düşünce içimi ürpertti çünkü dibine dokunamayacağım bir suda altımda neyin yüzüyor olabileceği konusunda her zaman mantıksız bir korkum olmuştu.

Hawke devam etti: "Turistler aslında Mavi Dağlar'ı özellikle kanyon geçişi gezilerine çıkmak için ziyaret eder. Profesyonel rehberlerin gözetimi altında şelalelerden aşağı iner ve mağara sistemlerini keşfederler." Omuzunun üzerinden sırıtarak baktı. "Ama siz ileri seviye dersinizi bedava alıyorsunuz."

"Başlangıç seviyesinden başlasak daha mutlu olurdum," diye mırıldanırken bir kez daha kaydım ve Bentley'nin beni

tutmak için öne uzanmasıyla kurtuldum: yüzüncü kez. "Ya da Netflix'te bunu başkasının yapmasını izlemekten."

Artık kanyonun derinliklerindeydik, yeterince viraj dönmüştük ve giriş, görüş alanımızdan çıkmıştı. Duvarlar içe ve dışa doğru kaymaya devam ediyor, bazen korkutucu derecede daralıyordu. Kısa süre sonra kayanın o kadar daraldığı bir noktaya ulaştık ki sanki çıkmaz bir yola girmişiz gibi geldi.

Ancak Hawke'ın farklı bir fikri vardı.

"Çantaları çıkarın," dedi. "Aranızda klostrofobik olan var mı?" Zander başını iki yana sallarken ben korkutucu derecede küçük olan boşluğa baktım. Nabzım hızla atıyor, oradan herhangi birimizin nasıl geçebileceğini hayal etmeye çalışıyordum. "Evet dersem otele geri mi döneceğiz?"

Hawke kıkırdadı. "Korkarım bunun için vakit yok. Yakında gün batacak, buradan çıkıp güvenli bir yerde kamp kurmamız gerekiyor."

Gecenin biz kanyondayken çökmesi fikri tüylerimi diken diken etti. "O zaman sanırım katlanacağım," dedim. Tekrar boşluğa baktım.

Aslında iyi ki klostrofobik değildim yoksa karınca büyüklüğündeki boşluğa bir santimden fazla giremezdim, ben de Zander gibi panikatak geçiriyordum. Hepimiz minik boşluktan yanlara doğru kayarken onu yakından izledim ama hiçbir kaygı belirtisi göstermiyor, bu da onu geçen sefer tetikleyen şeyin adrenalin salgılatan görev olmadığı teorimi destekliyordu. Meraklandım ama onu neyin tetiklediğini anlatmayacağını düşündüğüm için boş verdim.

Kaya duvarları arasındaki ince çatlakta ilerlemeye devam ediyorduk, çantamı tutmaktan elim ağrımaya başladı, yengeç gibi yürümekten bacaklarıma kramp girdi. Grubumuzun en küçüğü bendim ve yaşadığımız her saniyeden nefret

ediyordum. Diğerlerinin nasıl hissettiğini hayal bile edemedim. Özellikle geniş omuzları ve zayıf kaslarıyla Zander'ın...

Kes, diye kendimi azarladım, yüzüm gölgeli karanlıkta kızardı.

"Hepimiz nasılız?" diye sordu Hawke önden. Daha öncekiyle aynı sıradaydık, Zander onun hemen arkasındaydı, sonra ben, sonra Bentley ve her zamanki gibi en arkada kamerası vardı. "Charlie, iyi misin?"

"Her saniyeye bayılıyorum," dedim dişlerimi sıkıp birkaç dakika içinde üçüncü kez dirseğimi kayaya çarparak.

"Bir sürünme alanı geliyor," diye bilgilendirdi bizi Hawke. "Bu yüzden geçmek için dört ayak üzerinde durmamız gerekecek. Sıkışık olabilir ancak kısa sürede tekrar açılacak ve ondan sonra serbestçe hareket edebileceğiz."

Hawke'ın uyarısı midemin ters dönmesine neden oldu çünkü zaten sıkışıktık. Kanyonda yanlara doğru sürüklenmek başka bir şey, dik duramayacağımız kadar sınırlı bir alana sahip olmak bambaşka bir şeydi. Neyle karşılaşacağımızı görmek için Zander'ın yan tarafından bakmaya çalıştım ancak güneş ışığı bu dar çatlaktan zar zor içeri sızdığından birkaç adımdan fazlasını görmek zordu. Hawke'ın sürünme boşluğuna indiğini bile göremedim ama sıra Zander'e geldiğinde 1.80'lik vücudunu yürümeye başlayan bir çocuğun sığabileceği kadar ufak bir çatlağa sokmaya çalışırken, kanım dondu.

"Ah, kesinlikle hayır," diye fısıldadım. İçgüdüsel olarak uzaklaşınca az kalsın Bentley'ye çarpıyordum.

"Harika gidiyorsun, Zander," diye cesaretlendirdi, kaya duvarındaki kâbus gibi deliğin ötesinde bir yerden sesi yankılanan Hawke.

"Sanırım sıkıştım," dedi Zander soluk soluğa. Endişeli görünmüyordu, sadece gerçeği söylüyordu. Bu arada, ben hiperventilasyon geçirmeye başlıyordum.

"Omuzlarını oynat," dedi Hawke ona. "Ve kalçalarını döndür. Garip hissedeceksin ama vücudunu gevşetirsen yolunu bulursun. İşte oldu, başardın. Mükemmel bir sürünme şekli, sen doğuştan yeteneklisin."

Zander'ın ayakları görüş alanımdan kaybolduğunda ve Hawke sıranın bende olduğunu söylediğinde, kendimi olduğum yere sabitlenmiş hâlde buldum.

"Charlie?" Hawke'ın sesi tekrar duyuldu.

Ama ben olduğum yere çivilenmiştim.

"Hey, iyisin," dedi Bentley hayalet kameraman olma kuralını bozup mümkün olduğunca güven veren bir şekilde. "Onların ikisi de senden çok daha iri ve eğer onlar geçebildiyse, sen hiç sorun yaşamazsın."

Ona inanmak istiyordum ama dizlerimin üzerine çöküp sırt çantamı önümdeki deliğe iterken vücudumu saran titremeleri durduramadım. Dere, kanyon daralmadan önce kuruduğu için minnettardım, böylece en azından giysilerim ıslanmamıştı ama üzerime baskı yapan duvarların ötesini düşünemiyordum bile.

"İşte bu, Charlie," diye seslendi Hawke, ben inanılmaz derecede dar aralıktan geçerken. Çantamı santim santim ilerlettim. "Başarabilirsin."

Bir an için, belki de başardığımı sandım ve biraz daha rahat nefes almaya başladım. Ama sonra sürünme alanının artık dört ayak üzerinde kalmam için yeterince geniş olmadığı bir noktaya geldim ve karnımın üstüne çökmek zorunda kaldım. Geri dönmek istiyordum -*çaresizce* geri dönmek istiyordum- ama dönmeyi denediğimde hareket edemedim.

"Hey Charlie, *hey*, sesimi dinle," diye emretti Hawke durduğumu fark edince. "Kesinlikle güvendesin. Bunu yapabileceğini düşünmesem seni buna zorlamazdım. Beni duyuyor musun?"

"Ama ben... sıkıştım." Zander'ın aksine, kelimeler ağzımdan soluk soluğa ve korkuyla çıktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum... yapamam... *yapamam*..."

Cümlemi bitiremedim, nefessiz kalınca etrafımdaki alan daha da küçüldü. Ama sonra sırt çantam kendiliğinden öne doğru hareket etti, sürünme boşluğunda kayıp görüş alanımdan çıktı ve bir an sonra tam karşımda Zander'ın yüzü belirdi.

"Senin gibi iyi bir kız böyle bir yerde ne arıyor?"

Boğuk bir ses çıkardım. Yarı şaşkın bir kahkaha ve yarı dehşet dolu bir inleme sesi.

"Buradan çıkmaya ne dersin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Mavi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim titreyerek. "Hareket edemiyorum."

"Sorun değil, sana yardım edeceğim," dedi Zander. Öz güveni sinirlerime ilaç gibi geldi. "Eğer ben özgürlüğe doğru geriye doğru kıçlayabiliyorsam, sen de ileriye doğru sürünebilirsin. Senin işin daha kolay, güven bana."

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve beni cesaretlendirmek için sıktı. Sonra ters yönde karnının üstünde sürüklenmeye başladı ve kendisiyle birlikte beni yavaşça çekti.

"Sanırım bu cümlede ***kıçlamak*** kelimesi dil bilgisi açısından doğru değil," dedim soluk soluğa nefes alırken. Dar alanda ilerlerken omuzlarımı ve kalçalarımı garip bir şekilde kıpırdattım.

"Sen olsan ne derdin?" diye sordu.

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyordum ama işe yaradığı için, "Belki *kıçını kaydırmak* gibi bir şey," diye cevap verdim.

"Öf." Suratını astı. "Yılanlarla çevriliyken *kaydırmak* kelimesini kullanmayalım. Yalvarırım."

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Yılanlarla çevriliyken mi? Tek bir tane bile görmedik."

"Bizi izliyorlar. Gözlerini hissedebiliyorum."

Gülümsemem büyüdü. Paniğimi bu kadar zahmetsizce neşeye dönüştürmeyi başardığına inanamadım. "Hiçbirinin dişini hissetmediğin sürece sorun yok."

Daha bana cevap verme şansı bulamadan sürünme alanı ayağa kalkabileceği kadar büyük bir mağaraya açıldı ve Zander beni de beraberinde dışarı çekti. Dikey konuma geldiğimde hafifçe tökezledim, başım döndü ve dengemi kaybettim ama o, ellerimi tutmaya devam edip dengemi bulana kadar beni bırakmadı.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu gözleri dans ederken.

Kıyafetlerimi silkeleyerek cevap verdim: "Hayatımın geri kalanında bununla ilgili kâbuslar göreceğime yüzde yüz garanti verebilirim."

"Harikaydın, Charlie," dedi Hawke, bir yerimin incinmediğinden emin olmak için bana dikkatle bakarak. "Ben gelene kadar dinlen."

Bacaklarım jöle gibiydi, bu yüzden yakındaki bir kayanın üzerine oturdum. Az önce olan her şeyi aklımdan çıkarmak istiyordum. Fakat Zander önüme çömelip de sessizce iyi olup olmadığımı sorduğunda sadece şunu söyleyebildim: "Teşekkür ederim. Benim için geri döndün ve ben..." Boğazımı temizleyip yere baktım. "Sadece... teşekkür ederim."

Ona tekrar baktığımda, yüz hatları anlayışlı ve yumuşaktı. "Lafı bile olmaz," dedi. "Ayrıca, seni ölüme sürüklenmekten alıkoymak için yüz yirmi bir metrelik bir uçurumdan aşağı da inmedim. Yani daha eşitlenmemize çok var."

Ona katılmadığımı söylememe fırsat kalmadan Bentley sürünme alanından belirip GoPro'sunu daha büyük bir kamerayla değiştirerek gitmeye hazır olduğunu gösterdi. Sırt çantamı aldığımda omuzlarım itiraz edercesine sızladı ancak Hawke'ın söz verdiği gibi, kanyon geçişinin en kötüsü geride kalmıştı. Artık mağara benzeri bir çukurdan geçerek sonunda daha yoğun bir ormana girmemiz için kısa bir yolculuk yapmamız gerekiyordu. Şimdi hava belirgin şekilde daha karanlıktı ve güneş, dağların arkasında hızla batıyordu. Hawke, belirlenen kamp alanına yaklaştığımızı söyleyerek hızımızı artırmamızı istedi.

Görmeden önce sesi duydum, daha önce takip ettiğimiz dereden daha yüksek, gürül gürül akan suyun sesini. Ağaçlar seyrelince önümdeki güzellik karşısında bir kez daha hayrete düştüm. Bu seferki yaklaşık yirmi metre genişliğinde, sığ ve yavaş akıntıya sahip bir nehirdi.

"Beş yıldızlı konaklama, hem de tam suyun üzerinde," dedi Hawke memnun bir ifadeyle. "Kim bundan şikâyet edebilir ki?"

Bu retorik bir soruydu, bu yüzden yine de bir yatağım ve duşum olmasını tercih edeceğimi söyleme zahmetine girmedim.

Hawke sırt çantasını yere bırakıp Zander'le ikimize döndü. "Barınak ararken öncelik vermeniz gereken üç şey vardır: düz bir yüzey, doğa olaylarından korunma ve ateş için yeterli alan. Bunların hepsi burada mevcut, artı bir şey daha var: akşam yemeği."

Endişeyle etrafa baktım, su kenarına vurmuş başka bir ölü hayvan görmeyi bekledim. Ama hiçbir şey yoktu. Görünürde çalılık bile yoktu. Fakat sonra Hawke'ın nehri işaret eden parmağını takip ettim ve bir balığın havaya sıçrayıp suyun altına geri daldığını görünce nefesim kesildi.

"Mavi Dağlar tatlı su balıklarıyla ünlüdür," dedi Hawke. "Hadi kamp kuralım ve ne yakalayabileceğimize bakalım."

Bentley'nin sırt çantasından paraşütleri çıkarmak ve onları alçak ağaç dalları ve çalılıkların etrafına yerleştirmek beş dakikadan az sürdü. Sonuçta onlardan iki geçici çadır yaptık. Tamamen kapalı çadırlar hâline getirene kadar Hawke'ın talimatlarını takip ettik. Bunun, güneş ışığı azaldıkça içeri sızmaya başlayacak olan soğuktan yalıtım sağlamak için önemli olduğunu söylüyordu. *Söylemediği* şey, dördümüz için sadece iki çadır olması ve Bentley ile evli oldukları için benim çadırımı paylaşacağım kişi konusunda hiç şansımın kalmamasıydı. Ancak şimdilik bu konuda endişelenmeyi reddedip gece tamamen çökmeden önce yapılması gereken diğer şeylere odaklandım.

Saat giderek yaklaştığı için Hawke, Zander ile balık tutmaya giderken benim ateşi yakmamı istedi. İtiraz etmedim zira sıcaklık hızla düşüyor ve ben de kıyafetlerimin ıslanmasını önlemek istiyordum.

Geceyi geçirecek kadar odun toplayıp Hawke'ın çakmak taşını kullanarak etkileyici bir ateş yakmayı başardıktan sonra başımı kaldırdım ve Zander'ın neden benim gibi endişelenmediğini gördüm. Çünkü Hawke ile ikisi siyah boxerlarına kadar soyunmuş durumdalardı. Nehrin içinde dizlerine kadar suya batmış Yunan tanrıları gibi duruyorlardı, arkalarında tablo gibi bir dağ ve gün batımı vardı. Ağzım bir karış açık kaldı, gözlerimi Zander'ın bronz teni ve keskin karın kaslarından kesinlikle alamadım. Yanında Hawke'ın olduğunu bile fark

etmedim ancak onun da koyu renkli, kaslı fiziğini belli belirsiz takdir ettim.

Ama Zander...

Onu daha önce üstü çıplak görmüştüm, tüm dünya görmüştü. Ama onu şu anda yine bu hâlde görmemin bana neden farklı geldiğini anlayamadım. Ne olursa olsun farklı *geliyordu.* Daha özel. Daha... *samimi.*

Yanaklarım ısındı ve bakışlarımı ondan çekmeye çalıştım ancak bu Herkülvari görevi başaramadan önce, Zander göz kamaştırıcı bir hızla hareket edip suya uzanırken kasları titredi ve ellerinde kıvranan büyük bir balıkla tekrar yükseldi.

Hawke ile ikisinin ne dediklerini duyamadım. Gürüldeyen nehir ve çıtırdayan ateş, seslerini bastırıyordu ancak Hawke'ın yüzündeki gururlu ifadeyi ve Zander'ın yüzündeki sevinçli tebessümü görebiliyordum. Ama Zander'ın yüzünde başka bir şey daha vardı. Tıpkı bugün daha erken saatlerde küçük dereye vardığımızda olduğu gibi saklamaya çalıştığı bir şey. Nehirden ayrılıp üzerinden sular damlarken ateşe yaklaştığında o şey daha da belirginleşti.

Gözlerinde keder vardı.

Ve acı, çok fazla acı.

Bu, aynaya bakmak gibiydi.

Ama sonra endişemi fark edip tekrar duvarlarını örüverdi. Bakışlarında bir yakarış vardı, kameralar üzerimizdeyken hiçbir şey sormamam için yalvarıyordu.

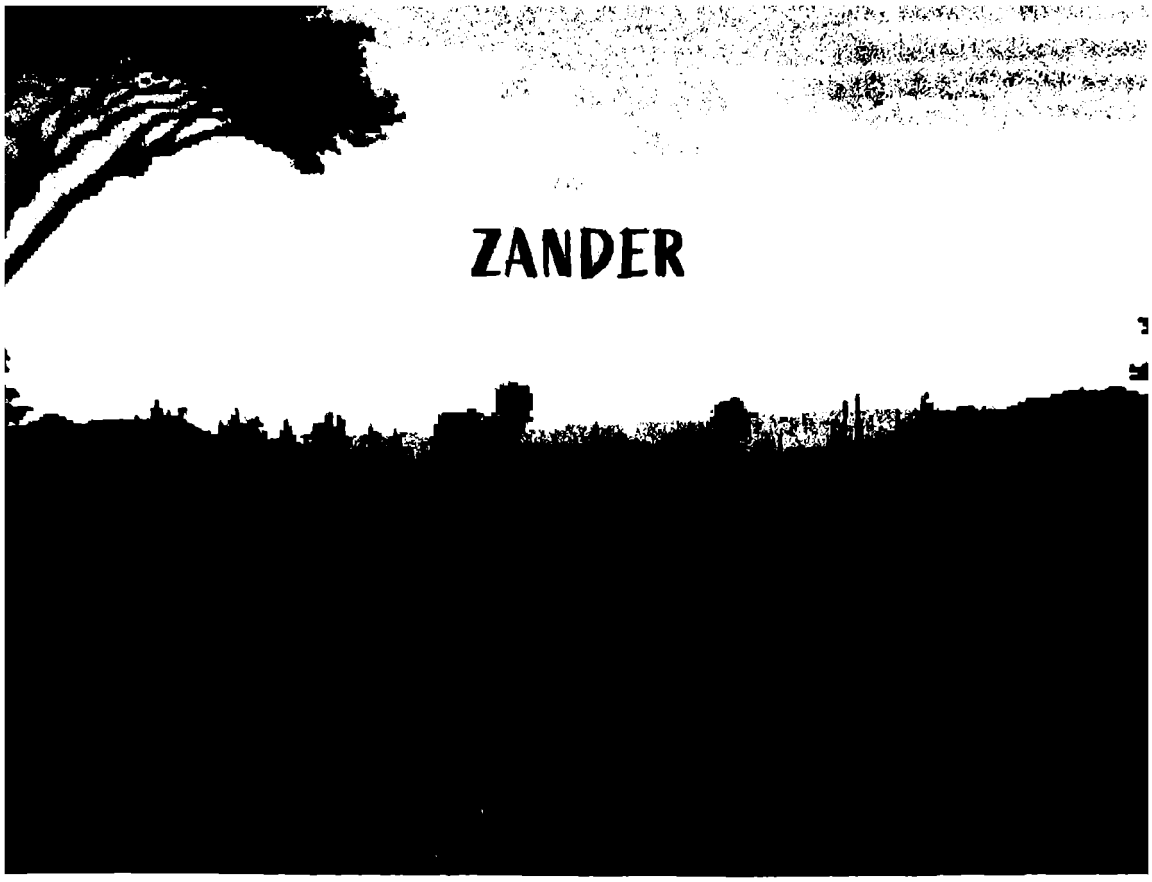
Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Kaşımı kaldırdım ve "Hayranlarının seni çıplak görmeyi ne kadar sevdiğini düşünürsek, tişörtünü çıkarmanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedim.

Rahatlayan Zander'ın omuzları çöktü, bana olan minnettarlığının tek göstergesi bu oldu. Dışarıdan bakınca yüz hatları

haylaz bir ifadeye büründü ve bana, "En büyük hayranım olarak, sanırım bunu anlarsın," diye cevap vermeden önce aldığım tek uyarı bu oldu.

Tam da o noktadan devam edecektim.

Ama şükürler olsun ki elinde bir başka büyük balık olan Hawke nehri terk edip bize katılınca cevap vermekten kurtuldum. Üçümüze bakıp sırıtarak, "Kimin karnı aç?" diye sordu.

ZANDER

Aç olduğumdan mı yoksa balıklar çok taze olduğu için mi, bilmiyorum ama akşam yemeğimiz uzun zamandır yediğim en lezzetli yemeklerden biri oldu. Tıpkı keseli farede olduğu gibi yine Hawke'ın kolay talimatlarını izleyerek önceden pullarını ve kılçıklarını ayıklamak hiç de korkunç değil, hatta fareden çok daha az mide bulandırıcıydı. Bugün öğrendiğim bir şey varsa o da midemin her şeyi, vahşi doğada sonsuza dek yaşayacak kadar kaldıramayacağıydı. Her iki hayvanda da öğürdüğüne bakılırsa Charlie de benim gibiydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, hepimiz kütüklerimizin üzerine oturup ateşin etrafında dinlendik. Gece olduğu için Bentley kamerasını kaldırdı. Nano dronlar bizi hâlâ gizli bir yerden kaydediyor olsa da onları görememek daha kolaydı ve yorucu günün ardından rahatladıkça savunmam düştü. Hawke'ın daha önce başlattığı ince sorgulamayı göz önünde bulundurarak gizlice saldırmasını beklemeliydim ancak bana tekrar soru sormaya başladığında yine de irkildim.

Ninova

"Zander, hayatında çok sayıda röportaj yaptın ama genelde film tanıtımına odaklanıyorsun ve sanırım her zaman bir tür... *maske* takıyorsun. Sence bu tespitim doğru mu?"

Cevap verirken onun deyimiyle maskemi özenle takmıştım, "Mümkün olduğunca samimi olmaya çalışıyorum ama evet, bir filmi tanıtırken korumak istediğim bir profesyonellik seviyesi var. Arkadaşlarımla öylesine sohbet etmiyor, işimle ilgili paylaşımlarda bulunuyorum. Bu yüzden aklımda hep bu oluyor."

"İnsanlar benimle röportaj yaptığında bende de aynısı oluyor, özellikle de kamplarım hakkında konuşmak istediklerinde," dedi Hawke, Bentley'nin ateşe biraz daha odun atmasını izlerken. "Ama şu anda dostlar arasındasın, bu yüzden gerçek Zander Rune'u tanımak istiyorum. Seni *sen* yapan neydi? Hepimiz fakirden zengine dönüş hikâyeni duyduk, bir seçmeye katıldığını ve bunun sana nasıl büyük bir şöhret kazandırdığını ama ya ondan önce? Ve hatta ondan sonra? Çocukluğun nasıldı? Ailenle aran iyi miydi? Arkadaşlarınla? Şöhret basamaklarına yükselişin hayatını ne kadar değiştirdi? Bize her şeyi anlat."

Bu sorularda neredeyse Gabe'i duyar gibiydim ve bunların sorulmasında onun da parmağı olduğundan emindim. Cevaplarımı düşünürken kütüğümde hafifçe kıpırdandım, Charlie'nin beni izlediğinin farkındaydım zira minik tebessümü bu maskaralığın farkında olduğunu gösteriyordu.

"Çocukluğum..." Doğru kelimeyi aradım ve *zor*da karar kıldım. "Zordu. Ailem öldüğünde bunu oldukça zor karşıladım ve ardından ülkenin diğer ucuna taşınmak zorunda kaldığımda tüm hayatım altüst oldu."

Hawke'ın en zor yıllarımı daha derinden sorgulamasını engellemek için acele etmeye çalıştım ama Charlie'nin devam etmemi engellemesi beni şaşırttı.

"Bir dakika... ailen..." Sormak istediği şeyi nasıl soracağını bilemiyormuş gibi durdu. "Ben... *Lost Heirs*'in dört galasındaki fotoğraflarında da yanındakilerin ailen olduğunu sanıyordum?"

"Beni evlat edinen ebeveynlerimdi," dedim şaşkınlığını anlayarak çünkü o kadar uzun süredir hayatımdalardı ki artık onlardan sadece *ebeveynlerim* olarak bahsediyordum. Trajik geçmişimi duyurmamaya çalışıyordum. Gerçi bunu gizlemiyordum ama yetim kartını kullanmak için de özel bir çaba sarf etmiyordum ve koruyucu aile bakımında geçirdiğim süreyle evlat edinilme sürecine odaklanmak isteyen tüm röportajları her zaman reddediyordum. "Biyolojik ebeveynlerim ben yedi yaşındayken öldü."

Yüzü, hepsini anlayamayacağım kadar fazla duyguyla doluydu ama dönüp ateşe bakmadan önce çenesindeki bir kasın attığını gördüm ve hissettiği şok, empati ve hüznü fark ettim.

"Bu yüzden mi Kaliforniya'ya taşındın?" diye sordu Hawke.

"Evet." Bakışlarımı Charlie'den kaçırıp ona geri döndüm. "İlk başta uyum sağlamak zordu ama ebeveynlerim -beni evlat edinen ebeveynlerim- her zaman en büyük destekçilerim oldular, yalnız ve yas tutan bir çocuğa bakmak gibi devasa bir görevi üstlenmiş olmalarına rağmen."

Aklım o karanlık günlere gitti, o zamanlar hissettiğim her şey hızla yüzeye çıktı: acı, yalnızlık, yıkım. Bunları şu an böylesine keskin bir şekilde hissedebilmem şaşırtıcı değildi zira öğle yemeği için ilk dereye vardığımızdan ve sonra da ay ışığında parıldayan bu nehre geldiğimizden beri zaten içim kaynıyordu. Charlie'nin bunu yüzümde gördüğünü biliyordum zira yeterince hızlı saklayamamıştım ve karşılığında o da endişesini saklamamıştı. Fakat bana baskı yapmadı ve bunun için minnettardım çünkü dünyanın bilmesini istemediğim bazı şeyler vardı: mahrem olan ve öyle kalması gereken şeyler.

Anne ve babamı hayatta gördüğüm son günün kamp yapmaya gittiğimiz gün olması ve birlikte çekilmiş son fotoğrafımızın her gittiğim yere yanımda taşıdığım fotoğraf olması gibi... Medyanın yıllardır kullandığı ve herkesin çocukluğumdan kalma sevimli bir anekdot olduğunu düşündüğü o fotoğraf, aslında hayatımın sonsuza dek değiştiği gündü.

Bu yolculuğa çıkmanın zor olacağını biliyordum çünkü bu anıları canlandıracağını biliyordum. Summer da biliyordu, bu yüzden benim için çok endişeliydi. O ve Maddox, o kederli güne ait tüm gerçeği bilen tek kişilerdi ancak asıl ebeveynlerimin o dönem öldüğünü bilen Gabe gibi başkaları da vardı. Bu bölüm yayımlandığında izleyen kişilerle detayları paylaşmaya istekli olmadığım için hızla devam ettim:

"Kaliforniya'ya alışmam biraz zaman aldı. LA, büyüdüğüm küçük kasabadan çok farklıydı, her şey çok büyük ve çok... yoğun görünüyordu," dedim, ormanlardan ve dağlardan trafiğe ve gökdelenlere zorlu geçişimi hatırlayarak. "Zayıf bir çocuk olmam ve okula yeni başlamam da cabasıydı, bu yüzden çok fazla zorbalığa uğradım. Öte yandan tam bir inektim ve spordan hoşlanmama rağmen kitap okumayı veya video oyunları oynamayı tercih ederdim." Omuz silktim. "Klişe gelecek ama tüm bunlar beni hedef hâline getirdi."

"Zorbalığa mı uğradın?" diye sordu Hawke'tan önce Bentley yumuşak bir sesle.

"Hem de nasıl."

Bentley'nin yüz hatları şefkatle dolarken, Hawke'ın ifadesi düşünceli bir hâl aldı ve "Bu seni çok da üzmüşe benzemiyor," dedi.

Charlie'nin çevredeki ağaçların yapraklarını kullanarak bizim için hazırladığı okaliptüs çayından bir yudum aldım. Acı ama tazeydi, neredeyse naneli bir tadı vardı. "Yanlış anlamayın, hoş değildi," dedim. "Ama uğraştığım kederle kıyaslandığında,

beni çok da etkilemiyordu. Beni zorbalayanlar herhangi bir okul çocuğundan daha iriydi. Tepki vermeyince bana işkence etmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Sonra Maddox'la tanıştım ve..."

Sustum ama artık çok geçti.

"Maddox?" diye sordu Hawke.

"En iyi arkadaşım," diye dikkatle cevap verdim.

Bu ünvanın hâlâ geçerli olup olmadığından emin olmadığımı belirtmedim. "On yaşındayken bir ödev projesi için eşleştirildik. Sanırım daha önce hiç konuşmamıştık ama çok yakın arkadaş olduk ve kısa sürede birbirimizden ayrılmaz olduk." Charlie'ye baktım. "Tıpkı sen ve Ember gibi, komşuluk kısmı hariç." Çayımı karıştırıp devam ettim: "Aslında beni *Lost Heirs* için seçmelere katılmaya cesaretlendiren oydu çünkü ikimiz de kitaplara takıntılıydık ve seçmelere katılmanın eğlenceli olacağını düşündü. O Sir Archer ve ben de Prens Tyron için katılacaktık."

Hawke başını yana doğru eğdi. "Senin seçilip de kendisinin seçilmemesine üzüldü mü?"

"Hayır çünkü seçmelere katılmadı bile." Dudaklarım anılarla yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle gergindi ki adını söylediklerinde doğruca tuvalete koştu ama ona eve gitmemiz gerektiğini söylediğimde, *korkaklık yapmama* izin vermedi... ah o küçük ikiyüzlü." En iyi arkadaşımı düşünürken gülümsedim ama hemen ardından çaresizlik hissettim, bu yüzden bitirmek için aceleyle boğazımı temizledim. "Sonra olanları biliyorsun... sanırım bugün bulunduğum yer için ona teşekkür etmem gerektiğini söyleyebiliriz."

Yalan değildi, alenen söyleyebileceğimden çok daha fazlası için ona teşekkür etmeliydim. Bana imajımı iyileştirme görevinde yardımcı olacak tüm sebeplere rağmen en iyi arkadaşımı satmazdım. Bu aşamayacağım -ve aşmayacağım- bir çizgiydi.

"Peki, diğer çocukluk arkadaşların?" diye sordu Hawke. "Özellikle Summer West olmak üzere, rol arkadaşlarınla yakın olduğunu duydum. İkiniz hiç..."

Şaşkın bir kahkaha atıp sözünü kestim: "Hayır, kesinlikle hayır. Summer'ı bir kız kardeş gibi seviyorum ama buradaki anahtar kelime *kız kardeş*. On iki yaşındayken tanıştık, yani temelde birlikte büyüdük, tüm o garip ergenlik yıllarını ve onlarla birlikte gelen her şeyi birlikte atlattık. Onu platonik olmayan bir şekilde düşünmek garip ve onun da bana karşı aynı şeyleri hissettiğini biliyorum."

"Ama ekrandaki kimyanız çok iyi," dedi Charlie, şoke olmuş bir şekilde.

"O olağanüstü bir oyuncu," dedim. "İşimizi kolaylaştırıyor."

Charlie ağzını tam açacakken kapattı ve yanakları kızardı. Ne söyleyeceğini merak ettim, yine oyunculuk yeteneklerime hakaret mi edecekti -ya da utancından dolayı tam tersi miydi- ama daha ben onu zorlayamadan Hawke tekrar söz aldı: "Geçen yıl Summer'la yaşadıkların çok zor olmuştur. Ama sen onun yanında durdun ve hatta kendi kariyerine büyük bir bedel ödeterek onu savundun. Bu durumu bize kendi bakış açından anlatabilir misin?"

Yediğim balık midemde ekşidi. Hawke'u bu sorgulamaya Gabe'in mi yönelttiğini merak ettim ama sonra bunu kesin onun yapmış olduğunu anladım. İzleyicilerin ve stüdyonun bana ısınması için her şeyi yapardı.

Cevap vermenin bir yolunu düşünürken çayımın son yudumunu içtim. Summer bununla ilgili konuşmamı umursamazdı çünkü birçok kez beni bunu yapmaya teşvik etmişti. Ama bence bu onun hikâyesiydi ve olanları kendi sınırlı bakış açıma dayanarak yanlış aktarmak istemiyordum. Bu yüzden, "Haklısın, zordu ama bunun nedeni arkadaşımın acı çekmesi ve kimsenin

onu dinlememesiydi. Onun sözüne karşı sektörün en büyük yönetmenlerinden birinin sözü gibi bir durumdu. Kimse onun yönetmenin kendisine yaptığını iddia ettiği şeylere inanmak istemedi, bu yüzden Summer'ı önemsemediler; abarttığını, yönetmenin sadece *eğlendiğini* ve ona bu kadar ilgi gösterdiği için Summer'ın *minnettar* olması gerektiğini söylediler."

Sesim, ruh hâlim kadar karanlıktı. "*Lost Heirs*'in dışında ilk başrolüydü ve özel bir şey olmalıydı. Ama onun yerine Summer'ı paramparça etti. *O adam* Summer'ı paramparça etti. Ve şu an Summer, o adama karşı koydu ve başkalarını o adam için uyarma cesareti gösterdi diye kara listeye alındı. Olay kamuoyuna duyurulduğundan beri bırakın gerçek bir rolü, herhangi bir seçmeye bile katılamadı."

"Peki, sen?" diye sordu Hawke, beni sarsarak. "Sektör ona sırtını dönünce sen Summer için mücadele ettin. Onun bir yalancı olmadığını ve o zamanlar birçok kişinin iddia ettiği gibi ilgi uğruna başka birinin kariyerine zarar verme riskini asla almayacağını yüksek sesle dile getirdin. Onu savunurken herhangi bir tepki aldın mı?"

"Onun karşılaştığı gibi tepkiler almadım." Seçmelere katılmamın benim için ne kadar zor olduğunu açıklamamayı seçtim çünkü kendi yaşadığım zorlukları yaratan başka faktörler de vardı. "Ama evet, zorlayıcıydı. İkimiz de sorunlu olarak etiketlendik, ona inanan ama onu destekleme riskini göze alamayanlar tarafından bile. *Lost Heirs* ile elde ettiğimiz başarıya bakılmaksızın, ilişkimiz yüzünden lekelendik."

"Bu hiç de adil görünmüyor," dedi Charlie. Kupasını kavrayan parmakları bembeyaz olmuştu.

"Hollywood hiç de adil değildir," dedim, nano dronları hatırlayıp içimden küfür etmeden önce. Ama gerçeği söylemiştim ve mümkün olsa sözlerimi geri alıp almayacağımı bilmiyordum.

"Pişman mısın?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Onu savunduğun için?"

"Ben onu savunmadım, o kendini savundu. Ben sadece yanında durdum," diye düzelttim. "Ve hayır, hiç pişman değilim. Bundan asla pişman olamam. Maliyeti ne olursa olsun."

Charlie geriye yaslandı, şaşırmış gibiydi. Yine de imaj sorunum hakkında her şeyi biliyordu ve bunun Summer'ın sözde skandalıyla başlayıp oradan büyüdüğünü anlayacak kadar akıllıydı.

Ellerimi ateşe doğru kaldırıp sıcaklığın tadını çıkarırken şüpheye yer bırakmamak için, "Eğer seçeneklerim en çok ihtiyaç duyduğu anda en yakın arkadaşlarımdan birini desteklemek veya kendi kariyerimi korumak için onu terk etmekse, hiç düşünmem. Yaptığım işi seviyorum ve kariyerim her şeyim ama önemsediğim insanlar daima önce gelir. *Daima*," dedim.

Charlie uzun bir an gözlerime baktı, yüzünde bir sürü duygu ifadesi vardı. Nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibi görünüyordu ama ondan bunu beklemiyordum. Ayrıca artık dikkatlerin üzerimden uzaklaşmasını da çok istiyordum çünkü bu gece kendimden yeterince -hatta fazlasıyla- verdiğimi hissediyordum, bu yüzden Hawke'a döndüm ve Bentley ile ikisine bakarak, "Önemsediğimiz insanlardan bahsetmişken, ikinizin nasıl tanıştığınızı duymayı çok isterim," dedim.

"Hayatını kurtardım," diye cevaplayan Bentley oldu.

Kaşlarım kalktı. Charlie bile gözle görülür şekilde şaşırmıştı.

"Nasıl oldu?" diye sordu.

Bentley, sakin İngiliz aksanıyla konuşurken gözlüğünü çıkardı. "İngiliz Kızılhaçı için bir belgesel çekerken Somali'deki kırsal bir köyü ziyaret ediyordum, bu kişi..." Omzuyla Hawke'a şefkatle vurdu. "...bir anda sürünerek ortaya çıktı,

kanla kaplıydı ve ateşler içinde sorunlu gençler için yeni bir kamp açmak adına *mükemmel yeri* bulduğunu sayıklıyordu. Daha önceden sağlık eğitimi almıştım, bu yüzden tüm doktorlar yerel halkın viral salgınıyla mücadele ederken ben onu sağlığına kavuşturmakla meşguldüm." Bentley sırıttı ve başını salladı. "Korkunç bir hastaydı, bir aslan tarafından neredeyse bağırsakları sökülmesine rağmen gayet iyi olduğunu söyleyip duruyordu. Aptal."

Bentley'nin yüzündeki sevgiye Hawke da aynı şekilde karşılık verdi ve kıkırdayarak araya girdi: "Gayet iyiydim. Her yerime dikiş atıldı ve gitmeye hazır hâle geldim."

Termal gömleğinin eteğini kaldırarak karnının alt kısmındaki dört yara izini gösterdi. Onları nehirde balık tutarken fark etmiştim ama artık nasıl edindiğini bildiğim için irkildim.

"Bir aslan saldırısına mı uğradın?" dedi Charlie nefes nefese ve menekşe gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde.

"Bir dişi aslan. Ve bu tuhaf bir kazaydı." Hawke sanki hiçbir şey olmamış gibi elini sallayarak geçiştirdi. "Bir sonraki kamp yerimi araştırıyordum ve çevreme dikkat etmemek gibi acemice bir hata yaptım. Yavrularıyla birlikteydi, bu yüzden beni bir tehdit olarak algıladı ve onları korumak için harekete geçti."

Charlie yüzünü buruşturdu, ben de aynısını yaptım.

"Ama iyi oldu çünkü olmasaydı, onunla asla karşılaşmazdım," dedi Bentley'nin daha önceki omuz darbesini iade ederek. "Tamamen iyileşene kadar onunla Kızılhaç kampında kaldım. Bentley de bu sürede belgeselini bitirdi. Bu yüzden ona bölgeyi keşfetmeyi bitirmek ve ardından Doğu Afrika'yı daha fazla görmek için benimle gelip gelmeyeceğini sordum. Kabul etti, tüm kamera ekipmanı da yanındaydı. Böylece yaptığımız ve gördüğümüz şeylerin çoğunu filme aldı... ve gerisi, dedikleri gibi, tarih."

"O zamanlar bilmesek bile, bu yaptığımız *Hawke'ın Vahşi Dünyası*'nın başlangıcıydı," diye devam etti Bentley ve bitirmeden önce kocasına şefkatle gülümsedi, "O zamandan beri olan her şey o aslan sayesinde gerçekleşti."

Sözlerinin ardından hepimize bir sessizlik çöktü.

"Bu çok güzel bir hikâye," dedi Charlie yavaşça. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Annen sana anlatmadı mı?" dedi Hawke. "Yola çıkmadan önce programın büyük bir hayranı olduğunu söylemiştin."

Charlie'nin yüzündeki ifadeyi tarif edemesem de doğrulmama ve alnımın endişeyle kırışmasına neden oldu.

"Hayır," dedi Charlie, sanki bu kelime içinden bir yerden çıkarılıyormuş gibi boğuk bir sesle. "Bana... anlatmadı."

Hawke onun daha fazla şey söylemesini bekliyor gibiydi ancak Charlie'nin yüzü solgundu ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Bugün ailesiyle ilgili neredeyse tüm sorulardan kaçmıştı, hatta tanıtım klipleri sırasında bile. Bunu fark ettiğim için konuyu değiştirmek üzere atıldım ve "Yarın bizi neyin beklediğini bilmek istiyor muyuz, yoksa karanlıkta kalmamız uyumamız için daha mı iyi?" diye sordum.

Hayatta kalma uzmanı kahkaha attı. "Bekleyip görmeniz gerekecek." Ayağa kalkıp esnemeden önce çayının tortularını yere boşalttı. "Biliyorum, daha erken ancak uzun bir gün geçirdik ve yarın daha da uzun olacak, bu yüzden uyumak iyi fikir." Espri yapar gibi gülümseyerek uyardı: "Sabah geçmemiz gereken büyük bir vadi var, bu yüzden dinlenin çünkü tüm enerjinize ihtiyacınız olacak."

Bize yarın olacakları anlatmamasının sebebi buydu.

"*Geçmek* derken yürüyeceğimizi kastediyorsun, değil mi?" diye sordu Charlie. Sorusuna karşılık gelmeyince, "*Değil mi?*" diye bastırdı.

Hawke ateşi körükledi ve tekrar geri çekilmeden önce üzerine birkaç kalın kütük daha koydu. "Bu gece uyumanı sağlayacak ne duyman gerekiyorsa, Charlie."

"Sanki artık uyuyabileceğim de," diye mırıldandı Charlie. Gülümsememek için kendimi zor tuttum ve Hawke ile Bentley'nin toplanıp bize iyi geceler dileyerek paraşütten yaptığımız çadırlarına çekilmelerini izledim. Charlie ile aramda gergin bir hava olduğunu hissettim ve nedenini anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda hemen, "Çadırı sen alabilirsin. Ben bu gece burada uyurum," dedim.

Charlie kaşlarını çatarak, "Öyle olmaz, yani, biz... çadırı paylaşabiliriz," dedi.

Sözlerine rağmen rahatsız olduğu belliydi. Gözleri ikinci paraşüte gidip geliyordu ve yüz hatları gergindi.

Sadece burada bulunarak bile benim için çok şey yapmıştı. İsteyeceğim en son şey onun için işleri daha da zorlaştırmaktı.

"Benim geldiğim yerde böyle bir manzara göremezsin," dedim ay ışığıyla aydınlanan nehri, bulutsuz gökyüzünü ve sonsuz yıldızlı genişliğini işaret ederek. Zamanlamam mükemmeldi çünkü tam o an ufukta bir meteor hızla ilerliyordu. "Yıldızların altında uyumayalı uzun zaman oldu," diye devam ettim. "Dolayısıyla bunu dört gözle bekliyorum. Hadi git, çadır senindir."

Hâlâ tereddüt ediyordu ve ben nedenini biliyordum. Hava, ateşe rağmen nefeslerimizin görülebileceği kadar soğuk, zemin engebeli ve çakıllıydı. Çok keyifli bir uyku deneyimi olmayacaktı ama böylece Charlie birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde uyanmamız konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Bu düşünce içimde beklenmedik bir sıcaklık yarattı. Ona ilgi duyduğumu inkâr edemezdim; sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda daha derin bir şekilde. Ancak düşüncelerimin

karşılık bulmadığının da farkındaydım ve yapabileceğim en akıllıca şey, ona karşı hissettiğim her neyse görmezden gelmekti. Birlikte geçireceğimiz üç günümüz kalmıştı ve sonra yollarımız ayrılacaktı. Umarım onunla düşman olarak ayrılmazdık ama arkadaş da olmayacaktık. Bunu gayet açık bir şekilde belirtmişti ve nedenini hâlâ anlamasam da isteklerine saygı gösterecektim.

"O zaman iyi geceler," dedi kollarını ovuşturarak.

Sözcükleri iade ederken samimiyetle gülümsedim. "İyi geceler, Charlie. Orman böceklerinin seni ısırmasına izin verme." Gülümsemem ciddiyete dönüştü. "Hayır, cidden izin verme. Muhtemelen seni öldürürler."

Hafifçe kıkırdadı ve içimi görmezden geldiğim daha da fazla sıcaklıkla doldurdu.

"İyi geceler, Zander. Sabah görüşürüz. Tabii, hâlâ hayatta olursak."

Kara mizahın bu özel notuyla uyku tulumunun içinde kaybolup beni çıtırdayan ateş, çağlayan nehir ve cırcır böcekleriyle baş başa bıraktı. Doğanın alışılmadık sesleri o kadar yüksekti ki uykuya dalmamın saatler alacağından emindim ama çok yanılıyordum.

Çünkü gözlerimi kapatır kapatmaz günün yorgunluğu beni ele geçirdi ve bir ışık gibi söndüm.

Sabah uyandığımda duyduğum ilk şey bir kadın sesiydi ama bu Charlie'nin sesi değildi.

Gözlerimi açtığımda Scarlett ve siyah giysili ekip üyelerinin kamp alanımızda koşuşturduğunu gördüm. İlki Hawke ile konuşurken, ikincisi Bentley'nin kamera ekipmanını değiştirmesine yardım ediyordu.

Dünün fiziksel zorlukları ve sert toprakta ölü gibi uyumanın birleşimiyle vücudumda büyük bir ağrıyla otururken bir inleme sesi duydum. Boynumun ve vücudumun ağrılarını gidermek için kaslarımı esnettim, sonra yavaşça ayağa kalktım.

"Günaydın, Zander," dedi Scarlett, sendeleyerek Hawke ile ikisinin yanına gittiğimde. "İyi uyudun mu?"

Yaklaşırken eklemlerimden gelen çatırdama sesleri ona ihtiyacı olan tüm cevabı vermiş oldu. Kahvenin cennet kokusunu içime çekip elindeki termos seyahat kupasına özlemle bakarken, "Lütfen bizim için de getirdiğini söyle?" diye yakardım.

"Otelde sizi bekleyen bir şeyler var." Kahvesinden uzun bir yudum alırken ela gözleri şeytanca parladı. "Cuma günü döndüğünüzde içebilirsiniz."

"Acımasızsın," dedim ama zaten farklı bir cevap beklemiyordum.

Güldü. "Charlie de aynı şeyi söyledi."

"Kalkmış mı?" Şafak ışığında paraşüt çadırına doğru baktım.

"Bu gürültüde uyumayı başaran tek kişi sensin," dedi Hawke, etrafımızda koşturan *Hawke'ın Vahşi Dünyası* ekibini işaret ederek. Ben sormadan önce ekledi: "Aşağıdaki akıntıda hızlıca yıkanıyor. Gerçi umarım *hızlıdır* yoksa hipotermi geçirir."

Dün dizlerime kadar nehre girmiş biri olarak Hawke'ın abartmadığını biliyordum. Kış biteli yalnızca bir hafta olmuştu, bu yüzden su sadece soğuk değil, *çok soğuktu.* Ama Charlie gibi ben de tazelenmek için can atıyordum, bu yüzden Hawke'a, Charlie'nin hangi yöne gittiğini sordum ve diğer tarafa doğru yöneldim. Suyun dibine inmeye cesaret edemediğim için yanımda getirdiğim yedek çorabı bez gibi kullanarak vücudumun mümkün olduğunca büyük kısmını temizledim.

Kampa döndüğümde Charlie çoktan geri gelmişti. Elinde pembe lilly pilly meyveleriyle bana yer açmak için kütüğünün üzerinde yana kaydı ve "Kahvaltı," dedi.

Bu kahve değildi ama ölü bir hayvan da değildi, bu yüzden ona teşekkür edip uzattığı meyveleri ağzıma attım. Ateş kısıktı, neredeyse sönmüştü ama birlikte sessizce çıtırdayan alevlerin önünde oturduk. Sonra etrafa bakıp, "Destek ekibinin neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Bakışlarımı, Scarlett'ın hâlâ Hawke ile birlikte durduğu yere doğru takip etti ama şu an Bentley de başka bir kadınla birlikte onlara katılmıştı. Dördü de dün Hawke'ın bize gösterdiği haritayı inceliyordu. Kendi aralarında mırıldanırken yüzlerinde düşünceli bir ifade vardı.

"Görünüşe göre dün akşam yemeğinden sonra bizimle buluşmayı planlamışlar ancak araçları arazide beklediklerinden daha fazla zorluk çekmiş," dedi Charlie. "Anladığım kadarıyla, gün boyunca herhangi bir yaralanma veya ekipman sorunumuz olmadığından emin olmak için bizi kontrol etmeleri gerekiyor, ayrıca dün dağda bırakmak zorunda kaldığımız ipi yeniden tedarik etmek gibi şeyler yapıyorlar. İpleri," diye düzeltti, ikimiz de *neden* ikinci bir ipe ihtiyaç duyduğumuzu belirtmedik. "Programın mümkün olduğunca hayatta kalma amaçlı olduğunu göstermek istediklerinden, bölümler yayımlandığında asla dâhil etmeyecekleri kısımları hallediyorlar. Büyüyü canlı tutma meselesi için."

Ona dikkatle baktım. "Şaşırmış gibi görünmüyorsun."

Omuzlarını silkti. "Reality şovlarının sahte olduğu bir sır değil. Gerçeklikten çok drama var." Omuzlarını esnetip yüzünü buruşturdu. "Ancak bugün çektiğim acı kesinlikle sahte değil. Biraz iltihap giderici ve bir sıcak su torbası için canımı verirdim."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladım. "Bir gecede elli yıl yaşlandığımı hissediyorum."

Bu sözleri söylerken Hawke ve Scarlett yanımıza geldi. İkisi de eğlendiklerini gizlemeye çalışıyorlardı ama başaramadılar.

"Kendine gel, Çekici Prens," dedi dudakları seğiren Hawke. "Harekete geçtiğimizde ikiniz de daha iyi hissedeceksiniz."

"Bu konuda ciddi şüphelerim var," diye homurdandı Charlie kendi kendine.

"Hepiniz çok iyi gidiyorsunuz," diye atıldı Scarlett. "Bir gün bitti, üç gün kaldı. Şu âna kadar eğlendiniz mi?" Charlie ve ben ona düz bir şekilde baktık. Sonra Scarlett boğazını temizleyip devam etti: "Şimdi başınızdan gideceğiz, böylece devam edebilirsiniz ama bugün için birazdan haber vereceğiz. Konum keşifçilerimiz araçları çalılıklardan geçirmenin bu kadar zor olacağını fark etmemişlerdi -onlar da sizin gibi yürüyerek gittiler-, bu yüzden güvenli yollar bulmakta biraz zorlanıyoruz ama yine de Hawke'ın yanında güvendesiniz."

Daha fazlasını söyleyemeden iri yarı, kel bir adam yanımıza geldi. Rapor verirken gözleri Hawke'taydı, "İp uçuruma yerleştirildi ve tam bir güvenlik kontrolü de yapıldı, yani orada her şey yolunda. Ayrıca Erik ve ekibine çıkarma noktasının yakınındaki köprüyü güvence altına almak için önümüzden gitmelerini söyledim. Gerçi cuma gününe kadar oraya ulaşmamış olacaksınız. Yani daha erken ama hava kötüleşirse bir daha şansımız olmaz diye bugünden halletmek istedim."

Söylediklerinin sadece bir kısmını anladım ama dinlerken Charlie ile ikimiz gergin gözlerle birbirimize baktık.

"Teşekkürler, Hux," dedi Hawke. Sonra Scarlett'a dönüp, "Bu hava durumu meselesi nedir?" diye sordu.

"Henüz endişelenecek bir şey yok," dedi Scarlett ancak kel adam Hux kaşlarını kaldırdı. "Kıyıda takipteyiz ve biraz

yağmur geliyor ancak umarım açık denizde kalır. İç kesimlere doğru ilerlemeye başlarsa sana haber veririm."

Yukarı baktım ve başımızın üzerinde sadece berrak mavi bir gökyüzü gördüm.

"Ya yağmur yağarsa?" diye sordu Charlie de yukarı bakarak.

"Islanırız," dedi Hawke, düz bir ifadeyle.

Scarlett ona dirsek attı ve Charlie'ye cevap verdi: "Hiçbir şey olmaz, sadece ani sellerden kaçınmak için rotanızı değiştirmeniz gerekebilir. Ya da araçlarla birlikte ilerlememiz çok tehlikeli hâle gelirse, siz geçene kadar ekibimizi geri çekmemiz gerekebilir. Ama dediğim gibi, şu anda endişelenecek bir şey yok, bu yüzden bunu aklından çıkar." Scarlett ekibine ıslık çaldı ve eliyle dairesel bir hareket yaparak hareket etmelerini işaret etti. Ekip ağaçların arasında etkileyici bir hızla dağıldı. Scarlett bize dikkat etmemizi söyleyip daha sonra görüşeceğimizi hatırlattıktan sonra onlarla birlikte gözden kayboldu.

Hepsinin ne kadar çabuk gitmeyi başardığına şaşırıp hâlâ gözlerimi kırpıştırırken geride sadece Hawke, Bentley, Charlie ve benim kaldığımızı fark ettim.

"İkiniz beş dakika içinde hazır olabilir misiniz?" diye sordu Hawke, saatine bakarak. "Bugün çok yürüyeceğiz, yani ne kadar erken gidersek o kadar iyi."

Bu bir soru değil, daha çok bir emirdi, bu yüzden paraşütleri sökmeye yardım etmeden ve ekipmanımızı almadan önce hızla meyvelerimizi bitirdik. Sırt çantamı kaldırınca içimden küfrettim ancak kamptan ayrılıp hareket etmeye başladığımızda kaslarım ısındı ve Hawke'ın dediği gibi ağrım hafifledi.

Ormanın içinde saatlerce yukarı doğru yürüdük, zemin çoğunlukla hafif eğimliydi, bizi nefessiz bırakan ve düzenli molalara ihtiyaç duymamıza neden olan bazı dik bölümler

vardı. Hawke'ın ara sıra gördüğümüz yerel bitki ve hayvan türlerini paylaşması dışında -yolumuza çıkan mavi dilli bir kertenkele, farklı türde zehirli mantarlar, dokuz yüz küsur sakız ağacı türü, ölümcül bir huni örümceğinin bulunduğu ağlarla kaplı bir delik- hiçbirimiz fazla konuşmadık ve neyse ki derin sohbetlere dalmamış olduk. Sanırım Hawke bu sohbetleri savunmasız olduğumuz zamana bırakıyordu, yani bu gece benim için ikinci bir tur daha yapılacaktı. Konusunun ne olacağını zaten biliyordum çünkü Gabe'in Hawke'tan dünyayla önemli bir şeyi paylaşmamı isteyeceğinden emindim: DUI ve rehabilitasyon deneyimim.

Bu konuda konuşmayı dört gözle beklemiyordum çünkü çoğunlukla yalan söylemek zorunda kalacaktım ama yine de bir şekilde pişman gibi görünmem gerekecekti.

Ama bu şu an endişeleneceğim bir konu değildi. Şu an, bu bitmeyen yürüyüşü tamamlamam gerekiyordu.

Tam bu düşünceye kapıldığım anda, eğim sonunda düzleşti ve yanlarından zikzaklar çizerek geçtiğimiz ağaçlar seyrelmeye başladı. Birkaç adım sonra, dün inmek zorunda kaldığımız uçuruma benzer bir kayalığın tepesine vardık. Ama bir dağın yarısına kadar tırmanmak yerine, bu defa önümüzde sanki yaşlı bir dev gelmiş de toprağı ikiye bölmüş gibi devasa bir çatlak vardı. Uzak taraf yüzlerce metreden daha ilerideydi. Aramızdaki dikey uçurum bunun en az üç katıydı ve çıkıntılı kayalar, ölümcül, engebeli kenarlarla doluydu.

Hawke'ın bahsettiği vadi bu olmalıydı.

Ve ipin korkunç uçurum boyunca uzandığını görünce etrafından dolanamayacağımızı anladım.

Doğruca üzerinden geçecektik.

CHARLIE

İçinde bulunduğumuz andan önce de Zander Rune'den nefret ettiğimi biliyordum ama önümüzde uzanan ölümcül uçuruma bakınca ondan *gerçekten* nefret ettim.

Daha da kötüsü, dün gece ateşin başında paylaştığı her şeyden sonra -çocukken biyolojik anne babasının nasıl öldüğü, okulda nasıl zorbalığa uğradığı, dünya Summer'a karşı olduğunda nasıl onun yanında durduğu- ondan nefret *etmemeye* başlamamdan nefret ediyordum. Ondan hoşlanmaya başlamayı göze alamazdım ama onu tanıdıkça bunu imkânsız hâle getiriyordu. Yine de... söylediklerinin ne kadarının gerçekten doğru olduğunu bilmemin bir yolu yoktu. Mesleği oyunculuktu ve bu hayatta kalma yolculuğuna katılmasının tek amacı, insanların onu tekrar sevmesini sağlamaktı.

Öte yandan kendimi *tamamen* rol yapmadığını düşünmekten alamıyordum. Çünkü hâlâ sır olarak sakladığı şeyler vardı, örneğin gerçek ailesi. Ve en yakın arkadaşı Maddox hakkında sadece en temel ayrıntıları verip sonra devam etmişti. Sanki açılıyormuş gibi görünmek için yeterliymiş gibi, oysa bir

yandan bir şeyler de saklıyordu. Nedenini ve neden umursadığımı da bilmiyordum.

Emin olduğum tek şey, tehlikeli bir şekilde yaklaştığımız uçuruma baktığımda nasıl hissettiğimdi çünkü hayatta kalma içgüdüm bana hızla geri çekilmem için haykırıyordu.

"Üzgünüm ama..." dedi Hawke, "...varış noktamıza zamanında ulaşmak istiyorsak burayı geçmeliyiz."

Üzgünüm demiş olabilirdi ancak ifadesinde üzüntüden eser yoktu. Zander'den biraz oyunculuk dersi almalıydı.

"Bunun etrafından dolaşmanın bir yolunu bulamaz mıyız?" diye sordum, sağıma ve soluma bakarak. Her iki tarafımızdaki ağaçlar görüş açımı kısıtlıyordu.

"Etrafından dolaşmanın ne kadar süreceğini bilemeyiz," dedi Hawke, ki bunun bir yalan olduğundan emindim. İzcileri şüphesiz ona seçenekler sunmuştu ancak bu geçiş, izleyicilere çok büyük bir eğlence keyfi sunacaktı. Hiç kimse ölümcül bir görevle uğraşmadan, bizi sadece ormanda yürürken izlemek istemezdi.

Yine de...

Zander'e hızlı bir bakış atınca düşüncelerim düzeldi. Gümüş rengi saçları parlak güneş ışığında bir hâle gibiydi, mavi-lacivert dış giyiminin altından bile fark edilen kusursuz fiziği herhangi bir Michelangelo heykelinden daha iyiydi. Hayranlarının onu saatlerce çalılıklarda yürürken izlemekten gerçekten mutlu olacaklarına inanmak zor değildi. Yüzü ve vücudu ekranda olduğu sürece, onu her şeyi yaparken izlerlerdi. Zander oturup kuruyan boyaya bakabilir ve o bunu yaparken hayranları da onu gözlerini dikip izlerdi.

"Charlie?"

Zander'ın şaşkın, sorgulayıcı yüzüne gözlerimi kırpıştırarak baktım ve şu an ona gözlerini diken kişinin *ben* olduğumu fark

ettim. Utanç duygusuyla savaşarak dikkatimi hızla Hawke'a verdim.

"Gördüğünüz gibi, güvenlik ekibim uçurumun üzerinden bir hat oluşturdu." Hawke, boşluğun bir tarafından diğerine uzanan kalın ipi işaret etti. "Bunu kullanarak, *tirol geçişi* denen bir şey yapacağız. Bu, açık havada bir noktadan diğerine seyahat etmek için kullanılan popüler bir dağcılık tekniğidir. İkinizden biri daha önce buna benzer bir şey yaptı mı?"

Başımı kukla gibi iki yana salladım. Zander de olumsuz yanıt verdi ancak hevesli görünüyor ve bu hâli içimde kabaran korkuyla çelişiyordu.

"Bu ikiniz için de eğlenceli bir yeni deneyim olacak," dedi Hawke rahat bir gülümsemeyle. "Kullanabileceğiniz birkaç farklı yöntem var ancak ilk kez yapacağınız için baş aşağı dönüp ağırlığınızı geriye doğru vererek gitmeniz muhtemelen en iyisi olur."

Baş aşağı ve geriye doğru mu? Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ama sakinleşmek için kendimi derin bir nefes almaya zorladım, dün üstesinden geldiğim her şeyi hatırlayarak -paraşütle atlama, uçurumdan iniş, kanyondan sürünerek çıkma- tedirginliğimi atmaya çalıştım.

Hawke, nasıl geçeceğimizi daha ayrıntılı olarak açıklayıp mesafeyi de paylaştı: 48 metre. Olimpik bir yüzme havuzundan daha kısaydı -ya da öyle söylüyordu- ancak bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi.

"Önce ben gideceğim, böylece geçen herkesi daha net görebilirim," dedi Bentley, daha büyük olan kamerasını kaldırıp GoPro'sunu omzuna takarken. Zander ve bana, "Diğer tarafa ulaştığınızda ipten inmenize de yardım ederim. Daha önce hiç yapmadıysanız sıkıntılı olabilir," diye ekledi.

Sıkıntılı muhtemelen yetersiz bir ifadeydi, yardım almadan kendimi çıkıntıya atmak zorunda kalmayacağım için minnettardım.

Bentley'nin ipe takılıp uçurumdan geçmesi sadece birkaç saniye sürdü, hareketleri zahmetsiz görünüyordu. Onu izlerken gerginliğim biraz azaldı, en azından Bentley diğer tarafa ulaşana ve geri kalanımızın onu takip etmesi gerektiğini anlayana kadar.

"Gördünüz mü? Bu kadar basit," dedi Hawke, Bentley'nin elini sallayarak hazır olduğunu belirtmesinin ardından. "Sıradaki kim?"

"Hayır, hiç de basit değil," diye patladım.

"Charlie, gönüllü olman ne kadar da iyi." Hawke'ın koyu gözleri âdeta dans ediyordu. "Hadi, seni bağlayalım."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, sonra kahkahasını gizlemek için öksürdüğünde başımı Zander'e çevirdim. Derken iç çektim çünkü bir şekilde geçmem gerektiğini biliyordum ve ne kadar uzun süre beklersem kaygım o kadar artacaktı. Bu işi bir an evvel bitirmeliydim.

Hawke koşum takımımı ipe takarken engebeli geçide bakma hatasını yaptım ve manzara başımı döndürdü. Dünkü dağ inişi kadar yüksek değildi ama yine de düşmek ani ölüm anlamına geliyordu. Eldivenlerimi ve kaskımı takarken avuçlarım terledi ama Hawke seyirciler için bilgi vermeye başladığında onu dinlemek için kendimi zorladım. Bentley ve kameraları artık menzil dışında olduğu için Hawke fark edilmesi imkânsız nano dronlara güveniyordu.

"Tirol geçişinin *tirol* kısmının, bu tekniğin Avusturya Alplerinde ortaya çıkmasından kaynaklandığını söylerler. Bu teknik dağlar arasındaki sayısız nehri ve geçidi geçmek için yürüyüşçüler tarafından kullanılırdı," dedi Hawke emniyet kemerimi iki kez kontrol ederek. "Ama ilginçtir ki kayıtlara

geçen en uzun tirol geçişi aslında Avusturya'da değil, Bulgaristan'daydı ve uzunluğu bin beş yüz elli metreye ulaşıyordu. Bu beş bin fitten fazla, yani... matematiğin nasıldır, Charlie?"

"Şu anda yok," diye mırıldandım zira tek odak noktam aşırı nefes almamaya çalışmaktı.

Hawke kıkırdadı. "O zaman sana yardım edeyim. Yani buna bakacak..." Vadiyi geçen ipe vurdu. "...ve otuzla çarpacaksın ama *yine de* burası daha kısa kalacak. "Düşünsene."

Yutkundum. "Düşünmemeyi tercih ederim."

Hawke, tarihteki diğer önemli tirol geçişleriyle ilgili paylaşım yapmaya devam etti ancak ben onu dinlemedim ve olabildiğince sakin kalmaya odaklandım. Sonunda gitmeye hazır olduğumu söylediğinde rahatlamış mıydım yoksa daha da mı korkmuştum, bilmiyorum.

"İlk adım her zaman en zorudur," dedi bilgece. "Bu ipe binip pozisyon alman gerektiği anlamına geliyor. Ben'in bunu nasıl yaptığını gördün. Kenardan geçtiğinde, baş aşağı döneceksin ve oradan serbestçe hareket edebileceksin. Hazır mısın?"

Ağzım cevap veremeyecek kadar kurumuştu, bu yüzden sadece başımı hem öne, hem de iki yana salladım.

"Diğer tarafta görüşürüz, Charlie," dedi Zander sessizce. Gözlerim ona kaydı. Mavi bakışlarındaki güven duygusu bana dün keşfettiğimiz her şeyi bir kez daha hatırlattı.

Bunu başarabilirim, dedim kendi kendime. *Yapabilirim.*

"İşte bu... güzel ve yavaş," dedi Hawke, ben Bentley'nin hareketlerini tekrarlayıp titrememi bastırmaya çalışarak vücudumu ip boyunca gererken. "Şimdi öne doğru kay. Başardın sayılır."

Kendimi engellediğim için tutuşumu gevşetmek zorunda kaldım ama sonunda açık havaya çıkmayı başardım.

"Güzel. Charlie, şimdi baş aşağı in," dedi Hawke. "Daldan sarkan tembel bir hayvanı düşün. Emniyet kemerinin seni tutacağına güven, hiçbir yere gitmeyeceksin."

Bunu söylemek onun için kolaydı çünkü şu anda kaburgalarını kırmak isteyen onun kalbi değildi. Ama dişlerimi sıktım ve yer çekimine boyun eğdim, ta ki baş aşağı sallanana kadar. Ellerim ipi kavradı, emniyet kemerim alt vücudumu sıkıca sarıyor ve beni nispeten yatay şekilde tutuyordu.

"Mükemmel," dedi Hawke. "Şimdi denge için bir bacağını ipin üzerinden geçir ve kendini çekmeye başla. Vücut ağırlığın lehine çalışacağı için ilk yarı daha kolay olacak, bu yüzden ona teslim ol ve enerjini ikinci yarı için sakla. Anladın mı?"

"Anladım," diye homurdandım, havada bir maymun gibi asılı kaldığımdan artık hareket etmek için can atıyordum.

"O zaman hadi," dedi Hawke. "Zander'e ve bana nasıl yapıldığını göster."

Bu fazladan baskıya ihtiyacım yoktu, *çok teşekkür ederim.* Meydan okumayı boş verip kendimi geriye çekmek için bir *el üstüne el* yöntemi başlattım ve Bentley'nin hareketlerini taklit etmeye çalıştım. Aşağı bakmadım. Bunu tekrar yapacak kadar aptal değildim, özellikle de boşlukta daha da ilerleyip, güvenlikten daha da uzaklaştıkça.

Yaklaşık dörtte birlik bir mesafeyi katettiğimde Hawke, "Nasılsın, Charlie?" diye seslendi.

"Şimdiye kadar her şey yolunda," diye geri seslendim, şaşırtıcı bir şekilde gerçeği söyleyerek. İpin kancalı bacağımı deldiği yerde hafif bir rahatsızlık ve kollarımdaki artan yorgunluk dışında korktuğum kadar zor değildi. Kesinlikle Bentley'nin gösterdiği kadar zahmetsiz de değildi ama bu yolculukta yaşadığım en kötü şey de değildi.

Derken ipin ortasına ulaştım, ağırlık merkezini geçtim ve orman bariyerinin korumasından uzakta olduğumdan artık hem geri geri gitmekle hem de üzerime çarpan rüzgârla mücadele etmek zorunda kaldım. İp boyunca kendimi sürüklerken çenem sıkıca kenetlenmişti. Göğsüm, omuzlarım ve ellerim şiddetle yanıyordu.

"Biraz dur ve dinlen," diye seslendi Hawke ama sesi neredeyse rüzgâr tarafından yutuluyordu. "Parmaklarına biraz his ver." Sarf ettiğim efor beni o kadar ağır nefes almaya zorluyordu ki cevap veremedim ama tavsiyesine uydum ve sinirlerimin acı acı karıncalandığını hissedince tısladım. Sağ bacağım ipten dolayı çok fazla acıdığı için sol bacağımla değiştirmeye karar verdim, bu da tekrar hareket etmeye başladığımda yeni bir koordinasyona uyum sağlamamı gerektirdi. Daha da kötüsü, bunu yaparken yanlışlıkla gözlerimi aşağı doğru çevirdim ve başım o kadar kötü döndü ki midem ağzıma geldi.

"Neredeyse başardın, Charlie," diye seslendi Zander, sanki sıkıntımı hissediyormuş gibi. "Sadece birkaç adım kaldı. Başarabilirsin."

Keşke sesi beni bu kadar sakinleştirmeseydi. Keşke cesaretlendirmesi beni bu kadar rahatlatmasaydı. Keşke... Keşke...

Keşke olduğu kişi olmasaydı.

Ya da daha doğrusu, keşke yaptıklarını yapmasaydı.

Çünkü o zaman belki de...

Hayır.

Aklımın oraya gitmesine izin vermeyecektim çünkü bunun bir anlamı yoktu.

Bunların hiçbirinin gerçek olmasını dileyemezdim. O olduğu kişiydi ve yaptığı şeyleri yapmıştı. Bunu unutamazdım. Bunu ***unutmayacaktım.***

Sonunda uçurumun en uç noktasına ulaştığımı ve Bentley'nin beni kayanın üzerine çekmek için kamerasını indirdiğini gördüğümde kollarım çığlık atıyordu. Vücudumdaki her kas yanıyordu ama şimdi güvendeydim ve başarmıştım.

"Aferin," dedi Bentley, omzumu sıkıp. Sonra kamerasını geri alıp geçidin diğer tarafına doğru odakladı.

Boşluğa dikkatle bakıp başardığım şey için minnet duyarken hissettiğim gururu inkâr edemezdim. Ne kadar acı çeksem de daha büyük bir yanım şu an ne kadar canlı hissettiğimi fark ediyordu. Dün olduğu gibi, bugün de bunu uzun zamandır hissetmediğimi fark ettim, hem de çok uzun zamandır. Ama dünün aksine, bugün bunun için kendimi o kadar suçlu hissetmiyordum. Sadece... üzgündüm. Sanki hayati bir şeyi, hayatımda ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeyi kaçırmış gibiydim çünkü onu bastırmıştım.

Haklı nedenlerim vardı. Tanrı biliyor ya vardı. Ama şimdi...

Artık bu nedenlerin geçerli olup olmadığını bilmiyordum.

Hatta olmaları gerektiğinden.

Ama şu an bu konu hakkında düşünmenin zamanı olmadığını da biliyordum, bu yüzden Zander'ın vadide kendi tirol geçişini gerçekleştirmesini izlerken parmaklarıma, kollarıma ve bacaklarıma masaj yapmaya odaklandım. O da bunu Bentley kadar kolay yapıyordu -kahretsin- ve rekor sürede bize ulaştı. Yanakları kızarmıştı ve gözleri heyecandan parlıyordu.

"Acısını yarın hissedeceğim," dedi, uzuvlarım sallayarak.

"Ben şimdiden hissediyorum," diye karşılık verdim. Ne kadar gururlu olsam da her yerim mosmordu.

Zander, Hawke'ın ipi geçmeye başladığını izlerken hayret dolu hafif bir ıslık çalmaktan başka bir cevap vermedi. Çünkü Hawke bizim kullandığımız tembelce asılma yöntemiyle

geçmiyordu. Kendini çekerken gövdesi ipin üstünden sarkıyor ve bize kıyasla çok hızlı ilerliyordu.

Hawke göz açıp kapayıncaya kadar hızla ve güvenli bir şekilde yanımıza gelip bize hak ettiğimiz su ve meyve molasının tadını çıkarmamızı söyledi. Hiç oyalanmadık. Sanki az evvel yeryüzündeki devasa bir boşluğun üzerinden sürüklenerek geçmemişiz gibi birkaç dakika içinde ayağa kalkıp tekrar yürüyüşe başladık.

Kendime bunun Hawke ve Bentley için yeni bir şey olmadığını hatırlatmalıydım. *Hawke'ın Vahşi Dünyası* için her iki haftada bir böyle şeyler yapıyorlardı ve Hawke bunu park bekçisi ve kamp kurucusu olduğu yıllar boyunca da sürekli yapmıştı. İnsanın hayatının çoğunu doğanın içinde geçirip böyle maceralar yaşamasının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Bu fikir kalbimi hoplattı ama nedenini anlamadım ya da belki de düşünmek istemedim. Korku beni o kadar uzun süredir geride tutmuştu ki artık ona boyun eğmek, konfor alanımda kalmak alışkanlık hâline gelmişti.

Ya da... ben öyle sanıyordum. Ama son otuz altı saatte üstesinden geldiklerimden sonra... artık o kadar da emin değildim. Tek bildiğim bu yolculuk bittiğinde, üzerinde düşünmem ve yüzleşmem gereken şeyler olacağıydı. Şahsi pandora kutum beni bekliyordu, anahtar zaten kilide takılıydı ve onu çevirmem için beni zorluyordu.

Ancak bunu yaparsam ne olacağıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ve henüz öğrenmek istediğime ikna olmamıştım.

Bu yüzden şimdilik bunu görmezden geldim ve Hawke'ın peşinden giderken sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım, kendi kendime geri kalan her şeyin bekleyebileceğini söyledim.

Yürüyüşümüz ormanın içinden devam etti, ağaçlar burada öncekinden daha yoğundu ve toprak yüksek köklerle, sayısız bitkiyle ve çalılıklarla kaplıydı. Hepsi ayak bileklerimize takılıyor ve basit bir yürüme eylemini bile zorlaştırıyordu. Sonunda zemin tekrar açıldı ancak bu kez de yolumuzu tıkayan bir grup büyük kayaya ulaştık.

"Tahmin edeyim, bunların etrafından da geçemeyiz, değil mi?" diye iç çekerek sordum Hawke'a.

"Üzerine çıkacağız," diye onayladı. "Ama adımlarınıza dikkat edin. Yosun kaygandır ve bazı kayalar göründükleri kadar sağlam olmayabilir."

Hawke kayadan kayaya kolayca hareket ederek yolu gösterdi, ayak hareketleri kendinden emindi. Hemen arkasından onu takip ederken daha dikkatli adımlar attım. Arkamdan Zander, onun arkasından da Bentley geldi. Son kayadan orman zeminine adımımı attığımda bacaklarıma kramp girmeye başladı. Bacaklarımı sallamaya o kadar odaklanmıştım ki önümdeki yola dikkat etmedim.

Ya da az önce üzerinden kayarak geçen şeye.

Devasa kahverengi yılanı gördüğüm an -o da benim kadar ürkmüştü- olduğum yerde donakalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar geç kalmıştım. Savaş ya da kaç tepkisi veremedim.

Ama sonra, tam tıslayıp bana saldıracağı sırada Zander'ın kolları belime çelik bantlar gibi dolandı ve beni geriye doğru çekti. Tam o sırada Hawke'ın av bıçağı havada uçtu.

Hayatta kalma uzmanı artık ölmüş olan yılanı bıçağından çıkarıp hızla sürüklerken ben hâlâ donakalmış vaziyetteydim.

"Çok yakındı," dedi. "Reflekslerin çok iyiymiş, Zander."

"İyi misin, Charlie?" diye sordu Bentley. Gözlüğünün ardındaki kahverengi gözleri endişeli olmasına rağmen kamerası hâlâ üzerimdeydi.

Kesinlikle iyi değildim, o kadar ki Zander'ın beni kollarında tutmasını ve bir yaprak gibi titriyor olmamı bile umursamıyordum.

Hawke yılanı kuyruğundan tutup iki metrelik bir ip gibi sallandırdığında vücudumu Zander'e daha sıkı yasladım. Nabzım o kadar gürültülü bir şekilde atıyordu ki Hawke anlatıcı moduna geçerken onu zar zor duyabildim: "Bu, var olan en ölümcül yılanlardan biridir. Doğu kahverengi yılanı. Dünyanın en hızlı öldürücü zehrine sahip olduğu söylenir ve bir ısırığı tedavi edilmezse, otuz dakika kadar kısa bir sürede ölüme yol açabilir."

Farkında olmadan inledim, bacaklarım o kadar titriyordu ki ayakta zor duruyordum. Zander bunu fark etti ve beni kendine doğru çekti. Hawke ise yılanların bizden daha çok korktuklarını ve genellikle sadece tehdit hissettiklerinde veya korktuklarında saldırdıklarını açıkladı, ki ne yazık ki az önce olan da buydu.

"Avustralya'da yılanları öldürmek, insan hayatı için bir tehdit oluşturmadıkları sürece yasa dışıdır," diye devam etti, yılanı tekrar yere indirirken. "Ne kadar sarsıldığını görebiliyorum, Charlie ve böylesine asil bir yaratığın hayatına son vermek utanç verici olsa da bu karşılaşma aynı zamanda şanslı bir karşılaşma çünkü öğle yemeğimizi bulduğumuz anlamına geliyor."

Daha ben ne dediğini kavrayamadan av bıçağı yine parladı ve onu hızla aşağıya doğru indirdi. Sonra bir daha vurdu ve sonra...

Öğürdüm ve yüzümü yana, farkında olmadan Zander'ın göğsüne doğru çevirdim. Kolları beni daha da sıkı sardı, bir eli

başımı kavrayarak yanağımı gövdesine bastırdı, böylece önümüzdeki korkunç sahneyi görmek zorunda kalmadım.

"Hawke," diye çıkıştı. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar keskindi. "Keşke önceden uyarsaydın."

"Daha önce de söyledim ve tekrar söyleyeceğim: Hayatta kalmak fırsatla ilgilidir," dedi Hawke özür falan dilemeden.

"Anlıyorum," diye tısladı Zander. "Ama sen..."

"Sorun değil," diye hırıltılı bir sesle nihayet ondan uzaklaştım. "Ben iyiyim." Sesim titriyordu ve muhtemelen hissettiğim kadar hasta görünüyordum ancak derin bir nefes aldım ve gözlerimi ayaklarının dibindeki başı kesilmiş yılana değil, Hawke'a çevirdim. "Gerçekten iyiyim," diye tekrarladım.

"Yılan eti yağsız olur ve mükemmel bir protein kaynağıdır," dedi Hawke. "Bu yüzden midenizi bulandırsa da bu kaçırılmayacak kadar iyi bir öğün."

Bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Hatta bir açıklama bile istemiyordum. İstediğim şey, yılanın yakınlarda arkadaşlarının veya ailesinin olma ihtimaline karşı bölgeden ayrılmamızdı.

Neyse ki Hawke bunu gözlerimden okudu da güvenli bir şekilde ateş yakabileceğimiz düz, açık bir alan bulana kadar, tekrar yürümeye başladık.

Kendimi korumak adına, Hawke yılanı pişirmeye hazırlarken söylediği her şeyi duymazdan geldim ve dikkatimi tamamen Bentley'ye odakladım. Bentley kamerasının pilini yenisiyle değiştiriyordu. *Yemek* kömüre yakın bir kıvama geldiğinde, hem Zander hem de ben ona yaklaşmak bile istemedik ama bunu yaparsak Hawke'ın onu bize zorla yedirmekle tehdit edeceğini biliyorduk. Yılan etini ağzıma yaklaştırmaktansa dünyanın en uzun tirol geçişini denemeyi tercih ederdim ancak Zander'ın isteksizce bunu yapmasını izledim ve bir şekilde ben de denemek için cesaretimi topladım.

İlk fark ettiğim şey ne kadar kemikli olduğuydu. İkincisi ise...

"Tadının tavuk gibi olacağını sanmıştım," dedi Zander, sözlerimi çalarak.

"Ama sanki... balık gibi," diye ekledim.

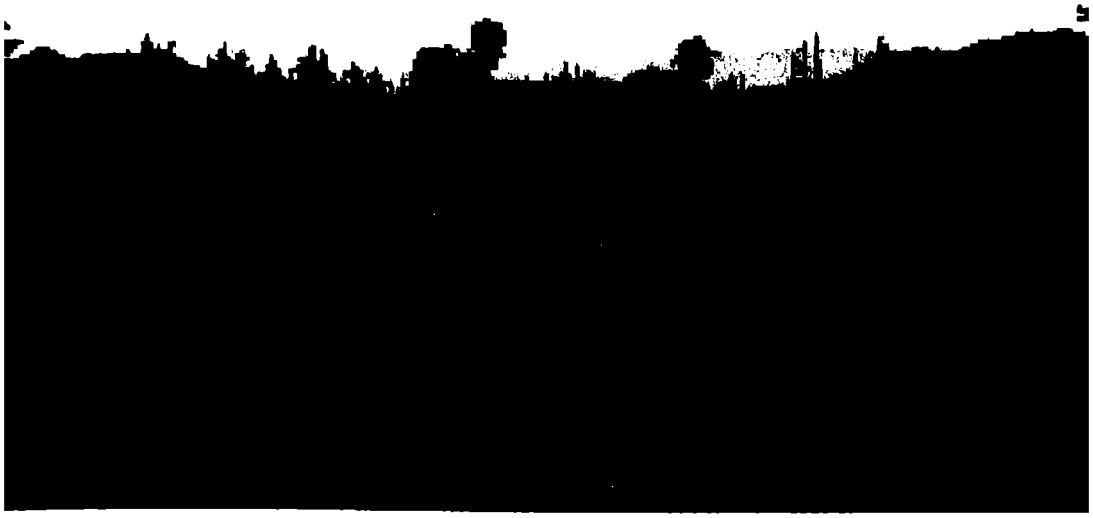
Hawke bize gülümsedi. "Bakın, o kadar da korkunç değilmiş, değil mi?"

Korkunç olmayabilirdi ama kesinlikle keyifli de değildi, kısmen tadından ama çoğunlukla psikolojik faktörden dolayı. "Bu gezide yediğimiz tüm şeyler arasında, hemen hemen keseli sıçanla aynı seviyede," dedim. Sadece kemikli dokusu bile onu tatsız bir deneyim hâline getiriyordu. Ama kendimi ikinci bir lokma almaya zorladım çünkü enerjiye ihtiyacım olacağını biliyordum, özellikle de Hawke bize günün geri kalanının yokuş yukarı olacağını söylediğinde.

Ancak yokuş yukarı derken bu konuda ne kadar ciddi olduğunu ancak öğle yemeğimizi bitirip yürüyüşümüze devam ettikten sonra anladım zira kısa süre içinde dik bir uçuruma ulaşmıştık ama bu uçurum yukarı doğru uzanıyordu, aşağı doğru değil.

"Biraz dağ tırmanışı vakti," dedi Hawke, çantasından bir kanca çekerek. "Az evvelki fazladan yılan kalorileri hayatınızı kurtaracak."

ZANDER

Charlie bugün neredeyse ölüyordu.

Hawke sırt çantasından tırmanma ekipmanlarını çıkarıp bize önümüzdeki görevi anlatırken aklımdan geçen tek şey buydu.

Yılanı zamanında görmemiş olsam, Charlie'yi geriye doğru çekmek için yeterince hızlı hareket etmemiş olsam, Charlie bir adım daha atmış olsa...

Hawke otuz dakika demişti. Yılan onu soksa, o kadar vakti olacaktı. Ve o kadar sürede onu tedavi için bir yere götürmemizin imkânı yoktu. Ölmüş olurdu ve bu benim hatam olurdu.

Belki de doğrudan değil. Ama onun burada olmasının sebebi bendim. Ve sonrasında kollarımda titrediğini hissederek, ölüme ne kadar yaklaştığını bilerek...

"Zander, dinliyor musun?"

Titrek bir nefes verdim ve *ya olsaydı*'ları bırakmam gerektiğini bilerek, kendimi yeniden âna dönmeye zorladım. Charlie zarar görmemişti. Yılan ölmüştü. Hepimiz güvendeydik. Şu an, *ne olabilirdi* diye düşünmek yerine, buna odaklanmalıydım.

"Pardon evet," diye cevap verdim Hawke'a.

Beni şüpheyle süzdü. Dikkatimin dağıldığını biliyordum ama o sadece, "Yürümeye devam etmeden önce bu uçurumdan yukarı çıkmamız gerektiğini anlatıyordum ve bu, bugün aşmamız gereken zorlu engellerin sonuncusu olmalı," dedi. Charlie, Bentley ve bana geri çekilmemizi işaret etti ve yeterince uzaklaştığımızda, kancayı birkaç kez savurup fırlattı. Üç kez denedikten sonra kanca, kayanın tepesindeki bir şeye kilitlendi. Hawke ipi ağırlığıyla test edip başını memnuniyetle salladı.

"Bu sefer önce ben gideceğim," dedi. "Ne yaptığımı dikkatle izlediğinizden emin olun ki aynılarını tekrarlayabilesiniz."

Az evvel dalıp gittiğim düşünülürse bu uyarı kendi iyiliğim içindi, bu yüzden Hawke bize kancalarımızı ipe nasıl takacağımızı ve ayak halkasını nasıl ayarlayacağımızı gösterirken iyice odaklandım.

"Ayrıca bir jumar'a, yani bir tırmanma aparatına ihtiyacınız olacak," dedi kelepçe benzeri metal bir cihazı havaya kaldırarak. "Sürekli kullandığınız hangi elinizse bunu onunla kavrayın ve ayak halkasını kullanarak yukarı doğru adım attığınızda jumarı ip boyunca kaydırın. Kilitlenerek aşağı kaymadan kendinizi yukarı çekmenizi kolaylaştırır. Anladınız mı?"

Tekrar gösterdi ve "Yukarı çıkarken herhangi bir kayayı yerinden oynatmam durumunda kasklarınızı takın. Ve unutmayın: Aceleye gerek yok. Bu tür tırmanışlar çekirdek kaslarınızı çalıştırır, bu yüzden durup dinlenmekten korkmayın," dedi.

Tam bunu söylediği sırada güneş kayboldu. Şaşkınlıkla yukarı baktığımda daha önceki mavi gökyüzünün artık bulutlarla kaplı olduğunu gördüm. Hâlâ tehdit edici olmayacak kadar yüksekte ve kabarıktı ancak uzakta çok daha koyu ve ağır bulutlar vardı. Charlie, Hawke ve Bentley de yüzlerinde endişeyle o yöne bakıyorlardı.

"Henüz yağmur yağmıyor," dedi Hawke. "Bu yüzden söylediklerim doğru: Acele etmeyin." Duraksadı. "Öte yandan yarı yolda sağanak yağmura yakalanmak istemeyiz, bu yüzden gereğinden fazla oyalanmayalım."

Bulutlara kaşlarını çatarak bakması hiç hoşuma gitmedi ancak Hawke hızla yüzündeki ifadeyi düzeltti ve ayak halkasına adım attı. Jumar'ı kullanarak kendini ipe çekti ve serbest bacağını, kayadaki oyuklara tutunmak için kullanırken ne yaptığını açıkladı. Bunu kolaymış gibi gösteriyordu. Kısa süre sonra uçurumun kenarına tırmandı, sadece birkaç saniyeliğine görüş alanından çıktı, sonra başı tekrar belirdi ve bize, "Sıradaki kim?" diye seslendi.

Charlie bana yüzünü buruşturdu. "Taş, kâğıt, makas?"

Üç tur oynadık ve ben kazandım ama bunun sıradaki kişinin ben mi yoksa o mu demek olduğunu bilmiyordum, ta ki Charlie beni öne doğru dürtene kadar. Kazansaydı bile aynısını yapıp yapmayacağını merak ettim.

Tırmanmaya yönelik ilk birkaç girişimim başarısız oldu, bu da beni çılgınca sallanmaya ve jumarı yukarı doğru hareket ettirmeye zorladı ama sonunda biraz koordineli bir ritim yakaladım. Zor bir işti, karın kaslarım yanıyor, bacaklarıma kramp giriyor, jumarı ve ipi kavramaktan parmaklarım uyuşuyordu. Kişisel antrenörümün ne kadar iyi durumda olduğum konusunda yalan söylediğini düşündüm çünkü sonunda kendimi yukarı atıp soluk soluğa bir hâlde çıkıntının üzerine uzandığımda ter ve ağrılar içindeydim.

Charlie de aynı şekilde geldi, nefes nefese bir hâlde küfürler fısıldıyor, uyuşan ellerini ovuşturup durmadan Hawke'a laf sokuyordu. Ama menekşe gözlerinde ilk tanıştığımızda olmayan bir kıvılcım vardı ve son iki gün içinde bu kıvılcımın giderek büyüdüğünü fark ediyordum. Sanki burada olduğumuz süre uzadıkça canlanıyor, üstesinden geldiğimiz her zorluk

Charlie'nin içindeki bir şeyi dönüştürüyor, karşılaştığımız her yeni görevde daha da açılmasını sağlıyordu.

Bentley bize katıldığında -o Charlie ve benden çok daha hızlı tırmandı- doğru dürüst dinlenmek, tekrar su içmek ve Hawke'ın daha önce yürüyüş yaparken bulduğu zımpara incirlerinden atıştırmak için birkaç dakika ayırdık. Tatlı ve sulu meyvenin tadını çıkarırken parktaki birçok bitkinin yenilebilir olmasına ve sadece ölü hayvanlarla hayatta kalmak zorunda olmamamıza şükrettim. Zaten onlardan bir ömür yetecek kadar çok yemiştim.

Yolumuza devam etmeye hazırlanıyorduk ki çalılar hışırdadı ve Scarlett yanında iri yarı, kel kafalı Hux ile ortaya çıktı. İkisi de tırmanma ekipmanı taşıyor, bu da araçları dikey uçurum yüzeyinde hareket edemeyeceğinden onların da dağa tırmanmak zorunda kaldıklarını gösteriyordu. Hux doğrudan Hawke'ın yanına gitti ve kullandığımız ipi kontrol etmeye başladı, yırtılmaya dair bir kanıt bulamayınca tatmin oldu. Ama benim asıl izlediğim kişi Hux değil, Scarlett'tı. Çünkü yüzündeki ifade...

"Bir sorunumuz var," dedi ve hepimizin doğrulmasını sağladı.

"Hava mı?" diye tahminde bulunan Hawke'ın koyu gözleri giderek yaklaşan tehditkâr bulutlara doğru kaydı.

"Rüzgâr yön değiştirdi, bu yüzden önden gideceğiz," diye açıkladı Scarlett. "Şiddetli olacağını söylüyorlar ama aynı zamanda hızlı da olacakmış. Hava ancak sabah açar."

"Bu da bir şey," diye mırıldandı Hawke. Kollarını kavuşturmuştu ve bakışları düşünceliydi. "Bizim tarafta sorun olmaz. Öğleden sonranın geri kalanında yürüyüş yapar ve biraz daha tırmandıktan sonra barınak için bir mağara veya çıkıntı buluruz. Ama sanırım ekibi geri çekmemiz gerekiyor?"

"Çekmezsek büyük ihtimalle su altında kalırız," diye doğruladı Scarlett. "Araçlar arazide daha iyi idare etselerdi sorun olmazdı ama tahmin edilen su miktarını da eklersek..." Kızıl saçlı kafasını iki yana salladı. "Güvenli bir yer bulup beklemek için geri dönmemiz gerekiyor. Ama bu aynı zamanda yarın hava düzeldiğinde sana ulaşmak için fazladan zamana ihtiyacımız olacağı anlamına da geliyor, bu yüzden bir süre kendi başına olacaksın. Muhtemelen öğleden sonraya, belki de akşamın erken saatlerine kadar. En kötü ihtimalle yağmur beklenenden daha şiddetli olur ya da geri döner veya sular yeterince hızlı çekilmezse cuma günü tahliye noktana ulaşana kadar seninle buluşamayabiliriz. Eğer böyle olursa, önümüzdeki iki gün boyunca tek başına idare edebilir misin?"

Hawke'a sanki ona sessizce bir şeyler iletiyormuş gibi dikkatle baktı ama Hawke'ın tek söylediği şey, "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz, bu yüzden sen ekibi güvende tutmaya odaklan ve bizim için endişelenme," oldu. Sakalına akan incir suyunu silip, "Bu gezileri planlayarak yaptığımızı biliyorsun, yani destek ekibi sadece acil durumlar için orada oluyor, acil durum yaşamamaya çalışırız," diye ekledi.

Bu öz güvenli sözlerini duyunca, neyin *acil durum* oluşturduğunu ve dünyadaki en zehirli yılanlardan biri tarafından neredeyse ısırılmanın acil durum sayılıp sayılmadığını merak ettim. Görünüşe göre sayılmıyordu çünkü bundan Scarlett'a hiç bahsetmedi.

"Sadece konuklarımızla ilgileneceğiz," dedi yapımcı, Charlie ve bana zoraki bir gülümsemeyle bakarak. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Charlie kameraların bizi izlediğinin farkında olsa bile, nasıl tepki vereceği konusunda biraz endişeliydim, bu yüzden önce ben atıldım: "Yorgunuz ve ağrımız var ama aynı zamanda bu çok heyecan verici. Öyle değil mi, Charlie?"

Dudakları parlak ve acı verici derecede sahte bir gülümsemeye dönüşürken, "*Çok* heyecan verici. Hayatımızın en güzel *zamanını* geçiriyoruz," diye cıvıldadı.

Gülmemek veya suratımı buruşturmamak için yere bakmak zorunda kaldım ama ağaçların arasından çilli, soluk soluğa kalmış, yüzü kızarmış ve kendi tırmanma ekipmanını taşıyan genç bir adam belirdiğinde tekrar başımı kaldırdım. Gerçi adam bundan daha fazlasını taşıyordu çünkü önce Bentley'ye gidip ona yeni bir kamera ekipmanı verdi -hava koşullarına dayanıklı olduğunu tahmin ettiğim- ve sonra tanıdık gümüş bir kutu vermek üzere Scarlett'm yanına gitti.

Adam tekrar ortadan kaybolunca Scarlett, "Nano dronları devre dışı bırakmak zorunda kaldık," diye açıkladı. Kutuyu işaret etti. "Prototip olduklarını söylemiştim hatırlarsanız. Eh, henüz su geçirmez değiller, bu yüzden yaklaşan hava koşullarının onlara zarar vermesi riskine giremeyiz. Ama sorun değil, yağmur dindikten sonra buluştuğumuzda onları yeniden etkinleştireceğiz. O zamana kadar ihtiyacımız olan tüm görüntüleri Ben çekecek."

"Çıkış noktasından ayrıldığımızdan beri nano dronları hiç görmedim," dedi Charlie ve ben de başımla onu onayladım.

"Mükemmel çünkü bu, işlerini yaptıkları anlamına gelir." Scarlett kutuyu cebine koydu, sonra saatine baktı ve kaşlarını çattı. "Dağdan aşağı inmemiz gerek. Hazır mısınız, Hux?"

"Hazırız," diye onayladı güvenlik görevlisi, içindekileri inceledikten sonra Hawke'ın çantasını geri verirken. "Gerekirse önemli olan her şey ıslanabilir."

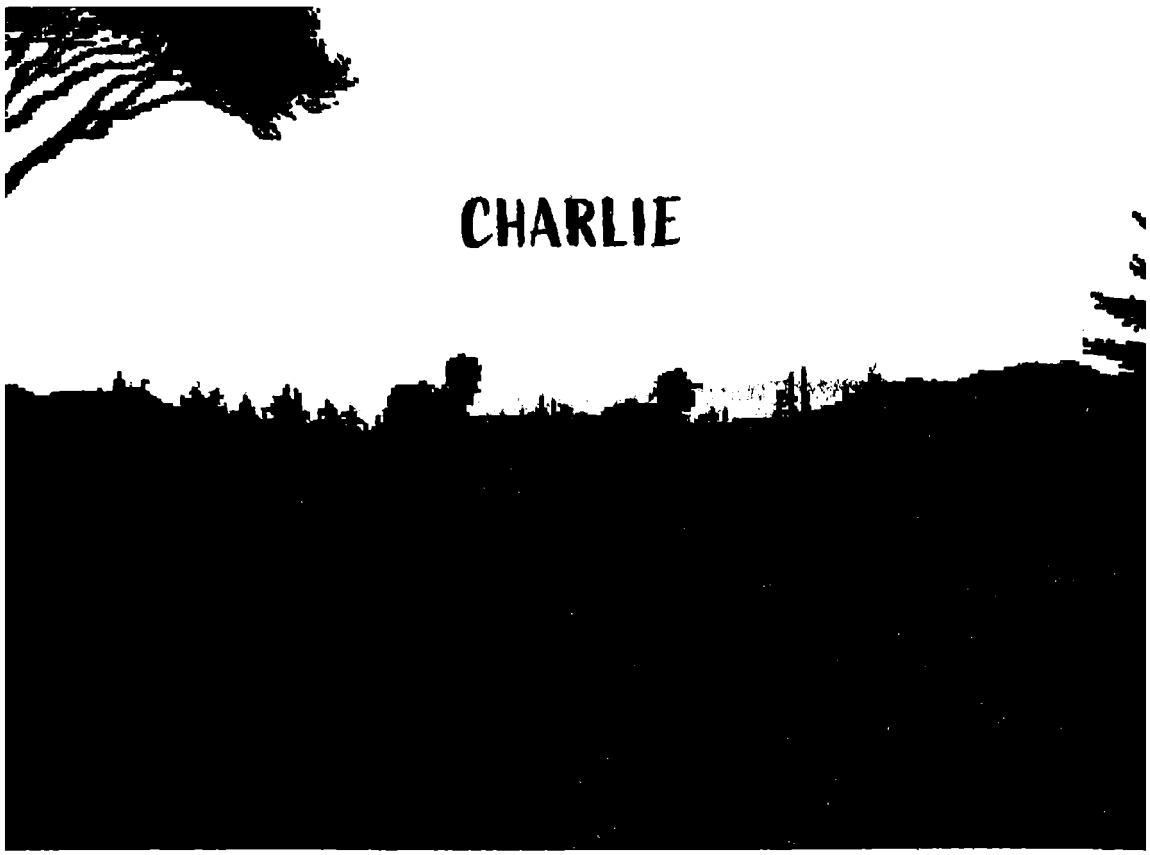
"Ve herhangi bir sorun olursa uydu telefonun da yanında," diye hatırlattı Scarlett, Hawke'a.

"Olmayacak," dedi Hawke ve elini onları kovuyormuş gibi salladı. "Şimdi gidip güvenli ve kuru bir yer bulun. Yarın görüşürüz."

Scarlett ve Hawke uzun uzun bakıştılar, yüzlerindeki ifadeyi okuyamadım. Yapımcı Charlie ve bana dönmeden önce gergin bir tebessümle, "Biraz yağmur kimseye zarar vermez. Hepsi deneyimin bir parçası, bu yüzden yaşayın ve macerayı kucaklayın," dedi.

Hux'la birlikte bize el sallayarak vedalaşıp, ağaçların arasında kaybolurlarken kaşlarım çatıldı. *Maceramızın* neredeyse yarısına geldiğimiz düşünüldüğünde, bu söylediği garipti. Ama endişemi üzerimden atıp sırt çantamı omuzlarıma alarak ayrılmaya hazırlandım. Ne kadar yağmur yağabileceğini veya önümüzdeki yolculuğu ne kadar zorlaştıracağını düşünmemeye çalıştım.

Duzenleme
Ny.ozlem

CHARLIE

Scarlett ve Hux gittikten yaklaşık bir saat sonra, sıcaktan ısınan tenime hafif serpintiler düşmeye başladı. İlk başta rahatsız edici değildi çünkü dağa tırmanmak zorluydu, bu yüzden ıslaklık beni serinletip rahatlattı. Ama sonra yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başladı. Dış giyimim ve sırt çantam su geçirmez olsa da, yine de belli bir yere kadardı. Kısa sürede sırılsıklam oldum ve kendimi yirmi kilo daha ağır hissettim, yokuş yukarı çıktığım her adım için âdeta mücadele ediyordum.

Sağanak yağmur çok şiddetli hâle geldiğinde görüş alanımız kayboldu ve içimizden birinin (muhtemelen benim) dağın yamacından aşağı kayma riski arttığı için Hawke sonunda sular içindeki yürüyüşümüze son verdi. Kayaya oyulmuş küçük bir mağara bulup da buranın gece kamp yapmamız için yeterince güvenli olduğunu söylediğinde o kadar rahatladım ki az kalsın ağlayacaktım.

Yaptığımız ilk şey, sırt çantalarımızın mucizevi bir şekilde kuru tuttuğu yedek kıyafetleri giymekti. Pek mahremiyetimiz yoktu ama o kadar çok titriyordum ki ben giyinirken Zander, Hawke ve Bentley arkalarını dönmeseler de umursamazdım.

İşimi hızlıca hallettim ve ardından onlar da aynısını yaparken kendimi ıslak kıyafetlerimi sıkıp asacak bir yer aramakla meşgul ettim.

Mağara küçük ve karanlıktı, yağmur fırtınası ve yaklaşan alaca karanlık nedeniyle daha da kararmıştı. Gece çöktüğünde herhangi bir şey görüp göremeyeceğimizi merak ediyor, her yer ıslak olsa bile ateş yakma konusunda oldukça deneyimli olan Rykon Hawke ile birlikte olduğumu unutuyordum. Hawke gerçekten de kısa sürede kükreyerek etrafımızdaki alanı ısıtan bir ateş yaktı.

"S... sen be... benim e... en sev... sevdiğim kişisin," dedim takırdayan dişlerimin arasından. Keyifli sıcaklığın önüne çökerken biraz his kazandırmaya çalıştığım ellerimi ateşe doğru uzattım.

"Normalde sana veya Zander'e yaktırırdım ama ikiniz de bir buz sarkıtına dönüştüğünüz için hız çok önemliydi," dedi Hawke alaycı bir şekilde.

Ateşin içimde yol almaya başlaması sadece birkaç dakika sürdü ve kısa sürede titremelerim azaldı, artık kendimi tekrar insan gibi hissediyordum. Buna rağmen son iki günde katlandığımız şeylerden sonra her yerim acıyordu ve inanılmaz derecede bitkindim. Şu anda evde olsaydım, yatağıma kıvrılıp önümüzdeki on iki yıl boyunca uyurdum ama sıcak bir köpük banyosunun tadını çıkardıktan *sonra*.

Zander yanıma oturdu, ıslak saçları her yöne dikilmişti ve her zamankinden daha çok bir anime gibi görünüyordu. Gülmek için enerjim yoktu ama dudaklarım kıvrılınca bana meraklı bir bakış attı. Başımı iki yana salladım, düşüncelerimi yüksek sesle paylaşamayacak kadar utanmıştım.

"Bunu yürüyüşümüzde topladım," dedi Hawke, bir sürü çiçekli ot göstererek. "Ağaç kuzukulağı. Çok fazla değil ama

burada doyurucu besinimiz yok, bu yüzden akşam yemeğimiz bu, meyveler ve incirler."

Başka bir yerli hayvanı yemek zorunda olmadığımız için sevincimi göstermemeye çalıştım ama Zander'ın sessizce kıkırdamasıyla başaramadığımı anladım.

Hawke bana gözlerini devirip bir demet kuzukulağı uzatarak, "Çok yönlü bir ottur. Çiçeklerini, saplarını ve yapraklarını, pişmiş veya çiğ olarak yiyebilirsiniz. Hepsi iyi bir yem ve mükemmel bir C vitamini kaynağıdır. Ayrıca taze, limonlu bir tadı vardır." Göz kırptı. "En sevdiğiniz Michelin yıldızlı restoranda yüz dolarlık bir salata yiyormuşsunuz gibi hissettirecek."

Zander kendi demetini göz hizasına kaldırıp hâlâ köklere bağlı olan toprak kümelerine anlamlı bir şekilde baktı. "Paramı geri isterim."

İçimden ona katılıyordum ancak Hawke'ın dediğini yaptım ve otu ağzıma attım. Beklediğim kadar kötü değildi, aslında tadı yeterince tanıdıktı, bu yüzden, "Ember ve ben çocukluğumuzda okula giderken bahçelerden topladığımız benzer bir şeyi atıştırırdık," dedim. Adını bulmak için zihnimi zorladım. "Sanırım buna *ekşi ot* derdik. Ya da belki *ekşi çimen*. Ya da... ekşi bir şey işte."

Hawke elindeki sapları salladı. "Ağaç kuzukulağının farklı isimleri vardır." Zander'e dönüp, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Zander kendini yutkunmaya zorladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ağzımda orman gibi bir tat var."

Gülmemek için yanağımı ısırdım.

"Çok övgü dolu bir yorum," dedi, koyu gözleri neşeyle dolan Hawke. Sonra Zander'e zımpara incirlerini attı. "Bunlarla daha iyi gider."

Dün gece ateşin etrafında yemek yerken olduğunun aksine, Bentley kamerasını çalışır durumda tutmak zorundaydı çünkü nano dronlar gittiğinden beri tek çekim kaynağı oydu. Ancak bir süre sonra, daha büyük cihazını GoPro'suyla değiştirip ellerini serbest bırakmak için kamerayı bir kafa kayışına taktı. Bunu yaptığı anda, bilinçsizce rahatladım ve yanımda oturan Zander de biraz gevşedi. Hâlâ kayıt altında olduğumuz için bunun bir anlamı yoktu ancak belirgin bir şekilde üzerimize doğrultulmuş bir kamera olmaması, işleri psikolojik olarak kolaylaştırıyordu.

Bunu bir uyarı olarak algılamalıydım çünkü birkaç dakika sonra, hepimiz yemeğimizi bitirdiğimizde, Hawke bacaklarını uzatıp dün gece başlattığı sohbeti yeniledi. Gözleri Zander'e odaklandığında şefkatle kıvrandım, dünya benim hayatımı umursamadığı ve düzeltmeye çalıştığım bir toplumsal imaj sorunum olmadığı için beni de aynı tür sorgulamalarla spot ışıklarının altına sokmak gibi bir nedeni olmadığından ötürü şükrettim.

Ama sonra Hawke ilk sorusunu sordu ve hissettiğim tüm şefkat hızla dağılmaya başladı.

"Çocukluğundan bahsettik ve geçen yıl rol arkadaşın Summer ile olanlara değindik ancak son birkaç ayın hakkında daha fazla şey duymayı çok isterim," dedi Hawke.

Sözcükler yeterince masum da olsa şu an havada rahatsız edici bir his vardı. Bunun Zander'den mı yoksa benden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Son zamanlarda *Hollywood'un Kötü Çocuğu* olarak etiketlendiğin bazı manşetler oldu," diye devam etti Hawke. "Ve hatta bir araba kazasında yasa dışı bir maddenin etkisi altında araç kullandığın ortaya çıktıktan sonra mahkeme kararıyla rehabilitasyonda kalman bile gerekti. O zamana kadar hayatın

tertemizdi. Ama şimdi..." Bitirmeden önce özellikle sustu. "Olanları paylaşmaya istekli olma ihtimalin var mı?"

Hawke'ın doğrudan ölümcül sorular sormasına şaşırmıştım ancak onu buna Gabe'in zorladığını tahmin ettim, tıpkı Zander'ın halk tarafından onaylanacak bir cevabı olduğunu tahmin ettiğim gibi. Ne olursa olsun cevabını beklerken etrafımızdaki dağ kadar gergindim, dikkatimi çekmek için çığlık atan anıları yenmeye çalışıyordum.

Zander kıpırdandı ve uzun bir an boyunca duyduğum tek sesler çıtırdayan alevlerle dışarıdaki yağmurun sesi oldu. Gece çöktüğü için mağaranın ötesini göremiyorduk, bu yüzden odaklanmamızı sağlayan ateşle aydınlatılmış küçük bir alan vardı, ta ki Zander sonunda konuşana kadar.

"Daha önce Summer'dan ve geçen yıl olanlardan bahsetmiştin, bu yüzden bana takılan *kötü çocuk* etiketi o zaman başladı," dedi termal tişörtündeki bir iplikle oynayarak. Hızla, "Onun herhangi bir suçu yok ama demek istediğim, zamanlama açısından sektörün beni sorunlu olarak görmeye başladığı dönemdi," diye ekledi.

Hawke onu cesaretlendirmek için nazikçe başını salladı. Ben de dün gece paylaştığı onca şeyi hatırlayınca ona yine şefkat duyduğumu hissettim. Ama zaten bildiğim şeye kendimi hazırlayarak bu hissi bastırdım.

Zander devam ederken göz teması kurmadı. "Summer gerçekleri anlattıktan ve kınamayla karşılandıktan sonra, her şeyin yatışmasını bekleyerek bir süre LA'den uzak kaldı. Ama birkaç ay önce doğum günü için geri döndü, benimle ve -ve Maddox- ile sakin bir akşam yemeği yemek istiyordu." Nedense en yakın arkadaşının adını kekeleyerek söylemişti ama sonra devam etti: "Ve birkaç yakın arkadaşımızla daha. Paparazziler bizi buldu ve kısa süre sonra Summer'ın hayatındaki yardımcı oyuncular ve tanıdıklar onunla kutlama yapmak için gelmeye başladı.

Akşam yemeği çılgın bir partiye dönüştü, içki ve dansla..." Ateşe bakarken boğazı titredi. "...ve uyuşturucularla."

Anlattığı geceyi hayal ederken kalbim çarpmaya başladı, bundan sonra ne olacağının ve bunu kesinlikle duymak istemediğimin zaten farkındaydım. Öte yandan bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu da biliyordum, en azından Zandre'in bana aslında kim olduğunu ve alabileceği aptalca, bencilce, nefret dolu kararları hatırlatması için.

Zander devam etmeyince Hawke ısrar etti, "Yani arkadaşlarınla parti yapıyordun ve biraz uyuşturucu aldın..."

Zander irkildi.

Hafif bir hareketti ama yakaladım, bu tuhaf tepki karşısında kaşlarımı çattım. Ama sonra bunun hissettiği suçluluğa verdiği bir tepki olduğunu anladım. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Sadece daha kötüsünün ne olabileceğini bilip bilmediğini merak ettim.

"Ben... ben partiden bir yere çağrıldım," dedi Zander. Kasıldığını hissettim ve gözlerimi kıstım çünkü bir şeyler sakladığından emindim. Ya da belki de kendini daha az suçlu göstermek için ezberlemek zorunda kaldığı senaryoyu hatırlamaya çalışıyordu. Bunu düşününce öfkem kabardı ve içim yandı. "Acil bir durumdu ve ben..." Boğazını temizledi. "Düşünmeden arabaya bindim. Tek bildiğim gitmem gerektiğiydi ve bekleyemezdi."

Kanım şu an kulaklarımda en az dışarıda yağan yağmur kadar yüksek sesle kükrüyordu.

"Şanslı olduğumu biliyorum," dedi Zander sessizce. "O ağaca çarptığımda ölebilirdim. Ya da... ya da..."

"Ya da başka biri ölebilirdi," dedim hırıltılı bir sesle. Kelimeler içimdeki derin, kırık bir yerden kopuyordu sanki.

Sesimdeki acıyı fark eden Zander'ın gözleri ateşten bana doğru kaydı ve endişeli bakışlarla beni süzdü. Ama şu an ona bakmaya dayanamadığım için ellerime baktım, onları kucağımda tırnaklarım avuçlarıma batana dek sıktım.

"Şanslı olduğumu biliyorum," diye tekrar etti yavaşça.

Zihnimdeki çığlıklar yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

"Ve hafif bir ceza aldığımı da biliyorum. Olanlar aptalcaydı. Yaptığım şey. Sonsuza dek sahip olacağım türden bir pişmanlık bu, benim için veya başka biri için kalıcı bir fiziksel hasar olmadığı için minnettar olsam bile."

Konuşmayı bırakınca Hawke ona başka bir soru sordu ama ne olduğunu duyamadım.

Pişmanlık.

Pişmanlık kelimesini kullanmıştı.

Gerçek pişmanlığın ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Olması da mümkün değildi. Ama benim vardı.

Her gün bununla yaşıyordum, hayatımın çöktüğü geceye geri gidip bir şeyi -herhangi bir şeyi- değiştirebilmeyi dilemenin yakıcı, amansız ızdırabını.

Pişmanlık... Bu bende bolca vardı.

Ve Zander...

Belki de hissettikleri konusunda doğruyu söylüyordu. Ama bu, yaptıklarını mazur göstermezdi.

Çünkü eylemi trajediyle sonuçlanmamış olsa da sonuçlanabilirdi.

Tanrım, bunu çok iyi biliyordum.

Aniden gelen gözyaşlarımı fark edince gözlerimi kapattım. Kulaklarım çınlıyor, hissettiğim her şeye karşı savaşırken ciğerlerim daralıyordu ama işe yaramadı. Ne kadar uğraşırsam

uğraşayım, içimde birikenleri artık görmezden gelemiyordum, sadece son birkaç gündür değil, son altı aydır birikenleri. Zander'ın hikâyesini ilk ağızdan duyunca, *sözde* pişmanlığını duyunca, kendimi onun asla anlayamayacağı şekillerde ihanete uğramış hissettim. Kendi duvarlarımın onun üzerine çökmesine izin vermek gibi bir hata yapmıştım ve şu an...

Şu an, yaptığı şey canımı her zamankinden daha çok yakıyordu.

Bu yüzden -*her şey* yüzünden- kelimelerin içimden fışkırmasına engel olamadım ve hepsi normalde sıkıca tuttuğum bir balon gibi patladı.

"Haklısın, şanslıydın," diye sözünü kestim Hawke'a yeni bir cevap vermekte olan Zander'ın. Sesim kısıldı, duygularım dışarıya taşarken, keskin bir samimiyetle devam ettim: "Annem o kadar şanslı değildi. Altı ay önce sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Adam ona çarpıp kaçtı." Zander'ın gözleri dehşetle büyüdü ama ben henüz bitirmemiştim, kelimeler ağzımdan dizginlenemez bir şekilde dökülmeye devam etti. "Katilini üç blok ötede buldular ama yoldan çıkan arabasıyla kaçıp annemi kendi kanında boğularak ölüme terk ettikten sonra arabasını bir ağaca çarptığı için. Eğer annemin yanında kalsaydı... Sadece bekleyip yardım çağırsaydı..."

Ağzımı kapattım, gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızlıca gözlerimi kırpıştırdım. Tamamen serbest bırakırsam beni tüketeceğini bildiğim kederimi derinlere ittim.

"Charlie..."

Zander bana uzandığında, dokunmasını istemediğim için geri çekildim. Onu *yakınımda* istemiyordum. Yüzü bembeyazdı ama bunun Bentley'nin kamerası yüzünden olduğunu sanmıyordum. Yaptığımız anlaşma şu an umurumda değildi ve Zander'ın umurundaysa bile, bunu hiç belli etmiyordu. Bunun

yerine, ondan neden nefret ettiğimi aniden anladığında gözlerinde beliren farkındalığı gördüm:

Çünkü altı ay önce sevgili annemi kaybetmiştim. Ve Zander de bundan üç ay sonra, annemi öldüren aynı suçtan tutuklanmıştı. Anneme çarpan sürücü o olmayabilirdi ve kaza gecesi kimseyi yaralamamış da olabilirdi ancak kendi ifadesiyle, bu tamamen şanstı.

Annem o kadar şanslı değildi.

Ben de değildim.

Çünkü öldüğü gece dünyam başıma yıkılmıştı. Ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

O gitmişti, sonsuza dek.

Zander bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak ben kendimi zor tutuyordum, onu tanımaya başladıktan, ondan gerçekten hoşlanmaya başladıktan iki gün sonra savunmam zayıflamış ve buna iliklerime kadar hissettiğim bitkinlik de eklenmişti. Bu gece daha fazlasına dayanamazdım, bu yüzden hızla ayağa kalkıp kimseye bakmadan, "Yorgunum. Yarın sabah görüşürüz," dedim.

Ve içlerinden herhangi birinin beni durdurmaya çalışmasını beklemeden çantamı alıp mağaranın en uzak duvarına çekildim, sırtımı döndüm ve huzurlu bir uyku için dua ederken tek bir gözyaşının yanağımdan süzülmesine izin verdim.

ZANDER

O gece gözümü kırpmadım.

Gözlerimi her kapattığımda, görebildiğim tek şey annesinin trajik kazasını anlatırken Charlie'nin yüzündeki solgun, acı dolu ifadesi ve gözlerindeki suçlamaydı, sanki onu ben öldürmüşüm gibi.

Artık anlıyordum, benden bu yüzden nefret ediyordu. Çünkü onun zihninde, ben tıpkı annesini biçen adam gibiydim; Charlie'ye göre ben de o adamın verdiği aynı aptalca, bencil, *nefret dolu* kararı vermiştim.

Mesele şu ki...

Olanlar öyle değildi.

En azından tamamen öyle değildi.

Ve bunu ona açıklamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bu, annesinin başına gelenleri değiştirmeyecekti. Hatta Charlie bana inanmayabilirdi ancak Summer'ın doğum günü gecesi hakkındaki gerçeği bilmesine ihtiyacım vardı. Hayır, gerçeği bilmesini *istiyordum*.

Ama Bentley'nin kameraları çalışırken bunu yapamazdım çünkü paylaşacağım tek gerçek bu değildi ve dünyanın

geri kalanının bunları duyması riskine giremezdim. Ancak Charlie'nin... bilmesi gerekiyordu. Ve belki, sadece belki, anladığında benden nefret etmeyi bırakacaktı.

Ama benim bile kendimden nefret etmeyi bırakamadığımı düşünürsek, bunun mümkün olup olmadığından emin değildim.

Sadece Charlie'nin sandığı sebeplerden dolayı değil.

Sağanak yağmur, fırtınalı düşüncelerime mükemmel bir fon müziği gibi yağarken saatlerce dönüp durdum, anılar zihnimde oynuyordu. Summer'm doğum günü yemeğini ve diğer birçok kişinin gelişinin sessiz akşamımızı nasıl gürültülü bir partiye dönüştürdüğünü hatırladım, Summer bundan nefret etmişti. Ama o kadar uzun süredir Los Angeles'tan uzaktaydı ki onlardan birini geri çevirmek istemiyordu, bu yüzden o -ve biz- fazladan arkadaşlara katlanmak zorunda kaldık. Maddox, işler çığırından çıkmadan önce gizlice kaçmayı başardı. Ama bunu yapmasının sebebi...

Charlie'nin yönünden gelen hışırtı sesini duyduğumda düşüncelerim bölündü ve dikkatle onun geçici yatağından kalkmasını dinledim. Yağmurun durduğunu biraz şaşırarak fark ettim -ne zaman durduğunu bilmiyordum- ve yükselen güneş, dağılan bulutların arasından geçerken mağaranın içine altın rengi, hafif bir ışık doldu.

Charlie esneyerek dışarıya doğru sendelerken, bunun onu yalnız yakalamak için mükemmel bir zaman olduğunu bildiğimden nabzım hızlandı. Hawke ve Bentley yavaş yavaş hareketlenmeye başlıyordu, yani onunla sözlerim kayda alınmadan konuşmak için tek şansım bu olabilirdi.

Ona birkaç dakika mahremiyet sağladıktan sonra mağaradan aceleyle çıktım ve sabah güneşinden korunmak için elimi gözlerime siper ettim. Yaşadığımız selden sonra gökyüzünün bu kadar açık olduğunu görmek inanılmazdı. Gerçi uzakta daha ağır görünen bulutlar vardı.

Sağa sola bakarak Charlie'nin hangi yöne gitmiş olabileceğini düşündüm, sonra ağaçların en sık olduğu yere gitmiş olabileceğine karar verdim. Dağın üzerinden manzarayı seyretmeye çalışarak peşinden gittim ama sis altımızdaki vadiyi kaplıyor ve sığınak aramak için ne kadar yükseğe çıktığımızı görmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Yakınlarda dik bir uçurum olmadığını bilmek kendimi daha güvende hissettirdi zira bu, herhangi bir yere tırmanmamız veya bir yerden aşağı inmemiz gerekmediği anlamına geliyordu. Etrafımızdaki her şeyin ne kadar ıslak olduğunu düşünürsek, belki Hawke bugün tırmanışı ertelerdi.

Ağaçların arasına daha da yaklaşırken altımdaki zemin gıcırdadı, Charlie'yi tehlikeli bir pozisyonda yakalamamak için adını seslendim. Karşımda belirdiğinde yüzünde hem şaşkın hem de temkinli bir ifade vardı.

"Her şey... yolunda mı?" diye sordu tereddütle.

Annesiyle ilgili anlattıklarını boş vermemi ve böylece aramızda hiçbir şeyin değişmemesini mi umuyordu acaba? Başka bir zaman olsa onun umduğu gibi davranır ve isteklerine saygı duyardım ama bu benim için öylece bırakamayacağım kadar önemli bir şeydi.

Kararlılığıma rağmen, söylemeye çalıştığımda kelimeler boğazımda düğümlendi. Ben de bu yüzden sadece, "İyi misin diye görmek istedim. Yani dün geceden sonra," dedim.

Aslında bunu söylemem kalkanlarını daha da yükseltti. Ben de aklımdan geçenleri söylemediğim için kendime lanet ettim.

"İyiyim," dedi soğukkanlı bir şekilde ve kollarını kavuşturup dağın dik yamacından aşağı baktı. Yoğun sisin ötesinde bir şey görmek hâlâ imkânsızdı. "Söylediklerim ve bunların seni nasıl gösterdiği konusunda endişeleniyorsan..."

"Hayır, hayır." Ellerimi kaldırdım. "Demek istediğim bu değildi..." Ağzımı kapatıp elimi saçlarımdan geçirdim, bunu bir an önce halletmem gerektiğini biliyordum. "Kameraların gözü

üzerimizde değilken sana söylemek istediğim bir şey var. DUI hakkında bir şey."

Otomatik olarak geri çekilince çizmelerinin altından çamur sıçradı. Yakınlarda akan suyun sesini duyabiliyordum, dağdan bir yerlerden aşağı dökülüyordu. Zihnimin uzak bir köşesi, kaynağını göremediğim için bunu tuhaf buldu. Ama önemsemedim, dikkatim tamamen Charlie'deydi.

"Duymak istemiyorum," dedi sert bir sesle. "Eminim bir milyon bahanen vardır ve basın danışmanlarının da bir milyon bahanesi daha vardır ama söyleyeceğin hiçbir şey yaptıklarını görmezden gelmemi sağlayamaz."

Başımı sallayıp ona doğru bir adım attım ama Charlie bir adım geri çekilince durdum çünkü ikimizin de dağın keskin bir şekilde aşağıya doğru eğildiği yere çok yakın olmamızı istemiyordum.

"Bunu görmezden gelmeni beklemiyorum. Sadece neden yaptığımı anlamanı istiyorum."

Acı acı güldü. "Bunun sana gerçekten bir faydası olacağını mı sanıyorsun?"

Tekrar geri çekilmesin diye hızla öne doğru hareket edip ellerini ellerimin arasına aldım. "*Lütfen,* Charlie. İzin ver açıklayayım. Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse benden nefret etmeye devam edebilirsin. Ben sadece... tüm hikâyeyi bilmeni istiyorum. Tek istediğim bu."

Yalvarışım onu yumuşatmış olmalı ki başını yana doğru eğdi ve menekşe gözleriyle gözlerimin içine baktı. Nihayet dikkatini çekmiştim ve bana verebileceği tek fırsat bu olduğundan derin bir nefes alıp, "DUI gecemde yani Summer'ın doğum günündeyken... ben..." dedim.

"Siz ikiniz."

Kahretsin.

Hawke'ın sözümü kesmesiyle gözlerimi kapatıp çenemi sıktım, şansımı kaybetmiştim. Charlie ellerimi çekiştirince onu

bırakıp hayatta kalma uzmanına doğru döndüm. Bizim gibi onun da tamamen giyinik olduğunu ancak omuzlarına bir ip ve kemerine bir av bıçağı takılı olduğunu fark ettim. Bentley yanında esniyor ve elinde tuttuğu en büyük kameralardan birini bize doğrultuyordu.

Charlie'nin bakışlarını yakalamaya çalıştım, ifademdeki hayal kırıklığını ve yalnız kaldığımızda her şeyi açıklamanın bir yolunu bulacağıma dair sessizce verdiğim sözü anlayabilmesini umdum. Ama o hiçbir tepki vermedi. Aksine, benden ne kadar nefret ettiğini gizlemek için daha da çok çalışması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Son iki günde onunla kaydettiğim tüm ilerleme kaybolmuşa benziyordu, başladığımız yere geri dönmüş olabilirdik.

"Daha fazla yağmur geliyor gibi görünüyor, bu yüzden şu anki bu güzel havadan faydalanmalıyız," dedi Hawke aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ayrıca bence..." Aniden durup yerdeki çamura kaşlarını çatarak baktı. "Başka duyan var mı?"

Sadece Bentley'nin botlarının yaklaşırken çıkardığı şıpırtıyı ve az önceki akan suyun sesini duyuyordum ama şimdi suyun sesi daha yüksekti. Sanki doğrudan ayaklarımızın altından akıyormuş gibi... ama bu doğru olamazdı. Yakınlarda bir yerde bir akarsu olmalıydı, şelaleye dönüşmüş bir dere ya da...

Hawke'ın gözleri panikle yuvarlandı ve Charlie ile ikimize doğru atılıp bizi de kendisiyle birlikte çekmeden önce Bentley'yi geriye doğru itti.

Ama çok geçti.

Çünkü Hawke ne duyduysa, su sesi ona ne tür bir uyarı gönderdiyse, ayaklarımızın altındaki zemin aşınıp yok olmadan önce bizi çekmesine yetecek kadar zamanı kalmamıştı.

Derken düşmeye başladık.

CHARLIE

Orman zemini çökerek beni dünyanın en çamurlu su kaydırağı gibi olan dağın dik yamacından aşağı fırlatırken bir çığlık attım. Kenara en yakın olan bendim, bu yüzden düşüşü ben yönetiyordum ancak Zander, Hawke ve Bentley'nin de benimle birlikte yuvarlandıklarını duyabiliyordum, hiçbirimiz dün geceki selin yağmur sularının akmasına sebep olan bir kanal -*tam altımızda* olan bir kanal- açtığını fark etmemiştik. Aşağı doğru kayıp köklerin, kayaların, ağaçların ve çalıların arasında zikzaklar çizerek ilerlerken tamamen Doğa Ana'nın insafına kalmış durumdaydık, hareket ettiğimiz yön veya düşme hızımız üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktu.

Hayatım gözlerimin önünden geçerken her an boynumu kırmayı bekliyordum. Yapmak istediğim çok fazla şey, görmek istediğim çok fazla şey, deneyimlemek istediğim çok fazla şey vardı ve bunların hepsini daha son birkaç gündür kabul etmeye başlamıştım. Ama şimdi...

Aniden yerden havalanıp uçarken bir çığlık daha attım. Derin, çamurlu bir su havuzuna bir anda inmeden önce sanki yıllarca havada asılı kalmışım gibi hissettim. Aklımdaki tek

düşünce -hâlâ hayatta olduğuma hayret etmek dışında- üç büyük beden beni ezmeden evvel yoldan çekilmem gerektiğiydi, bu yüzden yarı yüzüp yarı sürünerek çamurun içinde ilerledim. Arkamdakiler havuza düşmeden önce zar zor birkaç adım atabildim.

O kadar fazla çamurla kaplıydım ki gözlerimi düzgün görebilecek kadar temizleyebilmem için yüzümü üç kez silmem gerekti. Ayrıca şiddetle titriyor ve ölmediğime inanmak için mücadele ediyordum ancak şüphelerimi bir kenara bırakıp tüm yeni ağrı ve sızılarımı anlamaya çalıştım. Birkaç hafif sıyrık ve sayısız morluk dışında, mucizevi bir şekilde zarar görmemiştim.

"Herkes iyi mi?" diye sordu havuzun ortasındaki Hawke, yüzündeki çamuru silerek.

Zander de çamurla kaplıydı, ikimiz de konuşamayacak kadar sarsıldığımız için o da benimle birlikte başını öne doğru salladı.

Bentley'nin gözlüğü gitmiş, kamerası kaybolmuştu. Sersemlemiş bir şekilde elini başının üzerine bastırıyor ama aynı zamanda iyi olduğunu da doğruluyordu.

Hawke hepimizin az önce kaydığı yere baktı -hâlâ çamurlu bir şelale gibi akıyordu- ve yüzünde düşünceli bir ifade ile mırıldandı: "Bunun olmaması gerekiyordu."

AYNEN ÖYLE! diye çığlık atmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım ve havuzun kenarına doğru yolu açıp sığ sulara doğru kayarak, çamurdan kurtulana kadar ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm. Karaya geri dönmek neredeyse çok daha kötüydü çünkü ıslak yapraklar ve orman pisliği şu an üzerimizi kaplayan çamura yapışıyor ve bizi düşük bütçeli bir korku filminden fırlamış bataklık yaratıkları gibi gösteriyordu.

Kendimi olabildiğince temizledim, kıyafetlerimi ve cildimi sildim. Yürüyüşü tatsız hâle getirecek yerlerime ne kadar çok

çamur dolduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Ama sonra benim fiziksel rahatsızlığımdan daha büyük sorunlarımız olduğunu fark ettim.

Kendi üzerindeki çamurları silen Zander de aynı şeyi fark etmiş olmalı ki gözleri endişeyle büyürken, "Bütün teçhizatımız mağarada," dedi.

Yanımızda bir sırt çantası bile yoktu ve yamacın ne kadar ıslak olduğu düşünülünce, Hawke'ın ipi dışında uygun bir tırmanma ekipmanı olmadan yukarı çıkamazdık.

"Aslında en az endişelendiğimiz şey bu," dedi, sesi alışılmadık şekilde gergin olan Hawke.

Geç de olsa, geri kalanımız gibi ayağa kalkmadığını fark ettim. Bunun yerine bir ağaca yaslanmış, bacağını tutuyordu.

Hayır, tutmuyordu.

Sarıyordu.

"Yaralısın!" diye haykırdım dehşet içinde ona doğru ilerlerken. Bentley kendi kendine küfrederek önce Hawke'a ulaştı ve yarayı kontrol etmek için diz çöktü. Ciddi gözlerle birbirlerine baktıklarında, içgüdüsel olarak bundan sonra ne söylerlerse söylesinler hoşuma gitmeyeceğini anladım.

"Ayak bileğin mi?" diye sordu Bentley, Hawke'ın çamurlu botunu dikkatlice döndürerek.

Hawke başını salladı. "Kötü düştüm, kırıldığından oldukça eminim." Sesi hâlâ gergin ama hissettiği acının boyutunu gizleyecek kadar da sakindi. Açıkça hayatta kalma modundaydı, aklı sorunlara odaklanmak yerine çözümlere atlıyordu. Kırık bir kemik, bir aslan saldırısıyla kıyaslanamazdı ama yine de sakinliğine hayran kaldım, en azından, "Ama bu hâlâ en büyük endişemiz değil," diye ekleyene kadar.

"*Nasıl* yani?" diye sordum. Liderimiz ve rehberimiz olan adamın ayağının kırılmasından daha kötü ne olabilir diye merak ederken panikledim.

Hawke'ın yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı, sanki paylaşmak üzere olduğu şeyden korkuyormuş gibi. "Planlanmamış heyelan sırasında dikkat edip etmediğinizden emin değilim ama biz... epey savrulduk."

Bu yüzyılın en nazik ifadesi olabilirdi.

"Ve şu an rotamızdan çok uzaklaştık," diye devam etti Hawke. "Yani, *çok*." Gözlerindeki kasvetli bakışı görünce midem boşaldı ve Hawke pişmanlık dolu bir sesle, "Ve yürüyemiyorum," dediğinde bu his katlanarak arttı.

Korkumu bastırıp, "Seni sırayla taşır ve rotamıza geri döneriz," dedim.

Bana kolay bir cevap gibi geldi ve hepimizin arasında en dayanıksız ben olduğum için Hawke'ın da benimle aynı fikirde olacağından emindim. Onu taşımak zor olacaktı -o ufak tefek bir adam değildi- ama Zander ve Bentley ile beraber bir şekilde başarırdık.

Ancak Hawke *aynı fikirde değildi.* Başını iki yana sallarken özür dileyen bakışları geri döndü. "Beni anlamıyorsun. Rotamızdan çıktığımızı söylerken dağın eteğinde olduğumuzu ama *dağın yanlış tarafında* olduğumuzu kastettim. Nerede olduğumuzu kimse bilmiyor ve bilseler bile, dün gece Scarlett'ı duydun, destek ekibi geri dönebilmek için olası herhangi bir selin geçmesini beklemek zorunda. Ayrıca, daha fazla yağmur geliyor ve bu da yaşanacak gecikmeyi daha da uzatacaktır." Ağaçların arasından yaklaşan bulutları gösterdi. "Herhangi bir girişimi iptal ederlerse şaşırmam ama riske girseler bile, bizi nerede bulacaklarını bilemeyecekler."

Boğazım kurudu. "Ne diyorsun?"

"*Kendi başımızayız,* diyorum." Hawke bacağını düzeltti. "Ya da daha doğrusu, *kendi başınasınız.*"

Zander yanıma yaklaşıp gergin bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Hawke, Bentley'ye bir kez daha ciddi bir bakış attı, sonra cebindeki park haritasını çıkarıp suyla ıslanmış kâğıdı kucağına koydu.

"Yarın öğleden sonra saat beşte çıkarma noktamıza varmış olmamız gerekiyor." Siyah mürekkeple çizilmiş bir daireyi işaret etti. "Bir helikopter gelecek ve ikinizin..." Zander'le bana baktı. "...tam vaktinde orada olmanız gerekiyor. Böylece onlara nerede olduğumuzu söyleyebilir ve kurtarma ekibi göndermelerini sağlayabilirsiniz."

Kelimeler zihnimde tekrarlanırken kaskatı kesildim.

Zander de yanımda donakalmış vaziyetteydi ve yavaşça, "*Biz* ikimiz mi?" dedi.

"Ben yürüyemem," diye tekrarladı Hawke gayet net bir şekilde. "Ve çıkarma noktasına ulaşmak için yolda beni taşıyamayacağınız kadar çok engel var." Ne tür engeller olduğunu sormak üzereydim ama sanırım daha önce aştıklarımıza benziyordu -tırmanma, inme ve Tanrı bilir başka hangi dehşetler-, bunların hepsi kırık bir ayak bileğiyle imkânsız olurdu. Ama ben daha ne olduğunu bile öğrenemeden Zander konuştu:

"Başka bir yol olmalı," dedi, çamurlu kaşlarını çatarak. Saatindeki pisliği silip bileğini uzattı. "Bunlardaki GPS izleyicilerine ne dersin?"

Bu kez başını iki yana sallayan Bentley oldu. "Sadece nano dronlarla senkronize olduklarında çalışıyorlar."

"Scarlett'ın dün gece devre dışı bıraktığı nano dronlarla," diye hatırlattı Hawke gereksiz yere. "Yani sadece saati göstermek ve pusula ya da ışık olarak kullanılabilirler."

"Kameralarım ve uydu telefonumuz dâhil tüm takip edilebilir ekipmanlarımız mağarada," dedi Bentley. "Yani elektronik anlamda konuşacak olursak, kimsenin bizi bulmasının bir yolu yok."

Bütün bunların olumlu bir yanı varsa o da artık filme alınmıyor olmamızdı, böylece küresel bir izleyici kitlesiyle ilgili endişelenmeden istediğimiz kadar samimi olabilirdik. Ama bu, gerçek bir hayatta kalma durumuyla karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyorsa dünyadaki tüm kameraları kabul ederdim.

"İkiniz de korkmuşa benziyorsunuz," dedi Hawke.

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bize sizi burada bırakmamız gerektiğini söyledikten sonra ne bekliyordun ki? Hem..." Durdum, gözlerim Bentley'ye, sonra tekrar Hawke'a kaydı. "Bekle, neden çıkarma noktasına sadece Zander ile benim gitmemiz gerektiğini söyledin?"

"Birisi Rykon'la kalmalı," diye cevapladı Bentley onun adına. *Belki de gerçek hayatta kalma deneyimi olan birinin ikimizden biriyle gitmesi gerekir,* diyecektim ki o benden önce davranıp, "Ve kocamı geride bırakamam," dedi.

İnatçı yüz ifadesi karşısında omuzlarım çöktü.

Zander de bunu görmüş olmalıydı ki iç çekip, "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Hawke bize yaklaşmamızı işaret etti, sonra parmağını haritaya bastırdı. "Tahminime göre, sanırım buraya yakınız. Bu konumu kurtarma ekibiyle paylaşmanız gerekecek, o yüzden iyi bakın."

Kâğıda baktığımda başladığımızı varsaydığım yerden işaretlenmiş, doğrudan daire içine alınmış çıkarma noktasına giden noktalı bir çizgi fark ettim. Eğitimsiz gözüme göre, Hawke'ın işaret ettiği yer rotadan çok da sapmış gibi görünmüyordu. Sadece mürekkeple çizilmiş rotadan biraz uzaktaydı.

Bunu söylediğimde başını sallayıp, "Umarım öyledir çünkü çıkarma noktasına vaktinde ulaşırsanız, buraya olabildiğince çabuk geri dönmeniz gerekecek," dedi.

Daha önce *rotadan çok sapmış* olmamız konusunda neden bu kadar yaygara kopardığını merak ettim ama sonra destek ekibinin yollar çok ıslaksa geri dönmeyeceğini hatırladım, bu yüzden nihayetinde olmamız gereken yere ne kadar yakın olduğumuzun veya olmadığımızın bir önemi yoktu. Kaybolmuştuk ve Hawke'ın ayak bileği kırıktı, önceden ayarlanmış rotaya geri dönsek bile, birinin bizi almaya geleceğinin garantisi yoktu. Elimizdeki tek garanti, helikopterin yarın saat beşte geleceğiydi.

"Ya oraya zamanında varamazsak?" diye sordu Zander.

"Helikopter gider ve bizimle iletişim kuramayınca bir arama ekibi gönderirler," diye cevapladı Hawke.

Bunu duyunca rahatladım. "O zaman neden hep birlikte burada beklemiyoruz? Sadece bir günümüz kaldı. Ayrılmamızdansa bir arada olmamız daha güvenli, hayatta kalmanın ilk kuralı bu değil mi?"

Ama Hawke yine başını iki yana salladı. "Sana parkın ne kadar büyük olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Büyük Mavi Dağlar Alanı bir milyon hektardan fazladır. Bunu, gitmemiz gereken rotaya göre daraltsalar bile, izleme ekipmanımız olmadan bizi bulmaları günler sürebilir. Belki de haftalar. Hatta muhtemelen aylar."

"Ama sen bir *hayatta kalma uzmanısın*," dedim. "Bizi burada hayatta tutabilirsin."

"Şu anki durumumu görmezden gelirsek, evet, haklısın," dedi Hawke. Gözlerinde ciddi bir ifadeyle, "Ama yarın eve gitmek ya da burada kalıp bulabildiğimiz yiyecek ve suyla yaşamak arasında bir seçim yapma şansın varsa -artık su şişelerimize, uyku tulumlarımıza, kıyafetlerimize, barınağımıza veya

başka bir şeye erişimimiz olmadığını da aklımızda tutarak- o zaman gerçekten ilk fırsatta kurtarılmamayı mı seçerdin?" diye ekledi.

Çenemi sıkarak fikrini kabul ettim. Yaban hayatındaki yiyecekleri yemekten ne kadar nefret ettiğimi düşünürsek, bunu kesinlikle günlerce, haftalarca veya aylarca yapmak istemediğimi dile getirmesine bile gerek yoktu.

Aylarca... *Tanrım*, burada bu kadar uzun süre sıkışıp kalma fikri...

Eminim aylar sürmezdi. Hawke'ın ekibi profesyoneldi, bizi olabildiğince çabuk bulmak için her türlü kaynağı kullanırlardı. Ve Zander dünya çapında bir ünlüydü. Kaybolduğunu öğrenirlerse tüm hayran kitlesi onu aramaya gelirdi. Milyonlarca insan parka akın ederdi.

Ama yine de... yarından daha uzun sürerdi.

Hawke gözlerimdeki teslimiyeti görünce yumuşadı ve bilge bir sesle, "Yolculuğunuz ne kadar iyi planlanmış olursa olsun, işler yine de ters gidebilir," dedi. "İşler genelde ters gider. Hayatta kalmak da bu demektir... zemin ayaklarının altından kayarken adapte olabilme becerisi. Bizim durumumuz da *tam da böyle oldu.*" Gözlerime baktı, sonra bakışlarını Zander'e çevirdi. "İkinizin hemen adapte olmanız gerek. Hayatta kalmalısınız. Çünkü size güveniyoruz."

Bununla ilgili her şeyden nefret etsem de kendimi başımı sallamaya zorladım ve göz ucuyla Zander'ın de aynısını yaptığını gördüm.

Hawke ikimize de onaylayan bakışlar atıp bir kez daha haritaya işaret etti. "Hatırlamanız gereken en önemli şey kuzeybatıya doğru gitmeye devam etmek. Şu anda nerede olduğumuz konusunda yanılıyor olsam bile, bu sizi sonunda olmanız gereken yere geri götürecektir. Buraya vardığınızda doğru yolda olduğunuzu kesin olarak anlayacaksınız." Kâğıt üzerinde

bir noktaya dokundu. "Ve biraz şansınız varsa, bugün öğleden sonra geç saatlerde bunu başarabilirsiniz."

Siyah mürekkeple işaretlenmiş rotanın dışında, topografik detaylar anlayamayacağım kadar karmaşıktı, bu yüzden işaret ettiği yere gözlerimi kısarak baktım ve "Orada ne var?" diye sordum.

"Dün geceden önce olsa, dar bir şelaleye giden küçük bir dere olduğunu söylerdim," dedi Hawke. "Ama yağan tüm yağmurdan sonra... artık o kadar da küçük olmayabilir."

Zander'ın yüzü odaklanmaktan buruşmuştu. "O dereyi geçmek zorunda mıyız?"

"Ah, hayır. Buna ihtiyacınız olacak." Yaralı ayağının farkında olan Hawke, ağaca yaslanıp ipi omuzlarından dikkatlice çıkardı.

Damarlarım korkudan buz kesilirken midemdeki boşluk hissi geri döndü.

"Yoldan sapmamanız için şelalenin kenarından aşağı inmeniz gerekecek," dedi Hawke. Bu sözlere tüm vücudumla tepki verdim ama o henüz bitirmemişti. "Yolu seçen izcilerimiz dikey kaya yüzeyinde bolca yer olduğunu söyledi, bu yüzden dere yağmurdan şişmiş olsa bile, inişiniz sırasında yine de tamamen kuru kalabilirsiniz. Ve ikiniz de çoktan bir uçurumdan indiniz, bu yüzden ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Sizin için yeni bir şey değil."

"Ama... ama emniyet kemerlerimiz yok," diye kekeledim. Yapmamız gereken şeyi düşünmek bile başımı döndürüyordu.

"Doğru," dedi Hawke, kasıtlı olarak sakin bir sesle. "Ama hiçbir şeye bağlı olmasanız bile yine de güvenli bir şekilde iniş yapabilirsiniz. Ben?"

Bentley ipi alıp bacaklarının arasından, kalçasının ve bir omzunun üzerinden geçirerek hareketleri ve bize direncin nasıl işlediğini gösterdi.

Hawke, Zander'ın gözlerine bakarak, "Bu biraz canını yakar ama sizi güvende tutacaktır," dedi.

"Bir daha çocuğun olmayabilir," diye mırıldandı Bentley, gösterisini tamamladıktan sonra ipten kurtulurken. Zander'ın yüzündeki ifadeyi gören kameraman sırıttı. "Şaka yapıyorum. O kadar da kötü değil, yemin ederim."

Başka bir zaman olsa Zander'ın ifadesine gülebilirdim. Ama şu anda hissettiğim son şey neşeydi.

"Şelale yaklaşık doksan bir metre yüksekliğinde, yani uzun ama ilk gün indiğimizden daha kısa. İkiniz de bununla başa çıkabilecek kapasitedesiniz," dedi Hawke, bizi rahatlatmaya çalışarak. Sonra boğazını temizledi. "Sadece küçük bir sorun var."

Sesindeki bir şey beni ürpertti. Zander de gerildi.

"Tüm uzun iplerim ekipmanlarımızla birlikte mağarada kaldı," dedi Hawke ve ardından Bentley'nin Zander'e alması için uzattığı ipe doğru başını salladı. "Hiç yoktan iyidir ama yine de biraz kısa."

Açıklama yapmayınca, "*Ne kadar* kısa?" diye sordum.

Hawke sorumu cevaplamaktansa yine dağdan aşağı kaymayı tercih ediyor gibiydi. "Yaklaşık altmış bir metre."

Aniden başım döndü, yarı hırıltılı bir çığlık attım, "*Ne?*"

"Nefes al, Charlie," dedi Hawke, çamurlu ellerini havaya kaldırarak. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama o bölgenin coğrafyası çoğunlukla kum taşı olmalı. Bu, kalan mesafeyi inmek için kullanabileceğiniz bolca el ve ayak dayanağı olacağı anlamına gelir. Acele etmeyin ve dikkatli olun, göz açıp kapayıncaya kadar geri dönmüş olacaksınız."

Keşke ben de onun bu öz güvenine sahip olsaydım. Keşke beni bekleyen şeylere dair *biraz olsun* güvenim olsaydı. Ama giderek büyüyen korkularıma tam anlamıyla gömülmeden önce, Hawke talimatlarına devam etti: "Şelaleden sonra, gece için bir barınak bulun. Bir mağara çok iyi olur, özellikle hava durumu böyle tahmin edilemeyecek şekilde kalmaya devam ederse ama önce yılanların ve yarasaların olmadığından emin olun. Bunu da alın." Çakmak taşını cebinden çıkarıp bana uzattı.

Taşı parmaklarımda çevirdim. "Size lazım olmaz mı?"

Bentley cevap vermek için atıldı: "O olmadan da ateş yakmanın birçok yolu var. Sizin daha çok ihtiyacınız olur."

Tartışarak zaman kaybetmek istemediğimden taşı cebime tıktım ve çamur kaplı fermuarı kapatmak için uğraştım.

"Her ihtimale karşı bunu da alın," dedi Hawke, av bıçağını uzatarak.

Yılanın başını kesmek için kullanıldığını gördüğüm av bıçağına bakınca geri çekildim ancak Zander onu kemerine takmaktan çekinmedi. "Yarın ne olacak? Çıkarma noktasına giden yolun dümdüz olmadığını düşünüyorum, haksız mıyım?" dedi.

"Sabahınız oldukça kolay geçecek," dedi Hawke, parmağını tekrar haritaya koyup noktalı çizgiyi takip ederek. "Kuzeybatıya doğru gitmeye devam edin, başka bir yarık kanyon bulacaksınız. Bu seferki kuru bir kanyon olacak, terk edilmiş bir maden rotasının parçası." Duraksadı. "Yani, kuru olmalı. Tüm bu yağmurdan sonra..." Kaşları tekrar çatıldı, sonra tekrar düzeldi. "Doğal olarak hızlı drenajdan aşınmıştır, bu yüzden son sağanaktan bu yana birkaç saat geçtiği için sorunsuz bir şekilde geçebilirsiniz. Sadece ani seller konusunda söylediklerimi hatırlayın ve siz oradayken yağmur yağmaya başlarsa hemen dışarı çıkın." Bana baktı ve ekledi: "Bu sefer sürünme boşlukları

olmayacak. Birkaç küçük mağara ve dar duvarlar olacak ama seni travmatize edecek hiçbir şey yok."

"Sözlerine güveniyorum," diye mırıldandım.

Gülümsedi ve devam etti: "Kanyondan sonra, yani buraya ulaşmadan önce birkaç saat daha yürümeniz gerekecek. Bu son engeliniz."

Zander ve ben eğildik. Haritayı okuyamamama rağmen, ben bile arazinin üzerinde kıvrılan çizgiyi görebiliyordum.

"Bu bir nehir mi?" diye sordu Zander kaşlarını çatarak.

"Bir nevi," dedi Hawke temkinli bir şekilde. Ama detay vermedi, sadece, "Zaten bir asma köprü var ama eski, *gerçekten* eski. Ne kadar zaman önce kullanıldığını söylemek mümkün değil. Bu yüzden güvenli olması için ekibim bizden önce gidip geçerken güvende olacağınız bazı ipler yerleştirdi."

Hux'un dün bu olaydan bahsettiğini hatırladım. Bizi bekleyen görevlerin en azından biri nispeten güvenliydi.

"Köprüden kurtulduğunuzda doğruca ağaçların arasından ilerleyin. Helikopterin ineceği küçük bir açıklık göreceksiniz." Hawke haritada son bir kez dairenin olduğu yere dokundu. "Ve işte bu kadar, macera biter."

Bize anlattığı her şeyi sindirirken ortama bir sessizlik çöktü. Bunu yapacağımıza inanamıyordum, bunu yapmak *zorunda olduğumuza* inanamıyordum. Dünyanın kurumasını bekleyip sonra başka bir heyelan riskine girmeden mağaraya geri dönmenin bir yolunu bulabileceğimiz fikrini savunmak istiyordum ancak zayıf bahar güneşi bunu mümkün kılmayacaktı ve daha fazla yağmur yağacağı için kaç gün bekleyeceğimizi de bilemezdik. Dün dağda dik bir uçuruma tırmanmak zorunda kalışımızı ve şu an bunu tekrar yapacak kadar uzun iplerimizin olmayışını, hatta bir tırmanma kancası ve jumarın bile olmayışını da unutamıyordum. Mağara kesinlikle uygulanabilir bir

seçenek değildi. Ama *içinde bulunduğumuz durum* bizi bunu yapmaya zorluyordu, yani Zander'le ikimizin kendi başımıza bir kurtarma arayışına çıkmamız gerekiyordu.

Gözlerim bilinçsizce Zander'e kaydı ve onu da bana bakarken buldum. Dün gece söylediklerinden ve artık trajik geçmişim hakkında bildiklerinden sonra, Hawke ve Bentley yardım almak için bize güvenirken, dünyada sıkışıp kalmak isteyeceğim son kişi oydu. Bu sabah peşimden gelmesi, sarhoşken araba kullanma kararına dair bir açıklaması olması umurumda değildi, yaptığını haklı çıkaracak hiçbir şey söyleyemezdi. Ama kameralar gitmiş ve artık pazarlığımız uğruna hoş bir oyun oynamak zorunda olmasam da yeni koşullarımız (bizi bekleyenlere dayanabilmem için) öfkemi bir kenara bırakmamı gerektiriyordu.

Buraya bunun için *gelmemiştim*.

Tüm o hayran heyecanına rağmen Ember bile buraya bunun için gelmezdi.

Ama işte buradaydım.

İşte *buradaydık*.

Yapabileceğim tek şey ölmemek için elimden geleni yapmaktı. Eğer bu, dişlerimi sıkıp önümüzdeki otuz dört saat boyunca Zander ile ortak olmam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olacaktı.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş hâldeyken yüzüm sertti. İfademden ne düşündüğümü okuyabiliyor mu diye merak ettim... ve onun neler hissettiğini de. O da benim kadar hayal kırıklığına uğramış mıydı? Benim kadar gergin miydi? Buradan defolup gitmek ve bir daha asla birbirimizi görmemek için hayatta kalmaya kararlı mıydı? Bilemiyordum. Tek bildiğim, bu kurtarma görevinin tamamen bizim omuzlarımızda olduğu ve ne olursa olsun başarısız olamayacağımızdı.

Bu düşünceyle, Hawke ve Bentley'ye dönüp ciddi bir ifadeyle yemin ettim: "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bentley de aynı ciddi ifadeyle, "Bunu yapmayacağınızı biliyoruz," dedi.

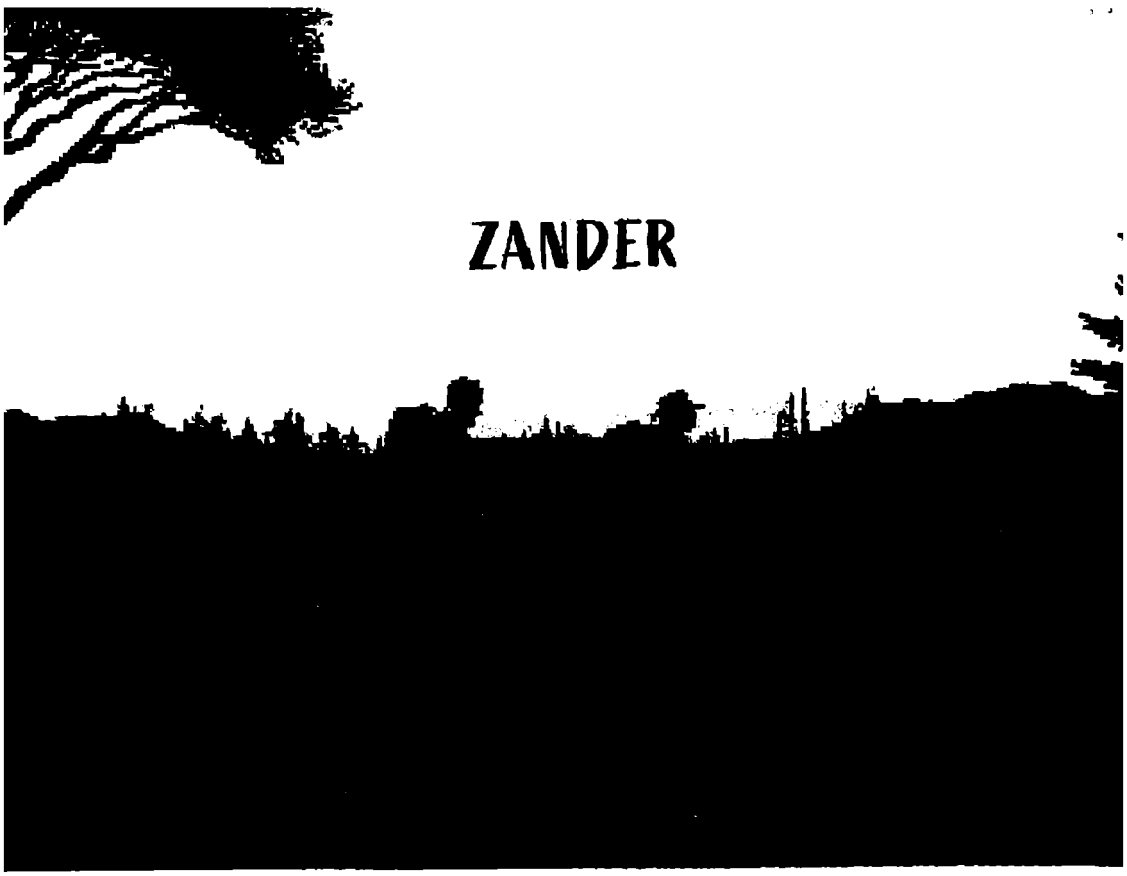
Hawke haritasını tekrar katlayıp bana uzattı. "Unutmayın, yarın saat beşte. Eğer zamanında orada olmazsanız..."

"Orada olacağız," dedi Zander, sesi o kadar öz güvenliydi ki ben bile ona inandım.

Hawke ikimize de gururla baktı. "Karşılaşacağınız her şeyin üstesinden gelmek için ihtiyacınız olan şeyler içinizde var. Kendinize inanın. Kendinize *güvenin.*" Duraksadı. "Ve birbirinize de güvenin. Birlikteyken ayrı olduğunuzdan daha güçlüsünüz. Bunu unutmayın."

Ne Zander ne de ben birbirimize doğrudan baktık ama ikimiz de onu başımızla onayladık.

Ardından, onlara bize güvenebileceklerine dair son bir söz vererek ikisini de geride bırakıp önümüzde belirsizlikten başka hiçbir şeyin olmadığı vahşi doğaya doğru yol aldık.

ZANDER

Charlie'nin benimle en son konuşmasının üzerinden saatler geçmişti.

Başlarda, planlardaki beklenmedik değişikliği sindirirken yaşadığımız sessizlik doğaldı ancak ormanda ilerlerken artık rahatsız eden bir noktaya geldi.

Onunla sohbet etmeye çalıştım ancak aramızda kocaman bir uçurum da olabilirdi. Tüm hikâyemi paylaşarak gerginliği yok etmek istiyordum ama şu an kalkanları o kadar sağlamdı ki söyleyeceğim hiçbir şeye açık olmayacağını biliyordum. Tek tesellim artık aceleye gerek olmadığıydı. Kameralar gitmişti, bu yüzden DUI gecemde gerçekten ne olduğunu açıklamak için bolca vaktim vardı. Hawke'ın haritasında işaretli rotaya doğru ilerlerken dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmasa bile, o dinlemeye hazır olana dek aramızdaki gerginlikle başa çıkabilirdim.

Sonunda öğle yemeği için durduğumuzda yorgun, aç ve sadece son birkaç günün fiziksel gerginliğinden değil, aynı zamanda dağdan aşağı kayarken aldığım tüm darbelerden ve

Ninova

sıyrıklardan dolayı da ağrı içindeydim. Ayrıca, vücudumun her santimini kaplayan kurumuş çamur nedeniyle asla tahriş olmaması gereken yerlerim kaşınıyordu ve tahriş olmuştu. Charlie de aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü küçük ve temiz bir dereye ulaştığımızda hemen kıyıya diz çöküp tenini ovmaya başladı. Ben de ona eşlik ettim ve ikimiz de hipotermi riskine girmeden elimizden geldiğince yıkandık. Çok başarılı değildik ama titreyerek ayağa kalktığımızda en azından birbirimizin yüzlerini tekrar görebiliyorduk.

"Sanırım şu arkada bir lilly pilly çalısı gördüm." Geldiğimiz yönü işaret ettim. "Öğle yemeğinde yemeye ne dersin?"

Charlie başını salladı ve sanki yıllar sonra ilk kelimelerini söyler gibi, "Ben de biraz kuzukulağı gördüm," dedi.

Yine bir sürü ekşi ot yutmak zorunda kalacağım düşüncesiyle yüzümü buruşturdum ama dilenciler seçici olamayacağı için, "Önden git," dedim.

Birlikte taşıyabileceğimiz kadar yiyecek topladık ve oturup yemek üzereyken Charlie, arkada saklanan daha olgun meyveler için lilly pilly çalısının derinliklerine uzandı. Sonra bir anda cıyaklamaya başladı, elini göğsüne bastırıyor ve gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde aşağı yukarı zıplıyordu.

"Ne? *Ne oldu?*" diye bağırarak elimdekileri atıp ona doğru koştum. Bir tehlike olup olmadığını araştırdım; bir yılan, örümcek ya da onu ısırmış veya sokmuş olabilecek başka bir şey... ama hiçbir şey yoktu.

"Hayır, iyiyim," diye tısladı dişlerinin arasından.

Avucunu açtı, acısının kaynağını gördüğümde rahatladım ancak derisinden fırlayan diken irkilmeme sebep oldu.

"Asmayı çok geç fark ettim." Lilly pilly çalısının yanındaki dikenli ota kaşlarını çatarak baktı, bu bitki muhtemelen meyveleri sarmıştı. "Aptal şey."

"Dur bir bakayım." Eline uzanınca o da refleks olarak elini vücuduna daha sıkı bastırdı. Sesimi yumuşatarak yaklaştım. "Lütfen, Charlie. Bir bakayım."

Dudağını ısırdı, kararsızdı ama ben nefesimi tutup gözlerine bakarak bekledim.

Sonunda elini indirdi ve avucunu ellerimin arasına almama izin verdi. Çok az da olsa bana güven duymasından ne kadar mutlu olduğumu göstermemeye çalıştım. Keşke bundan sonra olması gerekeni yapmak zorunda kalmasaydım.

"Bunu çıkarmamız gerekiyor," dedim dikeni inceleyerek. En azından derinde değildi, bir kıymık gibiydi ama çıkarılırken canı çok kötü yanardı. "Hazır mısın?"

"Hemen yap," dedi Charlie yüzünü çevirerek.

"Üç deyince," diye uyardım. Sol elimle elini desteklerken sağ elimle dikeni tuttum.

"Bir..."

Dikeni etinden çektim.

Charlie küfredip elimden kurtulmaya çalıştı ama ben sıkıca tutuyordum.

"Üç deyince dedin!" diye suçladı şimşek gibi gözlerle.

"Sen de çabuk yapmamı söyledin," diye karşılık verdim. "Şimdi çekiştirmeyi bırak da temizlememe izin ver."

Tartışmasına fırsat vermeden biraz lilly pilly ezdim ve suyunu sığ yarasına sürdüm.

"Şey, ne yapıyorsun?" Ses tonu bana elini sıvazlamam hakkında ne düşündüğünü tam olarak belli etse de durmadım. "Hawke bunların antibakteriyel özellikleri olduğunu söylemişti, hatırladın mı?"

Av bıçağını kullanarak termal gömleğimden bir şerit kestim, sonra onu avucunun etrafına sardım. "Bunun enfekte olmasını istemezsin."

"Artık hissetmiyorum bile. Hem kanamıyor da, bu yüzden buna gerçekten gerek yok..."

"Tedbirli olmak en iyisi," diye mırıldandım, görevime odaklanmış bir hâlde. Daha fazla bir şey yapamayacağımdan emin olduğumda onu bıraktım ve sonunda bana baktığını gördüm, gün boyunca ilk kez kalkanlarını indirmişti.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, yeni sarılmış elini inceleyerek. Yaranın ne kadar yüzeysel olduğu düşünüldüğünde bu biraz aşırı olmuştu ama dikkatli olmak konusunda söylediklerimde ciddiydim.

"Böyle söyleme," dedim, sonra ne kadar yakın durduğumuzu fark edip hızla geri çekildim, parmaklarımı karmakarışık olmuş çamurlu saçlarımda gezdirdim.

Yere düşen öğle yemeğimizi topladık ve dereye geri dönüp yemek yerken oturmak için nemli bir kütük bulduk. Aramızdaki bu gariplikten ve bu konuda ne yapacağımı bilmemekten nefret ediyordum. Ayrıca, Charlie'nin son birkaç gündür aramızdaki her etkileşimin sahte olup olmadığını düşünmeme sebep olmasından da nefret ediyordum. Charlie'nin kameralar uğruna iyi geçinmeyi kabul etmesinin sebebinin anlaşmamız olduğunu biliyordum -ve şimdi bunun onun için neden bu kadar büyük bir fedakârlık olduğunu anlıyordum- ama sanmıştım ki... Sanırım her şeyin bir oyun olmamasını ummuştum. Belki aramızda büyüyen bir şey olduğunu. Şimdi ise... nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Dereye bakarken aklıma farkında olmadan biyolojik anne ve babam geldi. Acaba Charlie ile birlikte olduğumuz süre boyunca da her şey böyle miydi diye merak ettim, yani talihsiz kamp gezimizin olduğu gün bir dere görüp ailemin başına gelenleri düşündüğümde olduğu gibi, Charlie'nin de bana her baktığında annesini düşünüp düşünmediğini. Ona duygusal sıkıntı veriyor olabileceğim düşüncesi yüreğimi sızlattı ve

acısını dindirmenin bir yolunu bulmak istedim. Annem ve babam on yıldan uzun bir süre önce ölmüştü ve onları hep özleyecektim ama zaman acımı dindirmişti. Onun annesi ise sadece altı ay önce gitmişti; şu anda nasıl yaşadığını tahmin bile edemiyordum.

Öğle yemeğimizi bitirip devam ederken, susuzluğumuzu gidermek için arada bir durup okaliptüs yapraklarındaki yağmur damlalarını yaladık, tüm bu süre boyunca yaşanan her şey kafamda yankılanıp durdu. Tehditkâr bulutlar öğleden sonra üzerimize hafif bir yağmur indirmeye başladı. Dünkü sağanak yağışa hiç benzemese de yürüyüşümüzü daha zorlu hâle getirecek kadar istikrarlıydı. Tek faydası, buzlu dağ suyunda yıkanma riskine girmeden vücudumuzdaki çamurun daha fazlasını temizlemeye yardımcı olmasıydı, bu yüzden en azından çamurdan biraz da olsa kurtulduğum için minnettardım.

Ancak Hawke'ın bulmamız gerektiğini söylediği dereyi ararken saatler geçirdikçe rahatlığım yavaş yavaş kaygıya dönüştü. Yarınki çıkarma işlemine kadar çok vakit olduğunu biliyordum ancak o zamana kadar katetmemiz gereken çok yol vardı ve planlanan zamandan geride kalma riskini göze alamazdık. Çünkü eğer gecikirsek...

Hayır, bunu düşünmeyecektim. Hawke ve Bentley bize güveniyordu ve biz onları hayal kırıklığına uğratmayacaktık. Onları hayal kırıklığına *uğratamazdık.*

"Haritayı tekrar kontrol edelim mi?" diye sordum Charlie'ye, en son kontrol ettiğimizden bu yana daha on dakika bile geçmemiş olmasına rağmen.

"İkimiz de okuyamıyorken ne anlamı var ki?" diye karşılık verdi.

Az kalsın onu düzeltecektim çünkü teknik olarak haritayı okuyabiliyorduk -ya da en azından, işaretleri çözemesek bile

noktalı çizgiyi takip edebiliyorduk- ama sesinde o kadar keskin bir ton vardı ki iç çekip boş verdim.

Yağmur şiddetlendiğinde iyice gerildim. Hâlâ dünkü sağanak yağmura benzemiyordu ama çiseleyen yağmur artık ağır damlacıklara dönüşmüştü ve kararan gökyüzü bize gün ışığının tükenmekte olduğunu haber veriyordu. Saatime baktım ve gün batımına bir saatten biraz fazla bir süre kaldığını fark ettim. Eğer o süreye kadar barınak bulamazsak, gece çöktükten sonra da aramaya devam edecektik.

Derken...

"Duyuyor musun?" diye sorduk ikimiz aynı anda ve ağaçların arasından akan suyun sesine doğru hızla ilerledik. Rahatladım çünkü bu Hawke'ın bahsettiği dere olmalıydı ama kaynağını bulamadığımız ses ormandan çıkıp giderek yükseliyor ve hissettiğim heyecan hızla dehşete dönüşüyordu.

"Küçük mü?" diye geveledi Charlie önümüzdeki azgın dereye bakarak. "*Bu küçük mü?*"

"Hawke yağmurun onu şişirmiş olabileceğini söylemişti," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Charlie bir şey söyleyemeyecek kadar dehşet içindeydi, yüzü çağlayarak akan sular kadar solgundu.

"Hey, geçmemize gerek yok, unuttun mu?" dedim, korkusunu hafifletmeye çalışarak. "Beklenenden daha büyük olması önemli değil, bu bizim için bir şey değiştirmez."

Bakışları sonunda sudan ayrılıp hayretle bana odaklandı. "Burası böyleyse sence *dar şelale* nasıldır? Gerçekten Hawke'ın söylediği gibi incecik bir su olacağını mı sanıyorsun?"

Fikrini kabul ederken yüzüm bembeyaz oldu. Ama şelale henüz görünmüyordu ve biraz şansımız varsa nehir -kesinlikle dere *değildi*- o zamana kadar küçülecekti.

"Bekleyip görelim," dedin. "Belki de o kadar kötü olmaz."

Haklı olduğum ortaya çıktı.

Kötü değildi.

Kötüden *sonra* ne geliyorsa oydu.

Çünkü bir virajdan dönerek nehri takip ettiğimizde, suyun kükremesi giderek arttı ve sonunda karşımıza çıkan muazzam şelalenin görüntüsü sendeleyerek durmamıza neden oldu.

Bu sefer boğuk bir sesle konuşan kişi Charlie idi. "Ne diyordun?"

Cevap veremedim çünkü uçurumdan aşağı akan muazzam miktardaki suya bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Başka bir zamanda güzel görüneceğinden emindim, doğanın gizli harikalarından biri gibi ama aşağı inmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini bilmek midemin kasılmasına yol açtı.

İkimiz için de biraz güvence sağlamaya çalışarak kükreyen şelalenin arasından duyulabilecek kadar yüksek sesle, "Hawke ıslanmadan aşağı inmemiz için yeterli kaya olacağından emin görünüyordu, o yüzden yaklaşalım ve neyle uğraşacağımıza bir bakalım," demeyi tercih ettim.

Olumlu tarafı yağmurun durmuş olmasıydı, sanki gökler bir değişiklik olsun diye mola vermişti. Ya da farklı ve çok daha kapsamlı bir şeye bulaşmak üzere olduğumuzu bildikleri için gülüyorlardı. Charlie ve ben uçuruma dikkatlice yaklaşırken endişem her zamankinden fazlaydı ama Hawke'ın geniş kaya yüzeyi hakkında doğru söylediğini görünce rahat bir nefes aldım. Akıntı o kadar güçlüydü ki sıçrayan sulardan kaçamazdık -hatta ineceğimiz kum taşının suyla karardığını bile görebiliyordum- ancak tufanın kendisiyle savaşmamız gerekmeyecekti.

"Ah, burası çok yüksek," diye inledi Charlie, elini gözlerine siper ederek. "Bu yolculuktan önce yükseklikten hiç korkmazdım."

Sanırım şu anda da yükseklikten korkmuyordu, bizi huzursuz eden şey daha çok içinde bulunduğumuz durumdu. Şelalenin tabanına doğru baktığımda benim bile başım döndü, nehir bir virajdan dönüp gözden kaybolana kadar köpürerek akmaya devam ediyordu.

"Gün ışığının kaybolmasına yaklaşık bir saat kaldı, bu yüzden iki seçeneğimiz olduğunu düşünüyorum," dedim sesimi duyurmak için bağırmaya devam ederek. "Hawke'ın talimatlarını takip edip buradan aşağı şimdi inebilir ve dibe ulaştığımızda gece için bir barınak bulabiliriz. Ya da geri dönüp burada uyuyacak bir yer arar ve bu işi yarın..." Parmağımı uzattım. "...hallederiz."

"Bu seçeneklerden hiçbirini sevmedim," dedi Charlie. "Ama gece daha fazla yağmur yağarsa, sabah daha fazla su olur ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekir. O yüzden şu işi hemen bitirelim."

Ben de aynısını düşündüğüm için başımı salladım ve omzumdaki ipi çözdüm. "Bunu bağlayabileceğim bir yer bulmama yardım et." Uçurumun kenarına mümkün olduğunca yakın bir ağaç gövdesi aradık, ikimiz de Hawke'ın ipin sınırlı uzunluğu hakkındaki uyarısını unutmamıştık.

"Önce sen mi yoksa ben mi?" diye sordum Charlie'ye düğümün sağlam olduğundan iki kez emin olduktan sonra.

Kenara doğru baktı ve titrek bir sesle cevapladı: "Fark etmez."

Yalan söylediği açıkça belliydi -korktuğu da-, bu yüzden ipi Bentley'nin gösterdiği gibi kendime doladım ve "Gidebildiğim kadar uzağa gittiğimde bağıracağım ama suyun sesi beni bastıracak kadar yüksek olabilir, o yüzden dikkat et," dedim.

"Sen... Sen..." Yutkundu, sonra tekrar denedi. "Aşağı inmeye devam etmeden önce beni mi bekleyeceksin?"

Keşke beni itmek istemeseydi de ona teselli vermek için sarılabilseydim. Ama tek yapabildiğim, "Elbette seni bekleyeceğim. Bunu birlikte yapacağız, Charlie," demek oldu. Yine yutkundu ama bu sefer acı çekiyor gibiydi. Sonra başını salladı ve "Yakında görüşmek üzere," dedi.

Gerçekten söylediği gibi olmasını umdum çünkü bu, Bentley'nin emniyet kemeri olmayan iniş tekniğinin işe yaraması ve ikimizin de su dolu bir mezara düşmeyeceğimiz anlamına gelirdi. Ama ne düşündüğümü söylemedim ve uçuruma doğru inmeden önce elimden gelenin en iyisini yaparak hafifçe gülümsedim, sonra ağırlığımı yavaşça kenardan aşağı verdim.

Bu tamamen yeni bir tür dehşetti, yani hiçbir şeye bağlanmadığımı bilerek beni tutması için ipe güvenmek. Ama kaya yüzeyinde dik ve yatay bir pozisyona geçerken nefesimi sabit ve zihnimi açık tutmaya, son inişimizde geçirdiğim panikatağı düşünmemeye çalıştım çünkü şu an burada bir tane daha geçirmem felaket anlamına gelirdi. Su, bulunduğum yerden sadece birkaç adım ötede fışkırıyordu. Havada asılı duruyordum, sıçrayan sular küçük buzlu hançerler gibi tenime saplanıyordu ama tek endişem bu değildi. Ellerimin ipten, ayaklarımın da ıslak, yosunlu kum taşında kaymasını engellemenin ne kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Kendimi güvenli bir şekilde aşağı indirmek için tüm dikkatimi kullanmam gerekiyordu, kaslarım geriliyor ve ip etime battıkça vücudum gıcırdıyordu. Hawke "canını yakacak" derken yanılmamıştı ve nihayet ipin sonuna ulaşarak dinlenebileceğim dar bir çıkıntı bulduğumda yüzümü buruşturup bir daha asla düzgün yürüyebilecek miyim diye merak ettim.

"İndim!" diye bağırdım şelaleye doğru. "Sıra sende!"

Charlie'nin kükreyen suların yüzünden beni duyduğunu sanmıyordum ama kayanın tepesinden başını uzattığını görebiliyordum. İpten kurtulduğumu belirtmek için kollarımı

salladım. Başı kayboldu ve sonra gördüğüm şey benim gibi ipe dolanmış hâlde uçurumun kenarından geriye doğru eğilmiş bedeniydi.

Onu izlerken yüreğim ağzıma geldi, kendi inişimden daha gergindim. Eğer eli kayarsa, başına bir şey gelirse...

Korkunç bir şey olmasını beklerken vücudumun her yeri gerildi ama Charlie bir profesyonel gibi indi ve kısa süre sonra titrek ama güvenli bir şekilde ayaklarını çıkıntıya koydu.

"Bir daha asla bunu yapmayalım," dedi, ipten kurtulup sırtını kum taşına yaslayarak. Daha ne kadar yolumuz olduğunu görünce inledi.

"Hawke el ve ayak dayanakları konusunda haklıymış," dedim, pozitif kalmaya çalışarak. "Gördün mü? Aşağı inmek için kullanabileceğimiz bir sürü yer var."

Bahsetmediğim şey, kum taşının ufalanan yapısı göz önüne alındığında, o el ve ayak dayanaklarına ne kadar az güvendiğimdi. Üstelik kayayı kaplayan kaygan yosun, likeni ve her şeyi daha tehlikeli hâle getirerek fışkıran suları saymıyordum bile.

İleriye baktığımızda ikimizin de duraksadığımızı fark ettim, bu yüzden daha dik durarak, "Bu yola baş koyduk. Daha önce söylediğin gibi, hadi şu işi bitirelim," dedim. Boğazı titriyordu ancak, "Önden yine ben gideceğim. Sen de nerelere tutunduğumu görmek için yakınımda dur," dediğimde itiraz etmedi.

Sonra çıkıntıdan aşağı indim, botumla kayalık duvarda bir oyuk aradım, sonra da ellerimle tutunabileceğim bir yer. Dikkatli ama çok dikkatli bir şekilde, ufalanan veya kaygan bir tutunma yeri ile karşılaştığımda Charlie'ye bir uyarıda bulunarak aşağı doğru inmeye başladım. Yavaş ilerliyor ve omuzlarım yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum ama sonunda durup dinlenebileceğimiz kadar büyük bir çıkıntıya ulaştım. Charlie de kısa süre içinde bana katıldı. İkimiz de sıçrayan buz

gibi sulara rağmen soluk soluğa ve ter içindeydik. Bir saniye durup kollarımla boynuma masaj yaptım, Charlie'nin de aynısını yaptığını gördüm.

Nefes alışımız normale döndüğünde, bir sonraki dayanak noktasını aramak için çıkıntının üzerinden baktım. En yakın olana bile ulaşmamın benim için zor olacağını ve Charlie'nin daha kısa bacaklarıyla oraya ulaşmasının imkânsız olduğunu gördüğümde midem kasıldı. İşe yarayabilecek başka bir şey aramaya devam ettim ama menzil dâhilinde hiçbir şey yoktu. Aklıma gelen tek bir çözüm vardı ve Charlie'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Seni aşağı benim indirmem gerekecek," dedim, dayanak noktasının ne kadar uzakta olduğunu göstererek. "Tek seçeneğimiz bu."

Gözleri kocaman açıldı ve benden uzaklaştı, ardından üzerinde durduğumuz çıkıntının ne kadar dar olduğunu hatırladı. "Hayır."

Böyle bir tepki vereceğini biliyordum ancak bana olan inanç eksikliği yine de canımı acıttı.

"Bana güvenebilirsin," dedim.

"Hayır, güvenemem." Kelimeler ağzından, sanki bunları düşünmesine gerek bile yokmuş gibi döküldü.

Yüzüme tokat yemiş gibi hissettim.

"Charlie," diye başladım yavaşça, "Ben..."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve daha konuşamadan sözümü kesti: "Sana güvenemem, Zander. Güvenmiyorum. *Güvenmeyeceğim*," dedi kararlı bir sesle. "Sana güvenmemi istediğini biliyorum, üstelik sadece bu konuda değil..." Kirli ellerini altımızdaki kayalık duvara doğru salladı. "...her konuda ama böyle bir şey olmayacak."

Bütün gün, bu konuşma için doğru zamanı bulmaya çalışmıştım ve en *yanlış* zaman şu an bir şelalenin aşağısında tehlike içinde yarı yolda dinlendiğimiz zamandı. Yine de içimde kalan tepkiye engel olamadım. "Belki bana açıklama şansı verirsen..."

"Hayır, bunu yapmayacağız." Charlie başını sertçe iki yana salladı. "Aramızdaki her şeyi sihirli bir şekilde düzelteceğini sandığın büyük bir sırrın olduğunu biliyorum ama bunu duymak istemiyorum. Dediğim gibi, sana güvenmiyorum. Ve dahası, sana güvenmek *istemiyorum*. Yaptıklarından sonra hayır."

İrkildim çünkü bu dürüstlüğü karşısında sersemlemiş ve incinmiştim. Ama henüz bitirmemişti, şimdiye kadar içine attığı her şey kendi zehirli şelalesinden dışarı akıyordu.

"Bencil bir karar verdin ve birini öldürebilirdin," dedi sözleri kadar sert bir yüz ifadesiyle. "Bu affedilemez. Bunun için yapacağın herhangi bir açıklama hiçbir şeyi değiştirmez ve seni kesinlikle temize çıkarmaz. Ve bazı insanlar bunu görmezden gelebilir veya seni affedebilirken, ben yapamam. O yüzden bu uçurumdan aşağı inmek ve yarın o helikoptere yetişmek için yapmamız gerekeni yapalım, sonra birbirimizle işimiz bitsin. Anlaştık mı?"

Sözleri kulaklarımda etrafımızda akan sudan bile daha yüksek sesle çınlıyordu. Bu konuyu bırakmam, geri çekilmem ve yaralarımı sarmam gerektiğini biliyordum. Söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak istemiyordu ve ben de artık ona söylemek isteyip istemediğimden emin değildim. Ama içimde yükselen bir şey vardı... Bu haksız suçlamalarına karşı kendimi savunma ihtiyacı ve artık buna karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

"Annenin başına gelenler yüzünden acı çektiğini biliyorum ve bu yüzden hakkımda hissettiklerini anlıyorum," dedim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Ama bilmediğin şeyler var, Charlie."

Gözleri beni uyarır gibi parladı. "Annemle ilgili konuşma. Onu öldüren *sen de* olabilirdin."

Bunu duyunca, sabrımın kalan kısmı tamamen yok oldu ve patladım: "Sarhoş bir sürücü yüzünden ebeveynini kaybeden tek kişi sen değilsin. Annemle babam elimden alındığında yedi yaşındaydım ve aynı şeyi kasten bir başkasına *asla* yapmam. O yüzden benim ve sözde tercihlerim hakkında bir şey biliyormuş gibi davranmayı bırak çünkü eğer *dinleseydin*, DUI gecesinde bilgim olmadan uyuşturulduğumu ve partiden sadece en yakın arkadaşım *intihar etmek üzere olduğu için* ayrıldığımı bilirdin."

O korkunç, berbat geceyi hatırlarken sesim titredi: Maddox'tan bir mesaj almış ve bir şeylerin çok ters gittiğini anlamıştım. Neden o kadar sersemlemiş olduğumu ve arabaya nasıl koştuğumu bilmeden çıkmış ama çaresizce arkadaşımla iletişim kurmak istediğim için baş dönmemi yok saymıştım. Anılar dayanılmaz bir netlikle geri geliyordu, paniğim, korkum, ona zamanında ulaşamayacağım korkusu...

Ve sonra kaza.

Ağır bir nefes aldım, her şeyin çok farklı bir şekilde paylaşmayı planlarken içimden bu şekilde dökülmesinden nefret ettim. Öte yandan bu kadar öfkeli olmaktan da nefret ettim Charlie'ye karşı. Annesinin başına gelenlerden sonra üzülmeye hakkı vardı ama hikâyemi bilmeden suçu bana yüklemesi haksızlıktı. Bunu ona bu sabah anlatmak istemiştim. O andan itibaren her an istemiştim. Ama şimdi...

Şimdi sadece ondan uzaklaşmak istiyordum.

Ona bakamıyordum bile, gözlerim bu lanet çıkıntıdan inip aramıza biraz mesafe koyabileceğimiz başka olası dayanak noktaları aradı.

Derken Charlie adımı söyledi.

"Zander," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Bakışlarımı tekrar ona doğru çevirdim ve yüz hatlarında kafa karışıklığı ve belirsizlik gördüm. Ve kalp ağrısı. Ama hissettiği kendi acısı değildi, *benim acımdı.*

"Zander," diye fısıldadı tekrar ve bu sefer elini yavaşça sanki teselli etmek ister gibi hareket ettirerek bana doğru uzattı. Bir adım atıp yaklaştı. "Ben..."

Ama sözleri bir çığlığa dönüştü çünkü bir adım atıp ağırlığının yerini değiştirdiği anda altındaki kum taşı ufalandı.

Düşünmeden hareket ettim ve karnımın üzerine yatıp kenardan düşerken ona doğru atıldım. Hızla elini tutmayı başardım ve parmaklarımla bileğini çelik bir kelepçe gibi kavradım.

"Tutun!" diye bağırdım, tutma işini ben yapıyor olsam da.

"Bırakma!" diye yalvardı, havada sallanırken menekşe gözleri dehşet doluydu.

Damarlarımdaki adrenalin yükselmiş, nabzım kulaklarımda atıyordu ama yine de onu dikkatlice yukarı çekmeye başlamadan önce kendimi sabitlemek için bir an durdum.

"İyisin, seni yakaladım."

Ve sonra onu çıkıntının üzerine geri çektim, doğrudan kollarımın arasına düştü.

Birbirimize sıkıca sarılırken hangimizin daha fazla titrediğini bilmiyordum.

Az kalsın ölecekti.

Ama artık güvendeydi. İkimiz de güvendeydik.

Ta ki...

Muazzam bir *çatırdamayla* altımızdaki çıkıntı çöktü ve bugün ikinci kez...

Düşüyorduk.

Ancak öncekinin aksine bu kez şelaleden aşağı düşerken inişimizi yavaşlatacak hiçbir şey yoktu, indik, indik, indik, ta ki azgın, buzlu nehrin yüzeyine çarpana kadar.

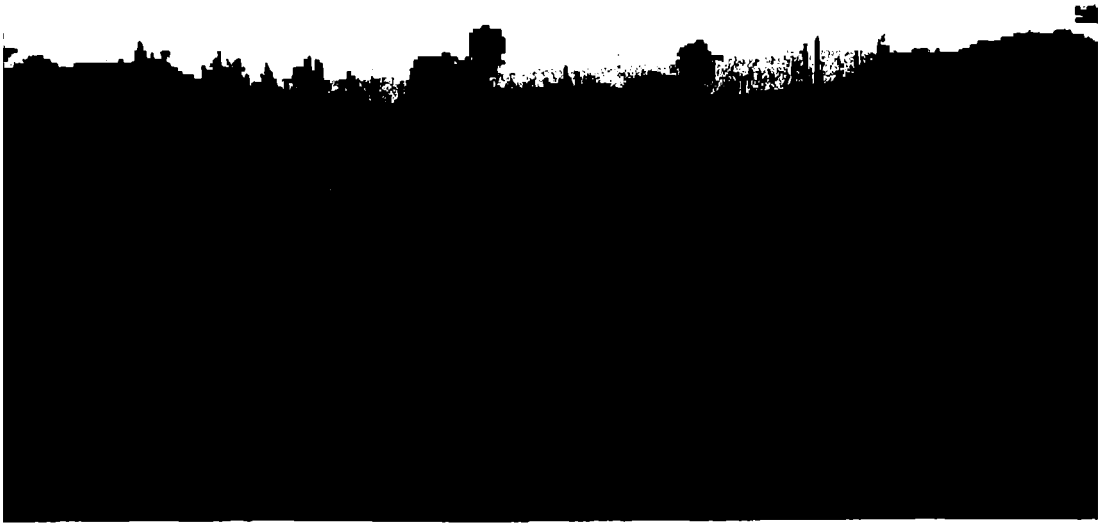
Ve sonra...

Acı.

Bildiğim son şey buydu.

Çünkü her şey karardı.

CHARLIE

Öleceğim.

Suya çarptığımda tek düşüncem buydu, sinir uçlarım acıyla çınlıyor, soğuk varlığımın en derinlerine işliyordu.

Ânında suyun altına çekildim, üzerime düşen tufanın ağırlığıyla savrulup dönüyordum. Mucize eseri, çarpabileceğim bir kaya yoktu ama akıntı hızlıydı ve beni sürüklediği için herhangi bir kontrol sağlamamı imkânsız kılıyordu. Yukarı doğru yol almak için elimden gelen her şeyi yaptım, sonunda yüzeye çıktım ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar suyun altına çekildim.

Zander... *Zander neredeydi?*

Onu hiçbir yerde göremedim, akıntı beni âdeta parçalıyor, hızla donan bedenimi nehir boyunca kayaların etrafından ve virajlardan sürükleyerek az evvel düştüğümüz canavara kıyasla daha az tümseğin olduğu başka şelalelerden aşağıya savuruyordu. Ciğerlerime daha çok hava çekmeyi başardığım her seferinde umutsuzca Zander'ı arıyor ama hâlâ ondan hiçbir iz göremiyordum.

Derken, işte oradaydı, önümde yüzüyordu.

Hayır, yüzmüyordu.

O da benim gibi çaresizce sürükleniyordu. Ama bir sorun vardı.

Benim gibi çırpınmıyor ve akıntılarla mücadele etmiyordu. Ürkütücü şekilde hareketsizdi, uzuvları cansız hâlde süzülürken nehir onu taşıyordu, yüzü yukarı dönüktü ve gözleri...

Gözleri kapalıydı.

Panikledim ve akıntıya karşı her zamankinden daha sert bir şekilde mücadele edip her şeyimle yüzdüm. Keskin bir dönüş beni neredeyse bir kayaya çarpacak hâle getirdiğinde çığlık attım, bir ağız dolusu su yutarken ciğerlerim yandı ama yine de daha güçlü yüzdüm, ta ki sonunda parmaklarımı Zander'ın koluna dolamayı başarana kadar.

Kirpiklerinin titremesi dışında temasıma hiç tepki vermedi.

İçgüdüsel olarak hareket edip tepkisiz bedenini kendime doğru çektim ve tüm gücümle nehir kıyısına doğru yüzmeye başladım, sonra bir şekilde onu karaya çıkaracak gücü buldum. Artık onun ağırlığı altında ezilmiyordum, akıntı beni az kalsın yine alacaktı ama bir ağaç köküne tutunup kendimi yukarı çektim ve soluk soluğa bir hâlde kalbim hızla atarken kayalık zemine çıkmayı başardım.

"Zander?" diye boğuk bir sesle bağırdım, diz çöküp üzerine doğru eğilirken. *"ZANDER!"*

Üşümekten fiziksel anlamda canım yanıyordu ama fark etmedim bile çünkü dikkatimi çok daha önemli bir şey çekti.

Zander nefes almıyordu.

Korkunç bir an için donup kaldım ama sonra yıllarca aldığım ilk yardım eğitimi devreye girdi ve nabzını kontrol etmek için atıldım ancak hiçbir şey bulamadım. Soluk borusunun açık olduğundan emin olmak için hiç düşünmeden parmaklarımı

ağzına soktum ve sonra tüm ağırlığımı ona vererek hemen göğüs kompresyonlarına başladım.

"Sakın benim yanımda öleyim deme!" diye kekeleyerek emrettim. "*Sakın ha!*"

İlk kompresyon setimi bitirdim ve aceleyle burnunu sıktım, ağzımı onunkinin üzerine yerleştirdim ve göğsü bir iki kez yükselene kadar boğazından aşağı hava üfledim, sonra kompresyonlarıma devam ettim.

"Zander... *Lütfen...*" diye yalvardım. Kemiklerime kadar işleyen korku beni yutmaya başlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Ne kadar zaman olmuştu? Ne kadar zamanı vardı?

Zander birdenbire şiddetle sarsıldı ve sonra içindeki suları boşaltarak öksürdü, öksürdü, öksürdü. Sesi acı verici olduğu kadar güzeldi de.

Çünkü nefes alıyordu.

Yaşıyordu.

Eğer çoktan diz çökmüş olmasaydım, rahatladığım için yere düşerdim. Ne zaman hıçkırarak ağlamaya başladığımı bilmiyordum ama o hayatını kurtarmak için havayı içine çekerken kollarımı ona doladığımda, ben de en az onun kadar titriyordum. Onu doğrultmam gerektiğini biliyordum ama bir türlü bırakamıyordum.

"İ... iyisin," dedim onu nazikçe sallayarak. "Sen... Sen güvendesin."

Hafifçe geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerine düşen ıslak saçlarını geriye ittim. Sersemlemişti, hâlâ zor nefes alıyordu ama sonunda kendine gelmeye başladı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken, "Lütfen bir şey söyle," diye fısıldadım. Ne kadar süredir baygın olduğunu, ne kadar süredir *ölü* olduğunu bilmiyordum. Soğuk

su lehine çalışmış olmalıydı ama oksijen kaynağı çok uzun süre kesilirse yine de beyin hasarı olabilirdi. Ya onu sudan çıkarırken çok yavaş davrandıysam, ya yeterince hızlı hareket etmediysem...

"Charlie," diye fısıldaması zihnimde dönen düşünceleri durdurdu. Alnını alnıma yaslayana kadar eğildi. "Charlie."

Sadece bunu söyledi ama bu hıçkırarak ağlamama yol açtı ve onu daha da yakınıma çekip sımsıkı sarıldım.

Nefesimiz düzelene kadar birbirimize yeterince uzun süre sarıldık ama hem şok hem de soğuk bastırdıkça daha çok titremeye başladık. Alaca karanlık yaklaşıyor ve barınak bulmamız gerekiyordu. Tercihen ateş yakmak için yeterince kuru bir yer bulmalıydık. Yağmur tekrar çiselemeye başladığı için bu zaten zor olacaktı. Gökyüzüne baktığımda sağanak yağmurun geleceğini anladım. Nehir kıyısında oyalanamazdık ve hâlâ adrenalin yüklüyken bundan faydalanmalıydık.

Bilgeliğe teslim olarak isteksizce geri çekildim ve sordum: "Sana yardım edersem yürüyebilir misin?"

Zander hafifçe başını salladı ama onu ayağa kaldırabilmem için yine de iki kez denemem gerekti. Tökezlememek için kolunu omzuma dolamak zorunda kaldı ve ağırlığını bir patates çuvalı gibi üzerime bastırdı.

Ama yaşıyor, diye hatırlattım kendime. Sağ kalmasını sağlamak için onu tüm orman boyunca taşımam gerekiyorsa taşırdım.

Kararlılığım nehre düşmeden önceki itirafından kaynaklanmıyordu ama anlattıklarından sonra utanıyordum. Sorularım vardı, hem de çok ama yaptıklarını açıklamamış olsaydı bile, yine de ona yardım ederdim. Ben bir canavar değildim, ondan nefret ediyor olabilirdim ama incinmesini, hele ki ölmesini asla ama asla istemezdim. Ve onu zamanında kurtaramadığım için boğulacak olsaydı...

Gözleri kapalı bir şekilde sürüklenmesini, nefes alamadığı için hareketsiz kalan göğsünü hatırlamamın beni daima rahatsız edeceğini gayet iyi biliyordum.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Zander bana, sesi çok sertti ve öksürmekten hırıltılı çıkıyordu.

Tüm vücudumun titrediğini fark ettim, bu da ağaçların arasında tökezleyerek ilerleme görevimizi daha da zorlaştırıyordu ama yine de, "O benim repliğim," diyecek kadar espriliydim.

"Şu anda deprem gibi titreyen ben değilim."

"Zamana bırak," diye mırıldanırken bir sığınak belirtisi aradım. Çiseleyen yağmur kısa sürede daha da şiddetlendi ve kendimizi koruma telaşımı körükledi. Hava gittikçe kararıyordu. "Şurada," dedi Zander, ağaçların arasını işaret ederek. "Sanırım bazı kayalar görüyorum. Bir mağara olabilir."

Umut etmeye bile cesaret edemeden o yöne doğru ilerledim ve haklı olduğunu gördüğümde az kalsın tekrar hıçkırarak ağlamaya başlayacaktım. Mağaranın büyük bir kısmı ağaçların altındaydı ve dün gece uyuduğumuz mağaradan daha küçüktü ama hava koşullarından uzaktaydı, bu da ihtiyacımız olan tek şeydi.

"Otur," dedim Zander'e, onu iç kaya duvarına yaslarken kendisine başka seçenek bırakmadan. "Burada kal."

Telaşla dışarıya geri dönüp, oyulmuş gövdesinin derinliklerinde hâlâ biraz kuru kütük bulunan devrilmiş bir ağaç bulana kadar etrafı aradım. Mümkün olduğunca çok şey toplayıp mağaraya geri koştum ve odunları yere koydum. Herhangi bir hayvan olup olmadığını kontrol etmediğimizi fark ettim ama artık umursamıyordum, buradalarsa bile kendi işlerine bakabilirler ve alanı huzur içinde paylaşmamıza izin verebilirlerdi.

Son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü Zander hafifçe kıkırdadı ve "Umarım seninle aynı fikirdedirler," dedi.

Onu duymazdan gelip işe koyuldum, yakılacakları daha büyük odun parçalarının arasına yığdım, ellerim o kadar donmuştu ki cebimi açıp Hawke'ın çakmağını çıkarmak için üç kez hamle yapmam gerekti, sonra da dört kez taşı çakmayı denedim. Ama sonunda...

"Ahh," diye inledi Zander, alevler odunu yalayıp mağarayı sıcacık yaparken.

Ama bu yeterli değildi.

Nehir çok soğuktu ve dış giyimimiz çok ıslaktı, ihtiyacımız olan ısıyı ihtiyacımız olduğu kadar çabuk elde edemiyorduk. Pratik olmam gerektiği için Zander'ın yanına çömeldim ve "Giysilerini çıkarmamız gerek," diyerek kollarını çekiştirmeye başladım.

Kaşları yukarı kalktı. "Önce benden nefret ediyorsun, sonra da beni soymaya mı çalışıyorsun? Kendimi toparlamam biraz zaman alabilir."

Yanaklarım kızardı ama ıslak giysilerinden kurtulana kadar çekiştirmeye devam ettim. "Seni soymaya çalışmıyorum. Sadece termal iç çamaşırlarınla kal. Nem emici olduğu için çabuk kurur ve sonra da sıcak kalmamıza yardımcı olur."

Ondan nefret etmemle ilgili söylediği şeye bir yorum yapmadım çünkü daha önce paylaştığı konu hakkında kafam hâlâ karışıktı. Bunun yerine üzerinde kalanların gerisini çıkarması için kalktım ve yağmura göğüs gererek son bir kez ormana geri koşup odun ararken, gördüğüm zımpara inciri ağacına doğru gittim. Meyve dolu bir dalı koparıp mağaraya geri koştum ve dalı bıraktığım gibi hemen kendi kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Üzerimde uzun kollu üstüm ve termal pantolonum kalana kadar soyundum ve sonra Zander'ın yanına çöküp ona bir kez daha sarıldım.

Tüm vücudu gerildi.

"Vücut ısısı," diye açıkladım.

O da yavaşça bana sarıldı, sanki geri çekilmemi bekliyormuş gibiydi -ya da onu itmemi- ama ben onu kendime daha da çok bastırdım. Yalan söylemiyordum, bu şekilde daha hızlı ısınırdık. Ama şu anda ona yakın olmak istememin tek nedeni bu değildi.

Göğsünün hareket ettiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalp atışlarını duymaya ihtiyacım vardı.

Yaşadığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ve bir şekilde o da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü başına gelenlerden sonra benim onu rahatlamam gerekirken, o beni iyice kendine doğru çekti ve kolumu sıvazlamaya başladı. Beni sakinleştirmeyi amaçlayan nazik, yatıştırıcı bir hareketti bu. Kendimi güvende hissettirmek için. Benim ona vermem gereken her şeyi o bana veriyordu.

Uzun süre öylece oturduk, ateşin kıyafetlerimizi kurutması ve tenimize işlemesi, nehrin soğukluğunu kovması için yeterince uzun bir süre ikimiz de sessizce birbirimize sarıldık. Ta ki sonunda ben artık sessiz kalamayana kadar.

"Nefes almıyordun."

Sözcükler ağzımdan fısıltıyla çıktı.

"Üzgünüm," dedi Zander.

Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şeydi ve irkilip başımı geriye yatırarak ona dik dik bakmam için yeterliydi. Yüzü gerçekten de pişmanlıkla doluydu.

"*Öldüğün* için özür dileyemezsin," dedim hayretle.

Gözleri gözlerime kenetlendi ve "Ama seni korkuttuğum için özür dileyebilirim," dedi.

Ona yanıldığını, korkmadığımı söyleme isteğimi bastırdım. Çünkü ikimiz de gerçeği biliyorduk; o an *taş kesilmiştim.*

Zander yumuşak bir sesle devam etti: "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Charlie."

Sesindeki şefkat karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Minnettarlığını, "Rica ederim," gibi basmakalıp bir cevapla geçiştirmek doğru gelmediği için bunun yerine, "Nasıl hissediyorsun? Çok ağrın var mı?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ki bu yeterli bir cevaptı. "Başa çıkamayacağım bir şey değil."

Elimle hafifçe göğsüne dokundum, tam da kompres yaptığım yerin üzerine. Daha önce avucuma özenle sardığı bandaj gitmiş, nehir tarafından çalınmıştı ama ona gereksiz olduğunu söylerken ciddiydim. Diken çıktığı için artık yarayı hiç hissetmiyordum. Gerçi Zander...

"Cidden seni incittim mi?" dedim. Yaptığım şeyi geri alamazdım ama kaburgalarından birini çatlattıysam diye kendimi kötü hissettim.

Zander elini parmaklarıma doladı ve elimi durduğu yere geri koydu. "Hafif morluklar var ama en çok boğazım ve akciğerlerim acıyor. Tüm nehri kusmuş olmalıyım."

"Daha da fazlasını," dedim, içinden ne kadar sıvı çıktığını hatırlayarak. İncir dalına uzanıp biraz meyve kopardım ve ona uzattım. "Suyu işe yarar."

Yemek için istekli görünmüyordu ama endişemi fark edince birkaç incir yedi. Rahatladığı yüzünden hemen belli oldu ve tekrar konuştuğunda sesi çok daha güçlüydü. "İlk yardımı nereden öğrendin?"

Soru yeterince masumdu ama ona verebileceğim iki cevap vardı, biri kolay, biri... daha az kolay. Kolay olanla başladım: "Çocuklarla çalıştığımız için patronum Sandy, her yıl tüm çalışanlarına ilk yardım kursu aldırır. Sandy'nin her zaman dediği gibi, hazırlıklı olmanın bir zararı yok."

Zander mırıldanarak onayladı ve başını duvara yaslayıp kolumu sıvazlamaya devam etti. Acaba bunu yaptığının farkında mı diye merak ettim ya da artık soğuğu savuşturmak için vücut ısımızı paylaşmamıza gerek kalmayacak kadar sıcakladığımızın farkında mıydı? Ondan uzaklaşabilirdim. Ondan *uzaklaşmalıydım.*

Ondan uzaklaşmadım.

Bunun yerine, bir risk alıp tereddütle, "Ama bunu orada öğrenmedim. Bana annem öğretti. Acil servis hemşiresiydi ve ben bir sahil kasabasında büyüdüğüm için o kadar çok boğulma vakası görürdü ki hepimiz ne yapılacağını öğrenene kadar arkadaşlarımla plaja gitmeme izin vermedi," dedim.

Annem anılınca Zander'ın eli durdu. Ama sonra sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi tekrar devam etti.

Kendimi durduramadım ve "Daha önce ailenle ilgili söylediklerin doğru mu?" diye sordum.

Zander uzun bir süre cevap vermedi. Gerçeği benimle paylaşmak istediğinde dinlemeye istekli olmadığım için artık şansımı kaçırdım mı diye merak ettim, kalbim sıkıştı. Ama o ateşin yanında kuruyan ceketine doğru eğildi ve bir şey almak için cebinin fermuarını açtı, ardından tekrar duvara yaslandı.

Elindekini tanımıştım: Medyada gördüğüm fotoğraf, Zander'ın her zaman akrabaları olduğunu varsaydığım ama anne babası olmadığını düşündüğüm bir adam ve kadınla balık tuttuğu fotoğraftı çünkü anne ve babasının film galalarında yanında olan kişiler olduğunu sanıyordum. Ama artık geçmişiyle ilgili daha fazla şey bildiğime göre...

"Onlar senin biyolojik ailen mi?" diye sordum fotoğrafa dokunarak. Şeffaf kapla kaplanmıştı ama kap o kadar yıpranmıştı ki Zander'ın onu daima yanında taşıdığı anlaşılıyordu.

"Ellimdeki son fotoğrafları bu, onları en son sağ gördüğüm gün çekilmişti," dedi, gözlerini fotoğraftan ayırmadan. "Kamp

gezisinden eve dönerken şeridimize giren bir arabayla önden çarpıştık. Sürücü yasal sınırın yedi katı üzerinde hız yapmıştı ve yine de neredeyse hiç yara almadan kurtulmayı başardı. Ama annemle babam..." Boğazı titredi. "Annemle babam çarpışmada öldü."

Derin bir nefes aldım. "Zander," diye fısıldadım ama başka bir şey söyleyemedim. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu, yüreğim yine kendi acımla yandı. Hayatımın en kötü deneyimiydi... ebeveynimin elimden alınması... Ama o ikisini de kaybetmişti ve o küçük yaşta buna nasıl dayanabildiğini hayal edemiyordum.

Termal gömleğinin eteğini kaldırdı. İlk başta görebildiğim tek şey kompreslerimden dolayı oluşan morarmalardı ancak parmağını yan tarafındaki dikey yaranın üzerinde gezdirdiğinde suçluluk duygum dağıldı. Yarası uzundu -yaklaşık elim kadar- ancak onu hem şahsen hem de ekranda gömleksiz gördüğüm zamanlarda hiç fark etmediğim kadar soluktu. Yine de daha önce çıplak gövdesine hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

"Yolcu penceresinden gelen cam," diye açıkladı. "Otuz dikiş." Devam ederken bile irkildim, "Acıyı hatırlamıyorum, sadece annemle babamın vefat ettiğinin söylendiğini hatırlıyorum ve sonra tek hissettiğim uyuşukluktu."

Bunu çok iyi biliyordum.

Altı ay önce o polis memuru kapımıza dayandığından beri ben de böyle hissediyordum.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım zira konuşamadım. Ama Zander'ın konuşmama ihtiyacı yoktu. "Şelalede söylediklerimde ciddiydim. Kaybettiklerimden sonra asla bilerek başkasının hayatını tehlikeye atmam." Gömleğini tekrar indirdi ve bakışlarıma karşılık veremeden itiraf etti: "Ancak DUI gecesi olanlar yine de benim hatamdı. Ben... ben pervasızlık ettim.

Aptallık ettim. Ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi fark etmemiş olsam bile."

"Anlamıyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Bende bir terslik olduğunu biliyordum." Zander'ın kaşları çatıldı. "Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Başım dönüyordu, yönümü kaybetmiştim, midem bulanıyordu ve net düşünemiyordum, bu yüzden bana uyuşturucu verildiğini tahmin etmem imkânsızdı. Buna..." Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse hâlâ inanamıyorum. Ama o gece sadece soda içmiş olsam da kendimi iyi hissetmediğimi biliyordum ve bu beni arabaya binmekten alıkoymaya yetmeliydi."

Ses tonundaki öz nefret, bunun bir süredir mücadele ettiği bir şey olduğunu gösteriyordu. Normalde ona katılırdım -nedenini bilmemesine rağmen kendini bu kadar kötü hissediyorsa gitmemeliydi- ama daha önce söylediği başka şeyleri de hatırlıyordum.

"Maddox'la ne oldu? Dedin ki... o şey..." Cümlemi bitirmeye dilim varmadı.

Zander ürperdi, cevap verirken sesi bomboş çıkıyordu: "Partiden erken ayrıldı, başının ağrıdığını ve insanların arasında olmak istemediğini söyledi. Yanında gitmeyi teklif ettim ama güldü ve bana bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığını söyledi, ayrıca Summer'ın şehirden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra dostuna ihtiyacı olabileceğini hatırlattı." Bakışları uzaklara döndü. "Davranışlarında garip bir şey yoktu. Son üç aydır o geceyi defalarca tekrar yaşıyorum ama onun bunu *düşündüğünü* gösteren hiçbir şey yoktu."

Sustu ve gözlerini kapattı.

Ona baskı yapmadım, kendine gelmesi için gereken zamanı verdim.

Sonunda gözlerini tekrar açtı ve acı dolu bir sesle, "O noktaya gelene kadar bile hiçbir şey yoktu. O benim en iyi arkadaşım ve kafasında neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. *Hâlâ* hiçbir fikrim yok. Keşke... keşke anlasaydım. Keşke bana *anlatsaydı.* Keşke ne arayacağımı bilseydim."

Şimdi onun kolunu sıvazlayan ve elimden gelen her türlü teselliyi sunan bendim.

Titrek bir nefes verip devam etti: "Maddox partiden ayrıldıktan birkaç saat sonra ondan bir mesaj aldım. Ne yazdığını asla unutmayacağım. Sadece beş kelime: *Seni seviyorum dostum. Beni özleme.* Baş ağrısı için biraz ağrı kesici almış ve kelimeleri karıştırmış olmalıydı ya da ilaç onu duygusallaştırmıştı ya da her neyse. Ama sonra bir mesaj daha geldi: *Benim için Wookiee'ye iyi bak.* İşte o zaman bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu anladım."

Şaşkınlığımı gören Zander açıkladı: "Wookiee onun köpeği. Onu yavruyken kurtardı ve çoğu insandan daha çok sever. Ayrıca ondan uzak kalmaktan nefret eder ve o sırada planladığı bir seyahat olmadığı için mesajı beni telaşlandırdı, ilk mesajını yeni bir farkındalıkla okumamı ve anlamamı sağladı... Anladım..."

Konuşmayı bırakınca sordum: "Ve partiden ayrıldın?"

Utanarak başını salladı. "Tek bildiğim, ona ulaşmam gerektiğiydi. Paniklediğim için başka hiçbir şey düşünemedim."

Dudaklarımı yaladım. "Peki... Peki ona ulaştın mı?"

"Hem evet hem hayır," diye cevapladı Zander. "Arabayı evinin hemen yakınında bir yerde çarptım. Gece yarısıydı ve çatırdayan metal sesi..." Hatırlarken yüzünü buruşturdu. "Maddox ne yapmaya niyetliyse, bunu duymak onu vaktinde durdurmuş olmalıydı. Beni enkazdan çıkarmak, onun kendisine gelmesini sağlamış gibiydi."

Söylediği bir kelimeye takıldım: "Gibi mi?"

"Olay olduğundan beri onu görmedim de konuşmadım da." Zander'ın ifadesi bunun onu ne kadar üzdüğünü gösteriyordu. "Onu binlerce kez aradım, hatta rehabilitasyondan önce ve sonra evine bile gittim ama benimle konuşmayı reddediyor. O benim en iyi arkadaşım ve ben..."

Zander'ın sesi titredi ve benim de kalbim sesi gibi titredi.

Başka bir titrek nefesle, "Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Her zaman gülümserdi ve ben bunun gerçek hislerini gizlemek olduğunu anlamadım. Ama artık biliyorum ve o yanında olmama izin vermiyor," diyecek kadar kendini toparlayıp yüzünü ovuşturdu. "En azından Summer'la konuşmayı kesmedi. Bu yüzden Summer'dan profesyonel yardım aldığını ve daha iyiye gittiğini öğrendim. Ama benimle hâlâ konuşmuyor. Summer utandığını söylüyor; o gece ona koşarken kaza yapmam ve DUI cezası almam ve bunun da kariyerimde sorunlara yol açması nedeniyle kendini suçluyormuş. Bence sebep bu değil. Muhtemelen suçlu hissediyor çünkü az önce sana ailem hakkında anlattıklarımı bilen birkaç kişiden biri de o, bu yüzden sarhoşken asla direksiyon başına geçmeyeceğimi de biliyor. Yani bu seçimi *onun için* bilerek yaptığımı düşünüyor. Uyuşturucu aldığım konusunda hiçbir fikrim olmadığını bilmiyor ve ben de tekrar benimle konuşmaya razı olana kadar ona bunu söyleyip suçluluğunu hafifletmenin bir yolunu bulamıyorum."

"Ona bunu Summer söyleyemez mi?" diye sordum.

Zander başını iki yana salladı. "O da bana uyuşturucu verildiğini bilmiyor."

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Summer, geçen yıl onu destekledikten sonra kariyerimde yaşadığım sorunlar için kendini suçluyor," diye cevapladı, alevlere çekilen bir böceğe vurarak. "Kendi doğum günü partisinde

uyuşturulduğumu ve bunun yol açtığı şeyleri bilseydi -*kötü çocuk* etiketi, seçmelere katılırken karşılaştığım zorluklar, potansiyel olarak hayatımın rolünü kaybetmem- sence daha da suçlu hissetmez miydi? Bu kesinlikle onun hatası değildi ancak Summer her zaman çoğu insandan çok daha fazla şey hissetmiştir. Böyle bir şey bilmesi onu mahveder ve bu, hâlâ sektörle uğraşırken ihtiyaç duyduğu son şey."

Onu anlıyordum. "Bu yüzden mi kameralar gidene kadar bana hiçbir şey söylemedin?" Doğruluğunu teyit etmesine ihtiyacım yoktu çünkü doğru olduğunu zaten biliyordum. Eh, buna bir de Maddox'un ruh sağlığı konusundaki hassasiyeti eklendiğinde, Zander'ın kendi itibarını kurtarabilecek olsa bile, konunun manşetlere çıkmasını asla istemeyeceğini söyleyebilirdim. Bu gerçek karşısında sarsıldım ve nefesim kesildi. "Az önce anlattıkların senin hatan olmamasına rağmen DUI'nin sorumluluğunu bizzat üstlenmenin sebebi bu, değil mi? Gerçekte olanları arkadaşlarını korumak için söylemedin."

"Benim hatamdı," dedi Zander kararlı bir şekilde. "O arabaya bindiğim için tüm sorumluluk benim."

"Çok onurlu bir davranış," dedim ben de aynı kararlılıkla. "Ama bu, yaşananların kurbanı olmadığın anlamına gelmiyor."

Zander tekrar ateşe doğru döndü. "Kimse kurban olarak anılmaktan hoşlanmaz, Charlie."

"Bu, yapılanları daha az doğru kılmaz."

Zander iç çekti. "En yakın iki arkadaşım da şu anda hayatımda olan her şey için kendilerini suçluyor. Böyle hissetmelerinden nefret ediyorum ve onları nasıl durduracağımı bilmiyorum. İçlerinden biri benimle konuşmuyor bile." Bitirirken sesi imkânsız derecede üzgün bir hâl aldı, "En iyi arkadaşımı özlüyorum. Maddox her zaman arkamdaydı ve şimdi bana ihtiyacı olduğuna göre, ona bu iyiliklerinin karşılığını vermeme

izin vermesini isterdim. Onun yanında olamamanın ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

Kelimeler zihnimde ve kalbimde yankılandı. Ember'ı ve yaşadıklarımızı düşündüm, tedavileri sırasında yıllarca onun ellerini nasıl tuttuğumu ve son altı ay boyunca onun sayesinde yaşama nasıl tutunduğumu. Bir anda hayatımdan çıksaydı nasıl yaşardım, hayal bile edemiyordum.

Zander'e doğru kıvrıldım. "Çok üzgünüm. Bu durumu daha iyi hâle getirmek için söyleyecek bir şeylerim olsun isterdim," dedim. Ve o an aklıma bir şey geldi. "Aynı şey sayılmaz ama..." Boğazım düğümlendi, güçlükle devam ettim. "Üvey babam annem öldüğünden beri yüzüme doğru düzgün bakamıyor. Annem beni gençken doğurmuş ve ben büyüdükçe insanlar yüzlerimizin ne kadar benzediğine hep şaşırmışlardır. Eskiden, ona benzediğimi bildiğim için bunu severdim. Ama şimdi annem öldü ve... sanırım bende annemi görmek üvey babam için çok acı verici. Bu yüzden aynı evde yaşasak da ben onun için bir hayaletim."

"Charlie," diye fısıldadı Zander, "Çok üzgünüm."

Sanki acımı azaltacakmış gibi omuz silkmeye çalıştım. "Ember ona zaman vermem gerektiğini söylüyor. Maddox'u tanımıyorum ama senin de yapman gerekenin bu olduğu anlaşılıyor." Daha sessiz bir şekilde ekledim: "Ama bu işini daha kolay hâle getirmez elbette."

"Beklemek konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," diye iç çekti Zander.

Sessizliğe daldık ama rahatsız edici değildi. Ateşe baktım, Zander'e karşı beslediğim öfkeden dolayı tekrar utandım, özellikle de artık tüm hikâyeyi öğrendiğim için. Haklıydı, kusursuz değildi, o gece arabasına binmeyi kendisi seçmişti. Ama kendimi onun yerine koyup Ember'ın bana Maddox'un yaptığı gibi mesaj attığını hayal ettiğimde ben de tıpkı Zander gibi

davranırdım. Onu hayatta tutmak için her şeyi yapardım. Tanrım, sırf Ember *mutlu* olsun diye bile her şeyi yapardım, tıpkı bu yolculuğa katıldığım gibi.

Zander'e yaptığı şeyi anladığımı söylemenin bir yolunu bulmak istiyordum. Ayrıca tanıştığımızdan bu yana ona takındığım tavırdan dolayı özür dilemek de istiyorum. Ve ne kadar zor olursa olsun *nedenini* açıklamak istiyordum -ya da daha doğrusu neden *ona kızdığımı*- çünkü sarhoşken araç kullanmış herkese saldırmazdım. Bence onlar aptaldı ve anlayabileceklerinden çok daha fazlasını riske atıyorlardı. Seçimlerinin ne kadar yıkıcı olabileceğini bilmelerini isterdim ancak bu yaptıklarını, Zander'e yaptığım gibi kişisel almıyordum.

Ancak bunları nasıl açıklayacağımı düşünürken alevler beni hipnotize etti ve yorgunluktan başımı Zander'ın omzuna yasladım. Göz kapaklarım kapanana kadar uykuya daldığımı fark etmedim bile ve artık uykuya karşı koymak ya da aramıza biraz mesafe koymayı düşünmek için çok geçti.

Ben de bu yüzden yapmadım.

"Charlie, uyan."

Zander'ın yumuşak sesi beni uykumdan uyandırdı ve doğrularak esnerken gözlerimi ovuşturmama neden oldu, "Gitme vakti geldi mi?"

Ama gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktığımda, mağara girişinin ötesi hâlâ karanlıktı. Ancak ay ışığı orman tabanını aydınlatıyor ve bu da yağmurun nihayet dindiğini gösteriyordu.

"Henüz değil," dedi Zander, sesi hâlâ yumuşaktı. "Görmen gereken bir şey var."

İnledim ve onu hafifçe ittim. "Şimdi uyu. Sonra bakarız."

Zander kıkırdadı, sonra elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Acıyla inlemesi bana henüz birkaç saat önce kelimenin tam anlamıyla öldüğünü hatırlattı ve uyanmamı hızlandıracak kadar korkmama yol açtı.

"Dinlenmen gerekiyor," dedim sertçe.

"Bir dakika içinde dinleneceğim. Sadece biraz daha odun almaya gittim."

Yeni yakılmış ateşe baktım. "Beni uyandırmalıydın. Ben..."

"Kırığım yok, sadece birkaç morluk," diye sözümü kesti. Elimi sıkınca parmaklarımızın hâlâ birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim. "Hem zaten vücudumu esnetmem gerekiyordu. Birkaç gün içinde bu kadar çok düşmemin vücudumun her yerini ağrıtacağını kim bilebilirdi?"

Sözleri neşeliydi ama yine de yüzümü buruşturmama neden oldu çünkü bu yolculukta çok fazla düşmüştük ve ikimizde de yarattığı izleri görüyorduk.

Beni mağaradan çıkarıp serin gece havasına çekerken isteksizce onu takip ettim. Daha kalın olan giysilerimiz hâlâ kuruyordu ve soğuktan tüylerim diken diken olunca farkında olmadan ona iyice sokuldum.

"Çok uzak değil," dedi, beni ay ışığının aydınlattığı ormana doğru götürürken. Toprak, botlarımızın altında gıcırdıyor ve yağmurun ne zaman dindiğini, ne kadar süredir uyuduğumu merak etmeme yol açıyordu. Tüm bunları düşünürken bir yandan da Zander odun almak için kalktığında üzerine salyamı akıtmamış olmayı umdum.

"Tam burada," dedi, tepesinde üstümüzde yükselen katmanlı bir kaya oluşumunun bulunduğu küçük bir eğimi işaret ederek.

"Çok güzel," dedim ama ay ışığında benekli gibi görünen birkaç kaya uğruna beni neden sıcak mağaramızdan sürüklediğini anlamadım. "Artık yatağa geri dönebilir miyiz?"

Bu cümleden utandım ama Zander sessizce güldü ve "Daha varmadık," dedi.

Parmağıyla yukarı doğru işaret etti. Önümüzdeki kayalara tırmanmamızı istediğini anlayarak geri çekildim.

"Sence bugün ölüme yeterince meydan okumadık mı?" diye sordum. "Kaderi zorlamayalım."

Zander gözlerini devirip beni öne doğru çekti. "Hadi ama Charlie, macera duyguna ne oldu?"

Düz bir sesle, "Salı günü otelde bıraktım," dedim.

"Yalancı." Bana öyle bir sırıttı ki ayak parmaklarım bile kıvrıldı. "Daha önce ölüme meydan okuyan hıçkırıkları görmezden gelerek..."

"Sen onlara hıçkırık mı diyorsun?"

"...bu yolculukta sevdiğin anlar da oldu," diye bitirdi. "Kabul et."

Kabul falan etmeyecektim. "Düşüp kendimizi öldüreceğiz. Bu sefer gerçekten," derken kendimi geri çekerek elinden kurtulmaya çalıştım. Zander tırmanmam için beni ikna etmeyi bırakıp yüzüme baktı. O kadar yakındık ki botlarımız birbirine değiyordu. "Helikopterden atlamak üzereyken sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Bizi helikopterden ittiğinde demek istedin sanırım," diye düzelttim. "Atlamadım. Bu kesinlikle istemsiz bir hareketti."

Dudakları seğirdi ama cevabımı beklerken hiçbir şey söylemedi. Utanarak ona, "Bana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini söylemiştin," dedim ve bakışlarımı indirdim.

Tekrar elimi sıktı. "O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Düşmene izin vermeyeceğim, Charlie. Söz veriyorum."

Duraksadı, sonra nefes aldı ve o kadar kısık bir sesle sordu ki onu zar zor duydum: "Bana güveniyor musun?"

Sesindeki duygu karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, bana ona güvenebileceğimi söylediği son seferi ve benim de ona sadece güvenmediğimi değil, asla güvenmeyeceğimi söylediğim ânı hatırladım. Sebeplerim vardı ama yine de... bu davranışı hak etmiyordu.

"Daha önce söylediklerim için üzgünüm," diye fısıldadım tekrar gözlerine bakarak.

Yüzünde anlayış ve affetmiş bir ifade dışında başka hiçbir şey yoktu. "Üzgün olduğunu biliyorum." Ciddi bir ifadeyle "Ama şimdi telafi edebilirsin," diye ekledi.

Kayalara endişeyle baktım. "Boynumuzu kırarsak..."

"O zaman bu bir bağ kurma deneyimi olacak," dedi Zander, söylediklerimi hiç ciddiye almadan. "Hadi, Charlie. Şunu kaçırmayalım."

Bu, merakımı yeterince uyandırdığı için kayaların üzerinden yukarı doğru tereddütle onu takip ettim ve yosunlu yüzeylere dikkat ederek yükseğe, sonra daha da yükseğe tırmandım. Kısa süre sonra ağaçların üzerine çıktık ve tepeye ulaşıp büyük, düz bir kayanın üzerinde dinlendik.

Ay ışığında parıldayan ormanın tepesindeydik, her tarafımız dağlarla çevriliydi. Bunun güzel bir manzara olduğunu kabul edebilirdim. Ama Zander'e döndüğümde manzaraya değil, yukarı baktığını gördüm.

Bakışlarını takip ettim ve başımızın üzerinde uzanan yıldızlara bakınca nefesim kesildi. Gece gökyüzünü hiç bu kadar berrak, Samanyolu'nu hiç bu kadar yakından görmemiştim, neredeyse uzanıp dokunacak gibiydim.

Tepemde uzanan bu ihtişam karşısında nutkum tutuldu. Zander da sessizdi, sanki ses çıkartırsak gördüğümüz şeyin

büyüsünü bozacağından korkuyorduk. Kayanın kenarına oturduk, bacaklarımızı aşağı sarkıttık ve başımız yukarıda, doğanın en muhteşem sunumunu hayranlıkla izledik.

Ne kadar süre öyle oturduğumuzu bilmiyordum. Soğuktan titremeye başlamama yetecek kadar uzun, Zander'm beni kendine daha da yaklaştırmasına yetecek kadar uzun, kollarını bana dolayıp hiç sorgulamadan sıcak vücuduna doğru kıvrılmama yetecek kadar uzundu. Kendimi en son ne zaman bu kadar güvende hissettiğimi hatırlamıyordum ve bu yüzden bir risk alıp kalbimi açtım.

"Annemle birlikte hep yıldızlara bakardık," dedim sessizce. Zander'ın başı bana doğru döndü ama ona bakıp hâlâ paylaşmak istediklerimi paylaşamıyordum, bu yüzden gözlerimi yukarı çevirdim. "Yaşadığım yerin yakınında bir gözetleme noktası var ve annem beni açık gecelerde oraya götürürdü. Battaniyeler ve atıştırmalıklar götürür, birbirimize sarılarak farklı takım yıldızlarını bulmaya çalışırdık." Ağzımdan hüzünlü bir kahkaha çıktı. "Bu konuda pek iyi değildik. Her defasında sadece birkaç tane bulabilirdik." Saydığım yıldızları göstermek için elimi kaldırdım. "Yedi Kız Kardeş." Parmaklarımı sağa doğru hareket ettirdim. "Gökyüzündeki Emu." Parmaklarımı tekrar hareket ettirdim. "Orion Kemeri." Sonra aralarında beşinci, daha küçük bir yıldızın olduğu dört parlak yıldızda durdum. "Ve Güney Haçı. O her zaman bulunması en kolay olanıydı. Annem hep..." Sesim aniden kısıldı ama kendimi devam etmeye zorladım: "...Güney Haçı'nı görebildiğim sürece onun daima benimle olduğunu, aynı gökyüzünün altında bir yerde olduğunu anlayacağımı söylerdi. Bunu hatırladığım sürece asla yalnız olmayacağımı da." Yutkundum, boğazıma bıçaklar batıyormuş gibi hissediyordum. "Ama sonra beni terk etti ve... ve..."

Cümlemi tamamlayamadım. Zander yanağımdan akan bir gözyaşını silene kadar ağladığımı bile fark etmedim. Sonra bir tanesini daha.

Kendimi toparlamam tam bir dakika sürdü ve titrek bir nefes alıp neredeyse fısıldayarak devam ettim: "Öldükten sonraki ilk birkaç hafta kara bir delik gibiydi. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ember yanımdan hiç ayrılmadı, beni yemeye, içmeye ve uyumaya zorladı. Daha önce böyle bir acıyı hiç yaşamamıştım; bunu fiziksel, zihinsel veya duygusal olarak nasıl aşacağımı bilmiyordum. Annem gitmişken ben hayatıma nasıl devam edebilirdim? Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilerek nasıl yaşayabilirdim?"

Acımın taze ve amansız olduğu o ilk günleri düşünürken hâlâ zorlanıyordum. Şimdi bile fazla düşünmek istemediğim için devam ettim: "Ama sonra beni karanlıktan çekip çıkaran bir şey buldum. Tamamen olmasa da sadece tekrar nefes alabilmem için yeterli olan bir şey. Dikkatimi dağıtan bir şey ama o zamanlar bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Sustuğumda Zander bana acı dolu bir sesle, "Neydi o?" diye sordu.

"Sen..." diye itiraf ederken çok utandım. Zander'ın irkildiğini hissettim.

Hızla açıkladım: "Yani sen değil... sanırım bu sen gibi bir şeydi... şey. Demek istediğim..." Çok fazla saçmalamadan sustum ve baştan başladım: "Ember'ın sürekli benimle olduğunu ve sana takıntılı olduğunu söylemiştim, bu yüzden zihnimi dağıtacağı umuduyla tüm Lost Heirs filmlerini tekrar tekrar izletiyordu. Ve bir şekilde işe yaradı. Annemin ölümünü tekrar tekrar görselleştirmek yerine, Prens Tyron ile Büyülü Vadi'de olmayı, birlikte ejderhaları nasıl öldüreceğimizi, Beş Diyar'ın yozlaşmış krallarını ve kraliçelerini nasıl devireceğimizi hayal etmeye başladım. Zihnimde saf bir fantezi oynuyordu ve

gerçek hayatın acısından kaçmaktan başka bir şey değildi ama her şeyin merkezinde... şey... sen vardın."

İtirafımla yüzüm kızardı ve devam ederken bakışlarımı yıldızlara diktim, "Sen benim güvenli bölgemdin, Zander. Kulağa çılgınca ve hatta biraz da sapıkça geldiğini biliyorum ama o süre boyunca aklımı başımda tuttun. Sadece Prens Tyron olarak değil, sen olarak da." Sapık itirafımı, ona bağlanmanın bir yolu olarak bulabildiğim her röportajını izlediğimi paylaşarak genişletecek değildim. Bu utanç verici ayrıntıları kendisi de anlayabilirdi. "Ve adil olmadığını biliyorum ancak yaptığın şeyin beni bu kadar güçlü bir şekilde etkilemesinin nedeni bu. Çünkü sonunda annemin ölümünün ardından kendimi demirleyecek sağlam bir şey bulmuştum ve sonra, sadece üç ay sonra, DUI cezan tüm manşetlerde yer aldı ve ben de sandım ki... sandım ki..." Kelimeler ağzımdan boğuk bir şekilde çıkıyordu. "Kahramanımın birdenbire, annemi öldüren adamdan daha iyi olmadığı ortaya çıktı."

Zander bana canımı yakacak kadar sıkı sarıldı. "Tanrım... Charlie, çok üzgünüm. Ben..."

"Hayır, lütfen yapma," dedim ve sonunda ona dönüp parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Şimdi anlıyorum, anlıyorum. Sadece... bil istedim. Bu yüzden sana bu kadar kızgındım. Yaptığın şeyden dolayı değil -ya da en azından yaptığını düşündüğüm şeyden dolayı değil- ama aklımda bana ihanet ettiğin için. Artık kaçamazdım. Ve bu, kederimle yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Sanki annemi tekrar kaybetmişim gibi hissettirdi ve bu sefer, en karanlık günlerimde dikkatimi dağıtacak fantezi dünyasındaki prensim de yoktu."

Bütün bunları ona itiraf etmek utanç vericiydi. Ama aynı zamanda özgürleştiriciydi de. Ember bile, kederimin o ilk haftalarında kendi içime ne kadar derinden çekildiğimi ya da

orada bulduğum teselliyi bilmiyordu. Ve kesinlikle bundan sonra anlatacaklarımı da bilmiyordu.

"Annem öldüğünde tüm dünyam başıma yıkıldı, Zander," dedim sessizce. "Sonunda tekrar yaşamayı öğrendim, işe gittim, hayatta kaldım, içimdeki kocaman boşluğa rağmen nasıl güleceğimi hatırladım. Ve tüm bunların zaman geçtikçe daha kolay olacağını biliyorum, sen de bilirsin. Ama bu seyahate çıkana kadar fark etmediğim şey, hayatımın durmasına nasıl izin verdiğimdi. Eskiden kurduğum tüm hayaller, geleceğim için yaptığım tüm planlar..." Başımı iki yana salladım. "Sanki annemle birlikte ölmüşlerdi. Ve ben fark etmemiştim. Ya da belki... belki de fark etmek istememiştim. Ember söylemişti. Hatta Sandy bile söylemişti. Endişelendiklerini biliyorum ama ben sadece... günbegün hayatta kalabilmem için her şeyimi vermem gerekti, bundan ötesini hiç düşünmedim."

Hayat, hayatta kalmakla ilgili değildir. Hayat güzeldir ve yaşanması gerekir.

Ember'ın sözleri aklıma gelince gözlerimde daha fazla yaş birikti, Ember bunları söylerken üzerinde pek düşünmemiştim ama şimdi yüreğimi yakıyordu.

"Unuttum, biliyor musun," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Bunu... dünyanın ne kadar büyük olduğunu." Ormanı, dağları, yıldızları gösterdim. "Son birkaç gündür burada olmak, helikopterlerden atlamak, kanyonlardan sürünmek ve şelalelerden düşmek... Bazı kısımlarının hoşuma gittiğini söylerken haklıydın." Burnumu kırıştırdım ve hemen, "Şelale kısmı değil. Onsuz da yapabilirdim," diye ekledim. Devam etmeden önce ürperdim. "Hep bu tür şeyler yapmayı hayal ederdim. Çocukken dünyanın gizli yerlerini keşfetmek için maceralara atılmayı hayal ederdim. Yatak odamın duvarları uzaklardaki yerlerin fotoğraflarıyla kaplıydı, hayal listemin sayfaları upuzundu. Ember da aynıydı; kaçamaklarımız, tanıştığımız

insanlar, gördüğümüz şeyler, öldürdüğümüz ejderhalar hakkında hikâyeler uydurarak saatler geçirirdik."

Zander, "Yine mi ejderha öldürmek? Burada tekrar eden bir tema hissediyorum," diye espri yaptı.

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Bu yüzden Büyülü Vadi'de seninle olmayı hayal etmeden önce de aşırı aktif bir hayal gücüm vardı. Ama bir yerden başlamam gerekiyordu ama Ember ve ben çoğunlukla gerçek dünyaya bağlı kalıp bir gün ziyaret edeceğimiz tüm yerleri planladık: Mısır piramitleri, kayıp Petra şehri, Machu Picchu ve Mesa Verde'nin antik kalıntıları ve Khara-Khoto... liste uzayıp gidiyordu."

Hüzünlendim ve sesim tekrar kısıldı. "Sonra Ember hastalandı ve bu yerleri hayal etmeyi bırakıp sadece onu iyileştirmeye odaklandık. İyileştiğinde biraz daha büyümüştük ve o oyunculuğa olan aşkını bulmuş, geleceği için yeni hayaller kurmuştu. Bense sadece hayatta olduğu ve bir geleceği olduğu için o kadar minnettardım ki kendi yeni hayallerimin ne olduğunu anlamaya zaman ayırmadım. Ve sonra... ve sonra annem öldü ve ondan sonra da..."

Kendimi toparlamak için birazcık zamana ihtiyacım vardı. Sesim yine kısıldı.

Fısıldayarak önceki sözlerimi tekrarladım: "Hayatım durdu, Zander. Son birkaç gün yaşanan her şey bana hayatın sadece sağ kalmaktan çok daha fazlası olduğunu hatırlatana kadar ne çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim." Zoraki bir kahkaha attım. "Bu çılgınca değil mi? Sayısız kez ölümün kıyısından döndüğümüz ve senin resmen öldüğün bu kâbus gibi yolculuk bana yaşamanın ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Bu nasıl oldu?"

Bu retorik bir soruydu, bu yüzden Zander'ın bir cevabı olmamasına şaşırmadım.

Tekrar kendimi toparladım ve hüzünlü ama düşünceli bir sesle devam ettim: "Annemin benim için daha fazlasını isteyeceğini biliyorum. Hayatımı yaşamamı ve her ânını kucaklamamı isterdi. Bir zamanlar hayalini kurduğum tüm o maceralara çıkmamı isterdi. Dünyayı görmemi ve içindeki yerimi bulmamı, öğrenmemi ve sevmemi ve en önemlisi de..." Yutkundum. "Tekrar rüya görmemi isterdi. Bunu benim için her şeyden çok isterdi," dedim.

Zander çok ama çok sessiz bir şekilde, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Cevabım son derece yumuşaktı, sanki kelimeleri söylemekten ve ne anlama geleceklerinden korkuyormuşum gibi. Ama cesaretimi toplayıp, "Ben de bunu istiyorum, tekrar rüya görmek istiyorum. Tekrar yaşamak istiyorum," dedim.

Kollarını bana doladı, "Sevindim," derken sesi çatlıyordu.

Sadece tek kelime etmişti ama o kadar duygu yüklüydü ki onun da bunları derinden hissettiğini anladım. Neredeyse benim kadar derinden. Sessizlik yine üzerimize çöktü ama çok daha huzurluydu. Uzun zamandır ilk kez kendimi umut dolu hissediyordum. Birkaç gün önce gelecek haftadan daha ilerisini düşünemiyordum ama şimdi, aklımda fikirler parlıyor, uzun zamandır unutulmuş rüyalarım yeniden canlanıyordu. Planım liseyi bitirdiğimizde Ember ile birlikte okumak için uzaklara taşınmaktı ama bunun artık istediğim bir şey olmadığını fark ettim. En azından henüz değil. İstediğim şey, Zander'e az önce söylediğim her şeydi: Dünyayı görmek istiyordum, içindeki yerimi bulmak istiyordum,

Yaşamak istiyordum.

Bunları nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda istemem yeterliydi. Aylar, hatta yıllar sonra ilk kez bir şey için heyecanlıydım ve kalbimdeki acıdan sonra, bu o kadar hoş bir değişiklikti ki az kalsın tekrar ağlayacaktım.

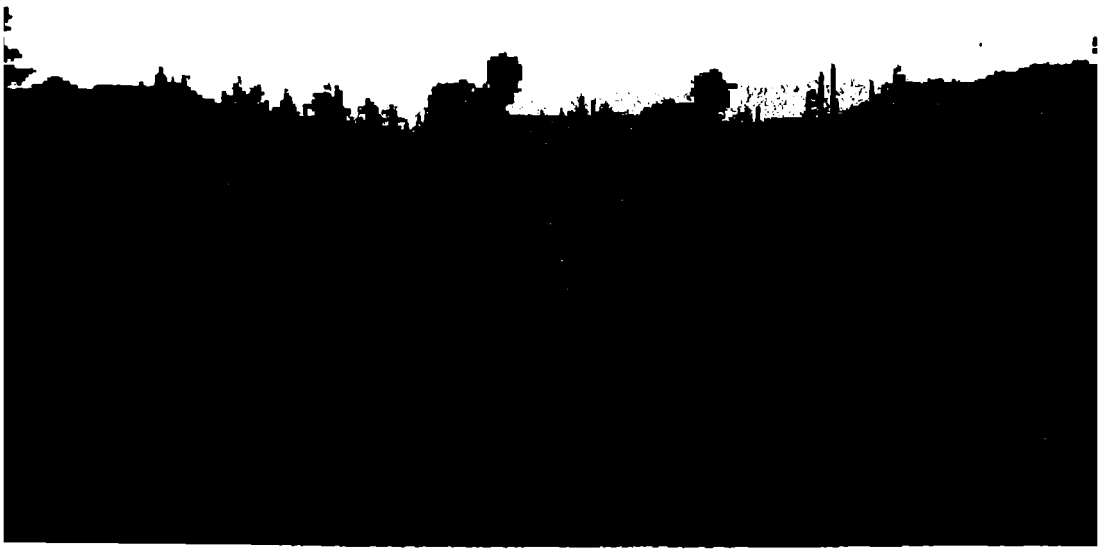
Bunun yerine Zander'e iyice yaslandım, yıldızlara baktım ve bu gece paylaştığımız her şeyin derinlerime yerleşmesine izin verdim.

İkimiz de çok üşüyüp vücut ısılarımız bile bizi sıcak tutmaya yetmeyince, yenilgiyi kabul edip mağaraya döndük. Hiç düşünmeden ona yine sarıldım ve bu gece ikinci kez göğsünde uykuya daldım. Ama bu sefer çok daha rahattım...

Ve dudaklarımda bir gülümseme vardı.

ZANDER

Doğan güneş... ve kollarıma dolanmış Charlie ile uyandım. Bir an için orada öylece yattım, ona sarıldım ve yıldızlarla dolu gökyüzünün altında bana anlattıklarını düşündüm. Bana en derin, en acı verici kısımlarını paylaşacak kadar güvendiğini görünce hem sevindim hem de onur duydum. Ayrıca bu mağarada paylaştığım her şeyden sonra kendi omuzlarımdan da bir yük kalkmış gibi hissediyordum, sanki birden yine nefes alabiliyor gibiydim. Maddox'la ve hatta Summer'la olanlar hakkında konuşana kadar nasıl suçluluk duyduğumu fark etmemiştim. Ama şimdi Charlie her şeyi biliyor ve benden nefret etmiyordu. Artık etmiyordu. Özellikle, dün gece bana sarılmasından ve şu anda bile bana sokulmasından bunu anlayabiliyordum...

Ona bakarken kalbim bir an duraksadı, uyurken yüz hatları yumuşamıştı. O her zaman güzeldi ama şimdi kalkanlarını indirmiş ve bana gerçekte kim olduğunu göstermişti. Ona sıkıca sarılırken hissettiklerimi tarif etmem mümkün değildi.

Ninova

Sapık hayranına âşık olmamaya çalış yoksa bu utancı unutmana asla izin vermem.

Summer'ın tehdidini ve o sırada sözlerinin ne kadar saçma olduğunu düşündüğümü hatırlayınca gülümsedim. Ama şimdi...

Charlie sanki bakışlarımı hissetmiş gibi kollarımda kıpırdandı ve göz kapakları titredi. Bir an için nerede olduğunu anlamadı, şafak vakti aydınlanan mağaraya gözlerini kırpıştırarak baktı ve sonunda bana odaklanmayı başardı.

"Hey," diye fısıldadı.

"Hey," diye fısıldadım.

Yumuşak, memnun bir ses çıkarıp bana daha da sokuldu. Sonraki sözlerini yüzünü gömleğime bastırarak söylediği için tekrarlamasını istemek zorunda kaldım.

Hafifçe geri çekilip, "Üzerine salya akıttım mı?" diye sordu.

Gülmemek için kendimi tuttum çünkü kesinlikle akıtmıştı. Hem de göl gibi. "Hayır."

Başını tekrar göğsüme yasladı. "Oh."

Yüzümü göremeyeceğini bildiğim için kocaman sırıttım. Parmaklarımı saçlarında gezdirip onun bu uykulu, sevimli hâlinin tadını çıkardım ve düşünceli bir şekilde, "Bu ne renk? Mor mu? Mavi mi? Çözemiyorum," dedim.

"Adına *galaksi* deniyor," diye cevapladı Charlie. Bana yıllar önce Ember'ın tıbbi tedavilerine ilk başladıklarında arkadaşının saçlarının döküldüğü dönem onunla yaptığı bir anlaşmadan bahsetti, bu da Charlie'ye ve onun arkadaşına duyduğu derin ilgiye karşı yüreğimin daha da ısınmasını sağladı. "*Hepimizin* doğuştan ilginç saçları olamaz, Bay Anime Karakteri," diye mırıldandı.

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bay ne?"

Charlie, sanki bunu yüksek sesle söylemeyi düşünmemiş gibi donup kaldı ve hemen, "Ember benim için güzel renkler seçer ama gözlerimi menekşe rengi gibi gösterdiği için ben en çok bu rengi seviyorum," diyerek konuyu geçiştirdi.

"Hımm, bunu fark ettim," dedim, saçlarını yüzünden geriye itip o uhrevi gözlerine bakarak.

"Normalde çok daha sıkıcı mavimsi gri bir renkti," dedi Charlie. Bana bakarken nefesi hızlandı, ne kadar yakın olduğumuzu fark edince yanakları kızardı. Ama geri çekilmedi.

Boğuk bir sesle, "Seninle ilgili herhangi bir şeyin sıkıcı olabileceğine inanamıyorum, Charlie Hart," dedim.

Hızlı ve şaşkın bir nefes alınca daha da kızardı. Bakışları dudaklarıma kaydı. Ben de nasıl tepki vereceğini görmek için yavaşça ona doğru kaydım. Ama yine geri çekilmedi. Bunun yerine daha da yaklaştı.

Ta ki...

Karnından gürültülü bir guruldama sesi duyulup da gözlerini kapatana kadar. Yanakları şu an üzerlerine kırmızı boya dökülmüş gibiydi. "Rezillik," diye mırıldandı.

Gülmemeye çalıştım ama imkânsızdı, özellikle de bana sert bir bakış atmak için tek gözünü açtığında.

Samimi ânımız etkili bir şekilde -ve ne yazık ki- kesildi, bu yüzden ayağa kalktım ve onu da yanıma çekip, "Hadi seni besleyelim," dedim.

Dün gece bizim için getirdiği dalda birkaç zımpara incir kalmıştı, bu yüzden onları bitirip kıyafetlerimizin durumunu kontrol ettik. Yürüyüş pantolonum ve polar kazağım, termal içliklerimin üzerine giymem için yeteri kadar kurumuştu ancak ceketim hâlâ ıslaktı. Mağaradan dışarı baktığımda gökyüzü tıpkı dün gece yıldızlara bakarken olduğu gibi açıktı, biz de daha kalın dış giyimlerimizi geride bırakmaya karar verdik.

Her şey planlandığı gibi giderse, sıcaklık bu gece tekrar düşmeden medeniyete geri dönmüş olacaktık zaten.

Kurtarılmamızın yaklaştığı düşüncesiyle midem kasıldı, içimde bir beklenti vardı: Sadece bizim için değil, Hawke ve Bentley için de. Vahşi doğada hayatta kalma konusunda oldukça deneyimli olduklarını ve onlar için endişelenmenin mantıklı olmadığını biliyordum ancak dağın eteğinde mahsur kaldıkları gece boyunca nasıl idare ettiklerini merak etmeden de duramadım. Hawke'ın yaralanması, oturup bizi beklemekten başka çareleri olmadığı anlamına geliyor ve bu da onlara yardım etmem için daha çok telaşlanmama sebep oluyordu. Bugün bunu yapacaktık. Çünkü yapmazsak...

Hayır. Sadece olumlu düşünceler.

Aklımı Charlie'ye verdim ve kurtarılıp bu ormandan gittikten sonra ikimize neler olacağını düşündüm. Hayatta kalmak için artık birbirimize güvenme durumundan çıktıktan sonra neler olacağıyla ilgili konuşma fırsatı bulamamıştık ve dün geceye kadar benden kurtulmak için can attığını da açıkça belli etmişti. Ama şimdi... Dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunu düşünürsek, bunun yepyeni sorunlara yol açacağını bilsem de hislerinin değişmiş olmasını umdum. Yerkürenin zıt taraflarında yaşadığımızı söylemiyordum bile. Yarın Los Angeles'a uçup onu geride bırakma düşüncesi göğsümü sıkıştırdı ancak tekrar hayal kurmaya, dünyayı görmeye, *yaşamaya* hazır olduğunu söylediğini hatırladığımda biraz rahatladım. Çünkü bu bana bir şeyleri çözebileceğimize dair çok fazla umut veriyordu, tabii eğer o da benim gibi hissediyorsa.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Charlie, düşüncelerimi bölerek.

Ateşin sönmekte olan közlerini boğdum. "Hazırım."

Birlikte mağaradan ayrılıp ağaçların arasından süzülen güneş ışığına karşı gözlerimizi kırpıştırdık. Bugün tekrar

yağmurla uğraşmak zorunda kalmayacağımız için şükrediyordum -özellikle de Hawke'ın yaklaşan başka bir dar kanyon uyarısından sonra- ama hava koşullarıyla savaşmak zorunda olmasak bile önümüzde saatlerce yürüyeceğimiz bir yol ve onun deyimiyle iki *engel* daha vardı.

Bu yolculuğu bitirmeden önce vücudumun daha ne kadar hasar göreceğini düşünerek ürperdim. Şu anda, sanki bir fil sürüsü tarafından çiğnenmişim gibi hissediyordum ve acım tüm o nehir suyunu çıkarttığım zamanki kadar şiddetli olmasa da göğsüm, akciğerlerim ve boğazım neredeyse boğulmak üzere olduğum için hâlâ ağrıyordu. Daha doğrusu gerçekten boğulduğum için. Olanları sindirmek için zamana ihtiyacım olacaktı: nefesimin nasıl kesildiğini, Charlie'nin beni nasıl hayata döndürdüğünü. Ölüme ne kadar yaklaştığımı henüz kavrayamamıştım. Tek bildiğim, güvende olabilmemiz için önümüzde uzun bir yol olsa bile, hâlâ yaşıyor olduğum için minnettar olduğumdu. Neyse ki -ya da nasıl gerçekleştiğini düşünürsek ne yazık ki- dün nehirden aşağı yaptığımız yolculuk olmuştu çünkü akıntıların kıvrımları ve dönüşleri bizi kabaca kuzeybatı yönüne göndermişti. Haritaya göre bu sonuç yürüyüş süremizden çok fazla zaman eksiltmemiş ama bir şey de eklememişti. Bu yüzden nehre geri dönüp tüm yol boyunca köklerin ve fidanların üzerinden atlayarak çamurlu kıyıyı takip ederken bunu bir kazanç olarak gördük.

Su sonunda o kadar daraldı ki diğer tarafa geçmek için düşen bir ağacın gövdesini kullandık. Yürek parçalayıcı bir deneyimdi ama yine de son birkaç günde yaşadıklarımızla kıyaslanamazdı. Charlie maceraya olan susuzluğunu yeniden keşfettiği her saniyenin tadını çıkararak kütük boyunca yürürken sırıtıyordu.

Yürüyüşe devam ederken dünün rahatsız edici sessizliğinin aksine, bugün özgürce sohbet ettik. Charlie, Ember hayatına

girmeden önce ve sonra çocukluğuyla ilgili daha fazla şey anlattı, bana ailesi ve dünyasıyla ilgili daha derin bir bakış açısı kazandırdı. Biyolojik babasını hiç tanımadığını ama üvey babası Jerry harika biri olduğu için babasızlık çekmediğini öğrendim... Tabii ki annesinin yasıyla boğuşmadığı dönemlerde. Onun ve Ember'ın okuldan sonra sırt çantalarıyla dünyayı gezmek için bir yıl ara vermek istediklerini ama Ember'ın hastalandığını ve daha sonra Charlie'nin yası yüzünden bu planlarının sekteye uğradığını duydum. Ayrıca, orijinal planlarının seyahatlerinden döndükten sonra üniversiteye gitmek olduğunu da keşfettim ancak Charlie'ye ne okumayı düşündüğünü sorduğumda, henüz hiçbir şeye karar veremediğini ve hangi bölüme kabul edileceğini görmek için bekleyeceğini itiraf etti.

Bana göre, dün gece fark ettiği şeyin şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şey olduğuna dair daha da fazla kanıt vardı: dünyayı keşfetmek ve içindeki yerini bulmak. Bunu çekinerek dile getirdiğimde, tepkisi konusunda endişelendim ancak önce utangaç bir şekilde kabul edip sonra da çelik gibi, hatta heyecanlı bir kararlılığa büründü.

Sürekli konuşarak birbirimizi daha iyi tanıdık. Bana Montana ve California'daki ilk yıllarımı sordu, ona hiçbir röportajda bulamayacağı ve şöhrete kavuşmadan önceki hayatımla ilgili şeyleri anlattım. Bugün olduğum kişiyi şekillendirmede çok etkili oldukları için gizli tutmayı tercih ettiğim anekdotlardan söz ettim. Mesela üçüncü sınıf öğretmenimin zorbalığa uğradığımı duyunca bana *Lost Heirs* serisinin ilk kitabını verip yanına şu notu bıraktığını: *Ne zaman kaçmaya ihtiyacın olursa Büyülü Vadi seni bekliyor.*

"Geriye dönüp baktığımda, zorbalık konusunda daha fazla şey yapmalıydı," dedim Charlie'ye çürümüş bir kütüğün üzerinden geçmesine yardım ederken düşünceli bir şekilde

kaşlarımı çatarak. "Ama sanırım durumu daha da alevlendirmek istemedi, zaten o kadar kederliydim ki tepki bile vermiyordum."

Birçok şeyle ilgili konuşmaya devam ettik, Charlie filmlerle ilgili soru sormasından rahatsız olmadığımı anlayınca içindeki hayran kızı serbest bırakıp beni soru yağmuruna tuttu. Bu sevimli bir şeydi, ondan beklemediğim bir şey, özellikle de daha önce benden ne kadar çok şey sakladığını düşünürsek. Şu an rahatlıkla kendi gibi olması hoşuma gidiyordu çünkü bu sayede benim de aynı şeyi yapmam daha kolay oluyordu.

Çıkartma noktamıza doğru ilerlerken saatler hızla geçti, ikimiz de zamanın tükendiğinin farkındaydık. Yine de yorgun bacaklarımızı dinlendirmek ve gücümüzü korumak için bulabildiğimiz her şeyi yemek için düzenli olarak mola vermeye özen gösterdik.

"Bizi hayatta tuttukları için ne kadar minnettar olsam da bir daha asla lilly pilly görmek istemiyorum," dedi Charlie, sanki bizzat onu rahatsız etmişler gibi pembe meyvelerle dolu bir çalıya dik dik bakarak.

Sonunda ağaçlar incelmeye başladı ve zemin daha çakıllı ve daha az çamurlu hâle geldi, ardından yapraklar karşımızda yükselen bir kaya duvarına dönüştü.

"İşte başlıyoruz," dedi Charlie, teslim olmuş gibi nefes vererek.

"Hawke bunun kuru bir kanyon olduğunu söylemişti," diye hatırlattım. "Ve bu sefer sürünmeyeceğimize yemin etti."

"Hawke ayrıca dün nehrin *küçük* ve şelalenin *dar* olacağını da söylemişti," diye karşılık verdi Charlie, önümüzdeki kum taşı yapıya kaşlarını çatarak, "bu yüzden ona güvenmediğim için beni affet."

Her ne kadar ona tüm kalbimle katılsam da tebessümümü gizlemek için arkamı döndüm.

Haritamız bizi kayada adım atabileceğimiz kadar büyük bir çatlağa götürmeden önce biraz yürümemiz gerekti ancak sonra Hawke'ın bunun çabuk akan bir kanyon olduğu konusunda haklı olduğunu keşfedince ikimiz de rahat bir nefes aldık. Zemin nemliydi ama daha kötü bir şey yoktu. Kum taşı duvarların ne kadar yükseğe çıktığını ve açık çatılı bir labirent oluşturduğunu gördüğümde kaybolmaktan endişelendim ama kanyonun derinliklerine doğru ilerledikçe, gidebileceğimiz tek bir belirgin yol olduğunu gördüm. Hawke'ın bize eziyet ettiği diğer görevleri düşününce, bu çok kolay görünüyordu.

Sarımsı taşların arasında yolumuzu bulmaya çalışırken, "Bu hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Charlie şüpheyle. "Belirgin bir tehlike eksikliği var. Bunun doğru rota olduğundan emin misin?"

"Harita sende," dedim ancak ben de gergindim. "Adil olmak gerekirse, Hawke'ın bizi geçirdiği ilk dar kanyonda da düşen kayalar, ani seller, yılanlar ve geri kalan her şey dışında gerçek bir tehlike yoktu."

"Affedersin ama ikimizin de o sürünme boşluğunda nasıl sıkıştığımızı unuttun mu?" diye sordu Charlie hayretle. "Nasıl *gerçek bir tehlike* yoktu?"

"Şimdi düşününce, senin için geri dönerek hayatımı riske attığımı hatırladım." Ona kocaman sırıttım. "Bir şey değil."

Charlie alaycı bir şekilde güldü. "Hayatını riske atmak mı? Kesinlikle hayır. Eğer puan tutuyorsak, kimin kimi en çok kurtardığı konusunda kesin bir galip olduğunu düşünüyorum."

"'Kimmiş o?" diye kıkırdadım. "Neyiz biz, dil kurumu mu?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra gözlerini kısıp, "Ne yaptığını biliyorum. İşe yaramayacak," dedi.

Kanyonun derinliklerine doğru ilerleyip bir viraj daha dönerken ona masumca baktım. "Ne söylediğinle ilgili hiçbir fikrim yok."

"Beni oyalamaya çalışıyorsun," dedi Charlie, yoluna çıkan bir taşı tekmeleyerek. "Ama delirmişsin çünkü Indiana Jones tarzı ölümcül bir tehlikenin yaklaştığı belli ve karşımıza çıktığında..."

İkimiz de karşımızdaki manzarayı görünce aniden durduk. Charlie homurdandı: "Haklı olmaktan *nefret ediyorum.*"

Bu durumda, ben de onun haklı olmasından nefret ediyordum. Çünkü bir çıkmaza gelmiş gibiydik, kum taşı üstümüzde yükseliyordu ve eğer bu bir çıkmaz olsaydı sorun olmazdı. Ama ayaklarımızın yakınındaki kayanın tabanında dar bir açıklık vardı, içi boş bir tünele doğru hızlı bir inişti. Hawke'ın bunun eski bir maden yolu olduğunu söylediğini gecikerek de olsa hatırlatan bir iniş. *Söylemediği* şey, tüm yağmurun tünelde toplanıp dar alanı suyla doldurmuş ve her yeri karanlığa boğmuş olabileceğiydi.

"Zor geçiş," dedi Charlie, gergin bir sesle. Cebinden haritayı çıkarırken kâğıdın hışırtısı duyuldu, ardından bana zaten bildiğim şeyi söyleyen sessiz bir küfür geldi: Çıkarma noktasına zamanında ulaşmak istiyorsak kanyonun etrafından dolaşamayacağımız.

Zeminin aşağı doğru indiği yere daha yakından bakmak için çömeldim, tünelin ne kadar derin ve uzun olduğunu merak ettim. Suyun yüzeyi ile engebeli, kayalık tavanı arasında makul bir nefes alma alanı sunan küçük bir boşluk vardı ancak kanyonun sınırlı ışığı sadece birkaç adım ileriyi görmeme izin verdiğinden bu boşluğun tüm yol boyunca devam edip etmediğini anlayamadım.

Başlarımızı suyun üstünde tutmak için sınırlı bir alanımız vardı ve belirsiz uzunlukta ve derinlikte bir yer altı tünelinde hiçbir şey göremeden yüzmek istemediğimi itiraf etmekten utanacak değildim. Ancak sonra Charlie'nin saatini gördüm ve üzerinde bir ışığı olduğunu hatırladım. Benimkinde de vardı. Çok parlak değildi ama bunun dışındaki tek seçeneğimizin bir meşale yakmak ve onu bir şekilde ıslatmamak -ve aynı zamanda kısıtlı nefes alma alanında duman solumaktan kaçınmaya çalışmak- olması sebebiyle bu zayıf ışığın hiç ışık olmamasından daha iyi olduğunu kabul edebilirdim.

"Bu çok iyi bir fikir değil," dedi Charlie, saatin üzerindeki düğmeye basıp yarattığı mavimsi parıltıyı ona gösterirken. "Bunu cidden düşünüyor olamazsın."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ama, "Helikopterin gelmesine dört saatten az kaldı ve haritada alternatif rotalar yok. Başka bir seçenek göremiyorum," dedim.

"Ama bu... bu..." Charlie cümlesinin ortasında vazgeçti ve dirseklerini tutarak korkuyla siyah suya baktı. Sonunda, sesinin titrediğini gizlemek için homurdanarak, "Kıyafetlerimizi daha yeni kuruttuk," dedi.

Şu an kahkahalarla savaşmak zorunda olduğuma inanamıyordum. Ama yüzündeki dehşeti görebildiğim için savaştım. Yaklaşıp ellerini ellerimin arasına aldım. "Çabuk olacağız, hemen girip çıkacağız," dedim. Bunun doğru olup olmadığını bilmesem de benim de onun kadar inanmaya ihtiyacım vardı. "Yürüyormuşuz gibi olacak, sadece... ıslak bir yürüyüş olacak."

Bana ağzı açık bir şekilde baktı. "Bu söylediğin en saçma şeydi ve birçok saçma şey söylemişliğin var." Hayretle başını salladı. "Islak yürüyüş mü? Şaka mı yapıyorsun?" Bir elini kurtararak parmağıyla su altındaki tüneli gösterdi. "Bir kanyonun içinden yüzmemiz gerekiyor, Zander! Yüzmek! Kanyonda!

Karanlıkta! Derin sularda!" Histerisini belli ederek bana doğru eğildi. "Karanlıktan ve derinlikten bahsetmiş miydim?"

"Her ikisine de yoğun bir vurgu yaptın, evet," diye cevapladım ve kahkahamı tekrar bastırmak zorunda kaldım. Şu hâliyle ne kadar sevimli göründüğünü bilip bilmediğini merak ettim. "Ama derin olmayabilir. İçine girmeden bilemeyiz."

"Derin," dedi kasvetli bir şekilde. "*Elbette* derin. Öyle olmasaydı çok basit olurdu."

Bu fikrine katıldığımı söylemek yerine, "Senin o hiç bitmeyen iyimserliğin nerede kaldı, Charlie Hart?" dedim.

Alaycı bir şekilde cevap verdi: "Macera duygumla birlikte otelde kaldı. Birlikte tatil yapıyorlar ve bensiz harika vakit geçiriyorlar."

Bu sefer kahkahamı bastıramadım ama titrediğini görünce neşem kaçtı. Kendime doğru çekip ona sıkıca sarıldım ve "Korkutucu olduğunu biliyorum, ben de korkuyorum. Ama bunu birlikte yapacağız, her şeyi yaptığımız gibi. Buraya kadar geldik, değil mi? Artık bizi hiçbir şey durduramaz," dedim.

Cesaretlenmek yerine göğsüme doğru homurdandı: "Uğursuz laflar etme! Bunu diğer tarafa geçtikten *sonra* söyleyemez miydin?"

Ona sırıtmak için geri çekildim. "Endişelenme, geçince tekrar söylerim. *Sana söylemiştim* ile birlikte."

Burnunu kırıştırıp homurdandı: "Kimse kendini beğenmiş bir bilmişten hoşlanmaz, *özellikle de* kendini beğenmiş olmak için bir nedeni yoksa."

"O zaman bana bir neden ver," dedim ve onu tünele doğru çevirip yaklaştırdım.

Bunu yapmayı çok istediğini bilsem de karşı koymadı.

Bunun yerine, "Önce sen gideceksin. Seni itmek zorunda kalsam bile umurumda olmaz, yaparım. Paraşütle atlayışın karşılığı olarak düşün," dedi.

Ben zaten gitmeyi planlıyordum, sırf Charlie'nin ilk yarık kanyon deneyimimizde olduğu gibi yine donakalması durumunda ona yardım edebilmek için. Gerçi bu farklıydı çünkü *umarım* herhangi bir kaya duvarı arasında sıkışmayacaktık. Ama başa çıkacağımız şey yeni bir tür klostrofobiydi ve buna su da eklenecekti. Dün nehirde olanları düşünmemeye çalıştım zira bunu yaparsam aklımı kaçıracağımı biliyordum. Şu an kalbim, morarmış kaburgalarımın arkasında hızla çarpıyor ve ne kadar dikkatli olursak olalım, işlerin yine de ters gidebileceğini hatırlatıyordu.

Ama yapacak bir şey yoktu ve Charlie'nin iyiliği için dışarıdan sakin görünmem gerekiyordu, bu yüzden suya inerken olabildiğince sakin görünmek için oyunculuk yeteneklerimden yararlandım. Tıslayarak serin suya girdim ama en azından, "Nehir kadar soğuk değil," diyebildim. Çünkü bu su dağlardan akan su değil, yağmur suyuydu. Küçük bir lütuf.

"Oh, iyi bari," diye mırıldandı Charlie. "Hipotermiyi listeden çıkarabiliriz. Endişelenmemiz gereken sadece üç milyon şey daha var."

Kendimi rahatlatmaya odaklandığım için cevap vermedim ve sessizce dibe ulaşabilmeyi umdum. Ama su kalçalarımın, belimin, göğsümün ve sonra da boynumun üzerine kadar yükselmeye devam edince kendimi derinliği bilmiyor olma fikrine alıştırmaya çalıştım.

"Lütfen bana yere dokunabildiğini söyle?" diye yalvardı beni endişeyle izleyen Charlie.

Suyun üzerinde durarak en iyisinin dürüstlük olduğuna karar verdim. "Tam olarak değil ama daha da ilerlediğimde muhtemelen başarırım." Bu mantıklıydı çünkü diğer taraftan

çıkmamız için tünelin tekrar yukarı doğru eğimli olması gerekiyordu.

Charlie rahatlamasa da cesaretini topladı ve suya kaymadan önce kanyonun tabanına çömelip soğuktan bağırdı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," diye seslendi. "Fikrimi değiştirmeden önce git." İsteğini yerine getirerek karanlığa döndüm ve başımı suyun üzerinde tutmaya dikkat ederek yavaşça içine doğru yüzdüm. Kanyona sızan güneş ışığı çok geçmeden kayboldu ve bizi sadece kol saatlerimizden gelen hafif parıltıyla çevrili karanlıkla baş başa bıraktı.

"Bundan nefret ediyorum, bil istedim" diye sızlandı Charlie arkamdan nefes nefese. Kulaç atmak aşırı yorucu değildi, bu yüzden ciğerlerini daraltan şeyin korku olduğunu biliyordum.

"Harika gidiyorsun," dedim, Hawke'a ne kadar benzediğimi fark edip irkilmeden önce. Tanıştığımızdan beri merak ettiğim bir şeyi sorarak aklını korkusundan uzaklaştırmaya çalıştım. "Neden Charlie *Bear*?"

Karanlıkta bile şaşkınlığını hissedebiliyordum. "Neden ne?"

"Charlie Bear," diye tekrarladım. "Ember'ın sana taktığı lakap nereden çıktı?"

"Ah." Charlie utangaç bir kahkaha attı. Kahkahasını duymak beni rahatlattı çünkü dikkatimi dağıtmak için sorduğum sorunun işe yaradığı anlamına geliyordu. İleri doğru yüzmeye devam ettim ve onu dinlemeye başladım. Dikkatinin, tünel tavanının alçaldığını fark etmeyecek kadar dağılmış olmasını umdum.

"Dün gece maceralara atılıp dünyayı keşfetmeyi hayal ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Onaylar gibi bir ses çıkarttım.

"Eh, bir arktik evreden geçtim sayılır," diye itiraf etti, hâlâ utanıyormuş gibi. "Ve bu evre sırasında, belki de kutup ayılarına *biraz* takıntılıydım."

Görmese de gülümsedim. "Ne kadar takıntılı?"

"Evcil hayvan olarak bir tane isteyecek kadar," diye cevapladı. "Ve bunun asla olmayacağı söylendiğinde günlerce ağlayacak kadar. Ama boğazını yarar dediklerinde tehlikeli olabileceğini fark ettim. Anla işte."

"Şoke oldum," dedim kuru bir sesle.

"Neyse," diye devam etti Charlie, "Ember bütün bu olan biteni çok komik buldu ve bir yerlerde bana şaka olsun diye *Charlie Bear* demeye başladı. Sonra bu lakap üzerime yapıştı. Gerçi sadece Ember bana böyle hitap eder, başka kimse etmez. Çocukken senin de takma adın var mıydı?" diye sordu.

"Maddox benim için farklı isimler bulurdu," diye cevapladım geçmişi düşünerek. "Kafiye konusunda çok iyiydi, bu yüzden Komutan Zander ve Zander Panda gibi şeyler bir süre devam etti. Ancak en uzun süren büyücü evremizden geçtiğimizde oldu, tıpkı senin arktik evren gibi ama ben evcil bir kutup ayısı hayal etmek yerine, sihir yapabilmeyi hayal ederdim."

Charlie, "Bunu hepimiz hayal etmişizdir," deyince homurdandım.

"Doğru. Maddox hâlâ kafiye yapıyor ve Zander Salamander'ı deniyordu ama bir şekilde Salazander'a dönüştü. İkimiz de kulağa destansı geldiğini düşündük, bu yüzden resmî büyücü adım o oldu." Bir kenara not olarak şunu da ekledim: "Maddox'un adı Magic Maddox'tu. Onu Magidox olarak kısalttık. Yani birlikte..."

"Salazander ve Magidox." Charlie kıkırdadı. "Tam birer inekmişsiniz."

"Ve bundan gurur duyuyorum." Karanlığa doğru sırıttım. "Sevdiğin şeyi sevmekte utanılacak bir şey yok."

Daha fazlasını söyleyemeden ve yeni bir dikkat dağıtıcı düşünemeden önce, Charlie kafalarımızla tünel tavanı arasındaki mesafenin suya girdiğimiz zamandan çok daha az olduğunu nihayet fark ettiğini gösteren ürkmüş bir ses çıkarttı. Ancak henüz göremediği ve içimin endişeyle burkulmasına neden olan şey, ilerideki bir şeyin gölgesiydi.

Birkaç kulaç daha attıktan sonra, kayalık tavan aniden aşağı doğru kıvrılarak yolumuzu etkili bir şekilde engelledi ya da en azından, başlarımızın durduğu boşluğu. Ellerimle uzandığımda, yeni tünel tavanının suyun yüzeyinin sadece birkaç santim altında olduğunu hissettim ancak boşluk olmaması hava olmaması anlamına geliyordu ve hava olmaması da...

"Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle," dedi Charlie, kulaç atarak yanıma gelirken.

"Panikleme," dedim ona ve kendime. "Sadece... burada bekle de bir bakayım."

"Ne?" diye bağırıp kolumu tuttu. Az kalsın ikimizi de suyun altına çekecekti. "Hayır, Zander. Sen..."

"Sonsuza kadar suda bekleyemeyiz," diye nazikçe ama kararlı bir şekilde sözünü kestim. Zaten yorgun hissediyordum ve onun da yorgun olduğunu biliyordum. Çok geçmeden kaslarımız yok sayamayacağımız bir şekilde itiraz etmeye başlayacaktı. "Biraz öne yüzeceğim, tavanın tekrar yükseldiği yere bakacağım ve hemen geri döneceğim. Hepsi bu."

"Dün boğulduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Parmakları mengene gibiydi. "Bana dürüstçe ciğerlerinin hâlâ bundan dolayı ağrımadığını ve havasız karanlık bir geçide tüm vücudunla dalmaktan mutlu olduğunu söyle, tamam mı?" Başını çılgınca iki yana salladı, saatlerimizin parıltısı sayesinde yüzü

de saçları kadar mavi görünüyordu. "Bunu yapmak istiyorsan delisin."

"Bunu yapmak *istemiyorum*," dedim. "Ama bazen *istediğin* şeyleri başarabilmek için istemediğin şeyleri yapmak zorunda kalırsın."

Gözlerini kırpıştırıp kekeledi: "Sen... Sen az önce Hallmark'tan alıntı mı yaptın?"

İçinde bulunduğum duruma rağmen gülecek gibi oldum. "Hayır, bunu şu an uydurdum." Duraksadım. "Ya da belki bir fal kurabiyesinde okumuş olabilirim. Her iki durumda da iyi bir tavsiye." Gözlerine baktım ve anlamlı bir şekilde, "Sen daha ne olduğunu bile anlamadan geri dönmüş olacağım," dedim.

Bana karşı savaşmaya devam etmek istediğini, dün başıma gelenlerden sonra endişelendiğini ve bunun yüzünden, kendi korkusuna aldırmadan, benim yerime kendisinin gitmesi konusunda ısrar edeceğini biliyordum. Bu yüzden teklifini yapmasına fırsat vermeden parmaklarını kolumdan çektim ve derin bir nefes alıp suya daldım.

Her zaman iyi bir yüzücü olmuştum -dün hariç ama bilincimi kaybettiğim için o sayılmazdı-, bu yüzden vücudumu geçitten kolayca ilerletip yolu aydınlatmak için saatimin ışığını kullandım. Hava olup olmadığını görmek için başımın üzerine uzandım ama kayadan başka hiçbir şey yoktu ve bu da tansiyonumu fırlattı. Bu tünelden geçmenin bir yolunu bulamazsak, o zaman kanyona geri dönmemiz gerekecekti ve sonra... ne olacaktı? Etrafından dolanmanın bir yolunu mu arayacaktık? Bu saatler alabilirdi. *Günler.* Çıkarma noktamıza zamanında ulaşmamız imkânsız olurdu. Hawke'ın bize izlememizi söylediği yol buydu ve biz de bu yolu *izlemeliydik.* Hem onun hem de Bentley'nin iyiliği için.

Yenilgiyi kabul edip arkamı dönmek üzereyken sonunda üstümde bir boşluk hissettim ve yukarı fırlayıp ciğerlerimi

oksijenle doldurdum. Alan küçüktü, kaya tekrar aşağı inmeden önce sadece birkaç metrelik hava vardı ama devam etmeden önce dinlenip nefes alabileceğimiz bir yer olarak iş görürdü.

Tünelin sonunu bulmak için ileriye doğru yüzmeyi düşündüm ama hemen geri dönmezsem Charlie'nin endişeleneceğini bildiğim için tekrar derin bir nefes alıp ona doğru yüzdüm. Vardığımda hassas ciğerlerim yüzünden hafifçe öksürdüm.

Yüzeyin üzerine çıktığımda hemen bana doğru atıldı ve sanki iyi olduğumdan emin olmak ister gibi yüzüme, kollarıma, göğsüme dokundu. "Sanırım senden yine nefret ediyorum," dedi titrek bir sesle. "Tanrım, beni korkuttun."

Boğuk bir sesle, "Özür dilerim," dedim ve elini kalbime bastırdım. "İyiyim. Ve bize bir hava boşluğu buldum."

"Bir hava boşluğu mu?" diye şüpheyle tekrarladı. "Çıkış değil mi?"

"Eminim o da yakındır," diye yalan söyledim.

Dudakları gerildi ama sadece başını salladı ve "Önden git," dedi.

Daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacım yoktu, bu yüzden ona, "Derin bir nefes al," diyerek bir kez daha suyun altına daldım ve peşimde olduğundan emin olarak tünelde ona rehberlik ettim.

Bunu üç kez yaptık, yeni hava cepleri bulmak için öne doğru yüzdüm, sonra Charlie'yi onlara götürmek için geri döndüm ve bizi tünelin daha da derinlerine taşıdım. Her yüzeye çıktığımızda Charlie biraz daha solgun ve çok daha sarsılmış görünüyordu, ben de öyle. Hâlâ dibe dokunamıyorduk ama bacaklarımıza artık o kadar çok kramp giriyordu ki kayayı parmak uçlarımızla kavrayarak dinlenmek zorunda kalıyorduk, bu da kollarımızın daha da fazla ağrımasına neden oluyordu.

Bunu daha fazla sürdüremeyeceğimizin giderek daha fazla farkına varıyordum.

Sonunda -*nihayet*- bir sonraki keşif yüzüşüm sırasında önümde bir ışık gördüm ve ona ulaşmak için her zamankinden daha çok yüzdüm, başım su yüzeyini deldiğinde öksürerek bir şeyler geveledim. Soluk soluğaydım ve yönümü bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda açık çatılı bir mağaranın altındaki büyük bir havuzda olduğumu gördüm, güneş kayadaki kocaman delikten cennetten gelen bir ışık gibi aşağı doğru parlıyordu. Akılalmaz derecede güzeldi ancak dikkatim çok daha iyi bir şeye odaklandı: suyun kenarındaki kuru zemin ve kanyon duvarındaki çatlakla nasıl birleştiğine... Doğruca dışarı çıkan bir çatlaktı bu.

İçim coşkuyla doldu ve nefesimi toplamak için yeterince uzun süre manzaranın tadını çıkardım, sonra tekrar suya dalıp Charlie'nin yanına döndüm. Hava kısmında ona ulaştığımda bir kez daha öksürmek zorunda kaldım zira bu sefer biraz daha uzun yüzmüştüm.

"Ne oldu? İyi misin?" diye endişeyle sordu, beni suyun üstünde tutmaya çalışırken. "Bu sefer çok daha uzun süre yoktun. Sen..."

Bir yandan öksürüp bir yandan da, "Tünelin sonunu buldum," diye hırıldadım.

Yüzündeki ifadeye bakınca rahatladığı için ağlayacağını mı yoksa beni öpeceğini mi anlayamadım. İkincisini ne kadar istesem de bu su altı hapishanesinden kurtulmamızı daha çok istiyordum.

"Emin misin?" diye sordu, sanki inanamıyormuş gibi.

"Eminim." Göğsüm yanıyor ve kaslarım çığlık atıyordu ama en azından artık sonun göründüğünü biliyordum. "Rahatsız edici bir mesafe, bu yüzden şimdiye kadar aldığın en derin nefesi alıp olabildiğince hızlı yüzmen gerekecek. Ve dikkatli ol,

yerden yarı yolda yükselen kayalar, sarkıtlar ve bir şeyler var, bu yüzden çok alçaktan yüzme yoksa kendine zarar verebilirsin."

Gözlerinde endişe ama aynı zamanda kararlılık da vardı. "Hemen peşinde olacağım. Şimdi buradan defolup gidelim."

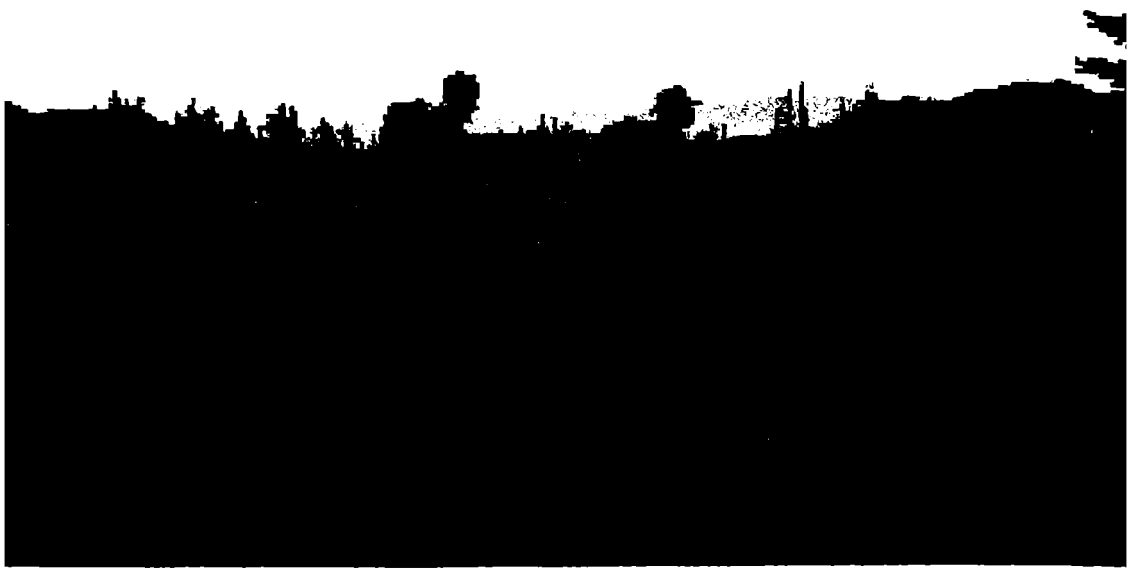
Charlie beni takip ederken içime olabildiğince çok hava çektim ve ikimiz de hazır olduğumuzda son bir kez suya daldım. Tünelde kendimi daha da ileriye ittikçe yorgunluğum ve acım giderek artan bir endişeye dönüşüyordu ancak daha çok Charlie için endişeleniyordum. Artık daha fazla hava kısmı kalmamıştı ve eğer nefesini yeterince uzun süre tutamaz ya da yeterince hızlı yüzemezse...

Suyun içinde hızla ilerlerken kendi kendime *o iyi* dedim. *Tam arkamda.*

Nihayet ikinci kez tünelin sonuna ulaştığımda ciğerlerimi havayla doldururken bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Çünkü arkamda Charlie'den hiç iz yoktu.

CHARLIE

Oksijenim tükeniyordu.

Göğsümdeki yanmayı, çaresizce nefes almaya çalıştığımı, damarlarımda dolaşan taze oksijen ihtiyacını hissedebiliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, içimde giderek *artan* acıyı dindirmenin bir yolu yoktu.

Çünkü sıkışmıştım.

Ayağım sıkmıştı, sol botumun bağcıkları Zander'ın beni uyardığı kayaların arasına sıkışmıştı.

Yüzerken onları görmüştüm, kol saatimin parıltısı aşağıdaki bilinmeyen derinliklerden yükselirken onları aydınlatmış ve ben de onlardan yüksekte yüzmüştüm ama suda sürüklenen bağcıklarımı düşünmemiştim. Fakat şimdi...

Panikle kendimi kurtarmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca, hayatımı kurtarmak için botumu çıkarmaya uzandım ancak çekiştirdikçe bağcıkların daha da sıkılaştırdığını fark ettim ve ayağımı bottan çıkaramadım.

Korkum büyüdükçe ağzımdan bir hava kabarcığı çıktı ve sağ bacağımı kayaya dayayıp ağırlığımı ona doğru verdim.

Bileğimi kıracakmış gibi çekiştirdim ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım çıkmıyordu.

Çektim, çekiştirdim, kendimi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama faydası yoktu.

Görüşüm kararmaya, kanım kulaklarımda zonklamaya, vücudum çığlık atmaya başlayınca vaktimin dolduğunu anladım. Akciğerlerimde hiç hava kalmamıştı ve gücüm hızla tükeniyordu. Tek yapabildiğim çaresizce kayaya tekme atmaktı ama bir dağı tekmeliyor da olabilirdim.

Kıymetli oksijenim tamamen tükenince sonumun geldiğini anladım. Ağlamak, çığlık atmak ve öfkelenmek istiyordum çünkü yeniden hayal kurmak, kendim için bir gelecek görmek, bir gelecek *istemek* cesaretini daha yeni bulmuştum ve şimdi bu gelecek benden çalınıyordu. Dünyayı keşfedemeyecek ve daha fazla maceraya atılamayacaktı. Bir daha asla Ember'la gülemeyecek, üvey babamın onu ne kadar sevdiğimi bilmesini sağlayamayacak ya da Zander'e ben...

İki el beni yakalayınca o kadar şaşırdım ki eğer ciğerlerimde oksijen kalmış olsa bir çığlık atardım. Ama hiç oksijenim kalmamıştı. Ağzımı kapalı tutmak ve suyu solumamak için kalan tüm gücümü kullandım ancak o küçük kontrolü bile kaybetmeden önce sadece birkaç saniyem kaldığını ve vücudumun isteğim dışında teslim olacağını biliyordum.

İhtiyacım olan tek şey saniyeler olabilirdi.

Çünkü Zander buradaydı.

Sorunu hemen fark edip bacağımı sertçe çekti, bu da bir sonuç vermeyince kemerinden Hawke'ın av bıçağını çıkardı. Hiç tereddüt etmeden doğrudan bağcıklarımı kesti, sonra bir kolunu belime doladı ve beni suyun içinde geriye doğru çekti.

Bilincimi korumak, vücudumun her yerine batıyormuş gibi hissettiğim bıçakları görmezden gelmek için savaşırken kollarının arasında bitkin durumdaydım.

Daha fazla dayanamıyordum.

Yapamıyordum...

Başım su yüzeyini deldi ve Zander beni vücuduna yaslayarak tekrar suyun altına düşmemi engellerken boğuluyor, boğuluyor, *boğuluyor* gibiydim. Zander bana durmadan, "Nefes al, Charlie. Sadece nefes al," diyordu. Onu zar zor duydum, yapabildiğim tek şey yakıcı, hırıltılı, acı dolu nefesler almak oldu. Zander de benim gibi soluk soluğaydı, beni o kadar sıkı tutuyordu ki aynı kelimeleri tekrar tekrar söylerken kalbinin tıpkı benimki gibi, göğsünde dörtnala koştuğunu hissedebiliyordum.

Yavaş yavaş, acım azalmaya ve nefeslerim yavaşlamaya başladı. Sanki bir savaşın içinde gibiydim ve gözlerimi açmakta zorlanıyordum ama sonunda açmayı başardığımda tekrar kapatmak istedim. Çünkü hâlâ tüneldeydik.

Tekrar hava alabileceğimiz yerdeydik.

Hayır, diye düşündüm çünkü bunu yüksek sesle söyleyecek hâlde değildim.

Zander bunu yüzümden anlamış olmalı ki hırıltılı bir sesle, "Üzgünüm, bu diğer uçtan daha yakındı ve..." Ürperdi. "Ne kadar vaktin kaldığını bilmiyordum."

Beni hâlâ tutuyor, ikimiz için de suda çırpınıyordu. Az önce ne kadar büyük bir şey yaptığını ancak kavrayabildim.

"Benim için geri döndün." Sesim hem duygusallıktan hem de gerginlikten kısılmıştı.

"Elbette döndüm," diye fısıldadı. Bir kolu belimden tutuyordu ama diğerini yukarı kaldırıp yüzümü okşadı ve elini yanağıma bastırmadan önce saçlarımı itti. "Başka bir Hallmark

ya da fal kurabiyesi alıntısı daha yapıyorum: Senin için daima geri dönerim."

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardım ve alınlarımız birbirine değene kadar öne doğu eğildim. "B... bunu b... bir daha yapabileceğimi sanmıyorum," diye kekeledim.

"Bir dakika bekleyip nefeslenelim." Sesi yumuşak ve cesaret vericiydi. "Çok yaklaştık, Charlie."

"Neredeyse boğuluyordum, Zander," dedim ve yine bir şok dalgası tüm vücudumun titremesine neden oldu. "Vaktinde gelmeseydin boğulurdum."

Belimi kavrayan kolunu daha da sıktı. Ama konuştuğunda, sadece, "Benim repliklerimi çalma, Charlie Hart. Bu yolculukta sadece birimiz boğulabiliriz. Kurallar böyle," dedi.

Bu şakacı hâli, gözlerindeki alaycı parıltıyı görebilmem için kendimi geriye doğru itmeme yol açtı ancak gözlerinde saklamaya çalıştığı korkunun derinliğini de görebiliyorum: *benim için* duyduğu korkunun.

Gözlerime baktı, kendini toparladığında şakacı hâli kayboldu ve "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz verdim, hatırladın mı? Ve benimle ilgili bilmen gereken bir şey daha var: Ben verdiğim sözleri hep tutarım," dedi. Gözleri gözlerime kilitlenmiş durumdaydı. "Bu sefer birlikte gideceğiz. Tüm yol boyunca hemen yanında olacağım. Bunu başarabilirsin, Charlie. Bunu *başarabiliriz.*" Duraksadı. "Benimle misin?"

Hâlâ şiddetle titriyordum ve her yerim hayır demek istiyordu ancak bakışlarındaki güvenceyi, öz güveni, *vaadi* görünce tek yapabildiğim, "Seninleyim, Zander," diye fısıldamak oldu.

Ağır bir nefes verdi ve sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi dudaklarını alnıma bastırdı. Bunu o kadar hızlı yaptı ki

alnımdaki karıncalanma hissi olmasa ben mi hayal ettim acaba diye düşünürdüm.

"Hazır mısın?" diye sordu, bu hassas hareketine kafa yormama fırsat vermeden. "Son bir derin nefes."

Dediğini yaptım ve ciğerlerimi olabildiğince fazla havayla doldurdum, *yine* yapacağımız şey için hissettiğim korkuyu yok saymaya çalıştım.

Sonra Zander belimi bırakıp elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetleyerek bizi suyun altına çekip ileriye doğru götürdü. El eleyken ilerlememiz daha zor da olsa onu bırakmayacaktım zira onu yanımda hissetmeye, yalnız olmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

Saatlerimizin mavi ışığı altında parlayan kayaları gördüm. Zander benim için geri dönmeseydi neler olurdu diye düşündüğümde midem kasıldı. *Ama döndü*, diye hatırlattım kendime. Benim için döndü, beni *kurtardı*.

Sabit kulaçlar atarak kendimizden emin bir şekilde üzerlerinden geçtiğimiz kayalar artık arkamızda kalmıştı.

Önümüzdeki ışığı gördüğümde ağlamak istedim. Ciğerlerim tekrar yandı ama neredeyse varmıştık, gelmiştik.

Neredeyse...

...gelmiştik.

Yüzeye çıkıp sertçe öksürürken yıllar sonra gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez temiz ve taze havayı içime çektim. Yüzümden akanın su mu yoksa gözyaşlarım mı olduğunu bilmiyordum ama Zander beni geldiğimiz yer altı havuzunun sığ sularına doğru yönlendirdiğinde ve sonunda dibe dokunabildiğimde ağlamaya başladım.

"Başardık," dedim ve hayretle etrafıma, güzel, açık çatılı mağaraya baktım. "Gerçekten başardık."

Her yere sular sıçratarak Zander'm kollarına atıldım.

"Sana söylemiştim," dedi kulağıma.

Daha evvel söylediklerini hatırlayınca şaşkın bir kahkaha attım. "Sanırım sonunda kendini beğenmiş bir bilmiş olmak için bir bahanen oldu."

Bana sarılmak için geri çekildi, gözleri âdeta dans ediyordu. "Sadece haklı olduğumu bildiğimde kendini beğenmiş olurum." Göz kırptı. "Ve bil diye söylüyorum, genellikle haklıyımdır."

"Ayrıca mütevazısın da" dedim sırıtarak. Tünelden çıktığımız ve *güvende* olduğumuz için o kadar rahatlamıştım ki sanki her şeyi fethedebilirdim. Tüy gibi hafiflemiştim. Başımı sallayıp geldiğimiz yöne baktım ve sesimde belirgin bir hayranlıkla, "Bu inanılmazdı," dedim.

Zander bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "İnanılmaz derken tersini kastediyorsan, haklısın."

"Beni yanlış anlama," dedim, tünel girişine doğru bakmaya devam ederek. "Hayatımın geri kalanında bu yüzden kâbuslar göreceğim ama..." Dudağımı ısırdım ve kısık bir sesle, "Yaptığımız şey gerçekten inanılmaz. Sence de öyle değil mi?" diye sordum.

Zander bana bakmaya devam etti, sonra elini alnıma bastırıp ateşimi ölçtü. "Bence bakterili sudan biraz yutmuş olmalısın, o yüzden şu an ateşin var. Bilinç bulanıklığı başlamış."

Kolunu ittim, gülsem mi yoksa surat mı assam bilemedim. Gözlerimi devirmeyi tercih ettim. "Ne demek istediğimi anladın. Bir gün geriye dönüp baktığımızda, nasıl hayatta kaldığımızı düşünüp kendimizle gurur duyacağız. Atlattığımız *şeyler* için."

"*Bir gün* değil, ben şu anda da bizimle gurur duyuyorum," dedi Zander. "Ama henüz kurtulmuş değiliz. Hawke'ın

bahsettiği bir engelimiz daha var ve..." Saatine baktı. "...üç saatten az vaktimiz kaldı."

İçime bambaşka bir korku doldu. "Koşturmamız gerekecek."

"Koşturmamız gerekecek," diye doğruladı.

Bir parçam, bu uhrevi mağaranın sığ sularında daha uzun süre kalabilmeyi ve güzelliğinin tadını çıkarabilmeyi diliyordu. Diğer bir parçamsa -itiraf etmeliyim ki çok daha büyük bir parçam- Zander'ın beni tekrar kollarına almasını, bu sefer aramızdaki mesafeyi çaresizce hasretini çektiğim şekilde kapatmasını istiyordu. Neden geri durduğunu anlasam bile bana bakışlarından onun da aynı şeyi istediğini biliyordum çünkü her şey planlandığı gibi giderse, üç saat içinde medeniyete ve yarın kendi hayatlarımıza *ayrı ayrı* geri dönüyor olacaktık. Şu an bir şeye başlamak sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanırdı.

Ama sudan çıkmasını ve elini bana uzatmasını izlerken, buna değip değmeyeceğini merak etmeden duramadım.

"Geliyor musun?"

Zander'ın sorusuyla irkildim, hareket etmediğimi ve hâlâ elini uzatmış bir şekilde beni beklediğini fark ettim. Kaşlarını kaldırınca karaya çıkmak için hızla hareket ettim. Tekrar ayağa kalkabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu göstermek adına yeri öpmek istedim ama bu isteğe karşı koydum ve bunun yerine onunla birlikte mağaranın karşısına doğru telaşla ilerledim. Açık çatıdan aşağı vuran güneş ışınlarını takip ederek kaya duvarındaki kocaman bir uçurumdan geçtik. Derken bir anda yine dışarıdaydık, kanyon sanki hiç var olmamış gibi arkamızda kalmıştı.

Zander, yaklaşan ormana adım atmak üzereyken durdu ve saatindeki pusulayı kontrol etti. "Kuzeybatı bu tarafta," dedi, solu işaret ederek.

Islak cebimdeki su dolu haritayı çıkardım, son birkaç gündür katlandığı onca şeyden sonra lapa hâline gelmesini engelleyen balmumu kaplamasına minnettardım.

"Sanırım buradayız." Kanyonun topografik işareti olduğunu düşündüğüm yerden çıkan noktalı çizgiyi gösterdim, ardından siyah daireye dokundum. "Ve saat beşte şurada olmamız gerekiyor."

Zander omzumun üzerinden haritaya baktı. "Ölçek doğruysa, daha gidecek birkaç kilometre yolumuz var." Gözlerini kısıp, "Kesin olarak söyleyemem ama aramızda sadece orman var *gibi görünüyor* ve Hawke'ın geçmemiz gerektiğini söylediği son nehir." Parmağını kıvrımlı su yoluna bastırdı. "Umarım buradan oraya kadar her şey yolunda gider." Bitirmesini engellemek için elimle ağzını kapattım. "Uğursuz laflar etmemen konusunda ne demiştim?"

Parmaklarımın altından gülümsedi ve gözleri neşeyle parladı. "Üzgünüm," dedi, parmaklarımın arasından boğuk bir sesle.

Dudaklarının tenimde hareket ettiğini hissettiğimde kolumun her yerine elektrik yayıldı ve titrememe neden oldu. Zander tepkimi fark etti ve gözlerinde daha farklı, daha sıcak bir ışık belirdi. Bir an bakışlarında hapsolmuş şekilde öylece kaldım ta ki nerede olduğumuzu ve daha ne kadar yolumuz olduğunu hatırlayana kadar. Hemen -isteksizce de olsa- elimi indirip boğazımı temizledim, ardından haritayı tekrar katlayıp cebime geri koydum.

"Umarım haklısındır ve aramızda sadece orman kalmıştır ve umarım yol yokuş aşağıdır," dedim hafif kısık bir sesle. Üzerimde yarattığı etkiyi sevdiğim kadar bu etkiden nefret de ediyordum. Aramızdaki şeyi keşfetmeyi çok istediğimi inkâr etmem imkânsız hâle geliyordu ancak zaman daralıyordu ve biz bir kurtarma görevindeydik. Yani bu tip şeyleri düşünmek

için çok kötü bir zamandı. Zander da bunun farkında gibiydi çünkü gözlerindeki sıcaklık kayboldu ve seyahat etmemiz gereken yöne bakarken yüzü ciddileşti.

Birlikte ormana geri dönüp kayalara ve köklere takılma veya yosun ve likenlere basma riskine girmeden olabildiğince hızlı bir tempoda ilerledik. Yolculuğumuzun sonuna çok yaklaşmıştık ve ikimiz de yaralanmayı göze alamazdık. Eğer çıkarma noktasına zamanında varamazsak... eğer helikopterin gelişini kaçırırsak... eğer kimseye ne olduğunu anlatamaz ve Hawke ve Bentley'ye yardım gönderemezsek...

Ağaçların arasında aceleyle ilerlerken korkular zihnimde dönüp duruyordu, adımlarımız o kadar hızlıydı ki kısa sürede soluk soluğa ve ter içinde kaldık. Kısa bir mola vermeye karar verdik. Yarık kanyona girmeden önce hiçbir şey yememiştik ve artık su altı tünelindeki adrenalin azaldığı için açlıktan güçsüzleşiyordum, bu yüzden nefesimizi toplamak için üzerine oturabileceğimiz bir kütüğün olduğu küçük bir açıklık bulduğumuzda rahatladık.

"Zehrini seç," dedi Zander, bir lilly pilly çalısını ve vombat meyveleriyle dolu bir asmayı işaret ederek.

Doğrudan vombat meyvelerine yöneldim, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bizi hayatta tutan lilly pilliylere ne kadar minnettar olsam da bugünden sonra bir tane daha görmek istemiyordum.

Kütüğün üzerinde yan yana oturmuş, sessizce yemek yerken Zander, "Ollie tanıtım videosunu çekerken geri döndüğümüzde en çok neyi dört gözle beklediğimizi sormuştu, hatırlıyor musun?" dedi.

Ağzımdakini yutup başımı salladım. Ne cevap verdiğimizi hatırlayamasam da sırf kameralar uğruna rol yaptığımızı biliyordum. O zamandan beri ne kadar çok yol katetmiştik.

Zander devam etti: "Ollie burada olsa ve tekrar sorsa ne derdin?"

Bir an düşündüm. Temiz giysiler, sıcak bir duş, saçımı yıkamak, sifonlu tuvalet, sıcak bir yatak, toplamak veya öldürmek zorunda olmadığımız yiyecekler ve bir daha asla hafife almayacağım diğer tüm temel konforlar arasında bir karar veremedim. Ama Zander'ın gerçekten sorduğu şeyin bu olduğunu sanmıyordum, bu yüzden daha derinlemesine düşünüp sonunda biraz tereddütlü bir şekilde, "Sanırım en çok bundan sonra ne yapacağımı bulmayı dört gözle bekliyorum, özellikle de bu yolculukta kendim hakkında fark ettiğim her şeyden sonra," diye cevapladım.

Zander ağzına bir meyve daha attı. "Peki, bir fikrin var mı?" diye sorduğunda ifadesinde anlayamadığım bir ciddiyet vardı. Ya da belki de anlamaktan çok korktuğum.

Alaycı bir şekilde sırıttım. "Daha o kadar düşünemedim. Tek bildiğim, dünyayı daha fazla görmek istediğim. Sanırım oradan başlayacağım."

"Yani seyahat edeceksin?" diye sordu Zander, asmadan daha fazla meyve çekmek için uzanarak.

"Sanırım öyle." Bu fikirle birlikte içimde bir heyecan kabardı. "Olanlardan önce bu yıl için planım hep buydu. Ember oyunculuk hayallerinin peşinden koştuğu için artık benimle geleceğinden şüpheliyim ama onu ne kadar özleyeceğimi bilsem de bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Artık bahane veya erteleme yok." Aklıma bir şey gelince kaşlarımı çattım. "Ama pasaportumun süresi doldu. Onu yenilemem gerekecek yoksa hiçbir yere gidemem."

"Şuna bak: Henüz o kadar düşünemediğin yapılacaklar listenin ilk adımına geldin bile," dedi Zander gülümseyerek. "Bu, gideceğin yere bir adım daha yaklaştığın anlamına geliyor." Başını yana doğru eğdi. "Bu arada, orası neresi?"

"Neresi neresi?" diye sordum, yapış yapış olan parmaklarımı pantolonuma silerken.

"Nereye gideceksin," diye açıkladı Zander. "İlk durağın neresi?"

Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadım çünkü aniden bir cevabım olmadığını fark ettim. Tek bildiğim, bu dünyanın sunduğu güzellikleri keşfetme özlemimdi ama belirli bir şey yoktu. Endişelendim çünkü daha başlangıç noktasına bile karar veremiyorken bir sonraki adımlarımı nasıl belirleyecektim?

Far görmüş bir tavşan gibi göründüğümü fark eden Zander, artan paniğimi hissedip sakinleştirici bir sesle, "Bana bir iyilik yap ve gözlerini kapat," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sadece bana güven."

Açık, cesaretlendirici bakışı karşısında isteğini yerine getirdim.

"Güzel," dedi. "Şimdi bir havaalanında olduğunu hayal etmeni istiyorum. Bilet almışsın. Uçağa biniyorsun. Gökyüzünde uçuyorsun. Saatler geçiyor ve eğer seni birazdan dışarı çıkarmazlarsa duvarlara tırmanmaya hazırsın. Nihayet pilot inişe geçtiğinizi söylüyor, bu yüzden pencereden dışarı bakıyorsun ve gördüğün yer..."

"İzlanda."

Bu kelime dudaklarımdan hiç düşünmeden çıktı. Gözlerimi açtım.

"İzlanda mı?" diye sordu Zander, nazik bir merakla.

Cevap verirken neden bu kadar utandığımı anlamadım, "Vatnajökull Milli Parkı. Reykjavik'e yaklaşık beş saat uzaklıkta. Duvarlarımda mavi buz mağaralarının fotoğrafları vardı, masallardan fırlamış gibiydi ve bir gün onları bizzat ziyaret

edeceğime yemin etmiştim. Ve kuzey ışıkları... Onları da görmeyi hayal ederdim. Ve tabii ki Elmas Sahili, Mavi Lagün, Strokkur Gayzeri ve tüm o şelaleler ve..." Sustum, sonra utangaç bir şekilde, "İlk gitmek istediğim yer İzlanda," dedim.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Zander yumuşak bir sesle.

"Sen hiç gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İkinci *Lost Heirs* filminin bir kısmını neredeyse orada çekecektik ama bunun yerine Yeni Zelanda'ya karar verdiler."

"Listemde o da var," diye mırıldanırken dünyanın ne kadar büyük olduğunu hatırlayarak, her yeri nasıl görebileceğimi merak ettim. En azından para sorunum yoktu çünkü iş bulabilecek yaşa geldiğimden beri para biriktiriyordum ve ayrıca annemin hayat sigortası ödemesi de vardı. Ona dokunmak istememiştim, varlığından bile nefret ediyordum ama o paranın annemin benim için isteyeceği bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

"Peki ya sen?" diye sordum Zander'e. "Ollie sana neyi dört gözle beklediğini sorsa, ne söylerdin? *Senin* sonraki adımların neler?"

Zander artık meyvesiz kalan asmayı parmaklarının arasında büktü. "Her şey stüdyonun *Titan's War*'da kalmama izin verip vermemesine bağlı. Eğer bu yolculuk olması gerektiği gibi giderse ve aldığımız sınırlı çekimler kamuoyu imajımı rolümü koruyabilecek kadar yükseltirse, çekimlerin başlaması fazla uzun sürmez. Yani benim için sıradaki şey bu olur. Öte yandan, yapımcılar memnun kalmazsa ve sözleşmemi feshetmeye karar verirlerse..." Omuzlarını silkti, bakışları oynayan parmaklarındaydı. "Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum."

"Öğrenmek zorunda kalmayacaksın," dedim olabildiğince öz güvenle. Bana şüpheyle, hatta biraz korkuyla baktığında

sesimi alçalttım ve ona, "Gerçekten Zander. Eğer beni yani en sert eleştirmenini bile senden nefret etmeyi bırakmaya ikna ettiysen..." Dudaklarımdan neredeyse kayıp giden kelimeye inanamadım ve devam ederken kekelememeye çalıştım. "...o zaman dünyayı sana tekrar âşık etmekte hiç zorluk çekmezsin. Kameraları kaybetmeden önce günlerce kayıtlarımız alındı. Bu, senin gerçekte kim olduğunu görmeleri için fazlasıyla yeterli olacaktır," diye güvence verdim. Ağzım yukarı doğru kıvrılırken, "Ve unutma, çıplak ellerinle ve üstün çıplakken balık da yakaladın. *Üstün çıplakken* cümlesini özellikle vurguluyorum. Bu bile tek başına, başına gelenleri kimsenin umursamamasını sağlayacaktır. İnan bana, endişelenecek hiçbir şeyin yok," dedim.

Zander'm dudakları seğirdi. "Beni nesneleştiriyor musun, Charlie Hart?"

Gerilmek için kütüğün üzerinden kalktım, omzumun üzerinden geriye doğru bakıp, "Sen hiç kendi karın kaslarını gördün mü?" diye sordum.

Boğuk bir kahkaha attı ve yanıma geldi, ikimiz de yeniden şarj olduğumuza göre yola koyulmaya hazırdık.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama yolculuğumuza devam etmeden önce ciddileştim ve "Çok güzelsin, Zander, bu bir sır değil. Ama bunun görünüşünün ötesinde olduğunu bilmeni umuyorum. İçindeki şey..." Bir parmağımı göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. "...buradakinden daha güzel." Elimi yanağına doğru hareket ettirip nazikçe dokundum ve kolumu tekrar indirdim. "Üstelik bunu ben bile sadece birkaç gün içinde görebildiysem, göremeyen herkes aptaldır," dedim. Gözlerine bakıp sessiz bir ciddiyetle, "Ve seni hak etmiyorlardır," diye bitirdim.

Yüzündeki ifade karşısında nefesim kesildi. Çok saf bir duygu vardı: minnettarlık, umut ve kendimi kollarına atıp asla

bırakmak istemediğim bir duygu fırtınası. Bu dürtüye direnmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekti, kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda boğuk bir sesle. "Bu, uzun zamandır birinin bana söylediği en güzel şey. Belki de şimdiye kadar."

Karşılığında sunabileceğim hafif ve esprili bir şey bulmaya çalıştım -sırf o âna biraz neşe katmak için- ama zihnim içten bir, "Rica ederim" ile cevap vermekten başka bir şey düşünemedi.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu ama sonra uzaktaki bir ağaçtan bir dal kopup yere düştü ve bize nerede olduğumuzu ve nerede olmamız gerektiğini hatırlattı.

"Muhtemelen gitmeliyiz," dedim isteksizce.

"Evet." Zander de kabul etmesine rağmen ayaklarını sürüyerek, "Bir parçamın eve dönmek istememesi garip mi? Gerçeğe geri dönmek konusunda gergin olmam? Sadece *Titan* değil, Maddox ile ilgili de her şey belirsiz ve ben..." dedi. Sonra susup derin bir nefes verdi.

"Maddox sana geri dönecek," dedim güven verici bir şekilde. "O senin Ember'ın. Bu tür bir arkadaşlık asla uzun süre kopmaz. Sadece..."

"...zamana ihtiyacı var," diye bitirdi Zander iç çekerek. "Biliyorum. Haklısın."

Onu içine düştüğü karanlıktan çekip çıkarmak için neşeyle sırıttım ve "Ben her zaman haklıyımdır. Bunu henüz anlamadın mı?" dedim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve omuzlarındaki ağırlığın bir kısmı gitti. "Acaba şu an kim kendini beğenmiş bir bilmişlik taslıyor?"

"Ustasından öğrendim," dedim koluna girip onu ormana geri sürüklerken. Hâlâ sırıtmaya devam ediyordum. "Bil diye söylüyorum, onunla barıştığında ve yine kanka olduğunuzda *sana söylemiştim* diyeceğim."

"İnsanlar hâlâ *kanka olmak* diyor mu?" dedi.

"Ben de bir insan olduğuma göre, cevabım *evet*," diye karşılık verdim.

Ve böylece ağaçların arasında özgürce sohbet edip ânı yaşayarak ve her şeyin yakında değişeceğini bilerek yolumuza devam ettik. Bugünden sonra bize ne olacağını veya bir daha birbirimizi görüp görmeyeceğimizi tartışmaktan kaçındık. İkimizin de bu konunun etrafında dolandığımız ve önce diğerinin bir şeyler söylemesini istediğimiz belliydi ancak ikimiz de bunu yapmadık, *yapamadık*. Çünkü zamanın ne kadar çabuk geçtiğini çok geçmeden fark ettik. Kurtarma noktasına varmamıza bir saatten az bir süre kalmıştı ve önümüzde hâlâ bir engel vardı.

Karşılıklı anlaşarak konuşmayı bırakıp koşmaya, *koşmaya* ve ormanın içinden hızla geçmeye başladık. Rüzgâra karşı dikkatle hareket ediyor ve bir şeye takılıp düşmemek için dua ediyorduk. Arazinin nehre doğru eğimli olması gerekiyordu, bu yüzden biraz endişelendim ancak bunu soluk soluğa bir hâlde Zander'e söylediğimde, pusulasını kontrol edip hâlâ doğru yönde gittiğimizi onayladı.

Yukarı ve yukarı doğru koşup ağaçların, kayaların ve çalıların arasından geçerken eğim giderek yükseliyordu. Nihayet zirveye ve aşağıda kalan platoya ulaştık. Kalp atışlarımın sesini bastıran ve uzaktan gelen bir kükreme duydum. Bunun hızla akan suyun sesi olduğunu anladığımda baş döndürücü bir beklenti dalgası beni vurdu.

"Nehir," diye soluk soluğa seslendim Zander'e. "Yakın olmalıyız."

Ama ağaçların seyrelmeye başlaması dışında, görünürde hiçbir şey yoktu.

Ancak ağaçlar tamamen temizlendiğinde Zander ve ben şok içinde durduk. Önümüzdeki manzara karşısında midem kasıldı. Bir anda, Hawke ve Bentley'den ayrılmadan önce yaptığımız son konuşmayı ve Zander'ın *Bu bir nehir mi?* diye sormasına neden olan haritadaki kıvrımı nasıl işaret ettiğini ve Hawke'ın, *Bir nevi* diye yanıtlamasını hatırladım.

Geriye dönüp baktığımda, Hawke'ın o temkinli ses tonunu sorgulamalıydım. Çünkü *bir nevi* dediği nehir aslında çok altımızda, engebeli, tırmanılması imkânsız bir geçidin dibinde azgın bir şekilde akıyordu. Ve karşımızda...

Hawke'ın sesi kulaklarımda yankılandı. *Orada bir asma köprü var ama eski, gerçekten eski. Ne kadar zaman önce kullanıldığını söylemek imkânsız.*

"Pislik herif," diyerek nefes aldım ve geçidin bir tarafından diğer tarafına uzanan harap hâldeki ahşap köprüye baktım.

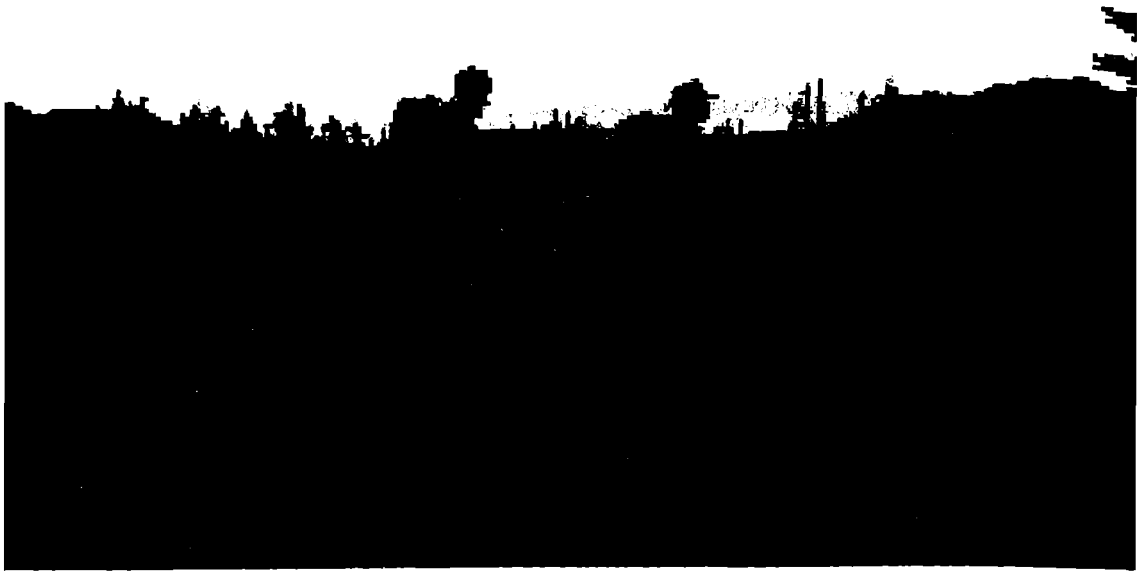
İçim korkuyla doldu ama sonra Hawke'ın ekibinin bizim için ipleri çoktan güvence altına aldığını söylediğini hatırladım ve çılgınca etrafa baktım. Çürümüş tahtaları zar zor havada tutan eski, yıpranmış iplerden başka bir şey göremeyince Zander'e, "Emniyet halatını görebiliyor musun?" diye sordum.

Sözcüklerim boğazıma takıldı çünkü sonunda onları görmeyi başardım.

Gerçek bir sorunumuz olduğunu anlamam yarım saniye sürdü. Zira halatlar geçidin karşı tarafında işe yaramaz bir hâlde sallanıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini anlamam da yarım saniye sürdü: Eğer çıkarma noktasına ulaşmak istiyorsak, o zaman emniyet ağı olmadan çürüyen köprüyü geçmeliydik ve tek bir yanlış adım, attığımız son adım olurdu.

ZANDER

Önümüzdeki görevin tehlikesini kavrarken, bildiğim her küfür zihnimde yankılanıyordu. Köprünün uzak tarafından sarkan ve sanki bizi kışkırtmak istercesine rüzgârda sallanan emniyet iplerine baktıkça aklımdan geçen küfürler de giderek arttı.

"Yağmur onları bu taraftan çözmüş olmalı," dedim kötü talihimize daha da çok lanet ederek.

Charlie iplere dik dik baktı. "Hiç de güvenli görünmüyor," dedi.

Eğer ipleri kullanırken çözülselerdi neler olabileceğini düşünerek ürperdim. Ardından şu an karşı karşıya olduğumuz şeyin muazzamlığını fark edip yine ürperdim.

Saatime bakarak, "On beş dakikamız var," dedim sertçe. "Hawke, burayı geçtikten sonra geriye şu ağaçların arasından geçmek kaldığını söylemişti..." Köprünün diğer tarafındaki küçük çalılığı işaret ettim. "...ve helikopter için açıklığı bulmamızı."

"Bunların hepsi iyi hoş da," diye karşılık verdi Charlie, korkudan gergin bir sesle, "o açıklığa ulaşmak için önce bunu atlatmamız gerek. Ve bunun gerçekleşeceğinden çok da emin değilim."

Benim de şüphelerim vardı. "Buna sen karar ver. Eğer geçmemizi istersen o zaman deneriz. Ama istemezsen yapmayız."

Charlie sinirli bir ses çıkardı. "Bu sorumluluğu bana yükleme! Eğer ölürsek sonsuza dek peşimi bırakmaz ve zamansız ölümünden beni sorumlu tutarsın."

Artan korkuma rağmen dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Bence hayaletler diğer hayaletleri rahatsız edemez."

"Sen bir yolunu bulursun." Charlie'nin yüzü çok ciddiydi. "Öyle de inatçısın." Ama sonra yine sinirli bir sesle, "Geçmeliyiz," dedi. "Hawke ve Bentley'ye geri dönmek için o su altı tüneline tekrar girmem mümkün değil ve bir arama ekibinin bizi bulmasının ne kadar süreceğini hâlâ bilmiyoruz. Bu, kurtarma görevi için en iyi şansımız. On beş dakika içinde eve doğru yola çıkmış olabiliriz."

Ya da geçidin dibine doğru, diye düşündüm ama söylemedim çünkü bunu yapmak istemesem de köprüyü geçmenin en iyi taktik olduğunu kabul ediyordum.

Kararımızı verdiğimize göre, kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden öne çıkıyorum. "Ben gide..."

"Hayır." Charlie beni geri çekmek için kolumu tuttu. "Bu sefer önce ben gideceğim." Yüzü solgun ama kararlıydı, "Bazı kalaslar en ufak bir dokunuşla dağılacak gibi görünüyor ve sen benden daha ağırsın. Eğer biri kırılır da düşersem, sen beni yakalayabilirsin. Diğer türlü işe yaramaz."

"Katoomba'daki o burgeri yemem gerektiğini biliyordum," diye mırıldandım dümdüz olan karnımı ovuşturarak.

Charlie homurdandı. "Şu anda beni güldürmeye çalışma. Bayılmamak için tüm dikkatime ihtiyacım var."

"Burası sana dünyanın dört bir yanında büyük maceralara çıkmak isteyenin sen olduğunu hatırlattığım yer mi?" diye sordum kuru bir sesle.

Charlie dişlerini sıkarak, "Hayır, değil," diye cevap verdi.

Şimdi kahkahasını bastırmak zorunda kalan bendim. Ama Charlie köprünün girişine doğru hareket ettiği anda hissettiğim tüm neşe kayboldu. Elleri kenarlara gerilmiş yırtık iplere uzandı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi -çünkü öyleydi- onları tuttu.

"Tam arkandayım," dedim ona yakın durarak.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alırken omuzlarının kalkıp indiğini gördüm ve ben de aynısını yaptım. Bu, onun köprüye ilk adımını attığında daha da hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmeye yetmedi.

Ona doğru atılıp onu güvenli bir yere sürüklemeye hazırlanırken vücudumdaki her kas gerildi ama buna gerek yoktu çünkü tahta ayaklarının altında sağlam bir şekilde duruyordu. Omzunun üzerinden bana rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve sonra tekrar öne doğru adım attı, onu takip ettiğimden emin olmak için durdu.

Harap hâldeki tahtaya ayak bastığımda zihnim bir uyarı çığlığı attı, hayatta kalma içgüdülerim geri çekilmem için bağırıyordu ama ben onları görmezden gelip tahtanın tüm yol boyunca ağırlığımızı taşıyacak kadar güçlü olması için dua ederek devam ettim.

Köprüden adım adım geçerken ağırlığımızı endişe verici bir şekilde aşağı doğru eğilen zayıf orta bölümler yerine tahtaların ipe bağlandığı daha sağlam dış kenarlarına verdik.

"İyi misin?" diye sordu Charlie.

"Benim işim kolay," dedim düşmemesi için tamamen ona odaklanarak. Ona odaklanmak, tahtaların arasında yürümeye başladıkça oluşan kocaman deliklerden esen rüzgârın köprüyü sallandırışına dikkat etmememi sağlıyordu.

Adım.

Adım.

Adım.

Geçidin yarısına geldiğimizde Charlie'nin botunun altındaki tahta çatladı.

Şaşkın bir çığlık atınca düşünmeden tepki verdim ve kenarlardaki ipleri kavrayan elimi, beline dolamak için indirip onu kendime doğru çektim.

Titrek bir sesle, "Üzerinden atlayabiliriz," dedi karnındaki elimi sıvazlayarak. "Hızlı reflekslerine minnettarım."

Altındaki tahta tamamen kırılmasa da çatırtısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve onu bırakmak istemiyordum. Ama en tehlikeli noktadaydık ve ilerlememiz gerekiyordu, bu yüzden tereddütle de olsa onu bırakıtım ve bir sonrakine adım atması için artık kırık olan tahtanın üzerinden atlamasını daha da yakından izledim.

"Sağlam," diye bildirdi üzerinde hafifçe zıplayıp test ederek.

"Bunu yapma," dedim çünkü sadece benim ağırlığımı taşıyabileceğinden emin olmak için kontrol ettiğini biliyordum.

Şiddetli bir rüzgâr cevabımı bastırdı ve ikimizin de tamamen bembeyaz olmuş ellerimizle incecik iplere tutunmamıza sebep oldu.

"Mutlu bir yer bul, mutlu bir yer bul," diye mırıldandı Charlie, rüzgâr devam etmemize yetecek kadar hafiflediğinde.

Üçüncü çeyreğe ulaştığımızda travmatik bir şey olmadan gerçekten hayatta kalabileceğimize dair az da olsa bir umut

hissetmeye başladım. Ama tam bu sırada tahtalar arasındaki boşluklar daha da açılmaya başladı. Bazı tahtalar tamamen eksikken, diğerleri kırılmış ve altımızdaki boşluğa doğru sallanıyordu. Gittikçe artan mesafeleri atlamak ve bunu yaparken ağırlığımızı taşıması için çürümüş ip korkuluğuna güvenmek dışında bir seçeneğimiz kalmamıştı.

"Tam şu an bir güvenlik halatı gerçek bir teselli olurdu," dedi Charlie dişlerini sıkarak ve altımızda çağlayarak akan nehre doğru bakan iki ayaklık bir boşluktan atladı.

Ellerim ip yanığından dolayı acıyordu, bu yüzden arkasından atlarken, "Hawke burada olsaydı bizi güvenlik halatı olmadan yapmaya zorlardı. Ölüm riskine girmiyorsak bunun ne anlamı var? Hiç eğlenceli olmaz," diye tısladım.

Charlie zoraki bir şekilde kıkırdadı. "Özellikle kameralar kayıttayken. İzleyicileri eğlendirmek zorundayız."

"Reality şovları dramatik şeylerdir," diye onayladım ve ayaklarımın altındaki tahta öfkeyle gıcırdadığında irkildim. Bir önceki tahtam çöküp düşerken bir sonraki tahtaya atladım ve akıntıya kapıldığını görmek midemi bulandırdı.

Düşen tahtanın sesini duyan Charlie, "İyi misin?" diye sordu.

Onu endişelendirmek istemediğim için biraz zayıf bir şekilde, "Her şey yolunda," diye cevapladım.

Ama sonra...

"Bunu hissettin mi?" diye fısıldadı Charlie.

Sadece hissetmekle kalmıyor, duyuyordum da. Etrafımızda sallanan her şeye eşlik eden yırtılma, gıcırdama ve kırılma karışımı bir sesti bu.

Ve bu sefer rüzgâr değildi.

Döndüm ve nedenini hemen buldum, arkamızda çözülen yıpranmış ipleri görünce içim korkuyla doldu, toplam ağırlığımız iplerin çok fazla gerilmesine neden oluyordu.

Köprü dağılıyordu.

Ve biz hâlâ güvenli noktadan çok uzaktaydık.

"GİT!" diye bağırdım. "Git, git, *git!*"

Charlie dönüp tehlikeyi gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Hemen öne doğru sıçradı, ben de arkasındaydım. Artık köprü pervasızca çökmeye başladığı için ihtiyacımız olan özeni gösteremiyorduk.

Tahtadan tahtaya atlıyorduk ve tahtalar ayaklarımızın altında çatırdıyordu. Botum, çarpma ânında parçalanan bir tahtayı delip geçti ve sırf ipten tırabzana tutunduğum için onunla birlikte düşmekten kurtuldum ancak ipler kopmaya devam edip elimizdeki tüm güvenliği de beraberinde götürürken korkuluk da gevşemeye başladı.

"Acele et!" diye ısrar ettim Charlie'ye.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atınca tüm köprünün artık dev bir dalga gibi çöktüğünü, iplerin bağlantılarından kurtulduğunu, tahtaların düşüp altımızdaki nehre çarptığını gördüm.

"Dikkat et!" diye bağırdı Charlie ve tam zamanında tekrar öne dönüp üzerinde olduğu tahtanın parçalandığını gördüm. Kalbim ağzıma geldi ama Charlie ucu ucuna kurtulmayı başardı ve ben de ivmemi kullanarak bir sonraki güvenli tahtaya kadar fazladan mesafe katedebildim. Köprünün kalan son kısmında tehlikeli bir hızla koşarken ona olabildiğince yakındım.

Artık sona o kadar yaklaşmıştık ki içimdeki umut bir kez daha kabardı -güvende olmamıza sadece birkaç adım kalmıştı- ama sonra hepsinden daha yüksek bir ÇAT! sesi geldi ve ipler tamamen koptuğu için köprünün tamamı sallanmaya başladı.

"ZIPLA!" diye bağırdım.

Charlie benden bir tahta öndeydi ve köprü tüm gerginliğini kaybetmeden hemen önce tahtayı itip hızını kullanarak havada uçtu ve geçidin kenarına bir yığın hâlinde yuvarlanarak indi.

Ben o kadar şanslı değildim.

Yeterince güçlü bir şekilde zıplayamadan altımdaki tahta çöktü ve başaramayacağımı anladım. İki saniye boyunca hafiflediğimi hissettim, kayalık uçuruma acı içinde çarpmadan önce, ellerim tutunmak için çırpınıyor ve yer çekimi beni engebeli yamaçtan çok aşağıdaki azgın nehre doğru çekmeye çalışıyordu.

Parmak uçlarımla tutunup bir an için kendimi yukarı çekmeye başladığımda iyi olacağımı düşündüm. Ama sonra ellerimin altındaki kaya parçalanıp toza dönüştü ve aniden düşmeye başladım.

Hayatım gözlerimin önünden geçmedi. Ama geçmesini diledim, en azından kaybetmek üzere olduğum her şey adına hissettiğim ezici kedere odaklanmamak için. Maddox'la asla barışamayacaktım, Summer'ı, beni evlat edinen ailemi veya Gabe'i bir daha asla göremeyecektim, asla *Titan's War*'da neler olacağını bilemeyecektim, Charlie'ye nasıl hissettiğimi asla söyleyemeyecektim.

"Seni yakaladım!"

İki kelimeyle kederim buharlaştı ve daha düşmeye başlamadan durdum.

Çünkü Charlie geçidin kenarına yaslanmıştı, yüzü bembeyazdı ve parmakları bileklerime bir maymun gibi kenetlenmişti.

"Tutun!" dedi, ağırlığımı taşıma çabasıyla homurdanarak.

Kendime geldim ve bacaklarımı kullanarak üzerindeki gerginliği azaltmaya çalıştım ama çabalarım kayayı daha da parçaladı. "Kaldıraç gücü bulamıyorum!"

Daha da sıkı tutup beni yukarı çekmek için tüm gücünü kullanırken yüz hatları kararlıydı, "Buraya kadar..." *Homurdandı.* "...sen öl..." *Kaldırdı.* "...diye..." *Yine homurdandı.* "...gelmedik!"

Sonunda sol botumu sağlam bir yere yerleştirip kendimi kuvvetle ittim. Charlie de beni kaldırdı ve sendeleyerek yukarı çıkıp geçidin kenarından aşağı indim. Charlie geriye doğru uçarken, ben de üzerine düştüm.

Bir an için tek yapabildiğim orada soluk soluğa ve titreyerek yatıp artık ölmeyeceğim için şok geçirmek oldu. Charlie beni sıkıca tutuyor ve sırtımı rahatlatmak için ovuyordu, ta ki sonunda ben hafifçe geri çekilene kadar. Ama tamamen çekilmedim, üzerinde durup hayretle aşağı baktım.

"Beni kurtardın," dedim, sesimdeki duyguyu gizlemeden. "*Yine.*"

"Sen de beni tünelde kurtarmıştın," diye hatırlattı yumuşak bir sesle. "Skor tablosunu dengeleme sırası bendeydi."

Bu yolculukta ve dağda panikatak geçirdiğim ilk günden beri, benim için yaptığı onca şeyi düşündüm. "Hâlâ öndesin."

"Bu bir yarışma değil." Hareket etmediğimi fark edince soluk soluğa bir sesle, "Ama yarışma olsaydı, ben kazanırdım," dedi.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Charlie'nin gözleri dudaklarıma kaydı ve orada kaldı. Bakışları içimi ısıttı ve yüzündeki özleme karşı koyamadım. Başımı ona doğru eğip tepkisini ölçmek için yavaşça hareket etmeden önce bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmedim. Onunla ilgili her şey, bunu en az benim

kadar istediğini söylüyordu, elleri beni kendine doğru daha da çok çekti ve yüzümü kavradı.

"Charlie," diye adını fısıldadım. Gerçek olduğuna, kollarımda olduğuna ve onun da bana benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Dudakları o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissediyordum, içimi bir sıcaklık dalgası sararken sırtım ürperdi ve kanımda kıvılcımlar çaktı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için daha fazla bekleyemiyordum.

Ama sonra onu duydum.

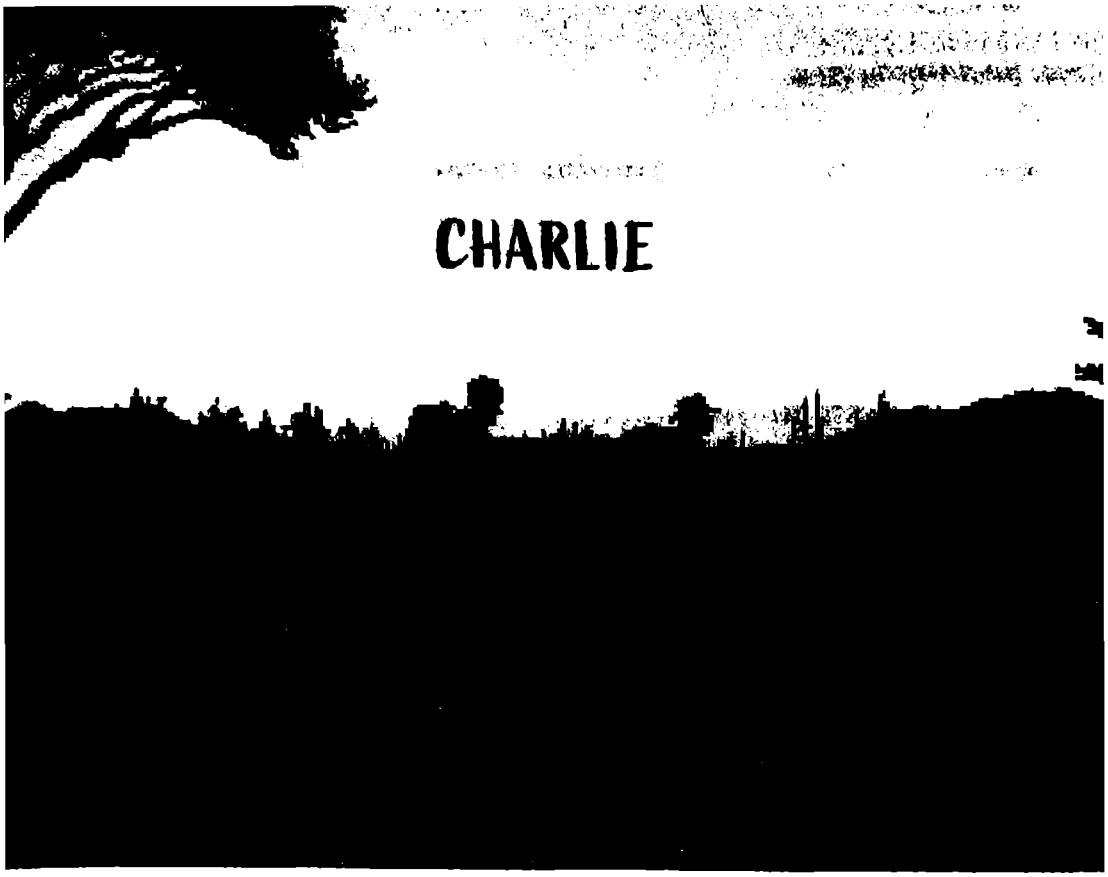
Uzaktaki pervane kanatlarının havayı kesmesiyle gelen *vın vın vın* sesiyle başım yukarı kalktı.

Charlie'nin menekşe gözleri korkuyla dönerken, "Helikopter," diye soluk soluğa kalakaldı.

Ateşli ânımız paramparça oldu. Birkaç dakika içinde açıklığa varamazsak ne olacağını anladığımızda gerçeklik üzerimize çöktü.

Charlie'ye baktım. İkimizi de bir korku sarmıştı, ayağa kalkıp onu da yanıma çektim ve tek bir şey söyledim: "*Koş.*"

Düzenleme
Ny.ozlem

CHARLIE

Açıklığa doğru, peşimizde vahşi bir hayvan sürüsü varmış gibi ağaçların arasından hızla koştuk. Keşke tüm dikkatimi yaklaşan helikoptere ve açıklığa vaktinde ulaşmaya verebilseydim ama ormanda koşarken aklımdan sadece iki şey geçiyordu:

Zander neredeyse beni öpecekti.

Ve ben de bunu yapmasını istemiştim.

Hem de çok.

Dudakları *hemen oracıkta*, dudaklarımdan neredeyse bir fısıltı kadar uzaktaydı. Keşke helikopter sesi birkaç dakika, hatta birkaç *saniye* sonra gelseydi...

Düşündüklerime inanamayarak kendi kendime başımı salladım. Günlerdir tek istediğim çıkarma noktasına ulaşmak ve güvenli bir yere uçmaktı. Ve şimdi kurtarılmamız an meselesiyken, hissettiğim tek şey hormon kaynaklı bir hayal kırıklığıydı. Ama en azından yalnız değildim. Pervanelerin sesini ilk duyduğumuzda Zander'ın yüzündeki ifadeyi görmüştüm, onun hayal kırıklığı da benimki kadar güçlüydü. Kalan ağaçların arasından koşarken kendi ayaklarıma takılıp düşmemeye

Ninova

bu kadar odaklanmasaydım bu karşılıklı saçmalığa homurdanırdım.

Nihayet ağaçlar bitti. Yerel kır çiçekleriyle kaplı küçük, çimenli bir açıklığın kenarında kayarak durmak zorunda kaldık. Manzara ne kadar muhteşem olsa da önümüzde daha güzel bir şey vardı. Öpüşmemizi düşünmeyi bırakıp ağlamama yol açacak bir şey.

Helikopter gelmiş, çiçeklerin arasına yumuşak bir şekilde inmek için alçalıyordu.

Gözlerimden akan yaşlara engel olamayıp Zander'e döndüm. Kollarımı gülerek onun boynuna dolamaya da engel olamadım.

"Başardık," dedim nefes nefese. "Gerçekten *başardık*."

Beni kucaklayıp döndürdü, benimle birlikte o da hayretle gülüyordu. Sevincimiz uyuşturucu gibiydi.

Ama sonra hatırladım ve kendime geldim.

"Hawke ve Bentley! Scarlett'a söylemeliyiz!"

Zander belimi bıraktı ve sadece elimi tuttu, çömelerek beni helikoptere doğru koşturdu. Bu sırada pilot da arka kapıyı açıyordu. Serbest kolumu rüzgârın yüzüme savurduğu tüm toz ve yapraklardan korumak için kaldırdım, etrafımızdaki alan karahindibaların savrulan kabarık beyaz tohumlarıyla kar beyazı bir renge büründü. İniş kızaklarına ulaşıp da kendimi kabine çektiğimde bir yetim gibi göründüğümden emindim -Zander'ın da öyle görünmesinden dolayı- ama kendimi çabucak toparlayıp ön yolcu koltuğuna doğru eğilerek Scarlett'a başımıza gelen her şeyi anlatmaya hazırlandım.

Ancak Scarlett yoktu.

Kimse yoktu.

Pilot kapımızı kapatıp kokpite döndüğünde Zander'e kaşlarımı çatarak baktım.

"Affedersiniz," diye bağırdım motorun sesini bastırmaya çalışarak. Dikkatini çekmek için adamın omuzuna dokundum.

Döndü ve duyamadığım bir şeyler söyledi, ben de anlamlı bir şekilde kulaklarımı kapattım. Bunun üzerine pilot bize iki tane tanıdık kulaklık verdi.

Zander ve ben onları taktık ve Zander hemen, "Scarlett nerede?" diye sordu.

"Üste sizi bekliyor," dedi pilot ağzında sakızla. Kontrol paenliyle oynadı ve bir an sonra yerden havalandık. "Sizi hemen ona götüreceğim."

"Hayır, bekle." Cebimin fermuarını açtım ve haritayı çıkardım. "Bir kaza oldu. Hawke ayak bileğini kırdı, onun ve Bentley'nin kurtarılması gerekiyor."

"Kurtarmak için yetkim yok," dedi pilot, sakızını patlatarak. "Açıklıkta bekleyenleri alıp hemen geri götürmek için net talimat aldım. Başka bir yere gidemem."

"Ama..." Zander elimi sıkınca sesimi kestim.

"Birkaç dakika pek fark yaratmaz," dedi sakin bir sesle. "Hawke ve Bentley'nin bıraktığımız yerden çok uzaklaşmadıklarını varsayarsak uygun bir planlama yapılmadan helikopterlerin onlara ulaşması zor olur. Orman o kadar sık ki vinçle çıkarılmaları gerekir ve bunun için ne yaptıklarını bilen profesyonellerden oluşan bir ekip lazım."

Bir nefes verip fikrini kabul ettim. "Onlar hâlâ oradayken bizim güvende olmamız yanlış geliyor."

"Biliyorum," diye onayladı, kaşları endişeyle çatılmış olan Zander. "Ama biraz daha sabırlı olmamız gerekiyor. Scarlett ile konuştuğumuzda hemen yardım gönderecektir. Yakında yanımıza dönerler, bundan eminim."

Öz güveni merhem gibi geldi ve kolunu omuzlarıma doladığında hiç tereddüt etmeden ona yaslanarak güçlü ve sıcak

varlığında teselli buldum. Ona yaslanınca üzerime bir bitkinlik çöktü, son birkaç saattir ve günlerdir beni hayatta tutan tüm adrenalin artık ihtiyaç duymadığım için azalıyor ve camdan geçip giden manzaraya bakarken gözlerimi açık tutmamı zorlaştırıyordu.

"Az önce ne fark ettim, biliyor musun?" diye mırıldandı Zander mikrofonuna doğru, onun da sesi en az benim kadar yorgun geliyordu.

"Ne?" diye sordum.

Cevap verdiğinde benimle aynı camdan dışarı bakıyordu, "Tek bir koala bile görmedik. Ya da bir kanguru. Oysa her yerde olurlar sanmıştım." Dudakları hafifçe büzüldü. "Ülkeniz yanlış reklam yapıyor."

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce kıkırdadım. "Hawke ile birlikteyken bir tane görmediğimiz için şükret, yoksa muhtemelen bize yedirirdi."

Zander bunu duyunca ürperdi, ben de aynı şekilde ürperdim. Sonra ikimiz de sessizliğe gömüldük ve altımızda akıp giden ağaçları, dağları, kanyonları ve nehirleri saygıyla izledik.

Az önce orada olduğumuza, son dört günde ne kadar çok tehlikeyle karşı karşıya kaldığımıza inanamıyordum. Ölümün kıyısından döndüğümüz pek çok an olmuştu ve yine de hayattaydık. Başımıza gelenleri en büyük düşmanım için bile dilemezdim ama artık bittiği için hissettiğim gurur ve başarı duygusunu yok sayamadım.

Ya da *neredeyse* bittiği için. Zira maceramızı tamamlayıp gerçekten rahatlayabilmem için Hawke ve Bentley'yi güvenli bir yere ulaştırmamız gerekiyordu.

"Yaklaşıyoruz," diye mırıldanan pilotun sesiyle düşüncelerim bölündü ve dağlar küçülüp orman seyrekleşirken medeniyet parçaları görünmeye başladı. Ağaçların arasında kıvrılan

bir yol görünce bunun Salı sabahı havaalanına ulaşmak için kullandığımız yol olup olmadığını merak ettim.

Pilot, "Güçlü bir rüzgâr var," diye devam etti. "Emniyet kemerlerinizi bağlayın ve sarsıntılı bir inişe hazır olun."

Kendimi güvenceye almak için Zander'den uzaklaşırken homurdandım: "Dört gün boyunca cehennemden geçip ateşli bir helikopter kazasında yok olursak *gerçekten* sinirlenirim."

"Ben de," diye mırıldandı Zander, belindeki kemeri sıkarken.

Ancak tanıdık çimenli açıklığa hafifçe sarsılarak inmemiz dışında başka hiçbir sıkıntı yaşamadığımız için, "Bu kadar mı?" diye sormadan edemedim.

Pilot omuzlarını silkip sakızını bir kez daha patlattı. "Onlara bana beş yıldız vermelerini söyleyin. İşe ihtiyacım var."

Buna ne diyeceğimi bilemediğimden emniyet kemerimi çözüp kulaklığımı çıkardım ve motorun sağır edici sesine karşı dişlerimi sıkıp sabırsızlıkla kapımızı açmasını bekledim. Açtığında, Zander'ı de alıp çimlere atladım ve ancak o zaman etrafa düzgünce bakabildim. Ancak gördüğüm şey karşısında ânında kafam karıştı.

Ya da daha doğrusu, *görmediğim* şey karşısında.

Salı sabahından beri süren yoğun aktivite yoktu; ekipman taşıyan, haritalara bakan veya malzemeleri inceleyen siyah giysili mürettebat üyeleri yoktu. Ve bu mantıklı olsa da (çünkü bunların hepsi yolculuk için hazırlıktı) yine de Hawke'ın ekibinden *bazılarının* artık boş olan hangarlarda dolaşıp korkusuz liderlerini karşılamaya hazır olmalarını bekliyordum. Oysa görünürdeki tek şey renkli camları olan tek bir koyu renkli araç ve bizi dört gün önce otelden buraya getiren şoförd ü.

"Scarlett'ın bizi beklediğini söylemiştin sanırım?" diye bağırdım pilota, dönen pervanelerin üzerinden.

Sanırım beni duymadı çünkü tek yaptığı helikopterin kapısını kapatıp kokpite dönmeden önce aracı işaret etmek oldu.

Tekrar havalanmaya niyetli olduğunu anlayınca Zander'le birlikte eğilerek hangarlara doğru koşup aceleyle yoldan çekildik.

Helikopter kalkarken midem kasıldı ve şoföre ulaştığımızda dudaklarımda milyonlarca soru vardı ama Zander benden önce davrandı.

"Bu ne? Scarlett nerede? Gabe? Ember? Kimse yok mu?"

Gabe ve Ember'i hiç düşünmemiştim, aklım diğer şeylerle meşguldü. Ama Zander haklıydı, bugün döneceğimizi biliyorlardı, o zaman neden bizi karşılamak için burada değillerdi?

"Bayan Hart, Bay Rune lütfen," dedi şoför sakin bir şekilde, arka kapıyı açıp içeri girmemizi işaret ederek. Biz hareket etmeyince, takım elbisesinin ceketini düzeltip açıkladı: "Bayan Quinn bizzat burada olmayı planlıyordu ancak son anda bir şey çıktı. Sizi otelde bekliyor. Arkadaşlarınızın da onunla olduğunu sanıyorum."

Scarlett'ın soyadının Quinn olduğunu hatırlamam bir an sürdü ve hatırladığımda kafam daha da karıştı. Hawke'ın yapımcısının, Hawke döndüğünde onunla görüşmesini ne engelleyebilirdi ki?

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Zander ve ben de onaylayarak başımı salladım.

"Burada istediğiniz kadar bekleyebiliriz," dedi şoför. "Ancak aradığınız bilgi bende yok, bu yüzden şunu önerebilirim..." Tekrar açık kapıyı işaret etti.

Otele yürüyerek gitmek gibi bir seçeneğimiz olmadığını fark edip Zander'le birbirimize huzursuz gözlerle baktık.

Telaşla arabaya bindik ve şoför kapıyı arkamızdan kapattı. Gözlerimin daha karanlık iç mekâna alışması birkaç saniye

sürdü ve alıştıklarında gördüğüm ilk şeyler orta konsoldaki su şişeleri ve protein barları oldu. Zander de onları fark edince ikimiz de birer tane kaptık. O bir su açıp içerken, ben de ağzıma kocaman bir protein bar tıktım ve zar zor çiğneyip yuttum.

Katoomba'ya doğru yola çıkıp da tıkınmayı ve su içmeyi bitirdiğimizde, nihayet arkamıza yaslanıp tatmin olmuş midelerimizi ovuşturduk. Üç çeşit yemekten oluşan bir ziyafet olmayabilirdi ama Scarlett'a ulaşıp Hawke ve Bentley hakkındaki haberlerimizi paylaşana kadar bizi idare ederdi. Bir yandan da bu haberi çoktan öğrenmiş olmasını umuyordum.

"Bu garip, değil mi?" diye sordum Zander'e sessizce. "Yani sadece bana öyle gelmiyordur herhalde?"

"Kesinlikle hayır," dedi pencereden dışarı bakarak. Ormanlık yolun kasabanın dışındaki evleri ortaya çıkarmaya başlamasını izlerken yüzü asıktı ancak şoföre, "Ödünç alabileceğimiz bir cep telefonunuz var mı?" diye sorarken ifadesi düzeldi.

Adam dikiz aynasından bize baktı. "Korkarım yok."

Zander'e bakıp, "Telefonunuz mu yok, yoksa ödünç mü alamayız?" diye sordum.

Arabanın içi çınlayan bir sesle dolunca cevabımı aldım. Zander'a tekrar baktım, ikimiz de artık daha da gergindik ve başka bir tür televizyon programında olabilir miyiz diye merak ettim: gerçek suç türünde bir programda. Ancak şoför kibarca cevaplayıp, "Evet, onları aldım, Bayan Quinn." dedi. Sonra, "Hayır, sorun yok." Ardından, "Hıhı" ve "Hımm," ve son olarak da "Yaklaşık beş dakika uzaklıktayız," dedi. Uzun bir duraksamadan sonra, "Anlaşıldı. Girişe olabildiğince yakın bir yere teslim edeceğim," diye cevap verdi. Sonra telefonu kapatıp bize dikiz aynasından bakarak, "Bayan Quinn, arkadaşlarınız Bayan Ember Ashley ve Bay Gabriel King ile birlikte lobide sizi bekliyor. Hepsi sizi yeniden görecekleri için çok heyecanlılar," dedi.

Kaçırılma korkum ortadan kalktı ve Zander'ın de yüzünde aynı ifadeyi görünce rahatladım. Ama sonra pencereden dışarı baktığımda güneşin batmaya başladığını gördüm ve gergin bir şekilde, "Sence karanlıkta yine de bir kurtarma ekibi gönderirler mi?" diye sordum.

"Onlar Hawke ve Bentley," dedi Zander, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. Belki de öyleydi. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi ve "İyi olacaklar. Söz veriyorum," diye ekledi.

Böyle bir söz verme yetkisi yoktu ama sesindeki güven bir kez daha beni rahatlattı. Elimizden gelen her şeyi yaptığımızı ve ötesindeki hiçbir şeyin bizim kontrolümüzde olmadığını bilerek birazcık gevşemeyi başardım.

Ama Katoomba'nın merkezinden geçip otele yaklaştığımızda hissettiğim huzur kayboldu ve bizi neyin beklediğini gördük.

Hayır, *kimin* beklediğini.

Çünkü Avustralya'nın tüm nüfusu caddeyi ve otelin ön kapısına kadar uzanan uzun araba yolunu doldurmuş gibi görünüyordu. Kalabalık çığlıklar atıyor ve el sallıyordu. Çoğu, telefon kameralarını bize doğrultmuştu ve birçoğu başlarının üzerinde EVLEN BENİMLE ZANDER! veya PRENS TYRON'I SEVİYORUM! Ya da KRALİÇEN OLAYIM! gibi şeyler yazan sayısız mesaj ve isteklerle dolu boyalı pankartlar tutuyordu.

"Neler oluyor?" dedim soluk soluğa camdan bakarken.

Zander homurdandı: "Hawke'ın ekibi bölümümüz için erken tanıtım başlatmış ve heyecan yaratmak için mekânı açıklamış olmalı."

Heyecan yaratmak derken haklıydı.

Bu kadar çok insanı, bu kadar çok hayranı görünce ağzım açık kaldı. Hepsi Zander'ı bir anlığına görmek için buradalardı, şöhretinin muazzamlığı karşısında bir kova buzlu su ile yıkanmış gibi hissettim. Bu onun hayatı, onun *dünyasıydı*. Bu gerçekliği her gün ve her saat yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Şimdi Scarlett'ın neden bize gelemediğini anladık," diye mırıldandı Zander, sanki kendine kızıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak.

Ama bu onun hatası değildi. Tüm bu aşırı hevesli hayranları buraya o çağırmamıştı, ayrıca onlardan araba yolunu kapatmalarını da istememişti. Onları ezmemek için salyangoz hızıyla ilerlemek zorunda kaldık. Sabrım tükeniyordu ama yavaş gidişimiz daha çok pankart okumamı sağladı ve kendi adımı da gördüğümde şaşkına döndüm.

SENİ SEVİYORUZ CHARLIE!

EVA İÇİN CHARLIE VE ZANDER!

#ZARLIE KALBİMİ ÇALDI!

"Zarlie?" dedim yüksek sesle, sonra Zander'den gelen sessiz bir homurtuyla bizi bir çift olarak nitelendirdiklerini fark ettim. Bölüm daha yayımlanmamıştı bile ve onlar şimdiden bizim için kuduruyorlardı.

"En azından Chander dememişler," diye kıkırdadı. "Bu çok iğrenç olurdu."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Buna nasıl gülebiliyorsun? Bizi *eşleştiriyorlar*, Zander. Yani *romantik* anlamda."

Cevap verirken gözleri âdeta dans ediyordu. İmalı bir şekilde, "Sadece onlar değil," dedi.

Gözlerine bakarken yanaklarım alev alevdi, az kalsın öpüşecek olmamız aklıma geldi. Ama o anı düzgünce tekrar

canlandıramadan -ya da artık bir helikopter gelmediği için bizi gerçek anlamda o âna geri döndüremeden- araba durdu.

Zander pencereden dışarı baktı ve yüzü ciddileşti. "Kısa bir paparazzi dersi: Başını öne eğ, gözlerini yere doğru çevir ve panikleme. Farklı bir durumda olsak rahat ettiğin herhangi bir soruyu cevaplayabileceğini veya başka bir şey için *yorum yok* seçeneğini kullanabileceğini söylerdim ancak bir an evvel Scarlett'ın yanına gitmek zorunda olduğumuz için şu an onları görmezden gelmek en iyisi olur. Tamam mı?"

Kapım kaslı, iri yarı bir adam tarafından açılmadan önce başımı sallama fırsatım bile olmadı. Adamın bir eli bana ve Zander'e araçtan çıkmamızı işaret ediyor, diğer eli ise kalabalığı uzak tutmak için uzanıyordu. İlkinin hemen ilerisinde aynı şekilde iri olan başka bir adam da aynısını yapıyordu.

Arabadan indiğimde çığlıklar doruk noktasına ulaştı ve Zander kayarak dışarı çıktığında bu çığlıklar imkânsız derecede yükseldi. Otelin ön kapısı ile aramızda sadece birkaç adım vardı ama çığlık atan kalabalık kilometrelerce uzaktaymışız gibi hissettiriyordu. Parlak flaşlar patlıyor, beni âdeta kör ediyor ve gazeteciler bağırarak yüzüme mikrofonlarını sokuyordu. Ne dediklerini anlayamadım, zihnim dondu. Vücudum da öyle. Ama sonra Zander'ın kolu belime dolandı ve ona dönüp varlığıyla ânında rahatladım. Bana cesaret verir gibi gülümsedi -kalabalıktan daha fazla flaş ve çığlıklar yükseldi- ve korumalar yolumuzu temizlerken beni öne doğru yönlendirdi.

Saatler gibi gelse de aslında kapıdan girmemize saniyeler vardı. Çığlıklar ve bağırışlar ânında kesildi ama kulaklarım çınlamaya devam etti.

Sanki koşmuşum gibi soluk soluğaydım ve Zander'e, "Paparazi dersine birkaç ekleme daha yapman gerekebilir," diye hırıltıyla seslendim.

"Sen iyi misin? Bunun çok bunaltıcı olduğunu biliyorum..."

"Sorun değil, iyiyim," dedim. Gerçekten de iyiydim. Yoğun bir şeydi ama alışamayacağım bir şey değildi eğer...

Scarlett'ın boş fuayenin ortasında bizi beklediğini görünce aklım durdu. Yüzünde tuhaf, çekingen bir gülümseme vardı ama ifadesinin içimde uyandırdığı telaşı yok sayıp Zander'ın kolunu tuttum ve onu kendime doğru çektim.

İki adım atmıştım ki gözüme bir şey takıldı ve sola baktığım anda en yakın arkadaşım tarafından durduruldum. Hafifçe sendeledim ve Zander'a çarpınca düşmemek için kendimi zor tuttum.

"Üzgünüm!" diye inledi Ember, beni o kadar sıkı sardı ki az kalsın boğulacaktım. "Hiçbir fikrim yoktu! Neredeyse ölecektin! Hatta Zander *öldü*! İnan bana hiçbir..."

"Em, sen neden söz..." derken lafım en yakın arkadaşımdan daha derin ve titrek başka bir ses tarafından kesildi.

"Charlie."

Ember'dan uzaklaştım, karşımda duran üvey babamı görünce ağzım açık kaldı, gözlüğünün ardındaki yeşil gözleri yaşlarla doluydu, gri saçları sanki günlerdir taramamış gibi görünüyordu.

"Jerry?" İsminden fazlasını söyleyemeyecek kadar şoke olmuştum. Bana sıkı sıkı sarıldı.

"Çok üzgünüm, bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, beni kendine doğru çekerek. "Seni yalnız hissettirmek istemedim. Kederimle daha iyi başa çıkmalıydım, sana bakmaya dayanamayacağımı düşündürmemeliydim. Telafi etmem gereken çok şey var ama sana söz veriyorum, bir daha sana asla kendini yalnız hissettirmeyeceğim."

Bu açıklaması ve varlığı beni o kadar şaşırttı ki şu an olan bitende çok büyük bir yanlış olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Scarlett'ı ilk gördüğümde hissettiğim telaş, şu an Ember'ın sözlerini hazmettikçe daha da büyüdü çünkü söyledikleri...

Nefes nefese kaldım ve Jerry'den uzaklaşıp uyuşmuş dudaklarımla ona, "Zander'ın öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordum.

Ember'ın yüzündeki ifade... hayatımda ilk kez onu hiç okuyamıyordum. Ama Zander'ın elinin dirseğimi kavradığını hissettim. Beni otelin resepsiyon masasının arkasında duran sesi kısık bir televizyon ekranına doğru çevirirken üzerinden yayılan şok ve şaşkınlık dalgalarını da hissettim. Çünkü ekranda...

Biz vardık.

Tam burada, tam şu anda, tam bu fuayede duruyorduk.

Kamera aramak için başımı çevirdim ama hiçbir şey yoktu. *Ne* gördüğümü anlamadım, *nasıl* gördüğümü veya *neden* gördüğümü anlamadım ama tek bir soru bile soramadan Zander'ın dirseğimi tutan eli beni daha da sıkı kavradı ve bir kez daha Scarlett'a bakarken yüzü hayretle doldu.

Gabe şu an yanındaydı ama Zander'ın tepkisinin sebebi o değildi.

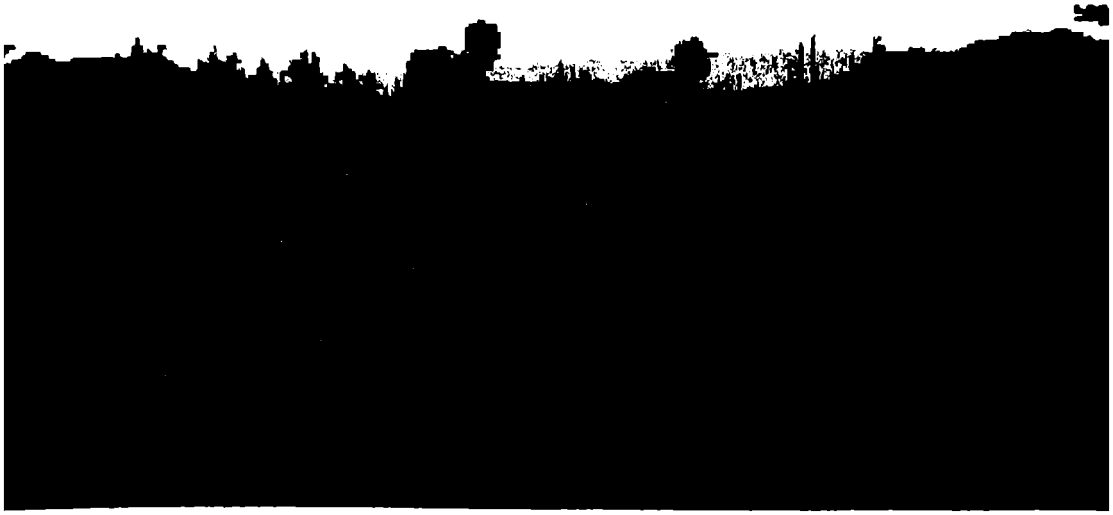
Hayır, Scarlett kadar çekingen bir şekilde gülümseyerek karşımızda beliren diğer iki kişiydi.

Zihnimdeki telaş sağır edici bir sessizliğe dönüştü.

Çünkü Hawke ve Bentley buradaydı.

Ve görünürde kırık bir kemik falan yoktu.

ZANDER

Baktığım şeye -baktığım *kişilere*- inanamayarak, "Ne oluyor?" dedim soluk soluğa.

Charlie'nin şaşkınlığını hissedebiliyordum -çünkü *ben de* şaşkındım- ama o benden önce toparlanıp beni fuayeye doğru çekti. Ember ve Charlie'nin üvey babası olduğunu düşündüğüm adam bize tutkal gibi yapıştı ama ben onları zar zor fark ettim çünkü karşımızdaki küçük grupla fazlasıyla meşguldüm.

Hawke ve Bentley'nin burada olmalarını aklım almıyordu. Bir dağın eteğinde kurtarılmayı beklemeleri gerekiyordu, koltuk değnekleri veya alçı ya da ikisinden birinin yaralandığını gösteren başka bir şey olmadan karşımızda durmaları değil.

İçime batan bir hisle menajerime şüpheyle baktım ancak Gabe'in yüzünde, büyüyen korkularımın geçerli olup olmadığını gösteren hiçbir şey yoktu, bu yüzden dikkatimi diğer üçüne geri çevirip bir açıklama bekledim.

"Sorularınızı cevaplamadan önce," diye başladı Scarlett, "herhangi birinizin acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı? Öngörmediğimiz birkaç tehlikeli durum yaşadınız, bu yüzden

hemen kontrol edilmeniz gerekiyorsa bize bildirin. Ya da konuştuktan sonraya kadar bekleyebilirsiniz."

Sözleri karşısında heykel gibi hareketsiz kaldım çünkü Ember'ın geldiğimizde Charlie'ye haykırdığı şeyi hatırladım: *Neredeyse ölüyordun! Hatta Zander öldü!*

Önsezim büyüdükçe içimdeki korku da arttı ve tekrar danışma masasına baktım. Gözlerim artık bizi burada dururken değil de tamamen başka bir şey gösteren televizyon ekranındaydı.

Charlie'nin sesini çok uzaktan geliyormuş gibi duydum, Scarlett'ın yaşadığımız tehlikeli durumları nereden bildiğini soruyordu. Uyuşmuş bir şekilde ona doğru uzanıp cevabı kendisi görsün diye onu bir kez daha televizyona doğru çevirdim.

Haber programı vardı, muhabir ekranın önünde oturup yolculuğumuzun ilk günlerinde çekilmiş görüntülerden oluşan bir özet oynatmaya başladı. Helikopterden atlamamızdan uçurumdan aşağı inmemize, ilk yarık kanyondaki sürünme boşluğunu geçmemizden, tirol uçurumundan geçişimize, kaya tırmanışına ve aradaki her şeyin anlık görüntülerine kadar hepsini verdi.

Ama burada bitmiyordu.

Çünkü daha sonra heyelanı gösterdi.

Ve dağın eteğindeki havuza inişimizi.

Çamurlu sularda ilerleyişimizi izlerken aklımda tek bir şey vardı: Bentley düşerken kamerasını kaybetmişti, bu yüzden bu görüntüler olmamalıydı.

Sonraki görüntülerin hiçbiri de olmamalıydı: Charlie ve ben kendi başımıza yola koyuluyorduk.

Şelalemiz coşkun nehre doğru akıyordu.

Charlie bana kalp masajı yapıyor ve hayatımı kurtarıyordu.

Yıldızların altında sarılıyorduk.

Su altı tüneli ve onun az kalsın boğulacak olması.

Çöken asma köprüden çılgınca koşmamız.

Charlie'nin hayatımı kurtarması -yine- ve benim onun üstünde yatmam, dudaklarımızın giderek yakınlaşması.

Görüntüler kayboldu ve muhabir sırıtarak sessiz ekrandan bir şeyler söyledi ancak ne olduğunu anlamak için sözlerini duymama gerek yoktu.

Oyuna gelmiştik.

Gözlerim Scarlett, Hawke ve Bentley'ye doğru yöneldi ve Scarlett'ın elindeki tanıdık gümüş kutuyu ânında gördüm: açık ve boş olan kutuyu.

Nano dronlar.

Hiçbir zaman devre dışı bırakılmamışlardı.

Yaptığımız her şey, söylediğimiz her kelime...

Her şey kameraya alınmıştı ve tüm dünya izliyordu, hatta eğer fuayede ilk gördüğüm görüntüler bir gösterge ise *canlı* izliyorlardı.

Charlie bana o kadar yakın duruyordu ki hangimizin daha çok titrediğinden emin değildim. Filtrelenmemiş sözlerimin milyonlarca kişi tarafından duyulduğunu bildiğim için özel hayatım ihlal edilmiş gibi hissediyordum. Gerçek ebeveynlerimin ölümleri, Summer, Maddox... *Tanrım* uyuşturucu ve DUI hakkında paylaştığım her şey... Kusacaktım. Charlie de başkalarının duymasını asla istemeyeceği şeyleri, özellikle de kederini, hayatı ve geleceği hakkındaki fikirlerini ifşa etmişti. En derin yanlarımızı paylaşmış ve bunu yaparken bir kez bile bizi izleyen bir izleyici kitlesi olabileceğini hayal etmemiştik.

Hawke, Bentley ve Scarlett'a hayret dolu gözlerle bakarken saframı yutmak zorunda kaldım, Scarlett'ın sağlığımızla ilgili sorusunu görmezden gelip dişlerimi sıkarak, "Birisi konuşmaya başlasa iyi olur. Hemen şimdi," dedim.

"Benim fikrimdi," dedi Gabe. "Benim ve Valentina'nın."

Midem bulandı, az evvelki korkularımın doğru olduğu ortaya çıktı (hâlâ anlamasam bile).

"Valentina da kim?" Charlie'nin kısık sesi, onun da kandırıldığımızı anladığını gösteriyordu.

"*Titan's War*'un yönetmeni ve Rykon'un yakın arkadaşı Valentina Martínez," dedi Gabe, Hawke'u işaret ederek. "Onu ve Zander'ın kamuoyu imajını düzeltmek için *Hawke'ın Vahşi Dünyası*'nı işe almayı başaran oydu. Ancak erken onay projeksiyonları, sahip olduğumuz sürede ihtiyacımız olan sonuçları elde etmek için tek bir bölümden daha fazlasının gerekeceğini gösterdi, bu yüzden daha geniş bir kitlenin ilgisini çekmek için tüm seyahatinizi -ya da en azından uyanık olduğunuz saatleri- yayımlama fikrini ortaya attık. Reality programı, hem de montajsız."

Dehşete düşmüş yüzlerimizi yanlış okudu ve hemen devam etti: "Merak etmeyin, sadece daha dramatik anları izlemek isteyen izleyiciler için her günün sonunda bir özet de sağladık ancak izleyiciyi asıl yakalayan şey montajsız yayınlardı. Maceranıza oturma odalarından sınırsız, gerçek zamanlı erişime sahip olacaklarını anladıklarında insanların tepkilerini görmeliydiniz."

"Gerçek zamanlı," diye tekrarladı Charlie zayıf bir sesle. "Yani?"

Scarlett, çoktan farkına vardığım şeyi doğrulamak için atıldı: "Salı günü ayrıldığınız andan, birkaç dakika önce bu fuayeye adım attığınız âna kadar, söylediğiniz ve yaptığınız her şey canlı olarak yayımlanıyordu." Elinde kutuyu sallayıp hafifçe yüzünü buruşturarak, "Nano dronlar hakkında *ufak* bir yalan söylemiş olabilirim, prototip değillerdi ve tamamen su geçirmezlerdi. Her adımda, hatta su altı tünelinde bile sizinle birlikteydiler. Aslında, alanın ne kadar küçük olduğunu

düşünürsek, onları fark etmemiş olmanıza şaşırdım. Ama sanırım aklınızda başka şeyler vardı."

Başka şeyler? Örneğin *boğulmamak.*

Duyduklarımı kaldıramadım, bedenim şaşkınlık ve ihanetten titriyordu.

"Ancak..." dedi Gabe, ifademi fark ederek, "...işlerin bu kadar abartılması sizin hatanız." Charlie ile ikimizi işaret etti. "İzleyiciler gezinin bir reklam gösterisi olduğunu hemen anladılar ancak ilk konuşmalarınızın gergin olması nedeniyle izlemeye devam edecek kadar meraklandılar. Charlie'nin sana karşı hissettiği olumsuz duyguları bastırdığı çok belliydi, Zander, bu da herkesin daha fazlasını öğrenmeyi istemesini sağladı. Anlaşamadığınız zamanlarda bile kimyanız muhteşemdi ve sosyal medyada *Zarlie* haykırışlarına yol açtı, sizi çok yerinde bir şekilde böyle adlandırdılar. Böylece biz de onlara istediklerini vermeye karar verdik ve birlikte olmaya zorlanacağınız, baş başa kalacağınız bir durum düzenledik."

Sonra Hawke öne çıktı ve bizi yatıştırmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. "Böyle gitmesi planlanmamıştı," diye itiraf etti. "İzleyiciler tam zamanlı izlemiş olabilir ancak yine de ikinize karşı bir sorumluluğum vardı, kendi markamı korumam da cabası. Ben'le ikimize planlardaki değişiklik söylendiğinde, engellerin geri kalanıyla kendi kendinize başa çıkabilmeniz için elimden geleni yaptım, birlikte geçirdiğimiz iki günü size benzer görevler vermek için kullandım. Biraz deneyim kazandıktan sonra, bir sakatlık numarası yapacaktım -halk kırık ayak bileğine oy vermişti- ve siz ikiniz yolculuğun geri kalanını tek başınıza tamamlarken Ben benimle kalacaktı. Ancak heyelanı ve ekipmanımızı kaybetmeyi veya son engelleri olması gerekenden çok daha tehlikeli hâle getiren tüm o yağmuru tahmin etmemiştik. Eğer bilseydik..."

Özür dilercesine başını salladı ama ben dağın eteğindeki çamur havuzuna indiğimizde yüzünde düşünceli bir ifadeyle, *böyle olmaması gerekiyordu,* diye mırıldandığını hatırladım. O sırada yaptığı yorum tuhaf gelmişti çünkü elbette öyle olmamalıydı. Ama şimdi anlıyordum, heyelan planın parçası değildi ama Charlie ve ben, onun ve Bentley'nin geride kalması ve bizi kameralar olmadan baş başa bırakması konusunda şüphelenmeyelim istemişti.

Ya da biz öyle sanmıştık.

"Bu... Bu..." diye geveledi Charlie ama lafını bitiremedi. Sonunda hırıltılı bir sesle, "Yaptığın şey tamamen etik dışı. Bizim için ne kadar tehlikeli olduğu bir yana -ki öyleydi- yasal olarak da buna hakkın yoktu."

"Aslında vardı," diye araya girdi Scarlett, tabletini yeleğinden çıkarıp ekrana doğru kaydırarak. "İkiniz de canlı yayına katılmayı kabul ettiğinize dair onay formlarını imzaladınız."

"Kesinlikle imzalamadık," diye geveledim. "İmzaladığım her şeyi okudum ve..."

Bunun doğru olmadığını fark ederek durdum. Gelmeden önce doldurduğum tüm sorumluluk feragatnamelerini okumuştum ancak Charlie ve benim salı sabahı imzalamak zorunda olduğumuz Scarlett'm tabletindeki bitmek bilmeyen belgeyi okumamıştık. Scarlett'ın şu an bize gösterdiği ve kendi aptallığımızın kanıtını ortaya koyan belgeyi. İçgüdülerime güvenip o lanet şeyi okumalıydım ve okumamamın tek nedeni Gabe'in bana bunun gayet uygun olduğunu söylemesiydi.

Ben hepsini okudum ve gerekli düzeltmeleri yaptım, demişti o sabah.

Gerekli düzeltmeler... Her hareketimizi gizli kameralarla izleyen tehlikeli bir duruma terk edilmeyi kabul etmemiz gibi.

Menajerime sert sert baktım ancak o bana sakince bakıyor ve bu da derinlerde bir yerlerde aslında onun bu acımasızlığına şaşırmadığımı anlamamı sağlıyordu. Bunu kabul etmek ne kadar acı verse de o bana yapması için para ödediğim işi yapıyordu ve çıkarlarım için en iyisi olduğunu düşündüğü şekilde hareket ediyordu. Gardımı indirmem ve kendimi dünyaya insan olarak göstermem gerekiyordu, bu yüzden o da bunun olabileceği bir durum yaratmıştı.

Haklıydı, dolambaçlı ve karmaşık bir şekilde de olsa suçlayabileceğim tek kişi bendim.

Ama Charlie...

Bütün bunların içinde o da yanmıştı.

Ve ona doğru dönüp solgun yüzünü, kocaman açılmış gözlerini gördüğümde onu bu kâbusa sürüklediğim için ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek bir şey düşünemiyordum.

Ancak o bana bakmıyor, üvey babasına bakıyordu.

Charlie'nin dile getirmediği sorusuna cevap verirken adamın pişmanlığı belli oluyordu, "Canlı yayımlandığını bildiğini sanıyordum. Ember bunun bir yarışma olduğunu söylemişti, bu yüzden kamuoyunun bilgisi olduğunu sandım. Ve şartlar sağlamdı, sözleşmede hiçbir terslik yoktu, aksi takdirde asla imzalamazdım."

Charlie reşit olmadığı için onun velisi olarak imza atması gerektiğini hatırladım. Bu adam da Charlie'nin Gabe'iydi ve belgeye kendi imzasını atması için ihtiyaç duyduğu güvenceyi ona bu adam sağlıyordu.

Gözlerini kapatan Charlie tekrar açtığında içlerinde gördüğüm duygu fırtınası bana kendimi sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissettirdi. Ama sonra çelik gibi olan gözlerini Hawke'a doğrulttu. "Ölebilirdik. Bir kez değil, iki kez değil, *birçok kez*. Bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?"

"Çıkaramam," dedi Hawke gözlerini onun gözlerine dikerek. "Şelaleden düştüğünüz an hata yaptığımızı anladım ve Zander'ı hayata döndürmeni nefes almadan izledim. Ama o âna kadar..."

"O âna kadar dünya çoktan izlemeye başlamıştı," diye atıldı Gabe.

"Ve Rykon'ın adı dizinin başlığı olmasına rağmen," dedi Scarlett, "kararları veren bir yönetim kurulumuz var. İzlenme sayıları o kadar astronomikti ki beklememizi ve nasıl devam edeceğini görmemizi söylediler."

"Gelip sizi almak istedik," dedi, geldiğimizden beri ilk kez konuşan Bentley. "Ve eğer yağmur tekrar başlamasaydı, aldığımız emirlere aldırmadan bunu yapardık. Scarlett'ın, Rykon ve beni hava şartlarının uygun olmadığı bir anda dışarı çıkarabilmesi mucizeydi ancak daha çok yağmur yağınca yükselen sel sularından kaçınmak için tekrar geri çekilmek zorunda kaldık, bu yüzden size ulaşmak için bugün öğlene kadar bir şansımız olmadı. Ve o zamana kadar siz çoktan yarık kanyona girmiş olacaktınız."

"Kanyonun kuru *olması gerekiyordu*," dedi Hawke, onu en son gördüğümüzde bize söylediklerini tekrarlayarak. "Ekstra yağmura rağmen herhangi bir sorun yaşamanızı gerçekten beklemiyorduk, bu yüzden uzaktan izlemeye karar verdik. Tünelden yüzmeniz gerektiğini anladığımızda, müdahale etmemiz için artık çok geçti."

"Ve sonra asma köprü geldi, güvenlik ekibimiz onu önceden güvence altına aldığından hepsinin içindeki en kolay engel o olacaktı," dedi Bentley. Gözlerini kırpıştırarak ekledi: "Yine de, şey, yağmurun orada daha da öngörülemeyen komplikasyonlara yol açtığını kendiniz gördünüz."

"Altımızdaki tüm köprünün çürümesine *komplikasyon* diyemem," dedi Charlie dişlerini sıkarak. "Bu görevlerden

herhangi biri farklı şekilde sonlansaydı ne yapacaktınız? Zander ilk yardım müdaheleme yanıt vermeseydi? Ben tünelde boğulsaydım? İkimiz de vadiden aşağı düşseydik? Canlı yayında ölmememiz için bir yedek planınız var mıydı?"

Hawke elini onun omzuna koydu, yüz hatları ciddiydi. "Üzgünüm, Charlie. Kızmakta haklısın." Bakışları bana kaydı. "İkiniz de haklısınız. Ama eğer bir teselli olacaksa, yaptığınız şey -üstesinden geldiğiniz ve atlattığınız şey- şaşırtıcıydı. Sizinle gurur duyuyorum. Ve siz de kendinizle gurur duymalısınız. Bu gezi asla unutamayacağınız bir şey ve yanılmıyorsam, ikinizde de çok iyi şekilde iz bıraktı." Bize bakıp sessizce sordu: "Dürüstçe pişman olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Yaşadıklarınızın herhangi birinden?"

Yere baktım, fikrini kabul etmek istemiyordum. Ama aslında haklıydı. Hâlâ hem manipüle hem de ihlal edilmiş hissetsem de yaşadığım son dört gün için pişman olamazdım çünkü bana ne kadar yetenekli olduğumu fark ettirmişlerdi. Dahası, Charlie'yi hayatıma sokmuşlardı.

İkimiz de cevap vermeyince, Hawke küçük ve bilmiş bir gülümsemeyle Charlie'yi bırakıp, "Doktorumuz ikinizi de muayene etmek istiyor. Hem eminim sıcak duş almak için can atıyorsunuzdur, bu yüzden tazelenmek için bir saatinizi ayırın ve sonra akşam yemeği için otelin restoranında buluşalım. Birlikte geçirdiğimiz son gecenin tadını çıkarırken aklınıza takılan diğer soruları cevaplarız. Kulağa nasıl geliyor?"

Yarın hepimizin gideceğini hatırlatan bu sözleri üzerine gözlerim Charlie'ye kaydı ama o bana bakmıyordu ve son dört gün hakkındaki gerçeği öğrendiğimizden beri bana hiç bakmadığını fark ettim. Keşke onunla özel konuşup ne hissettiğini öğrenebilseydim. Sözleri ve eylemleri izni olmadan yayımladığı için dünyaya mı yoksa *bana mı* öfkelenmek istiyordu? Ama o

sadece başıyla Hawke'u onayladı ve bana bir kez bile bakmadan üvey babasıyla Ember'ın onu götürmesine izin verdi.

Gabe boğazını temizleyip, "Hadi gidelim mi?" dediğinde hâlâ arkasından bakıyordum.

Etrafımda olmasını istediğim son kişi Gabe idi ama başımı sertçe sallayıp Hawke, Bentley ve Scarlett'a yakında görüşeceğimizi söyledim, sonra onu asansöre doğru takip ettim. Yürürken, otelin ön kapılarına ve pencerelerine yaslanmış kalabalıkları gördüm, kameralar kapandığı için artık hepsi bizi görmek için çabalıyordu. *Acaba az önce yaptığımız konuşmayı duysalar ne düşünürlerdi?* diye merak ettim ama sonra içimi yeni bir korku sardı ve "Dronlar gitti mi?" diye sordum.

Gabe beni hemen rahatlattı. "Evet. Ama endişeleniyorsan saatini bana ver. GPS ve mikrofonu var, yani onlar olmadan işe yaramazlar."

Hemen saati çözüp uzattım, pusulasının Charlie ve beni nasıl rotada tuttuğunu ve ışığının tünelde nasıl işimize yaradığını hatırladıkça garip bir kayıp hissi duydum.

"İstersen sende kalabilir," dedi Gabe, tereddüdümü fark ederek. "Sadece..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Sen al." Anılar benim için ne kadar önemli olsa da bundan sonra kaydedilme ihtimalimin olmadığını bilmek beni daha iyi hissettirecekti.

Asansöre binip katımıza çıkarken hiç konuşmadık. Gergin bir sessizlik vardı, teknik olarak benim yararıma olduğunu bilsem bile arkamdan planladığı her şey için hâlâ içim acıyordu.

Halı kaplı koridorda odalarımıza doğru yürürken, "Bugün Val aradı. Bütün bunlardaki rolümüz için ikimizi de affetmenin biraz zaman alacağını biliyorum ama yardımcı olacaksa, yaptığımız şey işe yaradı," dedi.

Önünden geçtiğimiz aynada dikilmiş gümüş saçlarımı, yüzümdeki kir lekelerini, yırtılmış ve hırpalanmış kıyafetlerimi ve her yerimin yıpranmış göründüğünü fark edince dikkatim dağıldı. Bu yüzden Gabe'in sözlerini algılamam bir saniye sürdü ama algıladığımda boynumu hızla çevirip, "Sen az önce ne dedin?" diye soludum.

Gabe daha önce hiç görmediğim kadar kocaman sırıttı. "Yapımcılar Titan olarak kalmana izin verdiler. Karar oy birliğiyle alındı." Omzuma vurdu, artık tamamen gülümsüyordu. "Tebrikler, Zan. Başardın."

Sakin bir kahkaha attım, boğazım düğümlenmişti, çok duygulanmıştım ve dizlerim titriyordu. Stüdyo sözleşmemi feshetmemişti. *Titan Wolfe*'u oynuyordum, hayatımın rolünü. İnanamıyordum. Birine söylemek için can atıyordum, Charlie'nin oda numarasını bilmeyi ve ona gitmeyi çok isterdim, özellikle de bunu gerçekleştirmeme yardım ettiği için. Onu tekrar görmek için bir saat bekleyebileceğimden emin değildim ama en azından süitime girdiğimde cep telefonum tekrar elime alıp annemi babamı ve Summer'ı arayarak onlara iyi haberi verebilecektim. Ve Maddox'u. Tamam, açmayacaktı ama yine de ona bir mesaj bırakacaktım çünkü çok iyi tanıdığım ve sevdiğim en iyi arkadaşım bunu duymak isterdi... sesli mesajla olsa bile.

Kameraların kapalı olduğuna inandığımda paylaştığım şeylerle ilgili onu uyarmam gerektiğini fark ettiğimde coşkum azaldı. Zaten biliyor olabilirdi ama bilmiyorsa... . .

Daha önce benimle konuşmuyordu. Artık bir daha asla konuşmayabilirdi.

Bu düşünce midemi bulandırdı ancak Gabe ve ben kapımıza ulaştığımızda Maddox hakkındaki endişelerimi bir kenara ittim çünkü Gabe bana döndü ve yüzü aniden ciddileşti.

"Bilmeni isterim ki Hawke'ın seni yalnız bırakmasının yol açtığı tehlikeleri bilseydim, bunu asla kabul etmezdim," dedi

koyu gözlerinde ciddi bir ifadeyle. "Bu sektörde bir köpek balığı olarak görüldüğümün farkındayım ancak bu seni bir oğul gibi sevmediğim anlamına gelmiyor ve seni nehrin kıyısında, nefes almadan görmek..." İri bedeni titredi, sonra daha sessiz bir şekilde devam etti: "Keşke bana DUI'den bahsetseydin. Neden bahsetmediğini anlıyorum ama yine de keşke bahsetseydin. Bana söz ver, eğer bir daha böyle bir şey olursa, bunu benden saklamayacaksın. Biz bir takımız, evlat. Bunları bana anlatmalısın ki seni destekleyebileyim. Anlaşıldı mı?"

Ayaklarımı sürüyerek ilerlerken endişesi karşısında içimde kalan öfke de kayboldu. Son altı yıldır menajerim olmasının sebebi *buydu*: Acımasız iş kararlarına rağmen, beni çok önemsiyordu. Ve ben de onu önemsiyordum. Bu yüzden, "Bana daha çok yalvaracaksın ama kendi adıma, gelecekte daha dürüst olmaya çalışacağım," dedim. "Ayrıca bir daha reality şov yapmayacağımın da kayda geçmesini istiyorum. Hatta bir yemek programı bile yapmayacağım. Bir çizgi çekiyorum."

Gabe kıkırdadı, ciddiyeti kaybolmuştu. "Not edildi." Sonra gözlerinde beklenmedik bir kıvılcım belirdi. "Sana son bir sürprizim daha var."

Homurdandım. "Bugün çok fazla sürpriz gördüm zaten. Yapmasan olmaz mı?"

"Ama bu hoşuna gidecek." Süitimin kapısını açtı. "Ya da daha doğrusu, bu ikisi." Kaşlarım çatıldı ama daha neden bahsettiğini bile soramadan, "Bir saat sonra görüşürüz," dedi.

Sonra beni kapıdan içeri itip hiçbir açıklama yapmadan arkamdan kapıyı kapattı.

Ama açıklamaya ihtiyacım yoktu.

Çünkü bir sonraki bildiğim şey, Summer'ın bana saldırmasıydı. Kollarıma atlarken sarı saçları uçuşuyordu, yeşim yeşili gözleri yaşlarla doluydu ve "Bir daha asla bu yolculuk kadar aptalca bir şey yapma, salak!" diye bağırdı.

Kucaklamasının şiddetiyle nefesim kesildi ama kesilmeseydi bile, otel odamda duran diğer kişiyi görünce nefes almakta zaten zorluk çekerdim.

Çünkü Maddox buradaydı. Yatağın ahşap direğine yaslanmıştı. Bakır rengi saçları tanıdık bir karmaşa içindeydi ve karamel gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"İyi ki Charlie var!" Summer kulağıma çığlık atmaya devam ediyordu. "Bir hayranına âşık olmanla ilgili söylediğim her şeyi geri alıyorum. O *en iyisi* ve *kelimenin tam anlamıyla* hayatını kurtardı. Ayrıca senden çok farklı ama senin için büyük bir şans..." Donup kaldığımı anlayınca sustu ve yavaşça geri çekildi. Gözleri bir bana, bir Maddox'a bakıyordu. "Şey, şey, ikinizi yalnız bırakayım."

Ve sonra banyoya dalıp beni üç ay sonra ilk kez en iyi arkadaşımla baş başa bıraktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona bakarken kalbim çılgınca çarpıyor, Charlie ile DUI gecem hakkında paylaştığım her şeyi hatırlıyordum: kendi gerçeğimi ama aynı zamanda onun gerçeğini. Onun akıl sağlığı mücadelelerini, intihar girişimini... En acı verici sırlarını dünyaya ifşa etmiş, milyonlarca izleyiciyle paylaşarak güvenini boşa çıkarmıştım. Bunu bilmeden yapmış olmam önemli değildi. Görüntüler canlı yayımlanmış, hasar ânında oluşmuştu ve artık geri alınamazdı.

Özel hayatını bu kadar aleni bir şekilde ifşa ettiğim için özür dilemem, ondan af dilemem gerekiyordu ama ciğerlerim tutuldu, nefesimi kesildi ve tek yapabildiğim zayıf bir, "Hey" demek oldu.

Uzun, acı dolu bir dakika boyunca sadece bana baktı. Ama sonra gözleri yaşlarla doldu ve titrek bir nefes alarak bir anda yanıma gelip beni kaburgalarımı çatlatacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"Tanrım, çok üzgünüm, Zan," dedi hırıltılı bir sesle, normalde yumuşak olan sesi duygu doluydu. "Her şey için, her şey için. O gece ve o zamandan bu yana geçen tüm haftalar için. Yapamadım... yapmadım..." Tekrar ürperdi.

Kollarında bir heykel gibi duruyor, uyanıp bunun bir rüya olduğunu keşfetmekten korkuyordum.

Maddox devam ederken sesi kısıktı: "Aramalarına geri dönmeliydim ama çok utandım. Charlie'ye, anne babana olanlardan sonra seni o duruma soktuğum için kendimden nefret ettiğimi söylerken haklıydın ama bundan daha fazlasıydı. O gece yapmak üzere olduğum şeyden ve senin bunu *bilmenden* utandım ve ben... ben senin beni zayıf biri olarak göreceğini düşünüp endişelendim veya... veya... kahretsin, bilmiyorum bile. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki beni kavrayan karanlığın ötesini göremiyordum. Ama seni dışlamamalıydım. Seni kendimden uzaklaştırmamalıydım." Konuşmayı kesip bana daha sıkı sarıldı. Yaralı göğsüm çığlık atıyordu ama ben de aynı şekilde ona sarıldım, en yakın arkadaşımın beni görmek için dünyanın öbür ucuna uçtuğunu, bana kızgın olmadığını, olanlar için benden nefret etmediğini fark edince gözlerim yaşlarla doldu. Ama tüm bunların farkında olmama rağmen, ona ne kadar üzgün olduğumu bildirmem gerekiyordu. "Söylediklerim, açıkladıklarım..." diye başladım ancak o bitirmeme izin vermedi.

"Yapma," dedi, geri çekilip yanaklarını silerek. Ciddi gözleri gözlerime baktı. "Birincisi, filme alındığını bilmiyordun. İkincisi, artık saklanmıyorum. Daha erken konuşmalı ve yardım almalıydım. Hikâyem bir kişiyi bile etkilediyse ya da bir kişiye bile kendini daha az yalnız hissettirdiyse, o zaman dünyanın bunu bilmesi beni çok mutlu eder. Bilmelerini *istiyorum*."

Çok rahatladım ve onunla gurur duydum. Ancak üç ay süren uzun bir sessizlikten sonra karşımda durduğunu fark

edince, "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye bağırdım.

Yüzü anlayışla yumuşadı. "Bu seyahatle ilgili mesajını alır almaz uçak bileti ayırttım. Seninle görüşmüyor olabilirdim ama ailenle yaşadığın her şeyden sonra bunun ne kadar zor olacağını biliyordum ve yanında olmalıydım."

Bunu duyunca gözlerim yine yaşlarla doldu. Ama o henüz bitirmemişti.

"Şov yayımlanmaya başladığında Pasifik'in yarısındaydım, bu yüzden her şey cehenneme döndüğünde ben çoktan iniş yapmıştım. Summer da öyle çünkü Maldivler seyahatini yarıda kesip burada benimle buluşmaya karar verdi, seni şaşırtmanın eğlenceli olacağını söyledi. Sen ve Charlie şelaleden düşmeden hemen önce geldi." Maddox sanki o görüntüden rahatsız oluyormuş gibi gözlerini kapattı ama sonra toparlanıp devam etti: "Hawke'ın ekibine biraz akıl vermeye çalıştık ve Gabe ile neredeyse yumruk yumruğa gelecektik ama seni geri getirmek konusunda taviz vermediler. Sanırım Sum da ben de, sen ve Charlie kendi başınıza gitmek zorunda kaldığınızdan beri uyuyamadık. Sizi izlerken tırnaklarımı yedim, dostum."

"Görünüşe göre amaç da buymuş zaten," dedim Hawke, Bentley, Scarlett ve Gabe'in bize anlattıklarını hatırlayarak. "Ve manipüle edilme şeklimizden nefret etsem de işe yaradı. *Titan* için resmen yeşil ışık yakıldı."

Banyo kapısı hızla açıldı ve Summer kapıdan uçarak geçip çığlık atarken ince duvarlar arkasından konuştuğumuz her şeyi duyduğunu kanıtladı. "TITAN OLDU MU?"

Tekrar kollarıma atladı, Maddox'u da bizimle birlikte zıplaması için kendine doğru çekti.

"Biliyordum!" diye haykırdı. "Charlie birden fazla şekilde seni kurtardı! O kızı *seviyorum*!"

Ama heyecanı aynı hızla azaldı ve geri çekilip kolumu yumrukladı.

"Of!" diye bağırdım, en son morluğumu ovuşturarak. "Bu ne içindi?"

"Doğum günümde *aşırı dozda uyuşturucu almıştın* ve bana söylemedin." Bakışları metali bile delebilirdi. "Ben koruman gereken şuursuz bir genç kız değilim, Zander. Bunu yapmanı seviyorum ama lütfen artık dur." Kıstığı gözlerini bir Maddox'a bir bana çevirdi. "Ve her şeyin aşkına, ikiniz de mücadelelerinizi birbirinizden saklamayı bırakmalısınız. Duygusal olmak utanılacak bir şey değil asla. İyi, kötü veya çirkin. Arkadaşlık bunun içindir: Birbirimizi kusurlarımızla severiz. İkinizden biri bunu tekrar unutur ve beni üç ay hatta *bir dakika* bile arabuluculuk yapmaya zorlarsa, kıçınıza tekmeyi basar ve sosyal medyada utanç verici fotoğraflarınızı yayımlamayı hayatımın görevi hâline getiririm." Duraksadı ve burnunu kırıştırdı. "Tamam, belki son kısım biraz fazla oldu ama da aynı derecede korkunç bir şey bulurum. Uyarmadı demeyin."

Bitirdiğinde dudaklarım seğirdi. "Bitti mi?"

"Şimdilik." Altın buklelerini omzunun üzerinden geriye doğru attı. "İkiniz de tekrar iyi olduğunuz sürece."

Cevap vermesini bekleyerek Maddox'a baktım. Cevap vermesine *ihtiyacım vardı.* Beni bekletmedi ve güven verir gibi parlayan gözlerle, "İyiyiz," dedi.

"Vakit geldi," diye mırıldandı Summer. Sonra koluma girdi ve beni odanın karşısına doğru götürerek, "Bilgin olsun, biz de sizinle fuayede buluşmak istiyorduk ama dışarıdaki kalabalığın çok dikkatini çektim ve Maddox da ben elini tutmadan sizi görmekten korkan kocaman bir bebek gibiydi," dedi. Maddox gözlerini devirdi ama dudaklarında bana kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissettiren bir gülümseme vardı. Son üç ayda kaçırdığımız her şeyi yakalamak için hâlâ katetmemiz

gereken uzun bir yol vardı -ve öncesindeki tüm sırları- ama onu burada görünce, her şeyi bırakıp benimle buluşmaya geldiğini duyunca aramızın iyi olacağını biliyordum.

"Yani söylemek istediğim..." diye devam etti Summer, "...Gabe bizi odana göndermeden önce akşam yemeğinden bahsetti. Bunu olabilecek en nazik şekilde söylüyorum ama şu an çok pissin, Zan. O yüzden bu küçük buluşma ve bağ kurma seansına ara verelim de restorana inmemiz gereken zamana kadar on beş kez duş al."

"Hawke'ın doktoru da seni kontrol etmeye geliyor," diye hatırlattı Maddox. "Belki de duşu on dört kez almalısın çünkü doktoru bekletmek istemezsin."

Kirli kıyafetlerimden kurtulmak ve cildimi ovalamak için ne kadar istekli olsam da Summer beni banyo kapısında bıraktığında tereddüt ettim.

Maddox beni bir kitap gibi okudu, söz verirken sesi alçak ve kararlıydı: "Hiçbir yere gitmiyoruz, Zan. Buradayız ve muhtemelen yastığının üzerinde duran naneli çikolatayı kimin alacağı konusunda tartışacağız."

Kaşımı kaldırdım. "Bu benim yastığım. Benim almam gerekmez mi?"

"Yeter!" diye bağırdı Summer ve beni banyoya itip kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

Minik çikolata için çekişmelerini dinlerken yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım, kalbim aylar sonra en iyi arkadaşımı geri kazandığım için hafiflemişti. Ama düşüncelerim Charlie'ye kaydığında, ne yaptığını ve üvey babası ve Ember ile kendi zorlu konuşmasını yapıp yapmadığını merak ettim ve sevincim kayboldu. Döndüğümüzden beri olan her şeyi nasıl hazmettiğini bilmeyi isterdim, fuayeye vardığımızda bana bir kez bile bakmadığını hatırladıkça içim düğümlendi. Dehşet, pençelerini bana doğru uzattı ama kendime onunla konuşma

şansım olmadan endişelenmemin bir anlamı olmadığını söyledim. Bunun yerine, soyunurken ve mutluluk verici sıcak suyun altına girerken zihnimi temizledim ve günlerdir ilk kez rahatlayıp memnuniyetle iç çektim.

Ancak bu memnuniyet uzun sürmedi çünkü doktor beni morluklarım iyileşene kadar dikkatli olmam konusunda uyardıktan sonra, Gabe kapımı çalarak bizi restorana götürdü. Charlie, Ember, Jerry, Hawke, Bentley ve Scarlett kordon altına alınmış özel bir alanda bekliyorlardı ve bir anda korkum her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü.

Çünkü Charlie hâlâ bana bakmıyordu.

Aslında, bakışlarını tamamen kaçırmaya kararlı görünüyordu. O da benim gibi yıkanmış, mor bir hırka ile eşleşen beyaz bir elbise giymişti. Ben de koyu renk kot pantolon ve mavi bir kazak giymiştim. Ama ona ne kadar hoş göründüğünü anlatmaya çalıştığımda ya da temiz olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğimde ve benim kadar rahatlayıp rahatlamadığını sorduğumda, aldığım tek şey omzumun üzerinden bakıp onaylarcasına başını sallaması ve gergin şekilde gülümsemesi oldu.

İçimdeki huzursuzluk akşam yemeği boyunca odaklanmamı zorlaştırdı. Sohbetin gergin ve ortamın elektrik yüklü olduğunu fark ettim, ta ki karizmatik Ember, Summer ve Maddox üçlüsü tebessümleri ve kahkahalarıyla ortamı sihirli bir şekilde neşelendirene kadar. Biz potansiyel sonumuzu beklerken onlar belli ki bağ kurmuşlardı ve Charlie'nin bana kendini neden kapattığını hâlâ merak etsem de onların bu kadar iyi anlaştıklarını görmek kalbimi ısıttı.

Akşam yemeğinin bittiğini ve Hawke, Bentley ve Scarlett'ın bizimle vedalaşıp sabah erkenden bir sonraki çekim yerlerine uçacakları için bu gece onları son kez gördüğümüzü söylediklerini fark etmedim. Ancak Hawke, Charlie ile ikimizi bir

kenara çekip durumu idare etme şeklimizle ne kadar gurur duyduğunu ve istediğimiz zaman başka bir maceraya katılabileceğimizi söylediğinde kendime gelmeyi başardım.

"Ya da hayatta kalma kamplarımdan birini ziyaret edebilirsiniz," dedi. "Ekvador'daki favorim. Pumalar, jaguarlar, anakondalar, piranalar. Amazon gerçekten harikadır. Bunu kalıcı bir davet olarak düşünün."

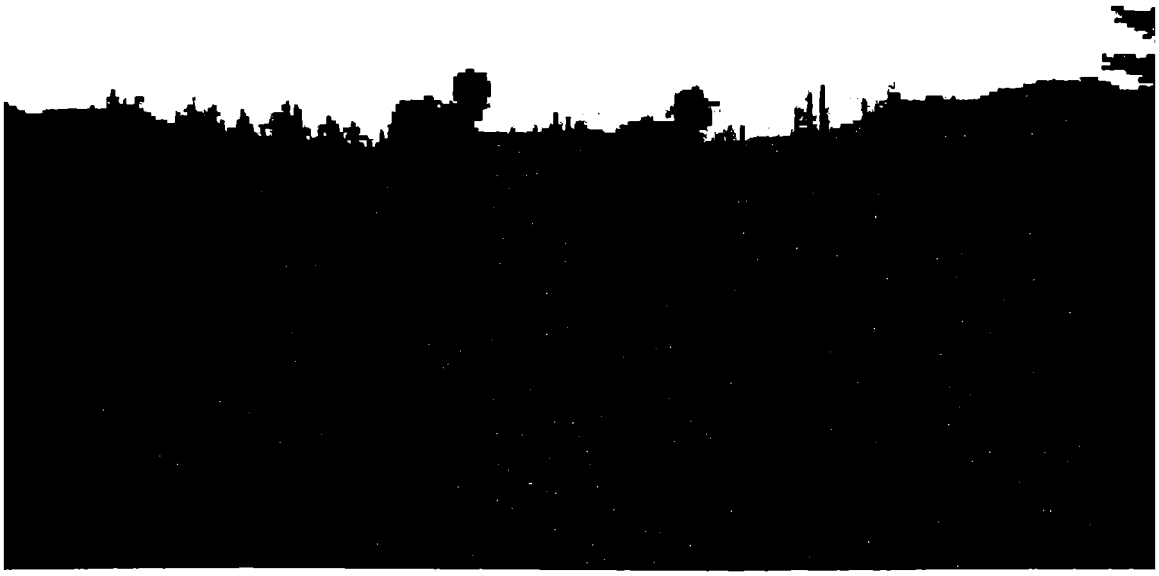
Yüzlerimizdeki dehşet ifadelerini görünce kahkahalarla gülmeye başladı, sonra Bentley ve Scarlett ile gitmeden önce hızlıca sarılmak için bizi kendine doğru çekti. Kısa bir süre sonra Gabe ve Jerry de odalarına çekildiler.

Geri kalanımızı süitime geri sürükleyen Maddox, Charlie'nin kaçmamasını sağlamak için kolunu onun omzuna dolamıştı çünkü kaçmak istediğini o da en az benim kadar net görebiliyordu. Onunla yalnız konuşmak için can atıyordum ancak Summer, Maddox ve Ember son birkaç günü kendi açılarından paylaşırken sabırlı davrandım. Derken sohbetimiz sanki eski arkadaşlarmışız gibi rahat, tasasız bir şeye dönüştü. Gerçek olmadığı için gerçeküstüydü. Charlie ile ikimizin gerginliğini görmezden gelirsek, beşimiz arasındaki dinamik neredeyse doğal olmayan bir şekilde uyumluydu. Sanki birbirimizi günler değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi ya da bazı durumlarda saatlerdir.

Ortam ne kadar keyifli olsa ve Charlie'nin duvarları göğe yükseldiği hâlde ne kadar rahatlamış olsam da önce lavaboya girip ardından süite geri döndüğümde her şey paramparça oldu. Çünkü Maddox, Summer ve Ember hâlâ kendi aralarında neşeyle sohbet ederken...

Charlie gitmişti.

CHARLIE

Zander beni otelin bahçesindeki ahşap bankta oturmuş, ay ışığının altındaki dağın manzarasına bakarken buldu.

Geleceğini biliyordum... onu bekliyordum.

Arkadaşları ve Ember ile vakit geçirmek ne kadar eğlenceli ve hepimizin çok iyi anlaştığını keşfetmek ne kadar gerçeküstü olsa da onlarla o odada bir dakika daha kalamazdım yoksa çığlık atardım.

Nasıl manipüle edildiğimizi ve aldatıldığımızı öğrendiğimden beri, zihnim saatlerdir bir savaş alanıydı. İlk başta, Zander'ın bu oyuna dâhil olduğundan korktum ancak onun solgun yüzlü şaşkınlığı gerçekti. Bunu görmek başımıza gelenleri hazmetmemi kolaylaştırdı çünkü ihanete uğramış gibi hisseden tek kişi ben değildim. Ve itiraf etmeliyim ki birbirimize açıldığımızda onun paylaştığı şeyler, dünyanın en derin düşüncelerimi bilmesini istememe rağmen, benim kendi sırlarımdan çok daha kötüydü. Aslında üvey babamı, annem öldükten sonra kederine gömüldüğü için affettiğime ikna etmem akşam yemeğinden önceki bir saatin çoğunu aldı ve tüm

bunlar dün gece Zander'e anlattıklarım yüzünden olmuştu. Hawke'ın doktoru sağlık kontrolüm için geldiğinde rahatladım çünkü Jerry'nin bitmek bilmeyen özürlerine ara verilmiş oldu.

Bir bakıma, üvey babamın kalp ağrıma ve içimde tuttuğum şeydeki rolüne tanıklık edebilmesine minnettardım. Son birkaç yıldır ona odaklandığım ve bu süreçte kendimi unuttuğumla ilgili itiraflarımdan sonra, Ember'ın da. Ama yine de milyonlarca yabancı izlemeden de onlara söyleyebilmeyi isterdim. Kendimi çok... çok *ihlal edilmiş* hissediyordum ve Zander'ın de mahremiyetine ne kadar değer verdiğini düşününce, onun da aynı şeyi hissettiğinden emindim. Sanki dünya bizi duygusal ve psikolojik anlamda çıplak görmüş gibiydi ve bununla başa çıkmam biraz zaman alacaktı.

Ama arkadaşlarımızı Zander'ın odasında bırakmamın, ayrıca bütün gece onun sorgulayan bakışlarından kaçınmamın nedeni de bu değildi.

Kendimi koruma içgüdülerimin ne zaman devreye girdiğinden emin değildim. Kurtarma helikopteri iner inmez mi, yoksa çığlık atan kalabalık üzerimize doğru geldiğinde mi ya da belki dört gün önceden beri her sözümüzün ve hareketimizin canlı olarak yayınlandığını öğrendiğimizde mi? Ama son birkaç saat içinde kaçınılmaz olan gerçekleşmiş ve bir anda gerçeğe dönmüştüm.

Şimdi Zander'ın de gerçeğe dönüp dönmediğinden emin olmalıydım.

Bahçede bana yaklaşırken yüzündeki temkinli ifadeye bakılırsa, sanırım bunu çoktan anlamıştı. Ama anlaması, bunun daha kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Sözleri beni aynı soruyu sorduğu Pazartesi akşamına geri götürürken gözlerimi kapattım. O gün ikimiz de pijamalarımızlaydık, şimdi ise akşam yemeği kıyafetlerimizle. Bütün

gece beni baştan çıkaran dar mavi kazağı gövdesini sarıyordu. Ona bu kadar ilgi duymasam ya da kişiliği bir zamanlar düşündüğüm gibi olsaydı, her şey çok daha basit olurdu.

Ama öyle değildi.

O harika biriydi ve ben...

Düşüncelerimi durdurdum, devam etmelerine izin vermedim ve ona yer açmak için soğuk bankta hafifçe yana kaydım.

Bir an ikimiz de hiçbir şey söylemedik ama sonra ikimiz de aynı anda konuştuk.

"Yani ben..."

"Sen..."

Birbirimize utangaç gülümsemelerle baktık.

"Önce sen," dedi Zander, kot pantolonlu bacağını gergin bir şekilde ovuşturarak. Söylemem gereken kelimeler boğazımda düğümlendi. Biraz zayıf bir sesle, "Ne gündü ama değil mi?" diyebildim.

Yarı kahkaha, yarı inleme sesi çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdi ve artık tertemiz olan gümüş tutamları karıştırdı. "Aynen öyle. Dün gece bu saatlerde aynı yıldızların altında olduğumuza inanabiliyor musun, hem de hiçbir şeyden haberimiz olmadan?" Durup yüzünü buruşturdu. Ama ne söyleyeceğini anlamam için cümlesini bitirmesine gerek yoktu: *Dünyanın bizi izlediğinden haberimiz olmadan birbirimize içimizi döküyorduk.*

"Bu çok gerçek dışı," diye onayladım hafif hırıltılı bir sesle. Boğazımı temizledim ve bu kez yumuşak bir sesle, "Maddox'la barışmanıza sevindim. Gerçekten harika birine benziyor. Summer da öyle," dedim.

"Daha çok işimiz var," dedi Zander, sisle kaplı millî parka bakarak. "Ama evet, onun burada olmasına çok sevindim."

Bana döndü, dudakları kıvrıldı. "Sanırım artık kardeşliğimiz yoluna girdiğine göre bana bir *sana demiştim* borçlusun."

Karşılığında benim de dudaklarım kıvrıldı. "Bu, kendini beğenmiş bir bilmişin söyleyeceği bir şeye benziyor."

Güldü, rahatladığı sesinden belli oluyordu ama ben kendimi kötü hissediyor ve bunun devam etmesine neden izin verdiğimi merak ediyordum.

Ama nedenini biliyordum.

Çünkü bitmesini istemiyordum.

Bitmesi gerekse bile.

Kendimi toparladım ve bir kez daha söylemem gereken sözleri söylemeye çalıştım ama Zander benden önce davrandı ve ciddi gözleriyle gözlerime baktı. "Teşekkür ederim, Charlie. Sayende Titan'ı hallettim ve ben asla..."

"Titan'ı *kendin hallettin,*" diye sertçe sözünü keserek bana iltifat etmesine izin vermedim. Haberi akşam yemeğinde paylaştığında ona sarılmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım, özellikle de tepkisizliğim karşısında şaşkın ve incinmiş yüzünü gördüğümde. "Dünya *sana* âşık oldu, Zander. Ya da yeniden âşık oldu, nasıl adlandırmak istersen. Ben sadece yolculuğun bir parçasıydım."

"Sen olmasaydın olmazdı," dedi.

"Ben olmasaydım daha kolay veya daha çabuk olabilirdi," diye itiraz ettim. "Orada..." Gölgeli dağları gösterdim. "...Ember gibi bir hayranla birlikte olduğunu hayal et. Gabe'in izleyicilerin aramızdaki düşmanlığı fark etmesiyle ilgili söylediklerini duydun. Başka biriyle birlikte olsaydın böyle olmazdı, bu da halkın ilgisini daha erken kazanabileceğin *ve* Hawke ile Bentley tarafından terk edilmeyeceğin anlamına gelirdi."

Bu farkındalık beni çok etkilemişti, özellikle Gabe'in fuayede söylediklerini hatırladığımda: *İşlerin bu kadar çığırından*

çıkmasının sebebi sizin hatanız. Haklıydı ama ne Zander ne de ben, başlardaki o gergin etkileşimlerimizin birbirimizle mahsur kalmamıza yol açabileceğini bilebilirdik.

"Olabilir," dedi Zander yavaşça. "Ama halkın beni tekrar sevmesini sağlayacak kadar savunmasız hâle gelmemin tek nedeni ikimizin birlikte mahsur kalmamızdı." Duraksadı, sonra da imalı bir şekilde, "Ve sanırım Gabe *kimya* kelimesini kullandı, *düşmanlık* değil. Arada büyük bir fark var."

Cevap verirken ona bakmamaya özen gösterdim, "Ne derse desin ve işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, benim asıl demek istediğim Titan'ı *kendin* olduğun için kendi başına kazandın. Ve ben... senin için gerçekten mutluyum."

Kısa bir sessizliğin ardından Zander, "Beni kandıramazsın," dedi.

Bu çaresiz sözlerini duyunca hem farkındalık hem de acıyla ağlamamak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Kendimi onun elini tutmaktan alıkoyamadım, bedenimi doğruca hüzünlü mavi gözlerine bakacak şekilde çevirirken sıkıca parmaklarını kavradım. Mavi gözlerindeki keder, bu durumun onu da ne çok üzdüğünü bilerek kalbimin daha çok sızlamasına yol açtı. Beni de çok üzüyordu.

Ama yapılması gerekiyordu. Ve ben bunu olabildiğince ertelemek istesem de kaçınılmaz olanı ertelemeye devam etmem ikimize de daha fazla zarar verirdi.

Bu yüzden yapmadım.

"Bunun asla işe yaramayacağını biliyorsun," diye fısıldadım, kederli gözlerine bakarak. "Son birkaç gün kendi balonumuzun içindeydik ama şimdi gerçekliğe geri döndük ve bizim dünyalarımız çok farklı. Bunu *biliyorsun,* Zander. Bana yanıldığımı söyle."

Parmakları beni daha sıkı kavradı ve serbest eliyle, elimi avuçlarının arasına aldı. "Başarabiliriz."

Daha konuşmasını bitirmeden başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile. "Yapamayız ve yapmamız gerektiğinden de emin değilim." Bu sözüm üzerine kaskatı kesildi, bu yüzden aceleyle açıklamaya başladım: "Son yılların en iyi filmini çekmek için bir stüdyoya kapanacaksın ve tüm dikkatin bu filme odaklanmalı. Öyle *olmalı* çünkü bunu hak ediyorsun ve her saniyesinin tadını, dikkatini dağıtmadan çıkarabilmelisin." Parmaklarını sıktım. "Bana gelince..."

"Dünyayı görmen ve içindeki yerini bulman gerekiyor," dedi Zander üzgün bir iç çekişle. "Los Angeles'ta sıkışıp kalmana ve benim sette günün on sekiz saatini bitirmemi beklemene gerek yok, setten geldikten sonra da bırak herhangi bir şey yapmayı seni bile göremeyecek kadar yorgun olacağım."

Kaşlarım (özellikle bu olasılık hakkında hiç konuşmadığımız için) onunla Los Angeles'a geri döneceğimi varsaymasıyla havaya kalktı. Fakat şaşkınlığıma rağmen -ve bu öngörüsünün benim dünyayı keşfetme arzum üzerine kurulu olduğunu fark etmeden önce (ki bu adildi), hayatımı altüst etmek zorunda kalacak kişinin neden *ben* olmam gerektiğini düşünerek- az önce ortaya koyduğu görüntü karşısında yine gözyaşlarımı bastırmak zorunda kaldım. Çünkü bir parçam bunu *istiyordu.* Onun evini görmek ve hayatına tanıklık etmek *istiyordum.* Onu evlat edinen ebeveynleriyle tanışmak ve Summer ve Maddox ile daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Uzun bir günün sonunda, uyuması gerekmeden önce sadece birkaç dakikamız olsa bile, orada onu beklemek istiyordum. Çalıştığı bu çılgın sektörde yaşadığı her iniş çıkışta yanında olmak istiyordum. Bunların hepsini *istiyordum,* hem de çok.

Ama zamanlamanın doğru olmadığını da biliyordum. Onun hayallerini destekleyebilmem için önce kendi hayallerimi

gerçekleştirmem gerekiyordu. Bir kereliğine bencil olmalıydım, bu süreçte değerli bir şeyi feda etmem gerekse bile: Onu.

"Üzgünüm," diye fısıldarken, gözlerinin yaşlarla parladığını görünce kalbimin paramparça olduğunu hissettim. "Keşke her şey farklı olabilseydi. Ama annem bana her şeyin bir sebeple olduğunu söylerdi ve ben de onun haklı olduğuna inanmak zorundayım. O yüzden ikimiz için de özel olduğunu ve asla unutmayacağımızı bilerek birlikte geçirdiğimiz tüm o zamana şükredelim."

"Neden veda ediyormuş gibi konuşuyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Çünkü bu bir *veda*," dedim. "Öyle olmak zorunda."

"Ayrı yollara gitmemiz gerekebilir ama teknoloji dünyasında yaşıyoruz," dedi. "Birbirimizi arayabilir, birbirimizle görüntülü görüşebilir, mesajlaşabilir, e-posta gönderebilir ve..."

Elimi elinden çekip ayağa fırladım, damarlarımda bu kadar çok duygu dolaşırken oturmaya devam edemezdim. Çimlerde volta atmaya başladım, bahçe ışıkları beyaz elbisemi altın lekelerle beneklendiriyordu. "Gerçekten bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum. "Çünkü benim için iletişimde kalmak ama birbirimizle olamamak... bir kolumu kesmek ve yavaşça kan kaybından ölmek gibi olur."

Zander de ayağa kalktı. "Ne yani? Yarayı dağlamak istediğini mi söylüyorsun? Gerçekten istediğin bu mu? Bir daha *asla* birbirimizi görmeyeceğimiz veya konuşmayacağımız temiz bir kopuş mu?"

"Bunu *istemiyorum*," dedim ellerimi yana doğru savurarak. "Buna *ihtiyacım var*. Başka türlüsü çok acı verir. Ve senin de buna benim kadar ihtiyacın var."

"Hayır, Charlie. Benim ihtiyacım olan *sensin*."

Sözleri üzerine, volta atmayı bırakıp ona baktım. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve sessizce yanaklarımdan aşağı akmalarına izin verdim.

Zander, gözyaşlarımın birbiri ardına düşüşünü izledi ve sonra yavaşça gözlerini kapattı. Yıkılmış gibiydi... teslim olmuş ve yenilmiş gibi.

Yanıma gelip uzanarak gözyaşlarımı nazikçe sildi. Sesi acı verici derecede yumuşaktı, "Üzgünüm, haklısın. Ben sadece... seni bırakmak istemiyorum." Titrek bir nefes verdi. "Ama bırakacağım. Çünkü sen mutlu olmayı hak ediyorsun, Charlie Hart. Ve seni özgürce uçmaktan alıkoyan kişi olursam kendimi asla affetmem."

Tanrım, neden bu kadar *mükemmel* olmak zorundaydı?

Gözlerim daha fazla yaşla doldu. Az kalsın tüm sözlerimi geri alacak, kollarına atlayıp sonsuza dek yanında kalmak için onunla LA'ye gitmek istediğimi söyleyecektim. Ama artık yüzünde kararlı bir ifade olduğunu gördüm ve yalvarsam bile izin vermeyeceğini anladım. Hayallerimden vazgeçmeme izin vermeyecekti ve ben... ben...

Onu bunun için seviyordum.

Onu *seviyordum.*

Ve onu bırakmalıydım.

Çünkü onun da hayalleri vardı. Ve o benimkileri terk etmeme izin vermiyorsa, ben de onun kendi hayallerini terk etmesine izin vermeyecektim.

Titrek bir nefes verip bütün gece yapmak istediğim şeyi yaptım. Kollarımı boynuna doladım. Beni kendine çekti, ikimiz de bunu son kez yaptığımızı biliyor ve birbirimizi bırakmak istemiyorduk.

Ama önünde sonunda bırakacaktık.

Onun kollarında kalmak için can atan her parçamı yok sayarak önce ben geri çekildim.

"Seni asla unutmayacağım, Zander Rune," diye fısıldadım ve yanağından öpmek için eğildim. "Tekrar hayal kurmama yardım ettiğin için teşekkür ederim." Titrek bir gülümsemeyle ona bakarken ve "Büyük ekranda görüşürüz," derken son bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Ardından ona cevap verme şansı bile vermeden arkamı döndüm ve Arnavut kaldırımlı yoldan otele geri koştum. Kalbim o kadar kırılmıştı ki kendimi ondan koparmak için kaçmak zorundaydım.

İçeri girdiğimde Ember odamda beni bekliyordu ve beni görür görmez yüzü farkındalıkla buruşup kollarını açtı.

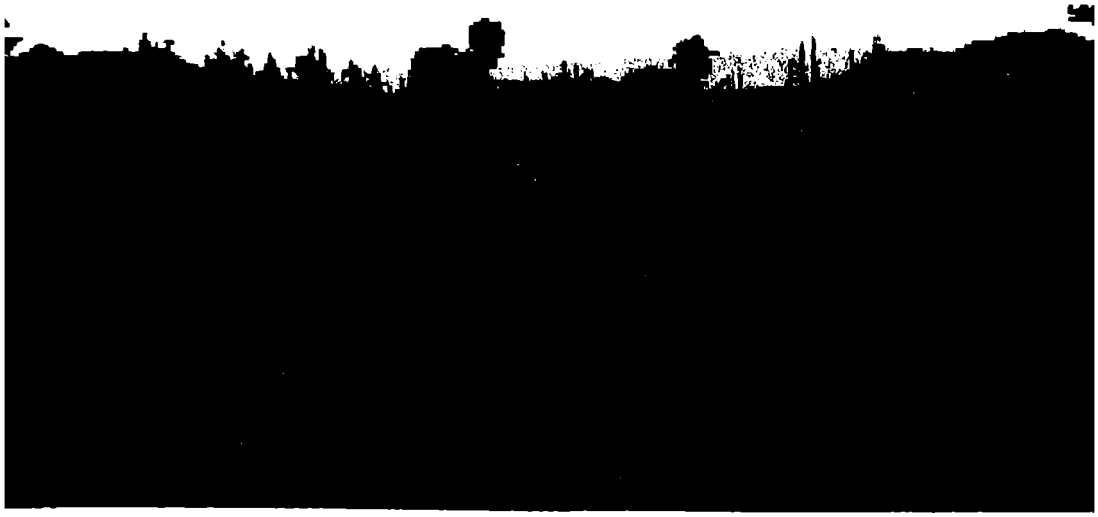
Artık hissettiklerimi içimde tutamıyor ve arkadaşım bana sarılırken yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Ember bana her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylese de bu sefer ona inanmadım.

Çünkü Zander'den ayrıldığım an, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı biliyordum.

Ve doğru olan bu olsa bile, yine de pişman olacaktım.

Sonsuza dek.

ZANDER

Eskiden havaalanlarını severdim.

İnsanların nereye ve neden gittiğini merak etmeyi severdim.

İster tatil, ister iş gezisi, ister sevilen birini ziyaret etmek olsun, seyahat edenlerden yayılan beklenti duygusu her zaman beni etkilerdi. Ve felsefi düzeyde daha derin bir metafor her zaman hoşuma giderdi. Geçiş kavramı, bir yerden ayrılmak ve yeni bir şeye doğru adım atmak için bir şeyi geride bırakmak.

Eskiden o hissi, o harikulade beklentiyi, o elle tutulur coşkuyu severdim.

Ama bugün Sydney Uluslararası Terminali'ndeki özel alanda beklerken hiçbir şey hissetmiyordum, tıpkı Charlie'nin cuma gecesi bahçede kollarımdan fırlayıp arkasına bakmadan kaçmasından beri hiçbir şey hissetmediğim gibi.

O gittikten sonra ne kadar süre soğukta bekledim, bilmiyordum. Geri dönmesi için dua ettim ancak dönerse bu kez onu terk edenin ben olacağımı da biliyordum. Çünkü söylediğimde ciddiydim, onu hayallerinden alıkoymayacaktım. Bir parçam bunu yapabilecek kadar bencil olmayı, hatta Titan'ı reddedip

Ninova

maceralarına onunla birlikte gidebilecek kadar fedakâr olmayı isterdi ama o asla rolümü bırakmama izin vermez ve denesem bile onu kaybederdim.

Tıpkı şimdi kaybettiğim gibi.

O gece odama döndüğümü hatırlamıyordum, sadece döndüğümde Summer ve Maddox'un beni beklediğini ve solgun, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü görünce koşarak bana sarıldıklarını ve en az ben kadar perişan göründüklerini hatırlıyordum. O zamandan beri yanımdan ayrılmamışlardı, dün Katoomba'dan ayrılıp Sidney'e geri döndüğümüzde uçağımız ertelendiği için şehirde bir gece daha geçirmek zorunda kalmış ve bugün yeniden planlanan pazar sabahı direkt LA uçuşumuz için şafak vakti kalkmıştık.

Çok fazla konuşmamışlar ya da konuştularsa bile ben duymamıştım. Sanki bir bulutun üzerinde yürüyor gibiydim. Kısmen gecikmiş bir yorgunluk ama çoğunlukla sevdiğim kızı geride bırakmak zorunda kalmanın verdiği kalp kırıklığıyla kaybolmuş durumdaydım.

Çünkü onu seviyordum.

Charlie Hart'ı seviyordum.

Bu ne zaman oldu, bilmiyordum. Belki de tanıştığımız ilk gün, ona yolculuğumuz için heyecanlı olup olmadığını sorduğumda, bana alaycı bir şekilde *sabırsızlanıyorum* diye cevap verdiğinde. İnsanların yıllarca ayaklarıma kapandığı bir süreçten sonra, birinin tam tersini yapması ferahlatıcıydı. Hatta beni utandırmıştı. Ama ona olan sevgim muhtemelen yavaş yavaş gelişmişti. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onu içten ve dıştan tanıdığımda. Ona karşı hissettiklerim beni dehşete düşürüyordu, tıpkı ona karşı hissettiklerim yüzünden onunla birlikte olamayacağım düşüncesinin beni dehşete düşürmesi gibi. Keşke hayatlarımız bu kadar farklı olmasaydı, keşke yapabilseydik...

"Zander, dinliyor musun?"

Kederli düşüncelerimden gözlerimi kırpıştırarak sıyrıldım ve Gabe'in oturduğum yerin önünde durduğunu gördüm. Summer sağımda, Maddox ise solumda kıvrılmıştı. Üçümüz de kapımızın açılmasını beklerken büyük pencerelerden, sabahın erken saatlerinde gelip giden uçaklara bakıyorduk. Ne kadar zamandır burada böyle sessizce oturduğumuzu bilmiyordum. Summer'ın elimi ne zaman tuttuğunu veya Maddox'un soğuk kahve fincanımı ne zaman yenilediğini bile bilmiyordum. Benim için endişeleniyorlardı, bunu biliyordum. Ve benim adıma kalpleri kırılıyordu çünkü sadece en iyi arkadaşlar, sevdiklerinin başına üzücü şeyler geldiğinde böyle olurdu.

"Zander?" Gabe tekrar adımı seslendi ve bu sefer telefonunu yüzüme doğru salladı. "Söylediklerimden herhangi birini duydun mu?"

Hem cevap olarak hem de kafamı toplamak için başımı iki yana salladım. "Pardon, ne dedin?"

Gabe iç çekip tekrarladı: "Telefondaki Val'di. Çekim programınız yeni tamamlandığı için seyahat planınızı gönderdi."

Onu elde etmek için ne kadar çok çalışsam ve onu elde tutmak için ne kadar çok fedakârlık yapmış olsam da, Titan şu anda düşünmek istediğim son şeydi. "Harika," dedim, coşkusuz bir şekilde. "Eve vardığımda okurum."

Bir kez daha pencereye döndüm, Maddox ve Summer'ın endişeyle birbirlerine baktıklarının farkındaydım. Ancak Gabe henüz bitirmemişti.

"Sanırım şimdi açmak istersin."

Bir an sonra telefonumda bir bildirim sesi duydum.

Açmadım çünkü gerçekliğe dönmeye hazır değildim.

Çünkü açtığım anda Charlie'yi sonsuza dek geride bırakacağımı biliyordum.

Muhtemelen bu saatte çoğu aklı başında insanın yaptığı gibi, şu anda uyuyordu.

Dün Ember ve üvey babasıyla eve dönmüş olmalıydı, muhtemelen Jerry ile güzel bir akşam yemeği yemiş ve ardından erken yatmıştı çünkü bugün iş yerinde bir çocuğun doğum günü partisine nezaret etmek için birkaç saat içinde kalkması gerekecekti, patronunun cuma gecesi onu arayıp vardiyayı alması için yalvardığı şey için. O sırada süitimde takılıyorduk ve Charlie homurdanarak telefonuna, "Yemin ederim Sandy, son dört gün boyunca bir grup şeker kafalı sekiz yaşındaki çocuk tarafından parçalanarak geçirmek için hayatta kaldıysam, sana öbür dünyadan çok *sert* bir mektup yazarım," demişti.

Şimdi bunu hatırlamak kalbimdeki acıyı daha da güçlendirse bile, dudaklarımda bir gülümsemeye yol açtı.

"Zander!"

Gabe bu sefer parmaklarını şıklattı ve kaşlarını çatıp telefonumu işaret etti.

Bu tavrı canımı o kadar sıktı ki gözlerimi kısıp, "On beş saat boyunca uçacağız, Gabe. Bekleyemeyecek bir şey değil," dedim.

Bıkkın bir ses çıkarıp eliyle kısa kesilmiş siyah saçlarını ovuşturdu ve bir tatile ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama sonra yüksek sesle nefes verip bir sandalye çekti ve yumuşak bir ifadeyle devam etti: "Acı çektiğini biliyorum, evlat. Ve Charlie ile olan ilişkinin istediğin gibi gitmediğini de biliyorum ama eğer..."

Koltuğumdan kalkıp uzaklaştım, bu konuşmayı yapamayacaktım. Bu konu hakkında konuşamazdım, *onun* hakkında. Henüz değildi. Canım çok yanıyordu. Ama kaçamadım çünkü Maddox peşimden koşup kolumu yakalayarak gitmemi engelledi.

"Bırak beni," dedim, geri çekilmeye çalışarak. Ama en yakın arkadaşım beni sımsıkı tuttu.

"Hayır. Sert sevgi zamanı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne sevgi?"

"Berbat hâldesin." Maddox parmağını bana doğru uzattı. "Neredeyse iki gün oldu ve sen yemek yemiyorsun, uyumuyor, zar zor konuşuyorsun. Büyük bir hata yaptığını anlaman için bunun ne kadar sürmesi gerekiyor?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bunun bir hata olduğunu *biliyorum*. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. O seyahat etmek istiyor ve ben Titan'a bağlıyım."

"Ne kadar, üç ay mı? Altı ay mı?" dedi alaycı bir şekilde. "Bu sadece tek bir film, müebbet hapis değil."

"Başarılı olursa -ki olacak- o zaman gişe rekorları kıran yeni bir seri hâline gelecek," diye hatırlattım ona. "Ve başarısız olsa bile, ardından farklı bir film gelecek. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ayrıca, sadece çekimler değil, reklam, turlar, çığlık atan hayranlar ve bununla birlikte gelen her şey. Benim *hayatım* bu, Maddox. Yani vazgeçmek istemiyorsam ki istemiyorum -ve Charlie zaten onun için vazgeçmeme izin vermezdi- o zaman benim geleceğim bu. Sonsuza kadar."

"Yani sektörün dışından biriyle bir ilişki yaşayan ilk aktör olacağını mı söylüyorsun?" Maddox gözlerini devirdi. "Elbette, bu fikrin ne kadar akılalmaz olduğunu görebiliyorum."

Alaycılığı karşısında çenemi sıktım.

Şu an sabahın erken saatlerinde gelen *lounge* müşterilerinin bakışlarını üzerimize çekiyorduk, bu yüzden Maddox sesini alçaltıp, "Ne demek istediğini anlıyorum, Zan. Gerçekten anlıyorum. Peki ya *onun* geleceği? Sonsuza dek seyahat etmeyi mi planlıyor? Kendini bulduktan sonra kök salmaya hazır olduğunda ne olacak? Bu neden *seninle* olamıyor?" diye sordu.

Yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım çünkü cuma gecesi Charlie iletişimde kalamayacağımızı söylediğinde, öne sürmem *gereken* argüman buydu. Acı verici olacağı konusunda haklıydı ve bunu biraz olsun hafifletmek için temiz bir ayrılık arzusunu anlıyordum ancak bu aynı zamanda, yollarımızın daha iyi uyuşabileceği bir gelecek şansını da ortadan kaldırmak anlamına geliyordu.

Uzun süre sessiz kalınca, "Hadi ama, Zan," diye bastırdı Maddox. "Neden onun için savaşmadın?"

Sesindeki hayal kırıklığıyla, "Çünkü hayır demesinden korktum," dememe yol açtı.

Maddox'un karamel gözleri kocaman açıldı, sonra yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Ah, Zander." Beni sıkıca kucaklamak için kendine doğru çekti. "Sen tam bir aptalsın. Sevimli bir aptalsın ama yine de aptalsın."

"Biliyorsun, o haklı," dedi Summer. Geri çekilince yanımızda durduğunu gördüm. Ne kadar zamandır orada olduğunu ve konuştuklarımızın ne kadarını duyduğunu merak ettim. "Charlie sana deli oluyor, Zan. Ember kalbinin senden bile daha fazla kırıldığını söylüyor."

Bunu duyunca irkildim. "Ember'la mı konuştun?"

Summer homurdanarak, "Kimsenin iletişim bilgilerini almamış olman benim de almadığım anlamına gelmiyor," dedi. Maddox'a bakarken gözlerinde garip, neredeyse kurnaz bir ifade belirdi. "Ya da almadığımızın. Değil mi, Maddox?"

En yakın arkadaşım kimseye bakmadan ayaklarını kıpırdatmaya başlayınca bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Ama Gabe yanımıza gelip bana tekrar kaşlarını çatarak bakınca bunu düşünmeye fırsatım olmadı.

"Bunların hepsi iyi ve güzel," dedi iğneleyici bir tonla. "Ama beni *dinleyip* telefonuna baksaydın, sorununun çözümünün acı verici derecede basit olduğunu görecektin."

"Sorunumun mu?"

Gabe bana sanki deliymişim gibi bakıp, "*Charlie*," diye vurguladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Maddox ona.

Sonunda Gabe'in sabrı tükendi ve "Sadece şu lanet e-postayı oku, Zander." dedi. Kaşlarımın yukarı kalktığını görünce sakin bir nefes alıp daha nazik bir sesle, "Lütfen, bana güven. Bir an içinde anlayacağına söz veriyorum," dedi.

Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, özellikle de *şimdi* ama cep telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarıp e-postalarıma baktım. Son bir haftadır ihmal ettiğim gelen kutum bir felaket bölgesiydi ama gürültülü bildirimleri görmezden gelip en son gelene dokundum ve konu satırında FWD: ÖZELDİR: SADECE SİZİN OKUMANIZ İÇİN yazısını gördüm. Gereksizdi ama Gabe'e bundan bahsetmedim çünkü zaten gergindi.

Havaalanı interneti o kadar yavaştı ki e-postanın yüklenmesini beklemek zorunda kaldım, sonra da ekteki belgenin indirilmesini ama indirildiğinde o kadar şoke oldum ki okuduklarımı idrak edebilmem için tam bir dakika gerekti.

Sonunda idrak ettiğimde hayretle, "Bu gerçek mi?" dedim.

Sesimdeki şaşkınlığı duyan Maddox ve Summer omzumun üzerinden bakıp yazanları kendi kendilerine okudular. Maddox kahkaha atıp sırtıma vururken Summer cıyaklayarak ellerini havaya kaldırdı.

Gabe sadece gülümsedi, ardından telefonuna dokundu ve bir saniye sonra başka bir bildirim aldım.

Yeni bir uçak biletiydi.

Bugün için.

Ancak Los Angeles'a değil.

Summer'ın telefonu çaldı, Maddox'un telefonu da çaldı. Gabe'in ikisine de yeni bilet gönderdiğini anladım.

Sonra menajerim öne çıktı ve nadir görülen bir sevgi gösterisiyle beni kendine çekip kulağıma, "Eve vardığında görüşürüz. Güvenli uçuşlar," dedi.

Hâlâ sersemlemiş durumda olduğumdan tek yapabildiğim onu çekip, "Teşekkür ederim," demek oldu.

Sözlerimdeki derin anlamı duyunca bana daha sıkı sarıldı çünkü nasıl yaptığını anlamasam da biliyordum ki *-biliyordum-* az evvel okuduğum e-postada parmağı vardı. Ama sonra beni hemen bıraktı ve ceketini düzelterek, "Farklı bir terminalden uçacaksınız. Koşmanızı öneririm," diye uyardı.

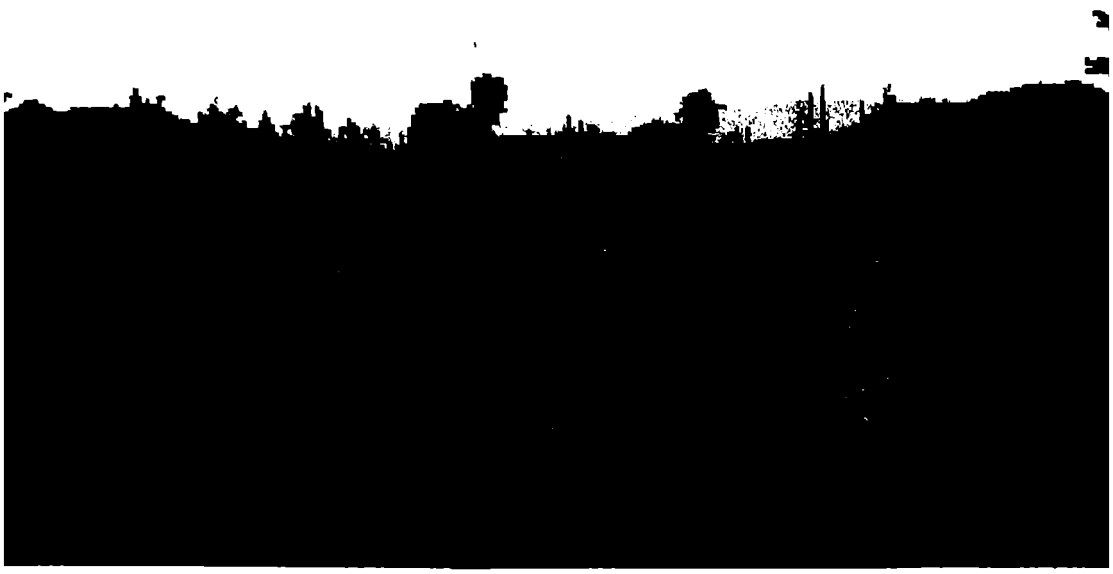
İki kez söylemesine gerek yoktu. Ona son bir kez minnettar gözlerle bakıp Maddox ve Summer'la birlikte havaalanında çılgınca koşmaya başladım.

Korkum bana durmam için bağırıyor, şüphem bana geri dönmem için yalvarıyordu.

Ama ikisini de görmezden geldim çünkü beni ileriye doğru iten başka bir şey vardı, çok daha güçlü bir şey:

Umut.

CHARLIE

Geç kalıyordum.

Yirmi dakika önce işte olmam gerekiyordu ama Jerry son birkaç aydır mesafeli duruşunu telafi etmek için elinden geleni yapıyor ve bu da sabah birlikte ev yapımı bir kahvaltı yapmamızı istediği anlamına geliyordu. Evi yakmadan su kaynatamadığı için, ikimizi de onun bu iyi niyetli davranışından kurtarmak adına araya girmek zorunda kaldım ve bu da bugün başında durmam gereken *Küçük Deniz Kızı* temalı doğum günü partisine hazırlanmamı geciktirdi. Dolayısıyla kostümümü son dakikada hazırlamak için acele etmem gerekiyordu.

Bu vardiyayı üstlendiğim için Sandy bana fena hâlde borçlanmıştı çünkü şu anda yapmak istediğim son şey Yengeç Sebastian kılığında, çıkıntılı gözleri, antenleri ve kıskaçları olan bir kostümle, uykulu sahil kasabamızda araba kullanmaktı. Seçme şansım olsaydı, yatağa kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlardım. Tabii kahvaltı hazırlamak dışında zira dün Sidney'den eve uçtuğumuzdan beri yaptığım tek şey buydu.

Zander'ı bu kadar özlemem gülünçtü, bir hafta önce onu tanımıyordum bile ve hakkında bildiğim ya da bildiğimi *sandığım* şeylerle onu hor görüyordum. Ama hislerimin ya da onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin verdiği derin acıyı inkâr edemezdim.

Ember dün gece benimle kalmış, gözyaşlarım kuruyana kadar ağlarken tıpkı bir önceki gece Katoomba'da yaptığı gibi bana sarılmıştı. Bu sabah uyandığımda gitmiş ama yastığıma bugün daha sonra işte görüşeceğimizi söyleyen bir not bırakmıştı. Son iki gündür duygusal olarak bu kadar perişan olmaktan nefret ediyordum, özellikle de Zander'ı ittiğim ve o zamandan beri bundan çok pişman olduğum için ancak öte yandan göğsüme hançer gibi saplanan bu acıyı nasıl durduracağımı da bilmiyordum.

Bu doğum gününde çalışmak istemesem de dikkatimi dağıtacağı için minnettardım. Üç saat boyunca kendime acımaya vaktim olmayacaktı çünkü bir grup deniz kızı ve prensin gösterişli dondurma kreasyonları hazırlamasına yardım etmekle meşgul olacaktım. Başka bir şey değilse bile, amansız kalp ağrıma biraz mola verecektim. Hayatımda bundan sonra ne yapmak istediğimi bulmanın verdiği coşku bile acımı hafifletmeye yardımcı olmuyordu ama en azından şu anda Main Street'te parlak kırmızı kabuklu bir deniz hayvanı gibi giyinmiş hâlde araba kullandığım gerçeğini düşünmekten beni alıkoyuyordu. Parti günlerinde onurumu her zaman kapıda bırakmak zorundaydım ama bugün adanmışlığım üst seviyedeydi.

Sandy's Scoops and Sprinkles'a vardığımda, otoparktaki araçlara baktım ve Katoomba'dan eve kadar beni takip edeceğinden korktuğum paparazilerden hiçbir iz bulamayınca rahatladım. Geziden sonra günlerce peşimi bırakmayacaklarından, röportaj ve medya fotoğrafları için yalvaracaklarından emindim ancak dün sabah otelde bekleyen küçük bir grup

ve Sidney havaalanındaki başka bir grup dışında çoğunlukla rahat bırakılmıştım. Zander'ın gitmesiyle bir sonraki büyük habere geçmişlerdi sanırım ve bunun için çok minnettardım, özellikle de o ihtişamlı yengeç kostümümle arabamdan inmek için mücadele ettiğimi görecek kimse olmadığı için. Özellikle yanlarıma bağlı yastıklı bacaklar çok fenaydı, beni öyle sinirlendiriyorlardı ki neredeyse onları koparacaktım.

Sonunda özgür kaldığımda, hantal kıyafet yüzünden neredeyse iki kez tökezleyerek ön cam kapıya doğru koştum. Eğer bu sabah kendimi çok perişan hissetmeseydim, bunun yerine çok daha basit olan deniz kabuğu bikinimi ve pullu eteğimi giyebilirdim ama bugün parlak bir şey giymek istememiştim. En azından çocuklar yengeç kostümünden hoşlanırdı, görebildiğim kadarıyla çoktan gelmeye başlamışlardı çünkü camın diğer tarafında heyecanla zıplayan çok sayıda Ariel, Prens Eric, Ursula ve Kral Triton vardı.

İçeri girmeden önce bir an durup kendimi hazırladım. Ember'ın arabasının neden burada olduğunu geç de olsa fark edip meraklandım. Vardiyam bittikten sonra gelmesini bekliyordum ama ben çocuklara bakarken onun Sandy ile takılması alışılmadık bir durum değildi, bu yüzden üzerinde durmadım. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve önümdeki birkaç saati Zander'ı düşünmeden atlatmaya hazırlandım. Bundan sonrasının daha kolay olması için dua ettim. Derinlerde acımın asla tamamen hafiflemeyeceğini ve kararımın beni her zaman rahatsız edeceğini biliyordum. Onun kariyer taahhütlerine ve benim yeni keşfettiğim seyahat tutkuma rağmen bunun işe yaraması için bir yol bulup bulamayacağımızı merak edecektim. Öte yandan böyle yaşayamayacağımı da biliyordum yani sonsuza dek pişmanlığımın zincirlerine bağlı, şüphelere gömülü ve keşke'lerle sakatlanmış olarak... ve onun dünyanın bir ucunda, stüdyodan stüdyoya kapanmış hâlde, benimse tamamen başka

bir yerde olduğumu bilerek yaşayamazdım. Kalplerimiz birbirine bağlıydı ama hayatlarımız ayrıydı. Sürekli bu şekilde yaşamak hem onu, hem beni mahvederdi.

Yine de yanılıyor olabilirdim. O birlikte geçirdiğimiz zamandan çoktan vazgeçmiş olabilirdi. Uçağı bugün bir ara Los Angeles'a inecek ve hayatına geri dönecek ve... ve...

Ve beni unutacaktı.

Tanrım, bu çok acı veriyordu. Hissettiğim acının ağırlığından az kalsın çökecektim. Kıskaç şeklindeki elimi göğsüme bastırdım, gözyaşlarımı durdurdum, sonra kendime zihinsel bir tekme atıp kendimi toparladım. Eve vardığımda tekrar hıçkırarak ağlamaya başlayabilirdim ama şimdilik, vasat oyunculuk yeteneklerimi çağırmam ve bu partiyi atlatmam gerekiyordu.

Çok çabalamama rağmen, kapıyı açıp tanıdık pembe ve krem renkli salona adım attığımda yüzümde dostça bir gülümseme oluşturmakta zorlandım. Sandy'yi hemen tezgâhın önünde gördüm, camın arkasındaki dondurmalara bakan ve en sevdiklerini gösteren bir grup genç deniz kızıyla konuşuyordu. Sandy'nin tüm tatlar hakkında konuşurken kahverengi gözlerindeki ışıltıyı görünce, buradan ayrıldığımda nasıl özleyeceğimi fark ederek hüzünlendim. Ama hayallerimin peşinden koşarken olduğum yerde kalamazdım, hayaller böyle işlemezdi.

"Bayan Hart!" diye seslendi, burada sayısız partiye katılmış tanıdık bir küçük kız. "Bana bak... Ben Ariel'im!"

"Aynen öylesin," dedim arkadaşlarıyla birlikte koşarak yanıma gelirken. Heyecanlı yüzlerini incelerken artık o kadar da zor gülümsemiyordum. Kızın boynuna bağlı olan gümüş çatalı işaret ettim. "Kolyeni beğendim."

"Saçlarımı Ariel gibi tarayabilmem için!" dedi, sınırsız bir neşeyle.

"Çok pratik," dedim ve kıskaç gibi ellerimi çırparak, "Kim dondurma yapmaya hazır?" diye sordum.

"BEN! BEN! BEN!" ve "BEEEEN!" diyen bağırışmalarla kulaklarım çınladı ve "O zaman parti odasına," demeden önce onları sakinleştirmek için kollarımı kaldırdım.

Sevinçle çığlık atıp gökkuşağı rengindeki ek odaya doğru koştular, ben de çok daha insani bir hızla onları takip etmeye başladım. Ama sonra Sandy yüksek sesle boğazlarını temizleyip bana, "Bir dakika dur, melek," dedi.

Ona soru sorar gibi baktım, arkamdaki salonun köşesine doğru işaret ederken mor simli dudaklarındaki parlak gülümsemeyi gördüm. Şaşkın bir şekilde arkamı döndüm ve gördüklerime inanamayarak aniden durdum.

Çünkü Ember, Maddox ve Summer'la birlikte bir masada oturuyor, üçü de bana gülümsüyordu. Ve yanlarında, duvara yaslanmış duran kişi ise Zander'di.

Onlara, *ona* bakakaldım, bunun bir tür kalp kırıklığıyla dolu ateşli bir rüya olduğundan ve alarmımın beni her an uyandıracağından emindim. Ama onlara, *ona* ne kadar uzun süre bakarsam o kadar gerçek oluyorlardı.

Zander doğrulup yavaşça bana doğru yürüyüp de artık boş olan salonun ortasında benimle buluştuğunda, artık bunu hayal etmediğimi anladım. Yan odadaki çocukların gülüşlerini duyabiliyordum ve cam tezgâhtaki Sandy'nin hâlâ kocaman sırıttığının farkındaydım ama gözlerim sadece karşımda duran Zander'deydi.

"Burada ne yapıyorsun?" dedim nefes nefese, yanlışlıkla gözlerimi kırparsam bunun bir fantezi olduğunun ortaya çıkmasından korkarak. "Neden eve giden uçakta değilsin?"

Zander başını yana yatırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ama mavi gözleri temkinliydi. Hatta korkuyordu. Beni

en son gördüğünde (ve ben *kelimenin tam anlamıyla* ondan kaçmadan önce) onu bir daha görmek veya onunla konuşmak istemediğimi söylediğim ânı düşünürsek, tereddüdünü anlıyordum ama yine de kalbim bin yeni parçaya ayrıldı.

"Uçuşumuz bu sabaha kadar ertelendi," diye cevapladı ama bu sorumun tam cevabı değildi çünkü durum bu olsaydı, şu anda uçuyor olurdu. "Havaalanında bekliyorduk ama sonra bir e-posta aldım ve planlarımız... değişti."

Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp ekranı kaydırmaya başladı. Onu gördüğümde yaşadığım şokun ötesinde herhangi bir şey söyleyebilsem, bir açıklama için yalvarıyor olurdum ama aradığını bulmasını beklerken yapabildiğim tek şey olduğum yerde donup kalmak oldu.

Tekrar bana baktığında, yüzünde gergin bir ifade vardı ama derin bir nefes verip gözlerime bakmadan önce omuzlarını dikleştirdi ve "Cuma gecesi söylediğin her şeyi duyduğumu bilmeni istiyorum ve eğer dünyalarımızın birlikte olamayacağımız kadar farklı olduğuna gerçekten inanıyorsan ya da eğer benim sana karşı hissettiğim gibi hissetmiyorsan, o zaman... o zaman..." diye hafifçe kekeledi, sonra kendine gelip devam etti: "O zaman buna saygı duyarım ve bir daha benden haber almazsın. Ama önce, sana bir teklifim var."

Telefonunu almam için bana uzattı.

Elimi uzattığımda titriyordu, parmaklarımı kaplayan kıskaç yüzünden telefonu doğru dürüst kavrayamadım. Zander'ın ısrarıyla ekrana baktım ve en üstteki büyük *ÖZEL* uyarısını fark ettim. Neye baktığımı merak ederek hafifçe kaşlarımı çattım.

Ama sonra anladım.

Ve kalbim durdu.

Sonra iki kat hızla tekrar çarpmaya başladı.

Gözlerim Zander'e kaydı. Bakışlarında yine gergin bir ifade vardı ancak şimdi çok daha güçlüydü.

"Bu... Bu..." Sesim hırıldar gibi çıkıyordu.

"*Titan's War* için çekim güzergâhım," dedi. "Her şey ayarlanmış."

Belgeyi tekrar okudum, kelimeler ekrandan bana bağırıyordu.

Reyk Javík.

Vatnajökull Milli Parkı.

Diamond Plajı.

Mavi Lagün.

Stokkur Gayzeri.

Zander'a bir an evvel seyahat etmek istediğimi söylediğim yerlerin bir listesiydi bu ve onları görünce fark ettim ki *Titan's War* İzlanda'da çekiliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini, Zander'ın bana ne teklif ettiğini anlayınca gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Önümüzde bir milyon zorluk olacağını biliyorum," dedi sessizce yaklaşarak. "Bunun sadece birkaç ay için olduğunu da biliyorum ve bundan sonra hiçbir şeyin kesin olmadığını da. Kendi dünyalarımızda olma durumuna geri dönebiliriz. Ya da belki..." Bir adım daha yaklaştı. "Belki de bu işi nasıl yürüteceğimizi anlamamız için bu bir fırsattır. *Biz* olabilmeyi başarabilmemiz için."

Şu an tam karşımdaydı, vücut ısısını hissedebileceğim kadar yakınımda.

"Benimle gelmeni istiyorum, Charlie," diye fısıldadı. "Seninle İzlanda'yı keşfetmek istiyorum ve ondan sonra yaşanacak her şeyi. Çünkü bence uğruna savaşmaya değeriz." Şu an kelimeleri titrekti, sesi hissettiği her şeyi açıkça belli ediyordu. "Asıl soru, sence de öyle mi?"

Gözyaşlarım artık durmadan akıyor ama onları silmiyordum. Sadece gözlerine bakıyor, kalbinin önümde çıplak bir şekilde serildiğini görüyordum. Bunu ne kadar istediğini, *beni* ne kadar istediğini ve hayır diyeceğim korkusunu görüyordum. Son iki günü bunu dileyerek geçirdiğimin farkında değildi,... Birlikte olabileceğimiz ve yine de kendi yollarımızı izleyebileceğimiz bir şey olmasını dileyerek. Ve şimdi...

Gerçekten rüya görüyor olmalıydım.

Ve bu gördüğüm en iyi rüyaydı.

Bu yüzden onu kucaklamaya karar verdim ve duygu dolu bir sesle, "Sanırım acilen pasaportumu yeniletmeliyim," dedim. Cevabımı anlaması bir an aldı ancak anladığında gözleri kocaman açıldı ve rahatlayıp şaşkın bir kahkaha attı. Bir anda beni kollarına aldı. Ember, Maddox ve Summer köşeden ve Sandy de tezgâhtan tezahürat yapıyor, çocuklar neler olup bittiğini görmek için parti odasından başlarını uzatıyorlardı. Ancak düşünebildiğim tek şey Zander'ın kollarında olmam ve bu sefer onu bırakmak zorunda olmamamdı.

Beni saran kollarından daha çok istediğim tek bir şey vardı, o da dudaklarının dudaklarımın üzerinde olması. Bu yüzden geri çekilip bunu gerçekleştirmek istedim ama ben devam edemeden tekrar konuştu: "Daha uzun bir konuşma hazırlamıştım," dedi, yüzünde saf güneş ışığı gibi bir sevinçle. "Maddox ve Summer uçakta gelirken konuşmayı hazırlamama yardım ettiler ama seni gördüğümde, her kelime aklımdan uçup gitti."

Ona doğru eğildim, itirafıyla içime bir sıcaklık yayıldığını hissettim, onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilediğimi fark ediyordum.

Ama sonra devam etti: "Ciddiyim, sert bir yüz ifadesi takınıp üzerindeki de ne diye sormamak neredeyse imkânsızdı. Odaklanabilmem bile bir mucize." Antenlerimden birini oynattı. "Normalde böyle mi giyinirsin? Çünkü eğer öyleyse..."

Onu kendime çekip, "Kapa çeneni ve öp beni, Zander," diyerek sözünü kestim.

Daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu, dudakları nihayet -*sonunda*- benimkilerle buluşmadan önce neşeyle seğirdi.

Arkadaşlarımız da Sandy de şimdi daha da yüksek sesle bağırıyorlar ve bizi izleyen çocuklar hep bir ağızdan, "Öööğğkk Bayan Hart!" diyorlardı.

Ama umursamadım çünkü Zander'ın dudakları benimkine değerken gülümsediğini hissettim. Bu dünyada başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onun kollarında olmam ve beni öpmesiydi.

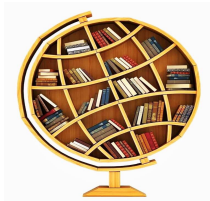
Geleceğimiz belirsiz olabilirdi ama şunu biliyordum:

O geleceğe adım adım yaklaşacaktık.

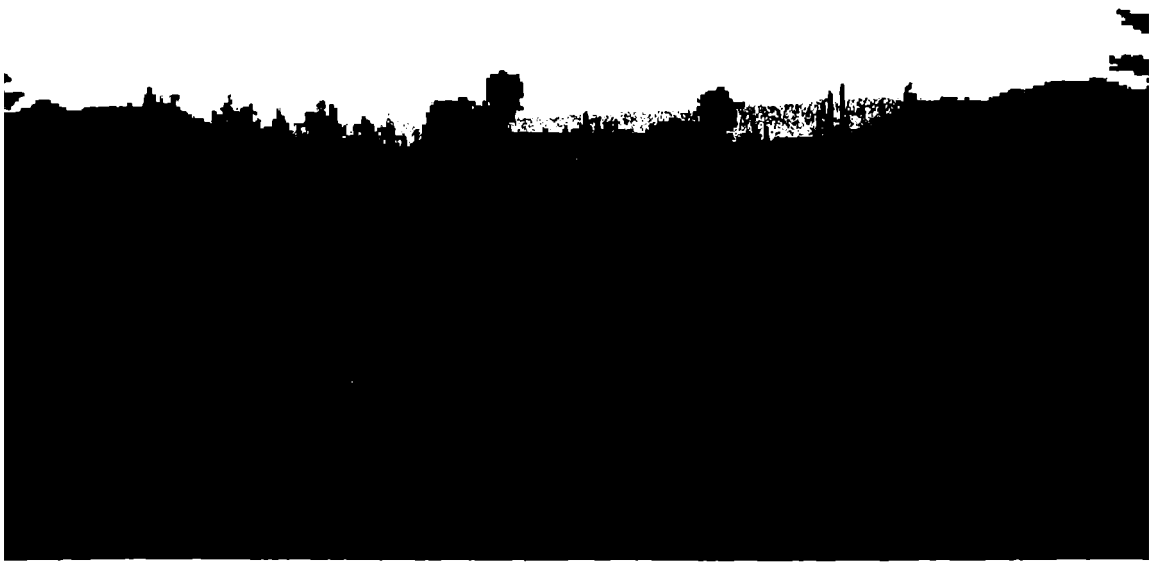
Hayallerimizin peşinden koşacaktık.

Birlikte.

YAZARIN NOTU

Öncelikle ve en önemlisi, bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim! (Ayrıca, bu *şimdiye kadarki* en sevimli son değil miydi?!? Aman Tanrım!)

Buraya kadar geldiyseniz, muhtemelen hikâyenin belirli bölümlerinde çok ufak tefek değişiklikler yaptığımı biliyorsunuzdur ve bunlardan birkaçından burada bahsetmem gerektiğini düşünüyorum.

Örneğin, Katoomba'da çok sayıda güzel otel, motel, Airbnb ve benzeri yerler olduğundan eminim hatta bazıları kendi çay bahçelerine, ışıklarına ve dağların kartpostal gibi mükemmel manzaralarına sahip olabilir ancak bu romanda yer alanlar *kesinlikle uydurma.*

Benzer şekilde, karakterlerimin ziyaret ettiği Mavi Dağlar Milli Parkı bölgesinde herhangi bir madencilik yapılıp yapılmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden "eski bir madencilik rotası" iddiası da uydurma.

Aynı şey harap olmuş köprünün varlığı için de geçerli. Ve... ve... *ve...*

Hadi ama, kabul edelim.

Bu kitap bir kurgu eseri, bu yüzden *drama* uğruna eklediğim bir sürü şey var. (Yazar ellerini sallar.)

Yanlış anlamayın, çok fazla araştırma yaptım. Paraşütle atlama, iniş, dağ tırmanışı, kanyon geçişi ve serbest dalış gibi macera aktiviteleri hakkında düşündüğümden daha fazlasını öğrendim. Ayrıca kamp yapmayan biri için çok fazla hayatta kalma becerisi öğrendim, bunlara çeşitli hayvanların derisini yüzme ve/veya kemiklerini çıkarma da dâhil. (Söylemeye gerek yok, Charlie ve Zander kadar uzun süre vahşi doğada veya buna yakın bir yerde *yaşayamazdım*!)

Bir diğer *uydurma* şey de Zander'ın ünlü bir Hollywood oyuncusu olması ve özellikle de 7/24 bir insan ekibiyle çevrili olmamasıydı. Summer da öyle. Aslında işte size bir hikaye: Birkaç yıl önce John Travolta'nın başrol konuğu olduğu bir kongrede imza günüydü ve şaka değil, onu yeşil odada her gördüğümde yanında en az beş kişi oluyordu: iki koruması, bir menajer, bir temsilci, bir asistan... liste uzayıp gidiyordu. Zander ve Summer'ın sahip olduğu şöhret seviyesi göz önüne alındığında, gittikleri her yerde muhtemelen aynı tür maiyete ihtiyaç duyacaklardı ve kesinlikle bu kitapta yer verdiğimden daha fazla paparazzi tarafından rahatsız edileceklerdi (özellikle dondurma salonundaki o son sahne için. Ama gerçekten, flaşlar patlayıp o anı mahveden kameralar olursa #Zarlie'yi nasıl sonsuza dek mutlu yaşatabilirdim?! Modu tamamen öldürürlerdi!)

Ve Zander'e bir saniye daha değinecek olursak, paraşütle atlamada akreditesinin olması biraz abartı olabilir ancak Avrupa'da aldığı eğitimle bu imkânsız değil. Ama her iki durumda da drama hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Charlie paraşütle atlarken başka birine bağlı olsaydı o sahne bu kadar eğlenceli olmazdı! (Kabul edin, bu doğru!)

Sanırım artık okuma deneyiminizi daha keyifli hâle getirmek için birkaç şeyi çarpıttığımı anladınız. Yazdığım kitaplar size bir kaçış sunmayı amaçlıyor ve gerçeklik genellikle iyi bir hikâyenin önüne geçebildiğinden (sinir bozucu!), eğlence amaçlı birkaç gerçeği çarpıtmaktan utanmadım. Buna rağmen -ya da belki de bu yüzden- umarım bu (yanlış) maceradan siz de en az benim yazmaktan aldığım kadar keyif almış ve beğenmişsinizdir.

Ve hey, hiçbir şey olmasa da genellikle bir fantastik roman yazarı olduğumu unutmayalım, bu yüzden bir ejderha eklememiş olmam gerçekten büyük bir mucize.

Ah, bekleyin...

Büyülü Vadi. Prens Tyron. Beş Diyar. Ejderha avı.

Bunu yaptığımı unutmuşum.

Sanırım dedikleri doğru: eski alışkanlıklar zor ölür.

(Yazar garip bir şekilde güler ve dizüstü bilgisayarını yavaşça kapatır.)

TEŞEKKÜR

Biliyorsunuz, kulağa garip gelecek ama teşekkür yazmak tüm bir kitabı yazmaktan neredeyse daha zordur. Bunun ardındaki psikolojiyi düşünmeyi çok isterdim ama bunun Akademi Ödülleri'nde çalan "saçmalamayı bırak ve sahneden in" müziğine eşdeğer bir sonuç doğurmasından korkuyorum ve kendi teşekkürlerimi bitirmekten (haklı olarak) mahrum bırakılırsam bu utanç verici olur. Bunları yazmanın her zaman zor olmasının sebebinin, bir hikâyenin gerçekten ve tam olarak bittiği anlamına gelmesi olduğunu biliyorum ve bu her zaman biraz buruk hissettirir.

Ama!

Bir sürü harika insana teşekkür etme fırsatım olduğu anlamına da gelir ve bu sefer, bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olanların yetenek seviyesi çok acayip!

Kesinlikle kırık, tükenmiş, zar zor işlev gören bir insan kabuğunu alıp beni hayata döndürdüğü için menajerim Jen Azantian ile başlamalıyım. Bana an be an, gün be gün sana güvenebileceğimi, bu sıklıkla korkutucu ve bunaltıcı sektörde beni koruyacağını, arkamda duracağını ve en ateşli savunucum,

şampiyonum... ve arkadaşım olacağını gösterdin. Teşekkür ederim, Jen. Senin girdiğin gün hayatım daha iyiye gitti ve sana sonsuza dek minnettar olacağım.

Büyülü çalışkan editörleri Zoe Walton ve Mary Verney, düşünceli fikirleriniz ve akıllıca önerilerinizle beni tekrar tekrar şaşırttınız, bunların hepsi bu kitabı bir balkabağından bir -yani bir prensese dönüştürmedi tabii. Aradığım metafor buydu ancak şimdi balkabağının bir arabaya dönüştüğünü hatırladım ve elbette, tüm ışıltılar ve diğer şeylerle güzel olsa da, editörlerimin kitabımı bir arabaya dönüştürmelerine yardımcı olduklarını söylemek kulağa o kadar da hoş gelmiyor. Ne saçma!

HER NEYSE.

Mary ve Zoe, bu kitabı gerçek bir *kitap* hâline getirmekte etkili oldunuz ve bu süreçte çok şey öğrendim (hâlâ utandığım birçok şey de dâhil her şey için ÇOK ÜZGÜNÜM. Yazar yüzünü gizler). İkinizle de çalışmak benim için mutlak bir ayrıcalıktı ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum!

Ayrıca kitaplarıma gösterdiğiniz özen, destek ve tutku için tüm PRH Aus ekibine, (ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere) Julie Burland (diğer adıyla Sıradışı CEO), Belinda Conners (diğer adıyla Dahi Yayın Yönetmeni), Angela Duke (diğer adıyla Satış Sihirbazı), Adelaide Jensen (diğer adıyla Finans Mucizesi . Not: Hayır, Adelaide'de yaşamıyor), Hannah Armstrong (diğer adıyla Bir Başka Finans Mucizesi), Georgie Martin (diğer adıyla Usta Kampanya Yöneticisi), Elena Cementon ve Benjamin Fairclough (diğer adlarıyla Prodüksiyon Dâhileri) ve Isabelle Werro ve Veronica Eze (diğer adlarıyla Sesli Kitap Harikaları)—hepiniz süpersiniz ve sizin (ve ekibin geri kalanının) benim için yaptıklarınızı ne kadar takdir ettiğimi anlatmak için yeterli sözcükleri asla bulamam!

Ve PRH kısmında bir an duralım: Bec Diep, sensiz kaybolurdum. Kayboldum, söylüyorum sana! Bana tanıtımcım olmayı teklif ettiğin günü hatırladığımda hâlâ gözlerim doluyor

ve sana olan minnettarlığım o zamandan beri giderek arttı. Seninle çalışmak çok keyifli ve bu çılgın yolculukta ne kadar güvende olduğumu bildiğim için çok minnettarım çünkü sen de benimle birlikte yürüyorsun.

Şimdi okyanusu aşıp ABD'ye gidiyorum, bu kitabı okumaya ve bana bir şans vermeye yetecek kadar sevdikleri için tüm Blackstone ekibine inanılmaz derecede minnettarım. Editörüm Dan Ehrenhaft'a, bunu gerçekleştirmek için yaptığın her şey için sana yeterince teşekkür edemem ve bundan ne çıkacağını görmek için çok heyecanlıyım. Umarım bir gün tanışır ve hepinize şahsen teşekkür edebilirim!

Anna Kuptsova ve Larissa Ezell'e, hayatımda gördüğüm en çarpıcı iki kapak için teşekkür ederim. Sanatsal yetenekleriniz eşsiz ve Charlie ile Zander'ı ne kadar mükemmel bir şekilde yakalayıp hayata geçirdiğinize hep hayran kalacağım.

Mesleki olarak teşekkür edebileceğim bir milyon kişi daha var ama yukarıda bahsedilen Akademi Ödülü müziği nedeniyle bağlantımın kesilmesi riskinden kaçınmak için, vites değiştirip yakın çevremdekilere sesleneceğim.

Bu kitabın ilk okurları olan Krystal GagenSpriggs, Alison Elzayed ve Bridey Morris'e, özellikle "AMA BU FANTEZİ DEĞİL, İNSANLAR BUNU OKUYACAK MI?!?!" çılgınlıklarımla birlikte, bol miktardaki coşkunuz ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim. Umarım bir gün hepiniz birbirinizle tanışırsınız ve benim için ne kadar önemli olduğunuzu anlarsınız (ama yine de bunu bilmenizi umuyorum).

Bu kitabı yazarken bana bilgeliklerini sunan yazar arkadaşlarıma: DUI'ler ve sözleşmeler hakkında yasal tavsiyeler veren Richard Swan'a ve oyunculukla ilgili tüm sorularım ve dünyanıza bir göz atmamı sağladığınız için Luke Arnold'a, teşekkür ederim! İkiniz de harikasınız ve bir dahaki sefere hep birlikte bir etkinlikte takılmamızı sabırsızlıkla bekliyorum!

Çocukluk arkadaşım Jodie Coffey'e, paraşütle atlama deneyimlerini paylaştığın ve o sahneyi olabildiğince gerçekçi kılmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. (Sessizlik hakkında hiçbir fikrim yoktu!) Ve yakın ve uzaktaki tüm arkadaşlarıma - teşekkür ederim. Teeshie Peffer, Jackie Davison, Renee Chopping, Rachel Griffiths, Kylie Trendell ve Mellie Bos'a her zaman sadece bir mesaj uzağımda oldukları için ve ayrıca Debbie ve Tom Conwell'e gerçekten zor zamanlarımda beni desteklediklerı için büyük sevgiler.

Zor zamanlardan bahsetmişken, ooof, son birkaç yıl çok zordu ve inancım olmasaydı gerçekten başım derde girerdi, bu yüzden kulağa ne kadar tuhaf gelse de iyi zamanlarda ve (özellikle) kötü zamanlarda her zaman yanımda olduğu için Tanrı'ya teşekkür ederim. Ayrıca ailemin nazik sevgisi ve bitmeyen desteği olmadan o dönemi atlatamazdım, bu yüzden Annem, Babam, Steve, Reesh, Noah, Caleb ve Noni teyze hepinizi seviyorum.

Doğru! Eminim binlerce kişiyi kaçırdım (şeeey, eğer siz de varsanız özür dilerim!) ama bunu burada ne kadar minnettar olduğumu söyleyerek bitireceğim. Bunu daha önce söyledim ve tekrar söyleyeceğim (sonsuza kadar) ama yazmamın ve yazmaya devam etmemin sebebi sizsiniz. Kitaplarımı sevdiğiniz, onları sosyal medyada paylaştığınız, arkadaşlarınıza, ailenize, komşularınıza ve yabancılara anlattığınız ve dünyadaki en iyi okurlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. (Hayır ama cidden. Ve istemezdim de zaten. Yazar kocaman sarılır.)

Birlikte geçireceğimiz bir sonraki maceraya kadeh kaldıralım ama o zamana kadar size Rykon Hawke'ın bir sözünü bırakayım:

Şimdi yaşa, sonra değil.